Sufizm Üzerine Konuşmalar

# SIR

OSHO

Eserin Orijinal ismi "The Secret" olup eser bire bir olarak çevrilmiştir.



Kitaptaki metinler Osho'nun canlı konuşmalarından seçmelerdir. Osho'nun tüm konuşmaları kitaplara basılmış olarak ve ayrıca orijinal konuşma kayıtları olarak mevcuttur. Canlı konuşmalar ve metinleri online olarak www.osho.com adresi üzerinden OSHO Library'den alınabilir.

Editör: Pantha Nirvano İngilizce Orjinalinden Çeviren: Deva Chandra

Dizgi, Mizanpaj Ajans Plaza Tanıtım ve İletişim Hizmetleri Ltd. Şti. Tel: 0.212.612 85 22

Baskı, Cilt

İstanbul Matbaacılık Basılı Yayıncılık, Reklamcılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti. Tel: 0216 466 74 96

BUTİK YAYINCILIK VE KİŞİSEL GELİŞİM HİZ. TİC. LTD. ŞTİ. Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sit. No: 81/260 Topkapı - İstanbul Tel: 0212.612 05 00 Fax: 0212.612 05 80 www.butikyayincilik.com • info@butikyayincilik.com

# SIR

OSHO

# 1. BÖLÜM
# KENDİNİ BİLMEK

Günün birinde bir tilki ormanda genç bir tavşanla karşılaşmış. Tavşan sormuş, “Sen nesin?” Tilki, “Ben tilkiyim” diye yanıt vermiş, “Ve canım isterse seni yiyebilirim.”

“Peki tilki olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?” diye sormuş tavşan. Tilki ne diyeceğini bilememiş çünkü şimdiye kadar karşısına çıkan tavşanlardan hiçbiri böyle sorular sormamış ona, sadece kaçmışlar.

Tavşan, “Tilki olduğuna dair yazılı bir kanıt gösterebilirsen sana inanırım” demiş.

Tilki doğru aslana koşup, ondan tilki olduğuna dair bir belge almış.

Tavşanın beklediği yere geri dönüp belgeyi okumaya başlamış. Bu onu öylesine keyiflendirmiş ki, her paragrafın üzerinde dura dura, uzun uzun zevkle okumuş. Bu arada belgenin ana fikrini daha ilk satırlardan anlayan tavşan bir oyuktan içeri dalıp gözden kayboluvermiş.

Tilki aslanın mağarasına geri dönmüş ve onu bir geyikle konuşurken bulmuş.

Geyik, “Aslan olduğuna dair yazılı bir kanıt görmek istiyorum... “ diyormuş.

Aslan, “Aç olmadığımda böyle bir şeyle uğraşmam gerekmez. Aç olduğum zamansa yazılı bir şey görmene hiç gerek kalmaz” demiş.

Tilki aslana, “Peki tavşan için bir belge almaya geldiğimde bunu bana niye söylemedin?” diye sormuş.

“Sevgili dostum,” demiş aslan, “belgeyi isteyenin bir tavşan olduğunu söyleseydin ya bana! Ben onu bazı sersem hayvanlara bu eğlenceyi öğreten ahmak insanoğlunun biri için sanmıştım.”

İnsan durmadan kendine bir benlik uydurmakla meşguldür, ama bu uydurulan, icat edilen benlik asla gerçek benlik olamaz.

Uydurulanın bir gün gerçeğe dönüşme olasılığı hiç yoktur. Gerçek benliğin icat edilmesi değil keşfedilmesi gerekir.

İcat edilmiş benlik egomuza dönüşür. Gerçek benlik hiçbir şekilde ego değildir. Gerçek benlik aslında benlik olmaktan uzaktır; o mutlak boşluk ve boşluğun sessizliği, boşluğun coşkusudur.

Kendine bir benlik uydurmak istiyorsan diğerlerine sorman gerekir; benliği icat etmenin tek yolu budur- insanların senin hakkındaki düşüncelerini toplamak. Tüm hayatımız boyunca bunu yapıp dururuz. Bu yüzden insanların bize saygı duymamasından bu kadar korkarız. Bu bizim esaretimize dönüşür. Saygın biri olmak isteriz çünkü saygın olduğumuzda diğerleri hakkımızda güzel şeyler düşünür. Bizi överler ve o zaman daha iyi bir benliğe sahip oluruz. Saygın değilsek insanlar bizi kınar ve o zaman asla güzel bir benliğe sahip olamayız, çirkin bir benliğimiz olur. Benliğin yalnızca diğerlerinin görüşlerinden oluşur; kırk yama gibidir o. A bir şey demiştir, B başka bir şey söylemiştir ve C başka bir şey der, bu böyle sürüp gider. Bütün bunları, bu kağıt parçacıklarını biriktirirsin. Sonra bunlardan bir imge yaratırsın-onları bir araya getirir, yapıştırırsın.

Çocuk en başından beri bu çöpü biriktirmeye başlar. Anne bir şey der, baba, ağabey, komşular hep bir şeyler söylerler: Bunlar memnun edici sözlerse çocuk gururlanır, değillerse morali bozulmaya başlar. Bu moral bozukluğunu önlemek için önüne gelen herkesi pohpohlayıp durur. Bu pohpohlama bir anlaşmadan başka bir şey değildir: “Seni pohpohluyorum ki beni onayla. Daha çok onaylayacaksan, seni daha da çok pohpohlamaya hazırım.” Ama tüm bu onaylar hep dışarıdan gelmiştir, hiç kimse seni tanımaz, kim olduğunu bilmez- sen kendin bile bunu bilmezsin.

Demek ki başkalarının senin hakkında söyledikleri senin gerçeğinle neredeyse tamemen ilgisizdir. Onlar senin yalnızca görünüşünü bilirler, ki görüntüler son derece sahte olabilir. Dışarıdan çok iyi görünen biri aslında içinde son derece egoist olabilir. Nezaketi kendini kamufle etmek için kullandığı, koruyucu bir zırhtan ibaret olabilir. Dışarıdan çok akıllı görünen bir adam tam tersine büsbütün aptal biri olabilir. Aptal birinin akıllıymış

gibi görünmesi gerekir çünkü "aptalım" gerçeğini bilmek acı verir. Ne çok şey bildiği hakkında övünüp duran biri mutlaka cahil biridir.
Oysa kim cahil biri olarak tanınmak ister ki? Bazı bilgiler toplar ve insanlara o bilgileri yayınlayıp durur. Yavaş yavaş bilen biri olarak ün yapmaya başlar ama içi boş bir ündür bu. Seni onaylayan kişiler seni tanımazlar, tanıyamazlar. Seni senden başka birinin tanıması mümkün değildir. Sana ne söylerlerse söylesinler, bunu yalnızca senden iyi bir referans alabilmek için yapıyorlardır. Bu çift taraflı bir komplodur; karşılıklı birbirimizi kandırırız. Biri sana "Çok güzelsin" der ve tabii ki senin de bu iltifata, iltifatla karşılık vermen gerekir. Biri sana, "Çok zekisin" der, sen de bu iltifatı karşılıksız bırakamayacağına göre: "Sen de çok zeki olmalısın, yoksa benim zeki olduğumu nereden bilecektin? Müthiş bir anlayışa sahip olmalısın- beni anlayan ilk kişi sensin."

İnsanı habire meşgul eden bu kendini yaratma halinin anlaşılması gerekir. Bunun nedeni nedir? Bunun nedeni yüreğinde sürekli seni yiyip bitiren bir boşluğu hissediyor oluşundur. Kim olduğunu bilmiyorsun ve kim olduğunu bilmeden yaşamak çok zordur. Kim olduğunu bilmediğin takdirde her ne yaparsan yap bu başarısızlıkla, hüsranla sonuçlanacaktır.

Ancak kim olduğunu bildiğin zaman tatmin olmayı başarabilirsin. O zaman yaşamında asıl ihtiyaçlarını tatmin edecek seçimler yaparsın. Yoksa, kendini bilmeden yaptığın her şey tesadüfidir. Arada sırada okun hedefe ulaşabilir ama bu tesadüf olmuştur ve yalnızca arada bir olacaktır. Karanlıkta atış yapıyor, kim olduğunu, hedefin nerede olduğunu bilmiyorsun. Okun hedefi bulması neredeyse imkansız gibi; yüzde doksan dokuz ihtimal için boş kalacak ve içi boş öleceksin. Hayatın bir trajediden ibaret olacak. İnsanların yüzlerinde, gözlerinde öyle acıklı bir hal oluşunun nedeni de bu.

İnsanları izle, kendini izle- göreceksin ki insanlar son derece trajik bir varoluşun içinde yaşıyorlar. Tüm geçmişleri boşa gitmiş ve bugünün de ellerinden kayıp gitmekte olduğunu biliyorlar. Derinlerde bir yerde geçmişte her ne yapmışlarsa, gelecekte de aynısını yapacakları şüphesini taşıyorlar. Böylece bu büsbütün anlamsız bir yolculuğa dönüşüyor: "Bir

aptalın anlattığı bir masal bu: Kuru gürültü, deli saçmalıklarıyla dolu ve hiçbir anlamı olmayan”.

Anlamın varlığını hissetmeden nasıl coşku duyabilirsin? Hayatın anlamla dolup taşmadan nasıl olup da bir şarkıya dönüşe
bilir? Ancak anlam dolu bir hayat bir şarkıya dönüşür. Anlamın varlığını hissetmeye başladığında, varoluş için çok gerekli bir şeyi yerine getirmekte olduğunu, sana ihtiyaç duyulduğunu, bu evrensel oyunun bir parçası olduğunu ve sensiz bir şeylerin eksik kalacağını, bu oyunun asla aynı olamayacağını hissetmeye başladığında içinde kendine karşı büyük bir saygı ve onun beraberinde varoluşa karşı minnet ve dua yükselir.

Ama en temel şey kendini bilmektir: Ben kimim? Ve kendini bilmek keşfetmek demektir çünkü sen zaten oradasın, senin icat edilmen gerekmiyor. Her ne icat edersen et bu hikaye olacaktır, gerçek değil. Kendini nasıl kandırabilirsin? Kendini belki bir, belki iki günlüğüne kandırabilirsin ama bu nereye kadar gidebilir? Kandırmacalar yıpranıp gider. Gerçeğin karşısında fazla dayanamazlar. Gerçek bastırıp durur.

Ve dünyada sadece iki çeşit insan vardır; çoğunluk kendini icat edenlerden, çok küçük bir azınlık ise kendini keşfedenlerden oluşur. Aralarındaki fark ise sonsuzdur, muazzamdır; bunlar iki ayrı dünyaya aittirler. Bir Buda,bir Muhammed, bir İsa, bir Ba-haddin, bir Mevlana- onlar keşfedenlerdir.

Keşfetmekle neyi kastediyorum? Hatırlanması gereken ilk şey şu: Benliğin yarısı zaten sensin. Sen varsın. Buna hiçbir kanıt gerekmez. Kesin bir şey bu, bundan şüphe dahi duyamazsın.

Büyük Avrupalı filozof Descartes der ki, “Hayata dair tek kesin gerçek var olduğumdur”. Kuşku duyulmayacak tek şey budur; bunun dışında herşeyden kuşku duyulabilir. Dünyanın varlığından kuşku duyabilirsin; o var olmayabilir, bir rüyadan ibaret olabilir; Hindular’ın dediği gibi maya, yani yanılsama, Tanrı’nın aklından geçen bir hayal olabilir. Belki de, hatta büyük olasılıkla, bu inkar edilemez, bunu inkar etmenin hiçbir yolu yoktur. Berke-ley’nin söylediği de tam olarak budur- dünya gerçek bir dünya

değildir, bir nesne değil bir hayal, bir düşüncedir. Şimdiye kadar hiç kimse Shankara veya Berkeley'i çürütemedi. Çürütülemez. Nasıl çürütülebilir ki?

Berkeley, Doktor Johnson'la yürüyordu. Doktor Johnson bir gerçekçiydi. Berkeley'in dünyanın bir nesne değil, sadece bir düşünce, bir öykü, zihnin bir yansıtması olduğunu, dışarıda hiçbir ağacın hiçbir insanın olmadığı, yalnızca "Ben"in var olduğunu sa
vunan görüşü onu kızdırıyordu. Johnson bir gerçekçi olarak gitgide daha da öfkeleniyordu ki bunun nedeni de bu adamı mantıklı bir şekilde nasıl çürütebileceğini bulamıyor oluşuydu. Dışarıdaki ağacın gerçekten orada olduğu nasıl kanıtlanabilirdi ki?

Bu nasıl kanıtlanır? Ağaçları rüyada da görüyoruz ve bunlar neredeyse dışarıdakileriyle aynı görünüyorlar. Rüyada da orada olduklarını düşünüyoruz; yalnızca sabah uyandığımızda aslında orada olmadıklarını öğreniyoruz. Kim bilir? Belki ölüm gelip sonunda bizi uyandırdığında da, tüm bu ağaçların ve insanların ve dünyanın ve ayın ve güneşin sadece uzun, upuzun bir rüyadan ibaret olduğunu öğreneceğiz. Bunun aksi nasıl kanıtlanabilir?

...Johnson yol kenarından bir taş alıp bu taşla Berkeley'in ayağına vurdu. Kan akmaya başladı ve acı içinde kıvranan Berke-ley aynı zamanda çok da öfkelendi. "Nasıl bir davranış bu böyle?" diye sordu. "Sana karşı nasıl bir kusur işledim? Niye bana vurdun o taşla? Bunun için bir neden göremiyorum".

Johnson gülüp şöyle dedi, "Bu senin sözde idealizmini çürütmek içindi. Şimdi eğer taş gerçek değilse neden ağlayıp, sızlanıyorsun o zaman? Neden gözünde yaşlar var? Gerçek olmayan bir taşla nasıl vurabilirim?"

Berkeley gülmeye başladı. "Ama benim acım da gerçek değil, gözyaşlarım da gerçek değil. Gerçek olan tek şey benim. Gözyaşlarının ve kanın aktığını, ayağın deli gibi acıdığını bilen kim? Yalnızca bilen bu ben, bu tanık gerçek. Bunun dışında hiçbir şey Doktor Johnson - ne sen, ne senin taşın, ne de dünya- gerçek
değildir."

Bu nasıl kanıtlanabilir ki? Johnson bunu başaramadı. Gerçekçi savı yenilgiye uğradı, mutlak şekilde yenik düştü. Hayır bu kanıtlanamaz, daima kuşkuya yer bırakır.

Mesela şu anda beni dinliyorsun ama belki sadece rüya görüyorsun. Belki birçok kişi uyuya kaldı; belki gözün kapalı uyuyorsun ve rüya görüyorsun. Bunun tersi kanıtlanamaz.

Kesin olan tek fenomen kendi varlığımdır. Bundan kuşku du-yulamaz. Neden duyulamaz çünkü kuşku duymak için bile bu varlık gereklidir. Ben yokum dersem bunu demek için bile orada olmam gerekir. Bu yüzden kendi varlığından kuşku duymak imkansız olan tek şeydir.

Oysa kim olduğumuzu bilmiyoruz. Kesin olan tek gerçek henüz keşfedilememiş ve biz kuşkulu birçok şeyi keşfetmek için uğraşıp didiniyoruz. İroni de burada yatıyor; gidip varlığı kuşkulu olan diğerlerine kim olduğumuzu soruyoruz. Ne söylerlerse söylesinler bu onların görüşü olarak kalacaktır. Onlar senin özüne nüfuz edemez; kimse kimsenin özüne nüfuz edemez.

Özünün en derininde tamamen tekbaşınasın. Kimse senin kendi başınalığının mabedine adım atmadı, asla atamaz da. Aşıklar bile birbirlerinin özlerine nüfuz edemez. Öz, her şeyin ötesinde kalır. Sadece ve sadece sen onu bilebilirsin.

Ama insanlar sorup duruyor, “Kimim ben?” İzle kendini- doğrudan veya dolaylı olarak yapmaya çalıştığın şey bu. İltifat duymak için nasıl da yanıp tutuşuyorsun! Birisinin çıkıp da sana güzel olduğunu, zeki olduğunu söylemesini, “Hayatımı yaşamaya değer kıldın”, “Senin sayende hayatım anlam kazandı” demesini nasıl da arzuluyorsun. Sadece zihnini izle! Sürekli bunlarla meşgul olduğunu göreceksin. Biri kafandaki imaja ters düşen bir şey söylediğindeyse nasıl da inciniyor, nasıl da hemen savunmaya geçip savaşmaya, tartışmaya başlıyorsun. Bunca korku niye? Diğerlerinin hakkında iyi şeyler düşünmesini böylesine arzulamak niye? Çünkü sahte bir benlik yaratmanın tek yolu bu.

Sahte benlik ucuzdur. Kolayca edinilir: gereken tek şey biraz sosyallik, biraz zeka, biraz kurnazlıktır; o sadece resmi ve kibar olmayı, görgü

kurallarını bilmeyi gerektirir. İnsanların ne istediği konusunda biraz dikkat gerektirir- “İstedikleri gibi ol. Olamıyorsan en azından öyleymiş gibi davran.” Bilgili birine saygı duyuyorlarsa bilgi topla. Üniversiteye git, birkaç diploma al ki isminin başına birkaç harf ekleyebilesin. Eğer karaktere saygı duyuyorlarsa, karakterini geliştir.

Bu çaba sana zarar veriyor olabilir; önemli değil. Senin tabiatına aykırı olup varlığında bir bölünme, bir ikilik, bir şizofreni yaratıyor olabilir ama bu da önemli değil. Önemli olan saygıyı kazanmaktır çünkü ancak saygı sayesinde güzel, süslü bir benliğin olabilecek ve herkes bunu destekleyecektir.

Bir sanyasin bu tuzağa karşı son derece uyanık olmalıdır. Kendini yaratman gerekmiyor. Onu keşfetmen gerekiyor. Keşfetmek demek içe dönük bir yolculuk demektir. Keşfetmek, “Ben ki
mim?” diye başkasına değil kendine sormak, kendi başınayken “Ben kimim?” diye sorup bu sorunun gitgide daha derinlere işlemesine izin vermektir ki, bu soru bir ok gibi özüne nüfuz etsin. Keşfin bir gün gerçekleşeceği yer işte o özdür.

Ve kim olduğunu bildiğin anda tüm hayatın dönüşüme uğrar. Yüzleriniz başka, yetenekleriniz başka, renkleriniz başka, zihinleriniz, koşullandırılmalarınız başka ama bunlar sadece etrafınızdaki katmanlar; özünüzü bunlar oluşturmuyor. Öz sizin toplum tarafından kirletilmemiş asıl yüzünüz.

Ve asıl yüzünü- doğmadan önce sahip olduğun ve öldükten sonra yeniden sahip olacağın, sana Tanrı’nın verdiği yüzü- tanımak tecrübelerin en yücesidir. Kişi onu bilmekle herşeyi bilir. Onu bilmeksizin çok bilgili biri olabilirsin ama aslında yalnızca cehaletini gizlemektesindir.

Bir benlik yaratmaya fazla meraklı olan kimseler çok sıradan bir hayat sürerler. Sıradan bir hayat sürmeye mecburdurlar çünkü etraflarındaki sıradan kalabalığı tatmin etmek zorundadırlar.

Hindistan’da bir mahatma olarak itibar görmek istiyorsan açlık çekmen, oruç tutman gereklidir. Oruç tutmazsan kimse sana mahatma olarak saygı

duymaz. Bu kimliğinin peşindeysen oruç tutman gereklidir. Kendini sıradan bir toplumun taleplerine uydurman gereklidir.

Ve nereye gidersen git toplumlar daima sıradan zihinlerden-orta sınıf, burjuvaziden- para ve iktidarın peşinden koşmaktan başka hiçbir şey bilmeyen, hiçbir şeyi derinlemesine görememiş insanlardan oluşur. Yaşamın dikey boyutundan hiçbir şekilde haberleri olmayan, yatay boyutta koşabildikleri kadar hızlı koşturup duran insanlardır bunlar. Sonra bir gün ne kaçırdıklarından büsbütün habersiz, yaşam ve varoluşun görkemini, ihtişamını bilmeden mezarın yolunu tutarlar.

Toplum sıradan insanlardan oluşur ve kendini sıradan insanlara uydurmak demek senin de başlı başına sıradanlaşman demektir. Buna dikkat et. Adımlarını kolla. Her yanın tuzakla dolu ve bu tuzağın cazibesi büyük çünkü sana belli bir benliğe sahip olmanın ucuz tatminini sunuyor. Ve her türlü benlik mevcut, vitrinleri dolaşabilirsin. Bir mahatma olmak istiyorsan pazarda maskesi satılıyor; mahatma olmanın birkaç gereğini bilmen gerekiyor sadece: ne yemeli, ne yememeli, ne zaman uyumalı, ne zaman uyumamalı, nasıl hareket etmeli, kimlerle birlikte hareket etmeli, hangi kutsal kitapları okumalı, hangi kitaplardan kaçınmalı. Sadece küçük şeyler, önemsiz, herhangi aptal bir insanın bile becerebileceği şeyler bunlar. Aslında yalnızca aptallar bunu becerebilir. Eğer zekaya sahipsen kendi hayatını kendi kurallarına göre yaşamak istersin. Ödün vermezsin. Bir İsa gibi yaşarsın. Bu çarmıha gerilmek demek olsa bile sorun değildir. İsa çarmıha gerilerek öldü ama bir benlikle, keşfedilmiş bir benlikle öldü. Bu yüzden kendisini öldüren insanlara kızmıyordu çünkü kimsenin kimseyi öldüremeyeceğini biliyordu. İnsanlar yalnızca sana atfetmiş oldukları benliği öldürebilirler. Bu konuda iktidara sahiptirler; desteklerini çekerler ve sen çökmeye başlarsın.

İnsanlar yalnızca politikacıları öldürebilir, mistikleri değil. İnsanlar politikacıları öldürebilir çünkü politikacıları var eden kendi oyları, görüşleridir. Görüşlerini geri çektikleri anda o bir hiçtir artık. Politikacının tahtını taşıyan sıradan bir kalabalıktır; her an fikir değiştirebilirler, her an

onları daha çok tatmin edecek, onlar için daha çok ödün verecek başka birini bulabilirler. Bir anda değişebilirler.

Dindar bir adamı ise yok edemezsin; bu imkansızdır. Onu öldürebilirsin ama öldürme eyleminin kendisi bile onu ölümsüzleş-tirir.

Dirilişin anlamı tamamen budur. İnsanlar İsa'yı çarmıha gerdi ama germediler de- hikayenin anlamı bu. Onun yeryüzüne geri dönüşünün tarihi bir gerçek olduğunu söylemiyorum. İnsanlar onu öldürdüler ama onlar yalnızca kendi atfettikleri benliği öldürebilirler, keşfedilmiş olanı değil. O, onların erişimlerinin, görüşlerinin ötesinde yer alır. Nasıl olur da onu öldürebilirler ki? Onu göremezler bile. İsa'yı çarmıha gerenler, nasıl bir adamla karşı karşıya olduklarının hiçbir şekilde farkında değildiler. Öldürdükleri bu adam kimdi? Tanrı'yı öldürüyorlardı! Tanrı'nın yeryüzündeki en önemli ifadelerinden birini öldürüyorlardı ama mutlu bir şekilde habersizdiler bundan.

İsa bu yüzdendir ki, "Baba, bu insanları bağışla çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar. Beni tanımıyorlar ve öldürdükleri sadece benim kim olduğuma dair kendi fikirleri. Beni öldüremezler" demiştir.

İsa, Sokrates, Buda gibi kimselerin onlar hakkında ne düşündüğünüzü umursamamaları da bu yüzdendir. Onlar zaten kendilerini bilir; senin ne düşündüğün hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Ne düşündüğün senin için fark edecektir ama onlar için hiç fark etmez. Onlar kendi başlarına yaşamaya devam ederler; onlar hakiki bir hayat yaşarlar.

Benim sanyasinlerim bunu hatırlamalılar: Dışarıdan gelecek bir benliğe özlem duyma. Bu zaman kaybıdır ve insanlar bunu hemen geri alabilirler. Zihinleri pek güvenilir değildir; sürekli fikir değiştirirler. Zihinleri bütünlükten uzaktır; hiçbir halde fazla kalamazlar. Varlıklarında devamlılığı hiçbir şekilde tatmamışlar-dır; kırık döküktürler. Seni bir gün destekleyip över, başka bir gün ise yerip, kınarlar.

Asırlardır olup biten budur, tarih tümüyle bununla doludur. Seni bir gün yüceltir, başka bir gün ise yerin dibine batırırlar. Aslında yücelttikleri her kimse, onu bir gün yermeleri de kaçınılmazdır. Bunun ardında şu mantık yatar: sıradan insan kime yüce derse, yücelttiği bu kişi karşısında kendisini

daha aşağı hissetmeye başlar. Kimse kendini kimseden daha aşağı hissetmeyi sevmez. Bu yüzden er ya da geç intikamını alır ki seni aşağıya çekip sana senin de, “benim gibi çamurdan yapılmış” olduğunu gösterebilsin. Seni önce yüksek kaidelere çıkartırlar ki daha sonra aşağıya çekebilsinler. Bu oyundan müthiş keyif alırlar.

Buna dikkat et! Başkalarının söylediklerine bağlı olma. Bunlar tamamen ilgisiz şeylerdir. Son noktada önemli olan tek şey senin kendi hakkında bildiklerindir.

Bir olay aklıma geldi. Üniversitede yüksek lisans eğitimimi yeni bitirmiştim ve bir iş arıyordum. Eğitim bakanına gidip konuştum. Bana, “Bu mümkün, kadroda yer var ama iki kişiden referans alman gerekiyor” dedi. “Kimden?” diye sordum. “Rektöründen referans isteyebilirsin. Rektör yardımcısına, dekana veya üniversitendeki tanınmış profesörlerden herhangi birisine sorabilirsin” diye yanıt verdi.

“Olmaz” dedim, “çünkü eğer rektör benden referans istese ben ona vermem. Kendim onaylamadığım birinden nasıl referans isteyebilirim? Ülkenin en yozlaşmış politikacılarından biri o. Rektör olmasının nedeni rektör olmak için herhangi bir beceriye sa

hip oluşu değil, politikacı oluşu sadece. Ondan referans istemeyeceğim. Profesörümden de isteyemem çünkü onu yakından tanıyorum. Aslında benden ödü kopuyor onun. Hayatının tüm girdi çıktısını biliyorum. Otorite ve iktidara sahip herkesin önünde eğilmeye hazır, son derece korkak biri o. Onu ahmak politikacıları pohpohlarken gördüm çünkü o da bir gün rektör olabilme umudunu taşıyor ve bunun tek yolu da politikacıları, iktidar sahibi kişileri pohpohlamaktan geçiyor. Hayır, ondan da referans istemeyeceğim.

“Yapabileceğim tek şu: Karşında duruyorum işte. Gözlerime bak, elimi tut. Ben senin gözlerine bakarım, sen de benim; ben senin huyunu görürüm sen de benimkini- olur biter.

Biraz endişelenmeye başladı. “Ne demek istiyorsun?” dedi.

“Bu benim elim! Bana elini ver ve gözümün içine bak!” deyince sağa sola bakınmaya başladı. Kurnaz insanlar için doğrudan birinin gözlerinin içine bakmak çok zordur. Öylesine suçluluk duygusuyla doludurlar. Alnının

terlemeye başladığını görebiliyordum. “ Neden bu kadar paniğe kapılıyorsun?” diye sordum. “Gözüme bak ve gör işte! Ben burdayım, beni hisset. İstersen, istediğin sürece, hatta günler boyunca bu odada oturabilirim. Böylece ben senin huyunu görmüş olurum, sen de benimkini.”

Kağıtları imzaladı. “Hemen git!” dedi. “İşe alındın! Ve asla buraya geri gelme! Şimdiye kadar beni korkutmuş olan tek insansın.”

Asla başkalarının görüşlerine bağlı olma. Kim ki onlar? Nasıl sana referans verebilirler?

Başlıbaşına güzel bir hikaye bu. İnsanın aptallığına işaret ediyor. Unutma, başkalarının yardımıyla bir benlik icat etme peşin-deysen sıradan biri olarak kalırsın. Asla zekanın çiçek açışına dö-nüşemezsin.

Zeka ancak kendini keşfettiğinde gelir. Zeka bu keşfin gölgesi-dir; ancak tesadüfen kendinle yüzyüze geldiğinde, kendinle karşılaştığında, kim olduğunu bildiğinde gerçekleşen o büyük zindeliktir. Bir anda varoluşa kök salmış olur, aniden zamanın ötesine geçersin. Artık ölüm bile öldüremez, ateş bile yakamaz seni. Ebedi-sindir.

O ebediyetin içinde tüm korkular yok olur. Ve korkunun ol
madığı yerde özgürlük vardır. Kendini böylesine güzel bir şekilde tecrübe edişin sonucunda mala mülke duyulan her türlü özlem yok olur çünkü Tanrı’nın krallığının kendisine sahipsindir. Artık hiçbir şeyin değeri kalmamıştır. Bu tecrübeyle birlikte tüm kuşkular eriyip gider. Artık tam bir kayaya dönüşmüşsündür ve ancak bu kayanın üzerinde din denen tapınak inşa edilebilir. Bu kaya ebedidir. Yoksa ne yaparsan yap bunlar deniz kıyısında kumdan kaleler inşa etmeye benzer sadece; güçlü bir rüzgar eser esmez tüm o kaleler yok olup gidecektir.

Yaptığın tek şey kuma adını yazmak. Zaman kumdan başka bir şey değildir. Zaman sana ebediyeti tattıramaz ve o tadı alamamış olan kişi ölümden korkmaya devam eder. İcat edilmiş benlik daima korku içindedir, sürekli korkar. Korku içinde, paranoya içinde, nevroz içinde yaşar. Keşfedilmiş benlikte zihnin anormalliklerinden, sapkınlıklarından, nevrotikliğinden eser yoktur. O sadeleşir, sıradanlaşır; ama ışık saçan bir sıradanlıktır

bu.

Kierkegaard sürekli bir benlik yaratmayla meşgul olan tavra "filistinizm" der. Bu sıradan bir var oluş, rahmin korunaklılığının içinde yaşama, herşeyin olduğu gibi oluşuyla yüzeysel bir tatmin oluş hali demektir. Bu hayatı yüzeyde yaşamak ve asla onun daha derin, psişik boyutlarını araştırmamak demektir. Bu doğmayı ve büyümeyi reddedıştir. Tutkuya, riske ve daha geniş bakış açılarına karşı açık olmamak demektir. Bir kapalı oluş halidir bu.

İnsanlar her taraftan kapanmış gibi yaşıyorlar. Var oluşları bir tür kapalılıktan oluşuyor. Var oluşları pencereden yoksun: Ne güneş onların varlıklarına nüfuz edebiliyor, ne rüzgar, ne de yağmur. Öylece, kendi içlerine kapanmış halde yaşıyorlar. Açığa çıkmaktan korkuyorlar. Öyle ya, açığa çıkarlarsa insanlar kendileriyle ilgili fikirlerini değiştirebilir. Ağlamak istediklerinde gülüyorlar. Yoksa insanlar ne düşünür? Ağlamak hanım evlatlarına mahsustur! Ayıplanırlar. Yüzlerine çok güçlü, çelik gibi bir ifade takınırlar ama bunun arkasında ağlamak isteyen, oynamak, bahçeye çıkıp kelebeklerin peşinden koşmak, yaban çiçekleri toplamak isteyen bir çocuk durur. Ama buna asla izin vermezler; kaskatı dururlar. O çocuğu bastırmaya devam ederler. Oysa o çocuk, senin olmaya çalıştığın şeyden çok daha değerlidir çünkü o gerçektir,
hakikidir. Böyle kapalı vaziyette yaşayan insanlar büyüyümez de çünkü büyümek demek varoluşla her an birlik içinde olmak, çırılçıplak olmak, hiçbir şeyi gizlememek, hiçbir sır taşımamak, mevcut ve zırhsız olmak, her türlü risk ve tehlikeye açık olmak demektir. Büyüme ancak o zaman gerçekleşir.

Dünyanın her yerinde yaşlanan ama büyümeyen insanları görüyorsun. Yaşlılıklarında bile içlerinin derinliklerinde çocukça kalmış oluyorlar çünkü gerçek benliklerine asla büyüme şansı tanımamışlar. Sahte benliğin üzerine bir şeyler yığıp, onu süsleyip, ona yeni süsler ve çökmemesi için yeni destekler bulup durmuşlar ama bu sahte benliğin büyümesi mümkün değildir. Bir şeyi unutma: Sahte olan hiçbir şey büyüyemez, sadece olduğu yerde kalır. Plastik bir çiçeğin büyüdüğünü düşünebiliyor musun? Gerçek

gül büyür, plastik olanıysa olduğu gibi kalır. Ölü bir şeydir o, nasıl büyüyebilir ki?

Sana başkaları tarafından verilmiş olan benlik ölü bir varlıktır; ne büyüyebilir, ne de akabilir. Donmuş bir şeydir o! Ve o donmuş sey seni tutsak edecektir.

İnsanlara bakıp, yüzlerini, varlıklarını izlediğimde onları görmekten daima acı duyuyorum. Müthiş bir şefkat doğuyor içimde. Güzelim varlıklar olabilecekken kuruyup kalmışlar. Parıldayan varlıklar olabileceklerken ortada ne parıltı var ne de ateş. Yaptıklarını sandıkları, yaşadıklarını sandıkları her şey öylesine boş ki. Boş çünkü büyümeyi sağlamıyor. Hayattaki en önemli şey büyümedir. Din büyüme bilimidir. Büyümenin başlangıcı da algıyı sahte benlikten gerçeğine kaydırmakla olur. Gerçek olan zaten bize verilmiştir, Tanrı vergisi bir armağandır o. Sahte olan ise insanlardan derlenmiş olandır, ki bunlar da kendini bilmeyen insanlardır. Sana nasıl herhangi bir gerçeklik hissi verebilirler ki? Buna dikkat et!

İçsel yolculuğun başlangıcı, “Ben kimim?” sorusuyla olmalıdır. Ve bu gitgide bir sorudan çok bir arayışa dönüşmelidir. Soru yüzeysel bir merak, arayış ise tutkulu bir aşk ilişkisi demektir.

“Soru” denen bu kelimeyi ve soru işareti simgesini anlamakta fayda var. Soru işareti çok anlamlı bir simgedir. Şaşırtıcı da olsa, temeli insanlık tarihindeki ilk olaya, Havva’yla yılanın elma ağacının yanında karşılaşmasına dayanır. Yılan Havva’nın aklında
ilk sorunun belirmesine neden oldu: Meyveyi yemeli mi, yoksa yememeli mi? Soru işareti kuyruğu üzerinde dikilen yılandır. Kuyruğu üzerinde dikilen yılanı temsil eder.

Tarih, tüm insanlık tarihi bir soru işaretiyle başlar. Yılan başlatmıştır onu. Kuyruğu üzerinde dikilir halde bu simgenin, soru işaretinin içinde kalmıştır. Kuyruğu üzerinde durup Havva’yla konuşmuş, onu elmayı yemesi için ayartmış olmalı.

Başka bir açıdan da, doğru anlaşıldığında, bilginin nasıl var olduğunun simgesidir bu. Her türlü bilginin başında sorular yer alır. Soru sormak bir araştırmanın başlangıcıdır. Ama soru soru olarak kalırsa, sen de Adem

olarak kalır ve asla bir İsa'ya dönü-şemezsin. Bu yüzden diğer simgenin de anlaşılması gerekir: bu da kendi kuyruğunu yiyen yılan simgesidir.

Bu simge birçok ezoterik ekol tarafından kullanılmıştır. Yılan bu halde bir çembere döner. Yılan kendi kuyruğunu yemeye başladığında bu bir arayıştır artık. Neden arayıştır? Bir soru sadece soru olarak kaldığında, sözel veya zihinsel bir yanıt bulmakla ilgilenir. Oysa sözel veya zihinsel hiçbir yanıt onu tatmin edemeyecektir. Yanıtlar yeni sorular doğuracaktır.

Felsefenin yolu bu olagelmiştir. Felsefe soru işaretiyle, kuyruğu üzerinde duran yılanla eşanlamlıdır.

Peki o zaman din tarihi nedir? Bunun tam tersi- kendi kendini yiyen soru- kendi kuyruğunu yiyen yılan. Dini arayışta soru kaybolur, geriye susuzluk kalır. Bir an gelip çatar ve zihninde hiçbir şey, soru bile kalmaz. Soru kendi kendini yutmuştur.

Bir Zen koanında olup biten de budur: saçma bir sorudur ko-an. Peki niye saçma? Şu belirli nedenden dolayı: saçma olmazsa, zihin ona bir yanıt bulacaktır. Ve zihin yanıt bulduğunda, o yanıtın içinden on soru daha doğacaktır. O zaman bu sonu gelmeyen bir şeye dönüşür. Bu yüzden meditasyoncuya saçma bir soru verilir ki, zihni soruya yanıt bulamasın. Yanıtını bulamadıktan sonra aynı soruyu sormaya daha ne kadar devam edebilirsin? Ne kadar? Bir yıl, iki yıl, üç yıl, dört yıl, beş, altı...kişi yorulur. Kişinin bu sorudan ve onun abesliğinden bezdiği bir an gelir. Üstelik bunun yanıtı olmadığını bilmektedir. Bir gün sırf yorgunluktan soru bilincinden kayıp gidiverir. İşte o zaman tıpkı hiçbir şeyi yansıtmayan saf bir ayna gibi kendi başına kalırsın.

Soru kendi kendini yutmuştur; işte koan budur. Yılan kendi kuyruğunu yemeye başlamıştır: artık çember tamamlanmış, kusursuz hale gelmiştir. Kusursuz çember bilgeliğin simgesi olagelmiştir. Soru bilginin başlangıcı, kusursuz çember ise bilgeliğin simgesidir.

Adem bir soru işareti, İsa ise tam çemberdir. Buda da öyle, ben de öyleyim, sen de öyle olabilirsin. Bana bir soru işareti olarak geliyorsun ama lütfen buradan bir soru işareti olarak gitme. Buradan biraz daha bilgilenmiş, birkaç yanıt toplamış olarak da gitme çünkü o yanıtlar da kısa süre sonra

sorulara dönüşecektir. Buradan kusursuz bir çember olarak, kendi kuyruğunu yiyen yılan olarak gidersen hiçbir soru da kalmayacaktır.

Soru sormayan bir zihinsel hal, yanıtın kendisi olan haldir. Sana herhangi bir yanıt geldiğinden değil; o yanıtın kendisidir- sessizlik, kıpırtısızlık hali, bütünüyle içeriksiz bilinç, yanıttır. Samad-hidir bu. Ve ancak samadhi halinde kim olduğunu bilirsin.

Bu mesel...

Günün birinde bir tilki, ormanda genç bir tavşanla karşılamış. “Sen nesin?” diye sormuş tavşan. Bu tavşan bir filozof olmalı.

Tilki, “Ben tilkiyim ve canım isterse seni yiyebilirim” demiş.

“Peki tilki olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?”

Felsefi zihnin sorduğu soru budur: “Tilki olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?”

İnsanlar bana gelip soruyor, “Bhagwan olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?” Bunu kanıtlamaya gerek yok ki. Öyleyim. Ve çok şaşırıyorum çünkü hepiniz de aynen öylesiniz ama bunun hiçbir şekilde farkında değilsiniz. Belki benim Tanrı olduğumu ilan edişim sizi uykunuzdan uyandırıyor. Kızıyor, “Bu adam Tanrı ise ben niye değilim?” diye düşünmeye başlıyorsunuz. Kendinizi aşağı hissetmeye başlıyorsunuz.

Aslında bu iddiamın nedeni bu değil. İddiam sizi de kapsıyor! Ben Tanrı’yım dediğimde, her insanoğlu Tanrı’dır, hatta sırf insanoğlu da değil, her varlık Tanrı’dır diyorum. Olmak Tanrı olmaktır, bunun başka yolu yoktur. Tanrı ağaçlarda ağaç, kuşlarda kuş, dağlarda dağ, erkeklerde erkek, kadınlarda ise kadındır. Tanrı tüm bu ifadelere sahiptir. Tüm bu güzel dalgalar onun okyanu
sunda yükselir.

Ben okyanus olduğumu ilan ettiğimde diğer dalgaların rahatı bozuluyor. Üstünlüğümü ilan ettiğimi, siz sadece dalgasınız da ben okyanusum dediğimi sanıyorlar. Söylediğim bu değil. Okyanus olduğumu ilan ederek, sizin de okyanus olduğunuzu ilan ediyorum.

Ama bunu görmek istemiyorsan, gerçeği görmeme özgürlüğüne sahipsin. Gözlerini kapalı tutabilir, gözün bağlı kalabilirsin; bu da senin

kararın. Tanrı olmamayı seçiyorsan, Tanrı değilmiş gibi davranabilirsin ama sana söylüyorum, sadece öyle değilmiş gibi davranmaktan ibaret olur bu. Tanrı senin gerçeğindir ve onun dışında her ne imiş gibi davranıyorsan bu sadece bir inançtan ibarettir. Ve Tanrı değilmiş de buymuş gibi davrandığında bile, derinde bir yerde Tanrı olarak kalırsın. Başka herhangi bir şey olmanın yolu yoktur.

“Okyanusa inanmıyorum ve ben kesinlikle okyanus değilim; sınırlarımı görebiliyorum-bir gün yükseliyor bir gün yok oluyorum. Nasıl sonsuz okyanus olabilirim ki? Değilim!” diyen dalga bile, bunu ilan ederken bile hala okyanustur. Okyanusun bir parçasıdır, okyanus hemen onun altındadır ama o kendi derinlerine hiç bakmamıştır.

Her gün gazetelerde benimle ilgili bir eleştiri çıkıyor. Kendi tarafından Tanrı olarak atanmış biri olduğumu yazıyorlar. Demek ki bunun için bir atama kurulu gerekiyor. Belki de devletin kimin Tanrı olup kimin olmadığını belirten bir belge vermesi gerekiyor. Belki üniversitler vermeli bu belgeyi. Beni kendi kendimi Tanrı olarak atadığım için eleştiren kimseler, Tanrı’nın başkaları tarafından atanması gerektiğini kabullenmiş durumdalar. Peki kim bu başkaları ve nasıl haklara sahipler ve onları kim atamış?

Buda kendi kendini Tanrı ilan etti, Krishna kendi kendini Tanrı ilan etti, İsa kendi kendini Tanrı ilan etti, hepsi de kendileri tarafından atanmışlardı. Zaten bunun başka bir yolu yoktur. Bilmeye eriştiğimde, kim olduğumu gördüğümde başka ne yapabilirim? Bana sadece gerçeği söylemek kalır. Çırılçıplak bir hakikattir bu- hem sırf benim hakikatim de değil.

Eğer ben Tanrı olduğumu ve sizin olmadığınızı ilan ediyor olsaydım egonun basit bir oyunundan ibaret olurdu bu. Ama benim iddiam sizi de kapsıyor, tüm varoluşu kapsıyor. O bakımdan benimle hiç alakası yok; aslında ben artık yokum, sadece Tanrı var.

Ben sizin taşımakta olduğunuz benliği arkada bıraktım; başkaları tarafından yaratılan benliği bıraktım. Ve asıl benlik ancak onu bırakmakla keşfedilir.

Tavşan sormuş, “Tilki olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin?” Tilki ne diyeceğini bilememiş çünkü şimdiye kadar karşısına çıkan tavşanlardan hiçbiri ona böyle sorular sormamış, sadece kaçmışlar.

Tavşan, “Tilki olduğuna dair yazılı bir kanıt gösterebilirsen sana inanırım” demiş.

İnsan zihni böyle işliyor: yazılı herhangi bir şey gördüler mi hemen inanıyorlar. Yazılı veya basılı sözcüklerin insanlar üzerinde hipnotize edici bir etkisi var. Bir şey söylüyorum: bu kutsal kitabına aykırı bir şeyse hemen bana gelip sanki bir şey sırf yazılı olduğu için doğru oluyormuş gibi bunun İncil’de yazmadığını söylüyorsun. İncil’de yazmıyorsa ne olacak? Demek ki İncil’de yazmıyor! İncil’i geliştir, ekle bunu. En azından kendi sahip olduğun nüshaya yazabilirsin.

Ama insanlar yazılı sözlere çok inanıyorlar; neredeyse hipnotize edici bir şey bu. Bu yüzden aptal gazetelere bile inanmaya devam edebiliyorsun çünkü yazılmış, basılmış bir şey bu- demek ki doğru olmalı. Her türlü yalan, yanlış şey dolaşımda olmaya devam ediyor.

Daha geçen gün bir Alman gazetesini okuyordum. Gazetede biri Hintli, biri Batılı iki karım olduğu yazıyordu. Aslında bu çok yerinde görünüyor...”Doğu’yla Batı’nın buluşması” deyip duruşum da bu yüzden. Daha da şaşırtıcı olan şey iki karımın resmi olarak basmayı seçtikleri fotoğrafta karılarımdan biri Shiva*! (Shiva Osho’nun erkek sanyasinlerinden biri) Shiva’nın uzun saçları var ve kameraya sırtını dönmüş, demek ki benim Hintli karım o! Bu insanlar ne kadar inceler...

Okuduğum diğer gazete helikopterle uçtuğumu söylüyor. Bu da hoşuma gitti. Odamdan hiç çıkmıyorum...ve bu arada helikopterlerle uçuyorum? Doğru, uçuyorum ama helikoptere binmeden! Ve daha da müthiş bir keşif var gazetede- yumurta, et ve ıstakozdan başka hiçbir şey yemiyormuşum!

Şimdi Almanya’da milyonlarca insan inanacak buna: yazı, yazıdır sonuçta.

Başka bir gazetede şöyle bir yazıya yer verilmiş; bir gazeteci buraya sabah beş buçukta gelmiş. Kapıyı çalmış. Çıplak, inanılmaz güzellikte bir

kadın kapıyı açıp ona sarılmış, onu buyur edip “İçeri gel” diyerek ağaçtan bir meyve koparıp- ağaç elma ağacına benziyor- meyveyi gazeteciye vermiş ve ona, “Ye bunu. Cinsel enerjiyi canlandırıyor” demiş.

İnanır mısınız, mektuplar gelmeye başladı. Adamın biri Avusturya’dan yazmış: “altmış yaşındayım ve genç bir karım var. Lütfen Osho bana bir iyilik yap. Hindistan’a gelebilirim. Hindistan’da bu tür şeylerin gerçekleştiğini duydum. Bana da o meyveden verebilir misin?”

Buna inanılıyor ve her tür çöp, her tür yalan yanlış şey yazılıp durmaya devam ediyor. Ve birçok insan da bunlara inanıyor.

Satyananda Almanya’dan yazmıştı- şimdi geldi, burada. Almanya’dayken, “Burada Alman gazetelerinde bir sürü yalan basılıyor. Neredeyse bir Rajneesh dalgası söz konusu Almanya’da” diyordu. Bizi bir çok seks manyağı ve sapığın buraya geleceğine dair uyarmak için yazmıştı bu mektubu. “Dikkatli olun çünkü bir çoğu hazırlık yapıyor” diyordu. Eğer orada böyle meyveler varsa ve her şeye izin verilen, herkesin çıplak olduğu bir komünde yaşanıyorsa- hepiniz çırılçıplak oturuyorsunuz, unutmayın! Giysilere izin olmayan bir yer...Bu haberler basılıyor ve birçoğu da inanacak bunlara. İnsanlar işte böyle kanıyorlar.

Ben yine de memnunum. Bırakın gelsinler- her ne nedenle olursa olsun. O zaman göreceğiz! Bu yaşlı adama yazdım, “Sen gel! Meyve olsun olmasın sen yine de gel!” Kim bilir? Dinamik, Kundalini yaptıkça belki seksin ötesine geçer. Bu da bir ihtimal.

Tavşan, “Tilki olduğuna dair yazılı bir kanıt gösterebilirsen sana inanırım” demiş.

İnsanlar bir şeye ancak yazılı olduğu zaman inanırlar. Veda-lar’a neden inanıyorsun? İncil’e neden inanıyorsun? Geeta’ya neden inanıyorsun? Yazılı bir belge olduğu, çok eski olduğu, büyük itibara sahip olduğu için. Geriye başka ne kalıyor?- sadece onu destekleyen büyük bir gelenek.

İsa hakkında yazılı hiçbir belge olmasaydı onu tamamıyla unutup gitmiş olacaktın. İsa’nın kapasitesinde, onun çapında bir çok usta ve öğretmen gelip geçtiği halde onların isimlerini bile bilmiyorsun.

Hindistan’da Buda varken ve Mahavira hayattayken daha bir çok, aynı kapasitede, aynı statüde en az altı tane daha üstad vardı ama onların isimlerini bile duymamışsındır.

Bunlardan bir tanesi Prakudda Katyayana’ydı ve ender bulunur bir cevherdi o. Ama kendisinden sonra bir gelenek oluşmaması için söylediklerinin yazılmamasında ısrar etti. Kesinlikle sözleri yazılmadı ve arkasından bir gelenek oluşturulmadığı gibi, insanlar onun ismini bile hatırlamaz oldu.

Buda’yla aynı dönemde yaşamış Purnakashyapa adında büyük bir üstad daha vardı ama ondan geriye yazılı bir şey kalmadığından- kutsal metinleri vardı ama Hindistan’daki organize din tarafından yok edilmişti- kimse onun hakkında hiçbir şey bilmiyor.

İnsanlar kağıda geçirilmiş sözcüklere inanıyorlar. Gördüklerine fazla inanıyorlar. Kişi sadece kendi tecrübesine güvenmelidir. Hiçbir şey bunun yerini tutmamalıdır yoksa yanlış yola sapmaya başlarsın.

Tilki doğru aslana koşup, ondan tilki olduğuna dair bir onay belgesi almış.

Tavşanın beklediği yere geri dönüp belgeyi okumaya başlamış. Bu onu öylesine keyiflendirmiş ki, her paragrafın üzerinde dura dura, uzun uzun zevkle okumuş.

Sen de bunu bir çok kere yaptın. Biri sana güzel bir mektup yazarsa onu tekrar tekrar okursun. Neden, “üzerinde dura dura, uzun uzun zevkle”? Biri seni övmüştür bu da sana iyi bir benlik hissi verir. İnsanlar övülmek için ölmeye bile hazırdırlar. İnsanlar her şeyi yapmaya hazırlar.

Bir politikacı hakkında şöyle duymuştum: büyük bir törene hazırlanılıyormuş, yaş günü kutlanacakmış. Ona sırf gülden yapılmış yüz çelenk takdim edilmiş ama sekreteri şaşkın durum-daymış çünkü politikacı tüm bunlara karşın pek de mutlu görün-müyormuş.

Tören sona erdiğinde sekreter, “Biraz üzgün görünüyorsu nuz”demiş.

“Evet” demiş politikacı. “Sadece yüz çelenk mi? Halbuki ben iki yüz tanesi için para ödemiştim.”

Kendi çelenginin parasını ödemek zorundasın.

İnsanlar övülmek için birçok bedel ödeyip duruyorlar. Ve dünyada karşılıklı bir anlaşma hüküm sürüyor- “Sen benim sırtımı kaşı ben de seninkini kaşıyayım” ve iki taraf da memnun.

Tilki tavşanın beklediği yere geri dönüp belgeyi okumaya başlamış. Bu onu öylesine keyiflendirmiş ki, her paragrafın üzerinde dura dura, uzun uzun zevkle okumuş. Bu arada belgenin anafik-rini daha ilk satırlardan anlayan tavşan bir oyuktan içeri dalıp gözden kaybolmuş.

Tilki aslanın mağarasına geri dönmüş ve onu bir geyikle konuşurken bulmuş.

Geyik, “Aslan olduğuna dair yazılı bir kanıt görmek istiyorum... “ diyormuş.

Aslan, “Aç olmadığımda böyle bir şeyle uğraşmam gerekmez. Aç olduğumdaysa yazılı şey görmene hiç gerek kalmaz” demiş.

Zaten öğrenirsin...

Doğru yaklaşım budur, aslanın yaklaşımı: “Bana inanıp inanmaman kimin umrunda?”

Biri bana gelip, “Tanrı olduğunun kanıtı nedir?” diye sorarsa kim uğraşacak onunla? Aptal takipçiler toplamak için burada değilim ben. Benim yaklaşımım aslanın yaklaşımı. Ona “Kaybol” derim. Bir mürit bana ulaştığında hiçbir kanıta gerek kalmaz. Kanıt, mürit oluşunun kendisinde sakıldır zaten.

Tilki aslana, “Peki tavşan için bir belge almaya geldiğimde bunu bana niye söylemedin?” diye sormuş.

“Sevgili dostum,” demiş aslan, “belgeyi isteyenin bir tavşan olduğunu söyleseydin ya bana! Ben onu bazı sersem hayvanlara bu eğlenceyi öğreten ahmak insanoğlunun biri için sanmıştım.”

İnsan dışında kim kendini icat etme derdindedir ki? Yeryüzünde insan dışında nevrotik kimse yoktur. İnsan dışında geçerliliğini, varlığını, karakterini, zekasını kanıtlamak için belgelere ihtiyaç duyacak kadar kendinden uzak düşmüş, yoldan çıkmış başka hiç kimse yoktur.

Ya zekaya sahipsindir ya da değilsindir. Bunun için belgeye ge

rek yoktur; hayatın kendi kendinin kanıtı olacaktır. Coşkun yeterli bir belge olacak, mutluluğun bunu gösterecek, kanıtlayacaktır. Başka da hiçbir şey gerekmez.

Bana geldiğin anda seni buyur ediyor, seni gitgide daha yakınıma gelmeye davet ediyorum ki er ya da geç benim başıma gelmiş, içimde akmakta olan bu nektardan içmeye başlayasın.

Bu yeterli kanıt olacaktır, başka da hiçbir şey gerekmez.

Mahavira'nın kanıtı yoktu, Bahaddin'in kanıtı yoktu, İsa'nın kanıtı yoktu, Buda'nın kanıtı yoktu. Kendileri kanıttı onların. Gözleri olanlar görebilecek, kulakları olanlar duyabilecek, yürekleri olanlar hissedebilecektir. Oysa insan aklı müthiş bir aptallığa yuvarlanmış durumda.İnsanlık kelimelere göre yaşıyor. Kelimeler fazla önemli hale geldi. Ateş kelimesi ateşin kendisinden daha önemli hale geldi. Tanrı kelimesi Tanrı'nın kendisinden daha önemli hale geldi. Ama unutma "Tanrı" kelimesi Tanrı değildir, "aşk" kelimesi aşk değildir.

Kelimelere kanma, kelimelere karşı uyanık ol. Kelimelerin ormanında kaybolabilirsin ve bu hakikatten gitgide daha uzağına düşeceğin anlamına gelir.

Hakikat kelimesiz bir tecrübedir. Hakikat ancak içinde hiçbir düşünce olmadığı, tüm kelimeler yok olduğu ve aynanın üzerindeki toz tamamen kaybolduğunda, ayna yalnızca aynalık yapıp, hiçbir şeyi yansıtmıyor olduğunda gerçekleşir. Hiçbir yansıma yapılmıyor, bilincinin gölünde hiçbir dalga oluşmuyor olduğunda...İşte o zaman her şey yansıtılmaktadır ve neyin ne olduğunu bilirsin- sadece kendinin kim olduğunu bilmekle kalmaz, tüm bu varoluşun ne olduğunu bilirsin. Kişi kendini bilmekle, bütünü bilir.

Bu günlük bu kadar yeter.

# 2. BÖLÜM
# GİZEMCİLİK NEDİR?

Birinci soru: Osho,

Gizemcilik nedir?

Gizemcilik hayatın yalnızca mantıktan ibaret olmadığı, hayatın şiir olduğu, hayatın yalnızca kıyas değil bir şarkı olduğuna dair deneyimdir. Gizemcilik hayatın asla gerçekten bilinemeyeceğinin, özünde bilinmez oluşunun ilanıdır.

Bilim varoluşu iki kategoriye böler: bilinen ve bilinmeyen. Bilinen de bir zamanlar bilinmeyendi; bilinir hale geldi. Bilinmeyen bugün için bilinmeyendir; yarın veya yarından sonraki gün o da bilinir olacaktır. Bilim er ya da geç belli bir anlayış noktasının gelip çatacağına ve o zaman yalnızca tek bir kategorinin kalacağına inanıyor: bilinen, her şey bilinmiş olacak. Bilinmeyen yavaş yavaş bilinene indirgeniyor.

Gizemcilik hayatın üç kategoriden oluştuğunun ilanıdır: birincisi bilinen, diğeri bilinmeyen ve üçüncüsü ve en önemlisi ise bilinemez olan-bilinememiş ve asla bilinemeyecek olan. Ve her şeyin asıl özü budur.

Bu bilinemez olanın tecrübe edilmesi mümkün ama bilinmesi değildir. Yüreğin onun şarkısını söyleyebilir ama o bilgiye indirgenemez. Onunla dans edebilir, onu yaşayabilir, onunla dolup taşıyor olabilir-onun tarafından ele geçirilmiş olabilirsin- ama onu bilemezsin.

Bu bir nehrin okyanusun içinde kayboluşu gibidir. Sanıyor musun ki nehir okyanusun ne olduğunu bilmeye başlıyor? Okyanusun kendisi oluyor o ama bunun içinde bir bilme yok. Gerçekten bir şeyle bir olduğunda onu nasıl bilebilirsin ki? Bilgi bölünmeyi gerektirir; bilgi temelinde şizofreniktir. Nesne özneden ay

rı olmalıdır; bilenin bilinenle arasına mesafe koyması gereklidir. Mesafe kaybolursa, bilgi mümkün olmayacaktır.

Gizemcilikte olan da budur: arayan aradığıyla bir olur, aşık sevgilinin içinde erir, çiy damlası kayıp okyanusa düşer ve okyanus olur. Burada bilgi

yoktur. Böylesine bir birliğin içinde bilgi mümkün değildir. Böylesine bir birliğin içinde yalnızca tecrübeye yer vardır ve kendinin dışında kalan değil, içinde olan bir şeyin tecrübesidir bu. Tecrübeden çok tecrübe ediştir.

Gizemcilik anlamına gelen mistisizm sözcüğü gizli ayin anlamına gelen Yunanca sözcük mysterion'dan türemiştir. Bilinemez olana temas etmiş kimseler paylaşmak için bir araya toplanırlar. Bu paylaşım sözel değildir; sözel olamaz. Paylaşım varlıklarının paylaşımıdır; varlıklarını birbirlerinin içine dökerler. Birlikte dans eder, şarkı söyler, birbirlerinin gözlerinin içine bakar veya sadece sessizce otururlar. Buda'yla, Krishna'yla, İsa'yla farklı şekillerde yaşanılan da buydu.

Krishna aşıkları onunla dans ediyordu. Bir mysterion, bir gizli ayindi bu. Olup bitene dışarıdan bakarsan, aslında yaşananı anlayamazsın. Katılımcılardan biri olmadıktan, Krishna'yla birlikte dans etmedikten sonra neyin paylaşılmakta olduğunu anlayamazsın çünkü paylaşılan şey görünmez bir şeydir. Mal, mülk değildir bu, birinden diğerine aktarılamaz; buna benzer hiçbir şey göremezsin. Nesnel bir şey değildir bu. Bir varlığın diğerine doğru akışı, ustanın mevcudiyetinin müridine doğru akışıdır.

Hindistan'da bu tür gizli ayinlere ras denir, Krishna geleneğinde ras diye adlandırılırlar. Ras ustayla dans etmek demektir ki hem senin enerjin hem de ustanın enerjisi akmaktadır. Ve ancak akmakta olan enerjiler bir buluşma yaşayabilir. Durgun göller buluşamaz, ancak nehirler buluşabilir. Ancak hareket sayesinde buluşma mümkün kılınır.

Ama aynı şey görünürde bir dans olmadan Buda'yla da yaşanıyordu. Buda sessizce oturuyor, müritleri sessizce oturuyorlardı; buna satsang yani "hakikatle olmak" deniyordu. Buda aydınlamış, başlı başına bir ışığa dönüşmüştür. Henüz aydınlanmayan, mumları henüz yanmamış olanlar onun yakınında oturup samimiyet içinde, derin bir aşk içinde, sessizlikleriyle, aşklarıyla Bu-da'ya gitgide daha da yaklaşırlar. Yavaş yavaş bir an gelir ki us

tayla müridi arasındaki mesafe yok olur- ve ateş ustadan müridine sıçrar. Mürit bunu almaya hazırdır, mürit bir buyur edişten başka bir şey değildir. Mürit dişil, alıcı, bir rahim gibidir. Bu da bir mysterion, bir gizli ayindir.

Aynı şey Zerdüş'le, Lao Tzu'yla, İsa'yla farklı şekillerde tekrar tekrar yaşanıyordu. Burada olan da budur.

Buraya sadece neler olup bittiğini dinleyip görmek için gelmiş meraklı biriysen, ben sizinle konuşurken sadece sözlerimi dinlersin. Asıl hazineyi kaçırırsın. Sözler yalnızca sessizliği dinlemeyi beceremeyenler için söylenmektedir.

Ama bana yakınlaşmış olanlar, sanyasin olmuş olanlar da sözleri dinler ama hiçbir şekilde zihinsel olarak onları parçalara ayırmadan, tahlil etmeden, onlarla tartışmaya girmeden yaparlar bunu. Sözler kişinin müziği duyduğu gibi duyulur; sözler kişinin çamların arasından esen rüzgarı duyduğu gibi duyulur; sözler kişinin yağmurun çatıya düşüşünü duyduğu gibi duyulur; sözler kişinin okyanustaki dalgaların kükremesini duyduğu gibi duyulur. Ve zihin müziği duyarken, yürek varlığı, mevcuditeyi içine çekmeye başlar. Bu bir mysterion, bir gizli ayindir.

Peki neden buna "gizli" denir? Bir yerde bir mağaraya gizlenmişiz anlamında gizli değildir bu. Bir sırdır çünkü ancak ustaya derin bir aşkla bağlı olana açıktır. Diğerlerinin içeri girmesine de izin verilir ama olup biten onlar için görünmez kalacaktır; bu yüzden gizli denir. Buda müritleriyle otururken dağlarda bir yerde saklanmamaktadır. Dünyanın içindedir, insanlar gelip, gidip görebilirler onu ama ayin yine de gizli kalır. Bu gizlilik anlaşılması gereken bir şeydir. Gelip bakacak olan kişiler sadece orada oturan birkaç beden görecektir, o kadar. Işığın aktarımını, olup biten, kutsal kitapları aşan bu aktarımı göremezler.

Buradaki durum da budur. Her gün bakmaya gelenler, seyirciler oluyor; sizi burada oturmuş beni dinlerken veya dans ederken ya da meditasyon yaparken görüyor, burayı çözdüklerini sanıyorlar. Gidip burası hakkında bilirkişi olarak demeç vermeye başlıyorlar. Burada sadece bir, iki gün kalmakla buranın uzmanı olmuş oluyorlar. Aslında sadece aptallık ediyorlar. Tek kelime bile bilmiyorlar, gizemcilikten tamamen habersizler. Tüm demeçleri yanlış, öyle olmak zorunda. Burada ne olup bittiğini biraz bi lebilmek için katılımcılardan biri olman, benimle ve burada yaratılan havayla derin bir ahengin içine girmen gerekir. Seyirci olarak kalamazsın;

olup biteni dışarıdan gözlemleyemezsin. Bu tip şeyler dışarıdan gözlemlenemez; gizlidir onlar.

Kendini eritmen gerek. Risk alman gerek. Ancak o zaman diline değen bir parça tat, ancak o zaman kalbindeki bir parça tecrübe, ancak o zaman içine işlemiş olan bir titreşim hayatının bir parçasına dönüşecektir.

“Gizli ayin”in anlamı budur. O herkesin seyrine açıktır ama sadece ona dahil olan kimseler onu gerçekten görebilecektir.

Mysterion sözcüğü de yine başka bir kökten, “ağzı kapalı tutma” anlamına gelen myein sözcüğünden türemiştir. Gizemcilik bir şey görmüşsün, bir şey yaşamışsın ama onu ifade edemiyorsun demektir. Gizemcilik, karşısında dilin tutulan bir hakikatle karşılaşmışsın demektir. O öylesine büyük, öylesine muazzamdır ki hiçbir sözcüğün içine sığdırılamaz. Tanrı sözcüğü bile onu kap-sayamaz. Buda’nın Tanrı sözcüğünü bırakmış oluşu da bu yüzdendi. Bu hakikat “Tanrı” sözcüğünün kapsayabileceğinden çok daha büyüktür. “Ruh” sözcüğü bile onu kapsayamaz; Buda bu yüzden bu sözcüğü bile bırakmıştır. Bunlar sadece sözcüklerden ibarettir; gerçek ise çok daha zengindir.

Sıradan yaşantında da izle bunu. Birşey söylediğinde bu söylemek istediğini gerçekten ifade edebiliyor mu? Güzel bir ağaç görüyorsun ve birine, “Güzel bir ağaç gördüm” diyorsun. Bu “güzel ağaç” sözcüğü neleri kapsıyor?Ağacın yeşilliğini kapsamıyor, ağacın ortaya çıkardığı şekli kapsamıyor, yerin derinliklerine doğru yol alan köklerini kapsamıyor, ağacın yapraklarını doldurup, onlarla birlikte dans eden güneş ışınlarını kapsamıyor, ağacın üzerindeki güzel çiçekleri, onların parfümünü, etrafını saran nemli toprağın kokusunu kapsamıyor, kuşların yuvalarını ve onların şarkılarını da kapsamıyor. O zaman, “Güzel bir ağaç gördüm” dediğinde neyi kapsıyor bu? Hiçbir şeyi. Sözcüğün ne kökleri, ne kanatları, ne altın rengi, ne yeşili, ne de kırmızısı var-renksiz bir şey sözcük. Çok fakir bir şey sözcük. “Ağaç”? sadece simgesel bu; ama anlama sahip çünkü hepimiz bir çok ağaç biliyoruz bu yüzden biri, “Güzel bir ağaç gördüm” dediğinde ne demek istediğini az da olsa anlayabiliyorsun.

Ama Tanrı söz konusu olduğunda, Tanrı’yı görmüş olmadığın taktirde o azıcık anlayış bile mümkün değil. “Tanrı var” dediğimde sözcüğü işitiyor ama anlamını işitmiyorsun; işitemezsin de. Kalbinde ona karşı bir tepki uyanmıyor.

“Güzel bir gül” dediğimde, evet biraz tepki uyanıyor; gözünü kapatıp gül sözcüğü üzerine biraz meditasyon yaparsan varlığında yapraklarını açan bir gül görmeye başlayabilirsin çünkü daha önce nice gül görmüşsündür. Eğer çok hassas biriysen, gülün ve sabahın erken saatlerinde yapraklarının üzerinde beliren çiy damlacıklarının kokusunu almaya bile başlayabilirsin. Bir anı harekete geçmiş, bir tecrübe canlanmış olabilir ve hatırlamaya başlarsın; ama bu gülün ne olduğunu bildiğin içindir. Peki ya hiç gül görmemiş biri? Sadece gül sözcüğü onda hiçbir duygu uyandırmayacak, gözünün önüne hiçbir şey getirmeyecektir. Sözcük duyulacak ama dinlenmeyecektir; ardında hiçbir anlam olmayacaktır.

“Tanrı” sözcüğü kullanıldığında, “dua” sözcüğü kullanıldığında, “minnet” sözcüğü ve daha niceleri kullanıldığında olan da budur. Bunlara dair hiçbir anlayışa sahip değilsin çünkü bunları tecrübe etmiş değilsin.

Bu tecrübeleri yaşamış olanlar dilsizleşirler. Konuşmayı bıraktıklarından değil ancak sadece yöntemler hakkında, yol hakkında konuşurlar. Hakikat hakkında konuşmazlar. Ona nasıl erilece-ğini ve bu yolda insanın karşılaşabileceği tuzakları, yoldan nasıl çıkmayacağını söyler, “Yol bu, yön bu” diyerek sana bir kaç harita, yol haritası verirler, seni yolda karşına çıkacak belli işaretlerden haberdar ederler ki doğru yönde gittiğinden emin olasın- ellerinden gelenin hepsi budur- ama ne hakikat hakkında, ne de
Tanrı tek kelime söyleyebilirler.

Demek ki bu sözcüğün de güzel bir anlamı var; myein “kişinin ağzını kapalı tutması” demek. Bu iki sözcükten; myein’dan mysterion, mysterion’dan ise mistisizm türüyor.

Mistisizm yani gizemcilik dinin ruhunun ta kendisidir.

Israrım da bu yüzden: düz yazı halinde düşünen zihni bırak; şiir halinde düşünen başka türlü bir zihni dirilt. Kıyas konusunda tüm uzmanlığını bir

kenara bırak; bırak senin yaşam tarzın şarkı olsun. Zihinden sezgiye, kafadan kalbe taşın çünkü kalp gizemle
re daha yakındır. Kafa gizem karşıtıdır; kafanın tüm çabası varoluşun sırrını çözmeye yöneliktir.

Bu yüzden bilimin gelişmiş olduğu her yerde din yok olmuştur. Zihnin bilimsel yollarda düşünmek ve yapmak üzere eğitildiği bir yerde din öylece ölüp gider; zihnin çiçekleri orada açmaz artık. Bilimsel zihnin toprağında, dinin tohumunun büyümesine izin vermeyen, onu öldüren bir zehir vardır. Nedir bu zehir? Bilim varoluşun sırrını çözmeye inanır.

Din bu sırrın çözülemeyeceğini söyler. Anlayışın ne kadar derinleşirse, varoluş da o kadar gizemli, o kadar mistik bir hale dönüşür.

Ve şimdi bilim ve din arasında bir köprü kurulması olasılığı var çünkü en büyük bilimadamları da bunu çok dolaylı bir yoldan hissetmiş durumdalar. Mesela Eddington, Albert Einstein ve diğerleri, varoluş hakkında ne kadar çok şey bilirlerse o kadar şaşırmışlar, çünkü ne kadar çok bilirlerse, bir o kadar daha çok şey bilmeleri gerektiği hissine kapılmışlardır. Daha çok şey bildikçe, bilgileri de daha yüzeysel görünür. Einstein neredeyse bir mistik olarak ölmüş, o eski, "Bir gün her şeyi biliyor olacağız" gururu yok olmuştur. Son derece meditatif bir ruh halinde, bir bilimada-mı değil daha çok bir şair gibi ölmüştür.

Eddington, "Önceleri düşüncenin bir yan ürün olduğuna inanıyorduk- tıpkı Karl Marx'ın bilincin sosyal durumların bir yan ürünü olduğunu söylediği gibi- maddenin bir yan ürünü, bir yan tesiri, maddenin bir gölgesi. Madde esastır; bilinç ise sadece bir gölge, epey zayıf bir şeydir" yazıyordu.

"Ben de tamamen ikna olmuştum" diyordu çünkü o devirde hakim olan iklim buydu. Batı'da üç asır boyunca iklimi bilim belirledi. Eddington da bu iklimde büyümüştü ama en sonunda, son günlerinde, nihai olarak söylediği şuydu: "Şimdi durum değişti. Soruşturmaların daha derinine indikçe dünyanın nesnelerden değil düşüncelerden oluştuğuna- varoluşun maddeden çok bilinç gibi göründüğüne de daha çok ikna oldum."

İyi haber bu; bilim büyük bir anlayışa erişiyor. Varoluşun sırrını çözme konusundaki başarısızlığından ortaya çıkıyor bu anlayış.

Ama benzer bir anlayışı sözde dindar insanlar arasında görmüyorum. Onlar çok gerilerde kalıyorlar. Hepsi eski, ahmakça
tarzlarda konuşuyorlar. Hala Vedalar'la veya İncil'le bozmuş durumdalar. Vedalar'ın veya İncil'in yanlış olduğundan değil, tamamen doğrular ama çok, çok eski, ilkel bir şekilde ifade edilmiş durumdalar. Modern bilimle buluşabilecek yetide değiller.

Bize Albert Einstein'ın, Eddington ve Planck'ın kapasitesinde çağdaş mistikler gerekiyor. Benim buradaki çabam da bu, papağan gibi Upanishadlar'ı veya Veda'ları tekrar eden alimler değil çağdaş mistikler yaratmak. Hayır alimler yetmez. Bize çağdaş mistikler gerek; kalbinde yeni Upanishadlar'ın doğabileceği insanlar gerek bize. Bize İsa'nın konuştuğu gibi kendi adlarına konuşabilen insanlar gerek. Bize Tanrı'yı tecrübe ettiğini söyleyebilecek cesur mistikler gerek; kutsal kitaplar Tanrı'nın var olduğunu söylediği için değil, Tanrı'yı bildikleri için, sadece eğitimli, bilgili kimseler değil, bilge kimseler.

İlim yeter artık. İlim sadece sıradandır; ilim modern bilimle gizemcilik arasında köprü oluşturmaz. Bize budalar gerek, Buda hakkında bilgisi olan kimseler değil. Bize meditasyoncular, aşıklar, de-neyimciler gerek. İşte o zaman bilimle dinin buluşup bir olacağı, kaynaşacağı gün gelmiş olacak. Ve o gün tüm insanlık tarihinin en müthiş günlerinden biri olacak; bu müthiş, kıyaslanamayacak, eşsiz bir kutlama günü olacak çünkü o günden itibaren şizofreni, bölünmüş insanlık dünyadan yok olup gidecek. O zaman bilim ve din diye iki şeye ihtiyacımız kalmayacak; tek bir şey yeterli olacak.

Dışsal olan için bilimsel yöntembilimi, içsel olan için ise dinsel yöntembilimi kullanacak. Ve "gizemcilik" güzel bir sözcük; tek bilim veya tek din, ya da nasıl adlandırırsan onun için kullanılabilir o. "Gizemcilik" güzel bir isim olacak. O zaman bilim dışarıdaki gizemi, din ise içerideki gizemi arayacak, böylece gizemciliğin iki kanadı olacaklar. "Gizemcilik" her ikisini de belirten sözcük olabilir. Gizemcilik her ikisinin sentezi olabilir.

Ve bu sentezle birlikte kendiliğinden birçok sentez daha gerçekleşecektir. Örneğin eğer bilim ve din gizemcilikte buluşabili-yorlarsa, o zaman Doğu da Batı'yla, erkek de kadınla, şiir de düzyazıyla, mantık da aşkla buluşabilir ve buluşmalar katman katman gerçekleşmeye devam eder. Ve bu bir kez gerçekleştiğinde,
çok daha mükemmel, çok daha bütün, çok daha dengeli bir insana kavuşmuş oluruz.

İkinci soru:

Evrimin tüm amacı insan değil midir?

Evrimin amacı yoktur. Amaç düşüncesi başlı başına sıradan bir şeydir; piyasadan gelir. Varoluş oyuncudur, amaca odaklı değil. Bu leela'dır, iş değil. Ama biz her şeyi hep ekonomi, iş açısından düşünüyoruz; hep piyasa açısından düşünüyoruz. Her şeyin
bir amacı olmalı.

İnsanlar bana gelip, "Meditasyonun amacı nedir?" diye soruyorlar. Mutlaka arkasında yatan bir amaç olması gerektiğini düşünüyorlar. Ama yok. Meditasyonun amacı kendisidir; bunun ötesinde bir amacı yoktur. Aşkın amacı nedir? Aşk başka bir şey için araç mıdır yoksa başlı başına bir amaç mıdır?

Amaç, bölünme demektir; araçla amaç arasında bölünme. Bu yeşil ağaçların amacı nedir? Şarkı söyleyen bu kuşların? Gün doğumunun amacı nedir, ya da yıldızlı gecenin? Nedir amaç? Hepsinin bir amacı olsaydı, çok çirkin bir varoluşunuz olurdu.

Ve soru sürüp gidecektir. "Amaç A'dır" dersen o zaman "A'nın amacı nedir?" sorusu ortaya çıkacak ve bunun sonu gelmeyecektir.

Hiçbir amaç filan yoktur. Bu yüzden hayat bu kadar güzeldir.

Biri Pablo Picasso'ya, "Resimlerinin amacı nedir?" diye sormuş. Picasso, "Neden bahçeye çıkıp güle sormuyorsun 'Amacın nedir?' diye. Neden güneşe ya da aya sormuyorsun? Beni neden rahatsız ediyorsun? Gül amaçsızca açabiliyorsa, ben neden resim yapamayayım? Resim yapmaktan zevk alıyorum ve hepsi bu kadar" diye yanıt vermiş.

Ama çok sıradan bir zihne sahibiz; hep amaç açısından düşünüyoruz. Amaç "iş" demek, amaç, "bunu şunun için yapıyorum" demek. Ve bu amaç takıntısı yüzünden hiçbir şeyi kendini tamamen vererek yapamıyorsun. Yapamazsın da çünkü onu yalnızca kendisi uğruna yapıyor olmakla ilgilenmiyorsun. Ortada bir amaç söz konusu.

Piyasada satıp para kazanmak için resim yapıyorsun. O zaman
resmin müthiş olamaz çünkü resim yaparken kendini kaybede-mezsin. Sürekli, "Ne kadar gelir elde edeceğim? Bunu satmak mümkün olacak mı? Potansiyel müşteriler kim olabilir? Kime yaklaşmalı, nasıl reklam yapmalıyım?" diye düşünüyor olursun. Ve resim yapıyorsun! Resmin teknik açıdan düzgün icra edilmiş bir iş olabilir ama sanat olamayacaktır. Sen sanatçı değil, yaratıcı değilsindir.

Gerçek sanatçı sanatının içinde kaybolur. Resim yaparken o yoktur artık: Fenâ halindedir, yoktur. Resim kendi başına gerçekleşmektedir. Resmi o yapmaz, yapan biri değildir o. İşte o zaman müthiş işler ortaya çıkar. Piyasada satılıp satılamayacağı ikincil bir şeydir; amaç o değildir, ressamın aklında bu yoktur. Onun da ekmeğe, peynire ihtiyacı vardır ve resmi satar ama bu ayrı bir konudur. Resmin amacı bu değildir; ressam onu yaparken aklında peynir ekmek yoktur. Düşünüyorsa da ressam değil sadece bir iş adamıdır.

Teknik biri ile bir sanatçının arasındaki farkı hatırla: teknisyen aklında bir hedefle çalışan kişidir. Sanatçının ise başka hiçbir amacı yoktur- sanat uğruna sanat yapar.

Hem neden, "Evrimin tüm amacı insan değil midir?" diye soruyorsun? Gidip de papağanlara sorsana. Evrimin amacının kendileri olduğunu düşünüyor olabilirler. Bak ne kadar yeşiller, gagaları nasıl da kırmızı. Onlara kıyasla senin neyin var? Ve güzel kanatları, oyun oynayarak zigzag uçuşları ve şarkı söyleyişleri. Evrimin amacının tümüyle kendileri olduğunu düşünüyor olmalılar.

Ya da aslana veya file sor. Amacın kendileri olduğunu düşünüyor olmalılar. Sanıyor musun ki aslan evrimin amacının insan olduğunu düşünüyor? Aslanların incillerinde "Tanrı aslanı kendi suretinden yarattı"

diye yazıyor. Bu zavallı insan hakikaten de çok zavallı. Sende ne aslanın enerjisi, ne kartalın uzaklara uçabil-me kapasitesi, ne filin zarafeti, ne de bir nilüfer çiçeğinin güzelliği var. Neye sahipsin ki evrimin amacı olduğunu, Tanrı'nın seni özel olarak yarattığını düşünüyorsun?

Egoist birinin yoludur bu; egonun yoludur. Ego "Evrimin tüm amacı benim" diye düşünmek ister. Şimdi bir düşün bakalım, evrimin amacı kadın mı yoksa erkek mi? Erkeksen erkektir, kadın
san tabii ki kadındır diye düşüneceksin. Peki düşün- erkeksen ve amaç kadın değil erkektir diye düşünüyorsan o zaman beyaz erkek mi yoksa siyah mıdır amaç? Siyahsan siyah, beyazsan beyazdır diye düşüneceksin. Bu konunun derinine indiğinde sonunda varacağın nokta, "Evrimin tüm amacı benim" olacaktır. Şu saçmalığa bak!

Kısa bir Rus meseli var:

Adamın biri yolda yürürken üç kere aynı yere tükürmüş. Adam yoluna devam etmiş ama tükürük birikintileri oldukları yerde kalmışlar. Bunlardan biri, "Biz buradayız ama adam yok" demiş. Diğeri, "Gitti o" diye eklemiş. Üçüncüsü ise, "Buraya gelişinin tek nedeni bizi buraya yerleştirmekti. Bu adamın hayatının amacı biziz. O gitti ama biz hala buradayız" diye eklemiş.

Her türlü egoist düşünceyi bir kenara bırak. Hiçbir amaç yok; ne erkek ne kadın, ne kuşlar ne de hayvanlar. Bir amaç, bir hedef yok. Varoluş herhangi bir şeye doğru ilerlemiyor. Hiçbir hedef gütmeyen saf coşku, canlılık, şenlik o.

Hayat kendinden zevk alır, enerji kendinden zevk alır. O zıplayıp dans eden, çığlıklar atan bir çocuk gibidir. Çocuğa bunu ne amaçla yapıyorsun diye sorarsan sorunun ahmaklığına hayret edecektir. Çığlık atmak, zıplamak, dans etmek başlı başına yeterlidir. Başka ne amaca gerek var ki? Ama büyüdükçe bunu unutursun; sadece para eden şeyler yapmaya başlarsın. Ancak iyi bir getiri-si olan şeyleri yaparsın. Yoksa şu soru yakanı bırakmaz: "Ne amacı var?" Amaçsızca şarkı söylemezsin. Dans etmez, aşık olmaz, resim yapmazsın. Ne amacı var?

Sana para ödenmedikten sonra hiçbir şey yapmazsın! Demek ki her şeyin amacı para. Peki paranın amacı ne? Sen gideceksin ve para kalacak.

Yüz rupilik banknotlar arkandan, “Demek ki bu adamın hayatının amacı bizdik. Şimdi o gitti ama biz hala buradayız. Dünyaya geliş nedeni bizi toplamaktı, başka ne olacak?” diye konuşacaklar. Sen gideceksin, evin kalacak ve ev, “Bak sen!” diyecek. “Bu adamın hayatının amacı bizmişiz demek ki.”

Hiçbir hedef yoktur. Bu anlayış insana özgürlük getirir; ben spiritüel görüş diye bu anlayışa derim. Bir amaç uğruna yaşayan kişi bir materyalisttir; hiçbir amaç gütmeden sadece yaşayan, sanki bir sabah yürüyüşüne çıkmışçasına, belli bir yere gitmeden
yaşayan kişi ise spiritüel biridir ve hayatı kutsaldır. Dinsellik budur.

Üçüncü soru: Osho

Geçen gün herkesin zengin olması ve bahçelerinde nilüfer havuzları olması gerektiğine dair arzunu dile getirdin. Peki o zaman neden ne eve, ne bahçeye, ne havuza, ne de nilüfere sahip olmayan bunca insan var? Soru şu: neden bu Hindistan’da bu kadar çok yoksulluk var?

Yoksulluğun oluş nedeni bu ülkenin son derece ahmakça davranmış oluşu. Başka hiç kimse sorumlu değildir bundan. Bundan siz sorumlusunuz. Ama bu ahmakça davranışı o kadar asırdır sergiliyorsunuz ki, yalnız aynı şekilde davranmaya devam etmekle kalmıyor, bundan gurur bile duyuyorsunuz.

Bu ülke orantısız bir hayat yaşamaya karar verdi. Bu ülke hayat karşıtı, beden karşıtı olmaya karar verdi. Şimdi hayat karşıtı, beden karşıtıysan zengin bir şekilde yaşayamazsın ki; yoksul kalmaya mecbursundur. Hayatı sevmedikten sonra zenginliği nasıl yaratacaksın? Hayatı sevmedikten sonra nilüferleri, gölleri, bahçeleri ve güzel evleri nasıl seveceksin? Bedenini sevmiyorsan, bedenle neden uğraşasın? Bırak köpeklere gitsin. Olmuş olan da budur.

Aslında senin sözde-dindar insanların sana beş bin yıldır öğrettikleri hep yoksulluğun güzelliğine, ruhaniliğine dair şeylerdir. Yoksulluğu en yüce hedef olarak göklere çıkarmışşın. İşte şimdi o hedefe ulaşmış durumdasın- tüm ülke “ruhani” leşti- peki ya bu kimin suçu?

Düşün sadece. Buda'yı neden yüceltiyorsun? Çünkü o krallığından vazgeçti. Mahavira'yı neden yüceltiyorsun? Çünkü krallığından vazgeçti.

İnsanlar bana, "Madem ki bir Buda'sın, o halde neden her şeyden vazgeçip dilenci olmuyorsun?" diye mektuplar yazıp duruyorlar. Bana karşılar. Morarji Desai benim Mahavira'yla kıyaslanamayacağımı söyledi. Neden? Çünkü o krallığından vazgeçmişti. Dilenci oldu, sokaklarda çırılçıplak dolanan bir dilenci. Oysa ben güzel bahçelerle çevrili, saray gibi bir evde yaşıyorum.
Mahavira'yla nasıl kıyaslanabilirim ki?

Şu mantığa bak. Mahavira'yı krallığından ve hayatın zevklerinden vazgeçtiği için yüceltiyorsan o zaman dilenciler gerçekten çok talihliler. Yapmaları gereken hiçbir şey yok- zaten ruhani onlar! Buda'nın yapması gereken bir şey vardı. Geçmiş hayatında bir takım günahlar işlemiş olmalı ki kral olmuştu. Peki ya dilenci? O en başından beri, asırlar, hayatlar boyunca hep çok ruhani bir şekilde yaşamış olmalı. Dilenciliği, yoksulluğu geçmişte işlemiş olduğu büyük sevapların bir sonucu olmalı.

Eğer dilenci olmak ruhani olmak demekse, o zaman burası başlı başına ruhani bir ülke.

Yoksulluk yüceltilegelmiş ama yoksulluğu yüceltir, ona taparsan, onu nasıl yok edebilirsin ki? Taptığın bir şeyi nasıl yok edebilirsin?

Yoksulluğun nedeni başlı başına senin zihniyetin. Ben senin zihniyetine karşıyım, zihnini yok etmek istiyorum çünkü enerjini serbest bırakabilmenin tek yolu zengin olmaktır.

Sanıyor musun ki Amerika özel bir şeye sahip, senden daha iyi veya daha iyi bir iklimi var? Bu doğru değil. Sen dünyadaki en güzel ülkelerden birine sahipsin. Senin ülkende tüm iklimler yaşanıyor. Ülken neredeyse minyatür bir dünya gibi. Senin Kaş-mir'in İsviçre gibi. Böylesine zengin, böylesine bir potansiyele sahip başka bir ülke daha bulamazsın ama dünyadaki en yoksul insan sensin. Bunu başarabilmiş oluşun mucize gibi!

Zihnin yüzünden bu. Hayata karşı çok yanlış bir tavır taşıyorsun. Hayata karşısın ve sen hayata karşı olduğunda o senin yanında olamaz. Varoluşla

hiç dost olmamışsın. Daima "öteki" dünyayı yüceltmişsin. Öteki dünyayı yüceltirsen doğal olarak bu dünyadan faydalanamazsın.

Oturmuş bekliyorsun sadece. Hintli mahatmalar müritlerine ve takipçilerine "Hayat tren garındaki bekleme odası gibidir" diye vaazlar verip duruyorlar. Bekleme odası kimin umurunda? Trenin gelecek ve göçüp gideceksin. Öyleyse kirletebildiğin kadar kirlet orayı! Kimin umurunda? Sadece birkaç dakikalığına veya birkaç saatliğine buradasın öyleyse elinden gelen her türlü pisliği yap! Orayı senden sonra gelecek olanlar için dayanılmaz bir hale getir; o artık onların bileceği iş.

Eğer hayatı bir gardaki bekleme odasından ibaret olarak algılıyorsan, onu güzelleştiremezsin. Onu temiz tutmazsın.

Batı'dan gelenler Hintliler'in nasıl yaşadığına, pislik, kirlilik içinde yaşayıp bu duruma tamamen kayıtsız kalışlarına inanamıyorlar. Tamamen kayıtsızlar çünkü asırlardır böyle yaşamışlar. Sadece böyle yaşamayı biliyorlar, başka türlüsünü değil. Başka bir şeyle kıyaslama şansları bile yok. Bu yüzden bu şekilde yaşayıp gidiyorlar. Herhangi bir Hint mutfağına gir sadece. Batı'daki tuvaletler kadar bile temiz değildir. Aslında kimin umurunda? Bir de Hint tuvaletlerini düşün!

Bu beden başlı başına pis, çürümüş bir şeydir; beden senin düşmanındır. Herkes bu bedeni terk edeceği anı bekler; tren gelince gideceklerdir. Bu beden bir bekleme odasıdır sadece. Onu temiz, güzel, sağlıklı, sevilir tutmakla alakan olmaz. Hayır. Sevgi pis bir kelimedir. İnsanlar öylece sürüklenip giderler.

Bir de bana bu ülke neden böyle yoksul diye soruyorsun. Sizin, hepinizin yüzünden.

Hala zihninin yüce, ruhani bir zihin olduğunu düşünmekte ısrar ediyorsun! Dünyaya verilecek bir mesajın olduğunu düşünmekte ısrar ediyorsun.

Ters gitmiş olan şey insanın şimdiye kadar asla bir bütün olarak kabul görmemiş oluşudur. Batı'nın da Doğu'nun da sefaleti buradan kaynaklanır. Batı sadece beden kısmını seçip ruhu unutmuştur. Batı kültürü dışa, Doğu

kültürü ise içe dönüktür. Doğu sadece ruh olarak, Batı ise sadece beden olarak yaşamaya çalışır.

Batı zengindir ve gitgide daha da zenginleşecektir. Dünyayı güzelleştirmek için çok çalışmıştır. Batı nasıl yaşanacağını bilir ama ruh ihmal edilmiş olduğundan, içinde müthiş bir gerginlik barındırır. Batı'nın içi yoksuldur- dışı zengin, içi yoksuldur. Doğu meditasyon yapmaya, dua etmeye, içsel gerçeği aramaya çalışmış ama dışını ihmal etmiştir. Bu yüzden dışı çok yoksullaşmıştır
ama içi belli bir zenginliğe sahiptir.

Ama her ikisi de sadece yarım oldukları için acı çekerler. Acı çekmek yarım olmak demektir- çemberin tamamlanmadıkça, her iki yarıyı da tatmin etmedikçe bu böyle devam eder. Çünkü sen ne yalnız ruh ne de yalnız bedenden ibaretsin. Her ikisinin
bir araya gelişisin, bir beraberliksin. İnsan hem beden hem de ruhtur ve ikisinin de tatmin edilmesi, doyurulması gerekir.

Bu asıl insan doğmayı beklemektedir. Bu asıl insan, geleceğin insanı, ne öteki dünyanın ne de bu dünyanın insanı olacaktır. Geleceğin insanı ne eski Hintli anlamında dindar biri ne de Batı'lı anlamında materyalist biri olmayacaktır. Yeni insan bütün biri olacak, hem dindar hem de materyalist, her ikisi birden olacaktır. Benim yeni insana dair vizyonum budur.

Ama zorluklar var. Yeni insan herkesi kızdıracak. Yeni insan daima bedene karşı olmuş olan dindarları kızdıracak. Yeni insan daima ruha karşı olmuş olan materyalistleri de kızdıracak. Yeni insan dünyadaki gerçek asi olacak.

Benim sanyasinlerim yeni insanın sadece başlangıcılar. Bu yüzden hüküm giyecek, işkence göreceksiniz. Kimse sizinle aynı fikirde olmayacak; kimse sizi anlamayı başaramayacak. Doğu'da da, Batı'da da yabancı olacaksınız. Benimle olmanız demek artık her yerde bir yabancı olmanız demektir.

Ben bile bu ülkede bir yabancıyım! Benim sanyasinlerim her yerde yabancı olacaklar çünkü siz kendinizi ancak beden ve ruh arasındaki ikiliğin bir kenara bırakıldığı yeni bir dünyada evinizde gibi

hissedebilirsiniz. Siz yeni bir hayat kavramının, bütün bir ka-bullenişin habercilerisiniz.

Bana, “Bu ülkede neden bu kadar çok yoksulluk var?” diye soruyorsun. Yoksulluğa özlem duydu, yoksulluğu arzuladı, yoksulluğa taptı bu ülke.

Ama yoksulluğa tapıyor, onu arzuluyor olsan bile en derinlerinde duyduğun özlem daha güzel bir hayata , daha sağlıklı daha iyi bir çevreye sahip olmaya dair özlemindir. Doğal bir eğilimdir bu. Bu yüzden beş bin yıllık aptalca hayat karşıtlığından sonra bile güzel bir şekilde yaşama arzusu hala yok olmamıştır. Aynı şey Batı için de geçerlidir. Yüzlerce yıl boyunca ruh diye bir şey olmadığı öğretilmiştir ama ruhun varlığı sadece insanlara ruh diye bir şey olmadığı, her şeyin bedenden ibaret olduğu, insan psikolojisi değil yalnızca fizyolojisi olduğu öğretilerek inkar edilemez. Bunları öğretebilir, insanların başına dert açabilirsin ama gerçek gerçektir. Gerçek er ya da geç bastırmaya başlayacaktır. Bastırıyor da.

Bunun olduğunu görebilirsin. İnsanlar Batı’dan meditasyon hakkında daha çok şey öğrenebilmek için Doğu’ya geliyor, Do-ğu’dan da teknoloji ve bilim hakkında daha çok şey öğrenebilmek için Batı’ya gidiyorlar. Hintli gençliğin tek bir hayali var: Ox-ford’a, Cambridge’e, Harvard’a gitmek veya Batı’da bir yerden diploma almak. Batı’dan bir diploma alabilirse hayali gerçekleşmiş oluyor. Şimdi de Harvard’dan, Oxford’dan, Cambridge’den mezun olmuş- hem de binlercesi- diplomalarını unutup, sadece burada oturup nasıl içe dönülebileceğini öğrenmek için bana geliyorlar. Hindistan’da türlü türlü şeyden musdaripler. Fiziksel olarak daha iyi bir dünyada, daha iyi evlerde, daha iyi tıbbi olanaklarla, her şeyin daha iyisiyle yaşamaya alışmışlar ve şimdi türlü zorluklarla burada yaşıyorlar. Yine de meditasyon yapma, içe dair bir şeyler öğrenme arzusu öyle büyük ki, her şeyi feda etmeye hazırlar.

Bunun olduğunu görebilirsin. Doğu yüzünü komünizme, ma-teryalistik bir tavra, Batı ise ruhaniliğe gitgide daha çok çeviriyor.

Ama benim üzerinde düşünüp durduğum sorun da-insanlığın şimdiye kadar atmış olduğu talihsiz adımlara bakılırsa- gerçekleşebilir, bu da mümkün: Batı Doğu’ya, Doğu Batı’ya dönüşüp aynı ahmaklık devam

edebilir. Mümkün bu. Bu ihtimalden kaçınmamız, bunun gerçekleşmemesi için son derece uyanık olmamız gerek.

Sanyasinlerimin yoksul insanlar gibi, dilenciler gibi yaşamasını istememem bu yüzden. Onların hem iç hem de dış dünyada zekice yaşamalarını isterim. İki dünyada da güzel bir şekilde, şiir gibi yaşamalılar. Sentez içinde yaşamalılar.

Ama bu sorun yaratıyor. Benim sanyasinlerimin geleneksel Hindu zihni tarafından kabul edilmeyecek oluşu bu yüzdendir: "Nasıl sanyasin bu insanlar? İyi evlerde yaşayıp, araba kullanıyorlar, iyi yemekler yiyorlar. Nasıl sanyasinler bunlar?"

Eski zihinler tarafından kabul edilmeyeceksiniz. Bundan alınmayın. Doğaldır bu.

Bizim yeni bir zihin yaratmamız gerekecek! Ancak o zaman kabul göreceksiniz, daha önce değil. Yeni bir toplum yaratmamız gerekecek! Ancak o zaman sevilip sayılacaksınız, daha önce değil. Ve bu uzun ve zorlu bir yolculuk olacak.

Ama Hintliler'in aklında yoksulluklarından sanki bir başkası sorumluymuş gibi bir fikir var. Bu yüzden böyle sorular sorup duruyorlar. Bu soru bir Hintli 'den geliyor. Yoksulluklarından sanki bir başkası sorumluymuş gibi düşünüyorlar.

Yoksulluğunuzdan başka hiç kimse sorumlu değil.

Köle olduğumuz için, ülke yüzlerce yıl boyunca özgür olamadığı için yoksuluz diye düşünüyorlar. Gerçek bunun tam tersi: saçma sapan zihniyetiniz yüzünden özgürlüğünüzü kaybettiniz, bağımlı hale geldiniz. Çünkü sizi fethetmeye gelmiş olanlar hiçbir şekilde güçlü değildi ama siz uyuşuktunuz. Kaderci bir hale gelmiştiniz. Yaşama sevincinizi tamamen kaybetmiştiniz. Yaşama arzunuzu tamamen kaybetmiştiniz. İntihara eğilimli hale gelmiştiniz.

Böylece küçük Moğol, Hun boyları- herkes geldi. Sizden daha yoksuldular ve orduları sizinkinden daha iyi değildi ama tek bir şeye sahiptiler- yaşama arzusu ve sizde bu eksikti. Büyük bir ülke burası. Küçük boylar bir kaç kişiyle gelip bu ülkeyi feth mi ettiler? Nasıl oldu bu? Onlara

direnemediniz mi? Nasıl direnilece-ğini unutmuştunuz. Neye olursa olsun indirgenmeye hazırdınız çünkü yaşama arzunuzu kaybetmiştiniz.

Din adamlarınız size yaşamdan nasıl kurtulunacağını, ondan nasıl serbest kalınılacağını öğretiyorlardı. Hint zihninin en büyük amacı hayattan nasıl serbest kalacağı, dünyaya nasıl olup da yeniden gelmeyeceğidir. Şimdi şunu gör sadece: eğer en derin temelin bu haline gelirse, yaşama arzunu kaybedersin ve herkes seni ele geçirebilir. Olmuş olan da bu. Avrupalılar geldiler ve seni ele geçirdiler.

Şimdi, İngiltere küçük bir ülke. Bizdeki bazı bölgeler bile İngiltere'den büyük. İngiltere küçük bir ülke. Hem seni fethetmek için İngiltere'nin tümü bile gelmemişti! Ve yine de kıta gibi bir Hindistan fethedildi. Nasıl oldu bu? Sende bir terslik var demek ki- sende temel bir terslik var. Yaşama arzusuna sahip değilsin.

Artık tıp bilimi bunu keşfetti: eğer kişi yaşama arzusunu kaybederse hiçbir ilacın ona yardımı olamaz. Eğer yaşamak istemiyorsa, bu fikrin kendisi bile onu öldürmeye yetecektir. Eğer yaşama arzusuna sahipse, bazen çaresi olmayan bir hastalığa bile çare bulunur. Bazen, yaşama arzusu yeterince kuvvetliyse ilaç bile olmadan hastalıktan kurtulabilir.

Sen de hayatında böyle anları tecrübe edebilirsin. Örneğin bazı günler eve yorgun dönersin, tamamen bitap haldesindir ve sadece yatağa gidip uyumak istersin. Herhangi bir şey yapmak için zerre kadar enerjin kalmamıştır. Sonra aniden evinde yangın çıkar. O zaman nereden bulursun o enerjiyi? Tüm yorgunluk bir anda kaybolur. Aniden gençleşirsin; bir yerlerden içine enerji akmaya başlar. Yangınla mücadele etmeye başlarsın. Belki artık bütün gece boyunca bir an bile dinlenemeyeceksindir ama bir an bile yorgunluğunu hissetmez, bir an bile uykuyu aklına getirmezsin. Ne olmuştur? İçinde uykuda olan arzu harekete geçmiştir.

Bu ülke yoksul çünkü yaşama arzusunu kaybetmiş. Ve bundan kim sorumlu? Senin ahlakçıların, senin rahiplerin, senin söz-de-dini liderlerin. Sefaletenin nedeni onlar çünkü çürümüş zihniyetini desteklemeye devam ediyorlar. Zihninin tamamen yenilenmesi gerek. Ona yeni vizyonlar gerek. İçinde dolaşacak taze kan gerek! Damarına yeniden yaşam zerk edilmesi,

yaşamak, sevmek ve olmak için yeniden heyecan duyması gerek. Dünyaya yeniden bakması gerek: Tanrı'nın dünyası burası, onun yaratısı. Hayatı yeniden kutlaman gerek.

Hayatın karşısında yer aldın; bu durumu yaratan budur. Ve şimdi de bağırıp duruyorsun. Hintliler bağırma, slogan atma konusunda uzmanlaştılar- sanki tüm dünya sizin yoksulluğunuzdan sorumluymuş gibi. Sizden başka kimse sorumlu değil.

Bağırmayı bırak. Saçma sloganlarının hepsini bırak. Bir şeyler yapmaya başla. Ama siz biri bir şey yapmaya çalışırsa ona karşı çıkıyorsunuz.

Daha bir kaç gün önce konuşmamda Hindistan'ın zorunlu bir doğum kontrol planına ihtiyacı olduğundan söz ettim. Hemen mektuplar geldi. Zorunlu doğum kontrolü mü? Bu bizim özgürlüğümüz demek. Özgürlüğümüze ne olacak?!

O zaman yoksul ve özgür olun. Daha yüz yıl önce, yirmi çocuk doğurduysan bunlardan iki tanesi bile hayatta kalamamış olabilirdi. Bu yüzden olabildiğince çocuk yapmakta bir sakınca yoktu çünkü iki düzineden belki iki tanesi hayatta kalırdı ama o da kesin değil, garanti değildi. Mümkün olabildiğince çok çocuk yapmakta hiçbir sakınca yoktu.

Hintli kadınlar asırlardır sürekli hamile! Tüm hayatları mah volmuş durumda. Tüm hayatlarını çocuk üretme fabrikası olarak yaşıyorlar. Şimdi hayatı boyunca yirmi çocuk doğuran bir kadın düşün- tüm hayatı gitti. Sürekli acı içinde, sürekli ağır, sürekli çocukla yüklü, sürekli hasta- resim yapamaz, kitap okuyamaz, şiir yazamaz, müzik çalamaz, dans edemez, hiçbir şeye sahip olamaz. Onun bütün işi çocuk doğurup durmak.

Ama geçmişte bunun sakıncası yoktu çünkü çocuklardan ikisi bile yaşamayabilirdi. Artık yirmisi de yaşıyor.

Bana, "Osho zalim biri gibi görünüyorsun? Zorunlu doğum kontrolü mü?" diyen mektuplar geldi. Zalim biri değilim. Aslında duruma şefkatli bir şekilde yaklaşıyorum. Alıştığın gibi yirmi çocuk yaparsan asıl zulüm o olacaktır. Bu yüzyılın sonuna doğru sana ayakta duracak yer bile kalmayacaktır. Hep kalabalık olur, hem de her yerde. Bu kadar insanı nasıl besleyeceksin? Şimdiden açlık çekiyorsun. Şimdiden Hintliler'in yüzde

yetmiş beşi açlık çekiyor. Yüzyılın sonunda doğru Hintliler'in yüzde doksan dokuzu açlık çekiyor olacak. Ve yüzde doksan dokuz açlık çekerken, o yeterli besine sahip yüzde birin yemesine de izin verilmeyecektir. Bu bu kadar basittir. Öldürülür, yağmalanırsın; cinayet, tecavüz ve şiddetten başka hiçbir şey kalmaz dünyada. Asıl zulüm bu olur.

Ve bana, "Osho acımasızsın çünkü zorunlu doğum kontrolü gereklidir diyorsun" diyen mektuplar yazıyorsunuz.

Peki geçmişte ne oluyordu? Doğum kontrolü diye bir şey yoktu ama yirmi çocuktan on sekizi ölüyordu. Sizce bu şefkatli bir durum mudur? Ve Tanrı başınıza savaş, büyük hastalıklar, deprem, yangın ve sel gibi felaketler veriyordu. Bunlar geçmişte Tanrı'nın nüfusunuzu kontrol altında tutma yöntemleriydi ki beslenebilecek insan sınırının üstüne çıkılmasın.

Zorunlu doğum kontrolü son derece şefkatli bir yaklaşımdır. Dünyanın yeniden sellere, yangın ve depremlere, büyük savaşlara kurban gitmesini istiyorsanız hiç sorun değil, o zaman çoğalmaya devam edin.

İşte ben çürümüş zihniyet diye buna derim: hiçbir şeklide değişmek istemeyip, eski usullerde ısrar edip, bağırmaya devam etmek.

Ve bu upuzun koşullandırılmalar yüzünden sahte nedenler
aramaya başlamışsın. Mesela birkaç kişi zenginlik içinde yaşıyor diye yoksul olduğunu mu sanıyorsun? Tamamen yanılıyorsun. O kişilerin varlığını bölüştürsen bile yine de zengin olamazsın. Bu okyanusa bir kaşık şeker serpmek olur; hepsi bu kadar. Tamamen saçmalık olur bu. Ama Hint kafası böyle işliyor işte: herkes yoksul bir hayat sürerse ülke zenginleşecek.

Sadece birkaç kişi, bir kaç kişicik, nüfusun yüzde ikisi daha iyi bir hayat yaşıyor. Buna lüks bir hayat diyemem. Hindistan'da kimse lüks içinde yaşamıyor- yaşayamaz da- sadece daha iyi bir hayat yaşıyorlar. Bu yüzde ikinin sahip olduklarını herkese bölüş-türebilirsin, ki ahmak insanların yapmaya çalıştığı da bu. Buna sosyalizm, komünizm vs. diyorlar. Bölüştür, bölüştürülebilir. Ama bunun hiçbir şekilde faydası olmayacaktır. Senin kıskançlığına faydası olabilir- intikam aldığın için kendini biraz daha iyi hissedebilirsin- ama senin içinde bulunduğun durumu hiçbir şekilde değiştirmeyecektir bu. Bölüştürülebilecek kadar çok zenginliğe sahip

değilsin. Yapabileceğin tek şey yoksulluğunu yaymak. Sahip olduğun tek şey yoksulluk.

Komünizmin yanlısı olmayışım da bu yüzden; çünkü komünizm varlık üretmeyi değil sadece onu bölüştürmeyi biliyor. Ama bir şeyi bölüştürmeden önce onu üretmen gerek! Ben tamamen kapitalizmin yanındayım. Kapitalizm nasıl varlık üretileceğini biliyor. Ve varlık bir kez elde edildikten sonra onu bölüştürmenin yolları nasılsa bulunur. Ama ilk iş onu üretmektir! Oysa Hindistan varlık üretmekle hiç ilgilenmiyor; onu bölüştürmekle ilgileniyor ama bölüştürecek hiçbir şeyin yok ki.

Ve bu saçma düşünce biçimi yüzünden Hintli liderler ve politikacılar seni teselli edip duruyor. Bazı politikacılar maaşlarını azaltıp; "Maaşımın sadece yarısını alacağım" diyor ve tüm Hintliler mutlu olup, "Bak işte bu bir mahatma. Mahatma Morarji Desai" diyorlar. Sırf onun maaşını yarıya indirmesiyle Hindistan'ın sorunu çözüldü mü sanıyorsun? Hangi sorunu çözüyor
bu?

Ve o ön kapıda varlığını yarıya indirirken, oğlu Kanti Desi milyonlarca rupiyi arka kapıdan içeri sokuyor. Bunun sakıncası yok. Hintliler çifte standarta göre yaşamaya çok alışkınlar. Bunun hiç sakıncası yok.

Ya da Morarji Desai başbakan için ayrılmış özel uçak yerine Hint Havayolları'nın uçaklarıyla uçmaya başlıyor ve tüm ülke sevince boğuluyor. Demek ki yoksulluğun çözülmüş oldu. Aslında bu daha çok dert yaratmış oluyor. Özel uçağı kullanması daha iyi ve daha ucuz olurdu çünkü şimdi bir sürü koltuğun onun için rezerve edilmesi gerekiyor. Diğer yolcuların başına dert açıyor bu. Onun güvenlik memurları, korumaları, sekreterleri derken başkalarına gereksiz zorluklar yaşatılıyor. Ama işte Hindistan böyle düşünmeye devam ediyor.

Mahatma Gandhi trende üçüncü sınıf kompartımanda yolculuk eder, bütün ülke de bundan mutlu olurdu. "Bak. İşte bu büyük bir mahatma." Üçüncü sınıf yolculuk etmekle ne oluyor ki?

Sonra bir diğer başbakan da herkesin bir günlüğüne oruç tutmasının faydası olacağı önerisini getirmişti. Ve kendisi oruç tutmaya başladı. Onun

oruç tutması süt, meyve ve kuru yemişle beslenmek anlamına geliyordu- ki bunlar daha pahalı şeyler! Ama sırf, “Başbakanımız oruç tutuyor. Ülkesini ve yoksulları o kadar seviyor ki...”düşüncesi bile yetiyor. Oysa yoksulların bundan hiçbir kazancı olmuyor.

Belli bir zihniyet yaratıldığında, onun sonucunda birçok şey daha doğar. Bunlar ahmakça tavırlardır; çözüm değil. Ama sen çözüme hazır değilsin!

Çözüm dünya karşıtı, beden karşıtı tavrını bırakıp, nasıl zenginlik üreteceğini öğrenmen, kaderci, “Elimizden ne gelir ki? Tanrı yoksul olmamızı isterse yoksul oluruz. Zengin olmamızı isterse zengin oluruz” tavrından kurtulmandır. Sorumluluğu Tan-rı’nın üzerine atma. O zengin veya yoksul olmayı sana bırakacak kadar özgürlük tanımıştır. Bu gereksiz şeyleri duana taşıma. Bu tip şeyler hem duanı hem de dinini yok eder.

İnsana zengin veya yoksul olmayı kendisine bırakacak kadar zeka tanınmıştır. Yoksulluğa tapma geleneğini tamamen bırakman gerek. Bu zihniyet yok olursa, artık yoksul olman için hiçbir neden kalmayacaktır. O zaman başka herhangi bir ülke kadar zengin olabilirsin; hatta hepsinden daha zengin bile olabilirsin. Müthiş bir potansiyel taşıyan büyük bir ülkeye sahipsin. Ama sen bağırıp, sorumluluğu başkasına atmaya devam ediyorsun çünkü bu iyi geliyor.

Ama şimdi güç bir durumdasın. İngilizler buradayken “İngilizler yüzünden yoksuluz” diyebildiğin için mutluydun. Şimdi kim sömü-rüyor seni? Şimdi bir hükümet başa geçiyor, sorumluluğu hemen ona atıyorsun: “Bu hükümet hatalı”. Sonra hükümeti değiştiriyor, bir sonraki başa geçince bu sefer sorumluluğu ona atmaya başlıyorsun: “Bu hükümet hatalı”.

Ama kendinin bir yerde bir hata yaptığını asla görmüyorsun. Çünkü bu egonu incitiyor. Ama hatalısın sen.

Küçük bir kızla oğlan bebek karyolalarının içinde birlikte oy-nuyorlarmış. Derken küçük kız aniden, “Tecavüz, tecavüz!” diye bağırmaya başlamış.

Oğlan ona dönüp, “Seni küçük sersem” demiş, “emziğinin üstünde oturuyorsun”.

Nedensizce, “Tecavüz, tecavüz!” diye bağırma. Bu eski, çürümüş zihniyeti bırak artık!

Dördüncü soru: Osho,

Geçen gün aslında uçtuğunu ama bunu helikoptere binmeden yaptığını söyledin. Lütfen bunu bizim önümüzde yapar mısın?

Hayır, kesinlikle hayır! Uçan ilk aydınlanmış insanı duymuş muydun?

Hız kazanmak için, iki yana açılmış kollarını çırpar bir şekilde bir tepeden aşağıya doğru koşuyormuş. Aniden adamın biri sırtına atlayıp, uçan adamın alnına bir silah dayayıp şöyle demiş, “Şimdi doğru Küba’ya uçur beni”

Böyle bir şey yapmayacağım.

Son soru: Osho

Sürekli insanlarla çene çalıp duruyorum ve bu beni çıldırtıyor? Ne yapmalıyım?

Bir zamanlar Ohrenstein adında bir Yahudi varmış ve ne zaman bir sorunu olsa doğru hahama gidermiş. Hahama düzenli
olarak gidip sorarmış: karım konusunda ne yapmalıyım, işim konusunda ne yapmalıyım, şunun hakkında ne yapmalıyım, bunun hakkında ne yapmalıyım, damadım düzgün davranmıyor, bu konuda ne yapmalıyım vs Ne zaman Ohrenstein bu binbir sorunuyla gelse, haham onu sabırla, kibarca dinler sonra da ona bazı tavsiyelerde bulunarak öneri duymak için can atan Ohrenstein’ın bu beklentisini yerine getirirmiş. Ohrenstein her seferinde yüzü sevinçten parlayarak oradan ayrılır, değişmez bir şekilde arkadaşlarına hahamın harika tavsiyelerinden bahseder ama bir hafta geçmeden yeni bir sorunla, daha çok tavsiye almak için yine hahamın yolunu tutarmış.

Sonunda hahamın sabrı tükenmeye başlamış. Kibar ve sevecen bir haham için bile bu kadarı fazlaymış. Ama peki ne yapma-lıymış? Son derece iyi ve dürüst bir adammış Ohrenstein.

Bir gün Ohrenstein hiç olmadığı kadar büyük bir sorunla çıka-gelmiş. Bir kıza aşık olmuş, karısı bu durumu öğrenmiş, kızı bırakamıyor ama karısını da hayal kırıklığına uğratmak istemiyormuş. Kız şöyle, karım böyle

diye uzun uzun anlatıp durmuş. İki saat boyunca konuşup sonunda, “Lütfen bana bir tavsiye ver haham efendi, ne yapmalıyım?” diye sormuş.

“Hımmm” demiş haham ve derin derin düşünüyormuşçasına parmaklarıyla hafifçe masayı tıkırdatmış. Sonunda şöyle demiş, “Sana verecek bir tavsiyem var ama bu seni üzüp gücendirebilir. Bu yüzden bu sefer gerçekten bu tavsiyeyi vermeli miyim bilemiyorum.”

“Beni üzmek ne demek? Bana her şeyi rahatlıkla söyleyebilirsin” diye atılmış Ohrenstein heyecanla.

“Peki o zaman” demiş haham. “O zaman sana tavsiyem şu: git Hristiyan ol. Seni vaftiz etmelerine izin ver ve günah çıkarmaya gitmeye başla.”

“Ne diyorsun haham efendi?” demiş Ohrenstein büyük bir şaşkınlık içinde, “Aklını mı kaçırdın sen?”

“Kesinlikle hayır” demiş haham. “Vaftiz ol ve günah çıkarmaya gitmeye başla ki artık beni rahat bırakıp sersem mahalle papazının birini çıldırtmaya başlayasın!”

Senin için de iyi bir tavsiye bu. Katolik ol ve papaza işkence et! Zavallı insanlara işkence etme.

Kalkmış, “Sürekli insanlarla çene çalıp duruyorum ve bu beni çıldırtıyor?” diyorsun. Peki ya onlar? “ Ne yapmalıyım?” Onları da düşün.

Üstü başı perişan dilenci sadaka olarak kendisine verilen odunu kestikten sonra iyi kalpli ev sahibesi onu yemek yemeye içeri almış. Meraklı bir kadınmış bu ve dilenci önüne koyulan her şeyi silip süpürürken ona sonu gelmeyen sorular soruyormuş.

“Peki bu hallere düşmeden önce ne iş yapıyordun?” diye sormuş.

“Denizciydim bayan” diye cevap vermiş dilenci iki lokma arasında.

“Denizci mi? Heyecanlı maceralar yaşamış olmalısın o zaman?”

“Yaşadım bayan. Bir keresinde güney Afrika kıyılarında gemim battığında dilleri olmayan bir vahşi kadın kabilesiyle karşılaşmıştım”

“Tanrım!” diye bağırmış meraklı kadın, “Nasıl konuşabiliyorlardı o zaman?”

“Konuşamıyorlardı bayan” diye cevap vermiş adam şapkasına ve tabağındaki son dilim ekmeğe uzanarak, “Bu yüzden vah-şileşmiştiler.”

İnsanları çıldırtıyor olmalısın ama durmanı tavsiye edemeyeceğim; yoksa sen çıldırırsın. En iyisi Katolik olmak. Günah çıkarma senin gibileri için icat edilmiştir. Git papaza işkence et. Bunu yapamıyorsan o zaman odanda sessizce oturup duvarlarla konuşmaya başla ama insanlara işkence etme. Duvarlarla konuşmaya, cabbarca konuşmaya başla.

Cabbarca her insana öğretilmeli. Her gün sadece odanda oturup bir saat boyunca kendi kendine kimsenin anlamadığı bir dilde yüksek sesle konuşabilsen dünya çok daha aklı başında bir yer olurdu. Başlangıçta çılgınca görünecektir bu. Öyledir de! Ama senin epeyce içini dökmeni, bir saatin sonunda son derece sessiz bir hale gelmeni sağlayacaktır.

Bunu yapabiliyorsun diye gidip saçmalıklarını başkalarının üstüne boca etmen insanlık dışı bir davranış. O zaman onların başı derde giriyor, sonra her ne söylediysen onların kafasında dönüp durmaya başlıyor. Sonra onların gidip birini bulması gerekiyor ve bu böylece uzayıp gidiyor. Böylelikle çözülebilecek olan
bir sorun, dünya çapında bir soruna dönüşüyor! Sen göçüp gitmiş olsan bile başkalarının kafasına sokmuş olduğun cabbarca asırlar boyunca varlığını sürdürecektir! Bunun sonu yoktur: buna bu şekilde nokta konamaz.

Buna nokta koymanın tek yolu olsa olsa Katolik bir günah çıkarmadır...çünkü papaz zaten senin söylediklerini duymaz bile. Çıldırmak istemiyorsa duymaz; sadece dinliyormuş gibi yapar.

Genç bir psikoanalist yaşlı meslektaşına çok şaşırıyordu. Daha yaşlı olan psikoanalist yetmiş yaşındaydı. Aynı binaya girip çıkıyor, aynı binada büroları olduğu için bazen büroya gelirken bazen de çıkarken asansörde karşılaşıyorlardı.

Bir gün genç psikoanalist yaşlı olana sordu, “Her türlü saçmalığı dinlemekten kendimi çok yorgun, bitap düşmüş hissediyorum. Siz nasıl başa çıkıyorsunuz?”

Çünkü psikoanalistin bütün işi dinlemektir. Hasta ona bu yüzden para öder. Profesyonel bir dinleyicidir o; o koltuğun yanında oturur, hasta da bağırıp, çağırır, ne söylemek istiyorsa söyleyip içini döker. Batı’da başka kimse dinlemeye niyetli olmadığı için böyle profesyonel dinleyicilere

ihtiyaç vardır. Psikoanalistler çoğalıyor çünkü dert dinleyecek başka kimse yok: ne koca karısının saçmalıklarını dinlemek istiyor, ne de karı kocasınınkileri. Bu yüzden her ikisi de profesyonel bir dinleyiciye gidiyorlar. Bunun için para ödemen gerekiyor, o zaman o da dinliyor seni.

Ama tabii her gün çılgın insanların her türlü aptalca şeyini, rüyalarını-saçmalıklarını!-dinleye dinleye kişi yoruluyor, bıkıyor. Kalkıp hastayı dövmek istiyor.

Ama yaşlı analist büroya girerken de çıkarken de hep aynı tazelikte görünüyor ve genç olan buna çok şaşırıyordu. Sabah taze, neşe içinde geliyor, akşam da aynı tazelik ve neşede gidiyordu.

Genç adam ona, “Efendim size bir şey sormam gerkiyor?” dedi. Sizin sırrınız nedir? Bana gelen aptal, nevrotik insanlar beni tamamen öldürüyor. Siz ise hep neşeli görünüyorsunuz.”

“Anlattıklarını dinleme” diye yanıt verdi yaşlı analist. “Ben öyle yapıyorum. Çok önceden öğrendim bunu. Sadece dinliyormuş gibi yap.

Onların istediği olmuş oluyor: dinlendiklerini sanıyorlar. Hiç bir zararı yok bunun onlara. Tek dertleri birinin onlara kulak vermesi, onları dikkatle dinlemesi. Bu onlara çok iyi geliyor kendilerini önemli birileri gibi hissediyorlar- baksana tabii, en ünlü psikoanalistlerden birisi sanki sözlerinden bilgelik akıyormuş gibi nasıl da dikkatle dinliyor onları. Mutlular; içlerini dökmüş oluyorlar. Ama sakın dinleme onları! Yoksa onların içinden attıkları şeyler sana geçer ve geceleri uyuyamaz olursun. Ve sana anlatmış oldukları tüm o saçmalıkları kafanda taşırsan er ya da geç senin de başka bir psikoanaliste gitmen gerekir.”

Şaşıracaksınız ama tüm meslek gruplarının içinde en çok de-lirenler psikoanalistlerdir. Diğerlerinden tam iki kat fazla! Ve yine en çok intihar edenler de onlardan çıkar; yine diğer mesleklerin iki katı!

Ve yeterince cesur olmadıkları için intihar etmeseler ya da delirmeseler bile içten içe kaynayıp dururlar. Sürekli ateşlenmiş gibi, sayıklar gibi bir

haldedirler. Tabii ki iyi para kazanırlar ve bu yüzden bu mesleği seçmişlerdir ama tehlikeli bir meslektir bu.

Çöpünü dışarı atmak istiyorsan lütfen bunu başka birinin üstüne doğru yapmamaya gayret et. Herkesinki kendine yetiyor da artıyor zaten; buna bir de sen ekleme.

Ama gidip nehirle konuşabilirsin. Ve nehir seni dinlemeyecektir yani ortada bir sorun yoktur; nehir çıldırmaz. Gidip bir ağaçla konuşabilirsin ve yıldızlarla ya da duvarlarla konuşabilirsin bunda hiçbir sakınca yoktur. Ve bu sana fazla çılgınca geliyorsa o zaman bunları yazıp, bir günlüğe istediğin kadar içini dökebilirsin.

İçini dökmen lazım ama bunun için başka kimsenin varlığını işgal etme; yoksa zor kullanmış olursun. Ve insanlar bu basit şeyi öğrenebilirse, dünya çok daha aklı başında bir yer haline gelir. Bugünlük bu kadar yeter.

# 3. BÖLÜM
# AYNA YANSITMAYA DEVAM EDER

Fermani'ye sormuşlar, "Filancanın kötü niyetli biri olduğunu nereden bildiniz? Herkes onun bir ermiş olduğunu söylediği halde buradayken onunla derinlemesine sohbet etmeyi reddettiniz".

Fermani şöyle yanıt vermiş: "Yabancının biri gelip alelade insanlara, 'Işık dokumadan yapılmıştır. Gelmiş geçmiş tüm ışığı ben dokudum" dese insanlar bundan ne çıkarır?"

"Söylediğinin doğru olmadığını" demişler.

Fermani, "Aynı şekilde kötü niyetli bir kimse, bilen birinin huzuruna çıktığında, insanların ne sandığına veya dediğine bakmadan onun durumunu kestirmek de zor değildir"demiş.

Hakikatin kanıta ihtiyacı yoktur, o sadece öyledir. Ne kendisi, ne de aksi ispat edilebilir. Parlaktır, ışık saçar o. Varlığı anında hissedilir; ama sadece onu hissedebilecek yüreğe sahip olanlar tarafından. Güneş her sabah doğar ama körlere değil. Onlar için gece devam eder; onların gecesi sonsuza kadar sürer. Güneş onlar için de doğmadığından değil; o herkese doğar. Ama kişiye bunu görecek göz gerekir. Güneş orada olduğu halde, göz noksansa, güneş de sanki yoktur. En müthiş müzik bile sağırlar tarafından işitilemez.

Hakikat de böyledir: Onu görecek gözün varsa, anında görürsün. Doğrudan gelir o. Aracıya filan gerek kalmaz. Onu duyacak kulağın varsa, kalbinde duyarsın. İçindeki kıpırtısız küçücük sestir o. Tartışmaya filan gerek bırakmaz. Tartışma körlere, kanıtlar sağırlara gerekir.

Yani bilge birinin huzuruna geldiğinde, o senin nerede olduğunu kim olduğunu, ne olduğunu hemen anlar. Seni düşünüp tarttığından değil; burada düşünme söz konusu değidlir. Sana
alıcı gözüyle baktığından değil; bu tip bir şey söz konusu değildir. O bir aynadır; sen sadece yansıtılmış olursun. Düşünce değil sadece yansıma

vardır.

Bilge birinin huzurunda olmak demek, tamamen çırılçıplak kalmak demektir. Kendini hiçbir şekilde gizleyemezsin; bunun hiçbir yolu yoktur. Onu kandıramazsın. Bunu denesen de bir işe yaramaz çünkü ayna yine gerçeği yansıtacaktır. Ayna bir tek gerçeği yansıtabilir. Senin gerçek olmayan bir tarafın yansıtılamaz. Sen başka biriymiş gibi davranabilirsin ama ayna bunu yansıtma-yacaktır. Sadece olanı yansıtacaktır.

Bilge birinin huzurunda olduğunda, yalnızca o an olduğun halinle değil, olmuş olduğun ve olacağın halinle de yansıtılırsın. İçinde bulunduğun an hem geçmişini hem de geleceğini bütünüyle içinde barındırmaktadır. Aydınlanmış bir adamın önünde dururken, başından sonuna kadar tanınırsın. Hiçbir şey gizli kalmaz.

İnsanların gelirken duyduğu korku bu. Budalardan kaçınıyorlar. Tüm dünyayı aldatabiliyorlar ama budaları aldatıp, kandıra-mıyorlar. Dünyadan korkuları yok çünkü körlerle karşı karşıyalar. Ama bir Buda'nın, İsa'nın veya Krishna'nın karşısına çıkınca yüreklerini büyük bir korku sarıyor. Olmadıkları gibi davranmalarının hiçbir yolu olmayacak, tüm ikiyüzlülükleri ortaya dökülecek.
Tamamen çırılçıplak kalacaklar.

İsa, Yahuda'yı onun tarafından henüz ihanete uğramamışken de tanıyordu. Onu daha kendisine geldiği ilk günden beri tanıyor olmalıydı; bunun başka ihtimali yoktur. Buda, Devadatta'yı ihanete uğramadan önce de tanıyordu; en başından beri biliyor olmalıydı. Yine de bir ustanın şefkati Yahuda gibi, Devadatta gibi bir müridi yanında tutacak kadar büyüktür. Ayna yansıtmaya devam eder ama şefkat aynadaki yansımadan çok daha büyüktür. Yahuda, İsa'ya ihanet edecek olsa bile fark etmez. İsa teslimiyet içindedir; ne olursa hayırlı olacaktır. Tanrı böyle istemişse hayırlı olmak zorundadır; onun güveni böylesine bir güvendir. Yahuda da tanrısal olanın bir parçasıdır ve bu oyunun sahneye konması gerekmektedir. İsa işbirliği içindedir, her yönden işbirliği içindedir- Yahuda'yla bile.

Milyonlarca insan İsa'dan, Buda'dan, Krishna'dan çekiniyor,

alttan alta, sıradan dünyada kendilerine dair belli bir imajı ayakta tutmayı becerebildiklerini seziyorlar. Oysa bir ustanın karşısında bu imaj paramparça olacak. Gerçek yüzlerini görmek için aynanın karşısına geçmek istemiyorlar.

Ve bir ustayla yüzyüze geldiğinde o senin hakkında senin asla bilemeyeceğin kadar çok şey bilir çünkü senin kendi hakkında bildiklerin son derece kısmi şeyler, buzdağının görünen kısmı, gerçeğin kesitleridir sadece. Zihninin küçük bir kısmı, sadece onda biri bilince ermiştir. Varlığının onda dokuzu derin bir karanlığın içindedir; onun hakkında hiçbir şey bilmezsin.

Usta senin bilinçaltını da bilecektir. Usta senin yalnızca düşüncelerini bilmekle kalmayacak, düşlerini de bilecektir. Usta senin yalnızca kendine dair görüşlerini değil, kendine dair yanılsamalarını da bilecek, diğer tarafını; varlığını inkar etmiş, bodruma atmış olduğun, hiçbir şekilde kendi varlığın olarak göremediğin tarafını yani varlığının gölgesini de görecektir. O seni bütün olarak, hastalıklarının tümüyle birlikte tanıyacaktır. Ve o işte bu bütünle- senin sen sandığınla değil, gerçekte olduğun kişiyle uğraşmak zorundadır.

Bu yüzden mürit çoğu kez zorlanır çünkü o kendindeki sorunu başka bir şey sanarken, usta ona başka bir ilaç yazıp durmaktadır. Mürit, “Benim sorunum bu değil ki” diye düşünür ama usta tamamen saçma görünen, sahip olduğun sorunla ilgisi olmayan belli bir ilaç üzerinde ısrar eder.

Bunun için büyük bir güven gereklidir; ancak o zaman usta senin üzerinde çalışabilir. “Bu ilacın benim hastalığımla ilgisi varmış gibi görünmüyor” diye düşündüğün zaman bile güven duyuyor olman lazım çünkü sen asıl hastalıklarının neler olduğunu bilmiyorsun. Yalnızca yüzeysel şeyleri biliyorsun ki bunların senin asıl sorunlarınla alakası olmayabilir. Onlar asıl sorunların yerine geçen, gerçek sorunu saklamak için zihninin oynadığı oyunlar olabilir. Zihin böyle oyunlar oynar: Eğer ortada bir sorun var ve zihin onu çözmek istemiyorsa- çünkü onun çözülmesi demek zihnin intiharı demektir- zihin sana sahte bir sorun sunar. Sen bu sahte sorunla meşgul olurken, asıl sorun içinde kanser gibi büyümeye

devam eder. Oysa sen sahte sorunla meşgulsündür. Ama bu gerçek bir sorun değil, zihnin bir numarasıdır sadece.

Usta senin sahte sorunlarına hiçbir ilaç yazmayacaktır. Asıl sorunlarına yazacaktır. Sen onun farkında olsan da, olmasan da-ki büyük ihtimalle farkında değilsindir- bu hiçbir şeyi değiştirmez. İnsanlar kendilerine neler yapmış olduklarının, neler yapmakta olduklarının farkında değillerdir. İnsanlar bilinçsizce, neredeyse robot gibi hareket eder, çalışır, bir şeyler yaparlar. Robot gibi bir var oluştur seninkisi.

Bu robot gibi var oluşun değiştirilmesi, baştan aşağıya değiştirilmesi gerek. Senin bilinçli bir varlığa dönüştürülmen gerek. Geçmişte kullanılmış ve hala kullanılmakta olan tüm yöntemler tek bir yöntemin kendini farklı şekillerde ortaya koyuşundan başka bir şey değildir: senin, var olduğuna dair düşüncenin nasıl olup da yok edileceği. Sen yoksun, Tanrı var sadece. Sadece Tanrı var.

Tasavvufun temeli budur: Sen yoksun, Allah var. Bizim temel yanılsamamız ise budur: "Ben varım, öyleyse Tanrı nerede? Hiçbir yerde Tanrı filan göremiyorum."

Sen varsan Tanrı'yı asla göremezsin. Egonun varlığı, görmenin önüne geçen şeyin ta kendisidir. Ego, bir gözbağı vazifesi görür. O zaman güneş doğsa da sen yine karanlıkta kalırsın. Müzik çalıp dursa da, sen hiçbir şey duymazsın. Aşk okyanusunda yaşar ama kalbin atmadığı için hiçbir şey hissetmezsin. İçinden ne bir dua, ne minnet yükselir, ne de mutluluktan sarhoş olursun. Kök salamazsın. Toprağa kök salamadığı için çürüyen bir ağaç gibi olursun. Kurak kalmaya mahkumsundur; ne meyve verebilir, ne de çiçek açabilirsin. Tabii o zaman da hayat fazla uzatılmış bir trajedi gibi görünmeye başlar ve kişi neden hayatta olduğunu merak etmeye başlar; her şey tümüyle acayip derecede anlamsız görünür.

Bugün dünyanın her yerinde, çeşit çeşit düşünür böyle hissetmektedir: Hayat anlamsız, insanlık öylesine ortaya çıkmış, bilinç ise herhangi bir kaya parçası kadar rastlantısal bir şeydir. Hiçbir şeyin ne anlamı, ne de önemi var gibidir. Anlam gerçekten olmadığı için değil, insan bugün içinde bulunduğu

durumda anlamı görmekten aciz olduğu için. Anlam Tanrı’nın bir başka adıdır.

Ego senin gerçeği görmene izin vermez çünkü o seninle gerçeklik arasında bir ayrım yaratır. Ego, “Ben ayrıyım” der oysa de-ğilsindir. Ağaç kendini topraktan ayrı görmeye başladığı anda öl
meye başlar. İntihara eğilimli bir hal almış, varlığı tümüyle zehirlenmiştir. Ağacın yalnızca toprağın bir uzantısı olarak varolduğunu, ondan ayrı olmadığını bilmesi gerekir. Topraktan yükselen şekil, ancak o zaman kendini ağaç olarak ortaya koyabilir. O zaman toprak tarafından beslenir. O zaman güneş tarafından, ay ve yıldızlar tarafından beslenir ve ağaç o zaman bu gezegende kendini evinde hisseder; tüm bunların dışında kalan bir yabancı değildir.

İnsan ise kendini sanki hiçbir yere ait değilmiş gibi fazlasıyla yabancı hisseder. Bunun sorumlusu kendinden ve “Ben varım” düşüncesinden başka hiçbir şey değil. Dünyada sadece iki çeşit insan vardır: “Ben varım” diye düşünenler ve “Ben yokum” diye düşünenler. “Ben varım” diye düşünenler dindar olmayanlar, “Ben yokum” diye düşünenler ise dindar olanlardır.

Buda’nın müthiş bir cümlesi vardır: “Samadhi aydınlanmadır ama aydınlanmadan önce bir sönme halidir o.” Muazzam derecede anlamlı, önemli bu- ışığa dönüşmeden, aydınlanmadan önce, egonun alevini tamamıyla söndürmen gerekir. İlk önce derin bir karanlığın içine düşmen gerekecek ve sonra o karanlığın ta kendisi ışığa dönüşecektir. İçsel yolculuğun mucizesi budur.

Kişi karanlığın içine düşer. Çünkü şu anda egonun görmene, el yordamıyla yolunu bulmana yardım eden küçük ışığına sahipsin- egonun küçücük ışığı bu- ve sen onu söndürmeye korkuyorsun çünkü o zaman zifiri karanlığın içine yuvarlanmış olacaksın ki doğru bu: Işığın hayatından tümüyle yok olduğu bir süre karanlığa yuvarlanacaksın. Hristiyan mistiklerin, “ruhun karanlık gecesi” dedikleri budur. Egonun sağladığı sıradan aydınlık fazla bir şey olmasa bile, sana yine de azıcık ışık verir. Ateşböceği gibidir o: Seni hiçbir yere götürmez ama karanlık bir gecede, bir

ateşbö-ceği bile en azından ışığın varlığına dair bir umuttur. Onu da söndürürsen tamamen karanlıkta kalırsın.

Yolculuğun başlangıcı budur. Cesaret budur: Sahip olduğun şeyi, var olup olmadığını bilmediğin bir şey için yitirebilmek. Bilinmeyenin hiçbir garantisi yoktur. Kişi ancak bir ustayla derin bir güven ilişkisi içinde olduğunda karanlığa doğru, karanlığın rahmine doğru yol alabilir; ve bu karanlığın içinden yepyeni bir
ışık doğar. Aslında karanlığın kendisinin yeni bir ışık olduğu ortaya çıkar. Sırf ona alışık olmadığın için bu ışık en başta karanlık gibi görünecektir. Ona alıştığın, onunla uyum içine girdiğinde, gözlerin bu yeni karanlığa alıştıkça hayret edeceksin- karanlık ışığa, sonsuz ışığa dönüşüyor olacak.

Buda haklı: önce bir söndürme sürecinden geçmelisin ki o söndürmenin kendisi aydınlanmaya dönüşsün.

Sufilerin söylediği budur. Onların sözleri fenâ ve bekâdır: Fe-nâ "söndürmek", bekâ "aydınlanmak" anlamına gelir. Fenâ, "hiçliğe düşmek, ego olarak yok olmak", bekâ ise "ego olarak değil ama ilahi bir şekilde, Tanrı'nın kendisi olarak yeniden doğmak" anlamına gelir. En el hak, "Ben hakikatim"- bu deneyimde "Ben" yoktur; sadece hakikat hissedilir.

Ne zaman hakikate ermiş bir adam çıkarsa- egosundan kurtulmuş, zihninden kurtulmuş, düşünceleri yok olmuş biri- bir aynaya dönüşür o. Bir aynayla birlikte olmak, bir aynanın önünde durmak mürit olmak demektir.

Bir ustayla olmak gerçekten cesaret ister çünkü tüm çıplaklığınla görüleceksindir. Kişi tüm çıplaklığıyla görülmek istemez. Saklanmak, başka rollere bürünmek, kendini olmadığı gibi göstermek ister; bu yüzden maskeler takar. Ve herkes yüzlerce maske taşımaktadır çünkü sana her an farklı bir maske gerekir. Her
an yeni bir durumla karşılaşır, yeni bir maskeye ihtiyaç duyarsın.

İzle bunu...Hizmetçinle konuşurken farklı bir yüzle- bir dahaki sefere buna dikkat et- patronunla konuşurken başka bir yüzle konuşursun. Seninle hiçbir ilgisi olmayan, arzularından hiç birini yerine getirecek olmayan biriyle konuşuyorsan yüzünü izle. Ertesi gün yine aynı kişiyle konuşuyor olabilirsin ama şimdi müşkül durumdasındır ve onun yardımı dokunabilir-

yüzünü izle. Birinin yardımına ihtiyacın varsa gülümsersin, son derece kibar ve baştan çıkarıcısındır. Birinin yardımına ihtiyacın yokken kayıtsız, soğuk, tebessümsüz durursun; nezaketen bile selam vermez, o kişiyi görmezlikten gelirsin. Aynı kişi bir gün iktidar kazanırsa sen de hemen ona kuyruk sallamaya başlarsın. Kişi artık iktidarda olmadığında ise onu yine görmezlikten gelirsin. Sadece izlemeye devam et kendini.

Size bırakın ilişkiler ayna görevi görsün demekle bunu kaste
diyorum. Her ilişki bir ayna olmalıdır. Arayışta olan için her ilişki bir şey göstermelidir: Nasıl davranıyorsun, ne yapıyorsun. Sürekli maskeler mi takıyorsun? Hayatında tüm maskeleri bir kenara bırakıp sadece kendin olduğun bir an var mı? Var mı? Eğer yoksa o zaman hayatında bir an bile aşk yok demektir. Sevgilinle bile oyunlar oynamayı sürdürüyorsundur.

"Bu kadına aşığım. Onun için ölmeye hazırım" der ama onun yanında bile gerçek, sahici, olduğun gibi olmazsın. İzle.

Aşk kişinin hiçbir maske takmasına gerek kalmayan bir ilişki demektir. Sevgilinle bile maske takıyorsan, o zaman aşkın ne olduğunu bilmiyorsun.

Ustayla olmak demekse, kesinlikle hiçbir maske takmıyor olmak demektir. Öncelikle bu anlamsızdır çünkü maskenin arkasına gizlenmiş olsan bile usta seni görecektir. Onun gözleri insanın içine işler. O senin varlığının en iç noktasına gidip, orada yakalar seni. Senin dışınla değil yalnızca merkezinle ilgilidir.

Bazen biri bir sorunla geldiğinde onu yanıtlamıyorum çünkü onun asıl sorunu bu değil. Sadece o bu olduğuna inanıyor. Onun sormadığı başka bir soruyu yanıtlıyorum. Bazen- izliyor olmalısınız-sorularınızı yanıtlarken, dönüp soruyu öyle bir şekilde değiştiriyorum ki, o asıl soruya, sormamış olduğunuz soruya dönüşüyor. Size beklemediğiniz yanıtlar veriyorum. Biraz şaşırıyorsunuz da; belki sorunuzu anlamamış olduğumu düşünüyorsunuz. Anlamış oluyorum ama sizin dışınıza değil merkezinize hitap ediyorum.

Bazen de A'ya cevap veriyorum ama yanıtım B'ye oluyor çünkü çoğu kez doğrudan B'ye cevap verdiğimde o bunu dinlemiyor. Kendini koruyor, açık olamıyor. A'ya cevap verirken, B gayet güzel bir şekilde orada, zırhsız

oluyor. Onun sorunu değil bu, başkasına yanıt veriyorum; savunmaya geçmek, zırhını kuşanmak, sığınacak bir yer aramak zorunda değil. Orada sessizce oturuyor, onun derdi değil bu o yüzden daha açık kalabiliyor.

Benim gözlemim şu oldu: başkalarının sorularına verilen yanıtları dinlerken, kendi soruna verilen yanıtı dinlerken olduğundan daha iyi anlıyorsun. Çünkü kendi sorun yanıtlanırken fazla geriliyorsun- bu senin sorunun. Sana darbeyi indirebilirim. Oysa darbe başkasına inerken keyiflenebiliyorsun. Kahkaha atabiliyorsun ama farkında değilsin ki, o kahkahanın ta kendisiyle, ağzını açmış oluşunla içine giriyorum zaten ben. Kahkahan sayesinde sana ulaşmış oluyorum çünkü gülme anı kişinin en zırhsız, en savunmasız olduğu andır.

Aynanın karşısında her eylemin veya eylemsizliğin, edilen her kelimenin veya kelimesizliğin bir anlamı vardır, hepsi seninle ilgilidir. Ustayı görmeye nasıl geldiğin, onun önünde nasıl oturduğun, nasıl konuştuğun, nasıl tepki veya yanıt verdiğin- her ama her şeyin önemi vardır çünkü tüm bunlar birer dildir. Sen bunların farkında değilsin ama ayna bunları yansıtır.

Farklı insanlar bana farklı şekillerde, tamamen farklı şekillerde yaklaşıyorlar. Kimisi sevinç gözyaşları içinde tamamen açık, getireceği risk ne olursa olsun her türlü yolculuğa çıkmaya, her türlü macereya atılmaya hazır geliyor. Kimisi ise tamamen savunma halinde, sakınarak, katı, dört bir yanı zırhla kuşanmış, göz gezdiren, tetikte bir halde geliyor. Yalnızca mantığı ikna olursa benimle gelecektir o. Yine de fazla uzun sürmez bu çünkü mantığın sınırları vardır oysa varoluşun hiçbir sınırı yoktur. Mantık sadece belli bir yere kadar gidip sonra durur çünkü sınırları vardır.

Bana aşkla gelmedikten sonra, yolun sonuna kadar gidemezsin. Ancak aşk seni en son noktaya ulaştırır çünkü aşk hiçbir sınır tanımaz.

Biri aşk içinde geldiğinde ayna aşkı yansıtır ve o zaman birinin gerçekten gelmiş olduğunu bilirim. Biri mantıkla, entellektü-el araçlarla donanmış, korunaklı, savunma halinde, korkmuş, ürkmüş, çekinir halde, ancak zihninin izin vereceği kadar ileriye gitmeye hazır olarak gelir. O

benimle değil kendi zihniyle gitmektedir. Bir mürit değildir o. Sanyas alsa bile mürit olmayacaktır. Onun sanyası bile kendi çıkarımı olacaktır.

Daha geçen gün birisi, “Sanyas alırsam bu yeni bir hayatın başlangıcı mı olacak?” diye soruyordu. Sanyas yeni hayatın başlangıcı, yeni hayatın kendisidir. Önce sanyas alırsın sonra o seni yeni hayata hazırlar gibi değildir bu, hayır. Sanyas başka bir hayatın başlangıcıdır. Kuşku duyarak yaşıyordun şimdi güven duymaya başlıyorsun. Mantıkla yaşıyordun şimdi aşkla yaşamaya başlıyorsun. Kendi zihnin, egon doğrultusunda yaşıyordun şimdi teslim oluyorsun. Sanyas yeni hayatın kendisidir. Şimdi birisi yeni bir hayata başlamak için sanyas alıyorsa, asıl noktayı tamamen kaçırmış demektir; o zaman yeni hayat hiç başlamayacaktır. Eğer sanyasın kendisi yeni bir hayata dönüşmezse, asla yeni bir hayatı başlatmayacaktır. O zaman hep aynı kalırsın.

Başka birisi de, “Osho diyorsun ki, ‘Geleceği düşünme’. Peki ya sanyas nedir; geleceği düşünmek değil midir o?” diye soruyor. Sanyas hakkında düşünmek geleceği düşünmektir ama sannyas hakkında düşünmekle asla sanyas alamazsın. Sanyasın düşünmekle hiç ilgisi yoktur.

Sanyas bir atlayıştır. Üzerinde durup, uzun uzun düşünülen, lehinde ve aleyhinde tartışılıp en sonunda bir sonuca varılan bir şey değildir o. Eğer bu şekilde sanyas almışsan, onu zaten kaçırmışsın demektir! Onu daha almadan kaçırmışsındır.

Sanyas bir atlayış, bir kuantum adımıdır. “Yarın” sanyas alacaksın diye bir şey yoktur. Bir an gelir ve bu karar kalbini ele geçirir. Çok mantıklı bir şekilde bunun üzerinde düşündüğün, neyin olup neyin olmayacağını, fayda ve zararlarını, karşına çıkacak olan sorunları etraflıca gözden geçirdiğin için değil. Hesaplanarak atılmış bir adım değildir sanyas. Öyle olmuşsa o zaman geleceği düşünmüşsün demektir ve bunun da sanyasla hiçbir alakası yoktur.

Sanyas meditatif bir atlayıştır, hesaplanmış bir adım değil.

Çılgınca bir atlayıştır bu. Aşık olmak gibidir: “ilk bakışta” olur.

Gerçek sanyasinler buraya geldiği anda- geldiler, buradalar da, bir çoğunuz gerçek sanyasinlersiniz- bu bir aşk ilişkisi gibi gerçekleşmiştir. Bunun üzerinde düşünmemiş, geleceğe hazırlanmamışlardır. O atlayışı

yapmışlardır ve her ne olursa göreceklerdir. Buna direnç göstermemişlerdir; bu mümkün değildir. Sadece buna kapılmış, kendilerini buna kapılırken bulmuşlardır.

Bir ustaya geldiğinde rahat, tamamen açık, çırılçıplak ol, gizlenme-çünkü zaten hiçbir şey gizli kalmayacak, o yüzden ne gerek var bununla uğraşmaya? Neden güvenini gösteren bir hareket yapmayasın? Usta bilecektir. Eğer herhangi bir değeri olan biriyse seni zaten tanıyacaktır. O zaman saklanmak niye? Gereksiz yere sorun yaratıp, zaman kaybına yol açmak niye? -çünkü bu da oluyor: Bazen bir şey söylüyorsunuz ve sadece size karşı kibar olmak, sizi gereksiz yere gücendirmemek için- en azından ilk başlarda-bunu dinlemem gerekiyor. Bir kez tuzağa düştünüz mü o başka. Ama henüz tuzağa düşmek üzereyken, bir çok sersem
ce şeye, sahte şeye evet demem gerekiyor. Bu bir zaman kaybı. Bazı şeyler çok daha kolayca yerli yerine oturtulabilir ve gelişiminiz çok daha hızlı olabilir ama siz onu erteliyorsunuz.

Ustayla olduğunda fazla sözel olma çünkü aydınlanmamış bir zihinden gelen sözler hiçbir şeyi iletemezler. Daha çok bir şeyleri örtmeye yararlar. Bir şey hakkında fazlaca konuşuyorsan, bir şeyi gizlemeye çalışıyorsun demektir. Lafı evirip çevirir, büyük bir sözcük fırtınası yaratırsın. İletişim kurmaya çalıştığını sanırsın. Hayır, sözcüklerden ördüğün bir duvarın arkasına saklanmakta-sındır; söylemek istemediğin, sessiz kalırsan bilineceğinden, ortaya çıkacağından korktuğun bir şeyi saklamaya çalışmaktasındır.

İzle kendini. İnsanlarla konuşurken aslında ne yapıyorsun? İletişim mi kuruyorsun? Dil iletişim kurmak için yaratılmıştır ama o şekilde kullanılmaz. Dil iletişim kurmak için değil, kandırmak için kullanılır. İnsanlar sessiz olmaktan çok korkarlar çünkü sessiz kalırlarsa yüzleri, varlıkları söylemek istemedikleri bir şeyi söyleyebilir. Konuşup durmak onlara daha iyi gelir çünkü böylelikle iki kişi de sözcüklerle meşgul olmuş, gerçekler de sözcüklerin arkasında saklı kalmış olur.

Ustayla olduğunda telgraf yazma mantığında ol.

Ünlü İskoç cerrah Dr. Abernathy az konuşan bir adamdı ve bir keresinde tam dengi bir kadın çıkmıştı karşısına. Kadın bir gün fena halde şişmiş, iltihaplı bir elle onun Edinburgh'daki muayenehanesine geldi. Doktorun başlattığı şu diyalog geçti aralarında:

"Yanık?"

"Çürük."

"Lapa."

Ertesi gün kadın yeniden aradı ve aralarında şu konuşma geçti:

"Daha iyi? "Daha
kötü." "Daha lapa."

İki gün sonra kadın bir kez daha aradı ve bu kez de şu diyalog cereyan etti:

"Daha iyi?" "Geçti.
Ücret?"

"Hiçbir şey" diye bağırdı doktor heyecanla. "Karşıma çıkan en
aklı başında kadın!"

Telgraf yazar gibi ol. Sadece söylenmeye değer şeyleri söyle. Gereksiz sorular sorma- zaman kıymetlidir- sadece çok gerekli olanları sor. Sadece hayatında fark yaratacak olan şeyleri sor.

Her hareketini izle çünkü aynada bunların hepsi yansır. Yürüyüş biçimin, oturuş biçimin, ustaya bakış biçimin, en küçük hareketin bile bir göstergedir. Hepsi bir dildir bunların. Bedenin kendi diline sahiptir.

Bazen bakıyorum biri bana doğru yürürken son derece kibirli bir tavırla yürüyor oysa konuşması son derece kibar. Yürüyüş biçimi kibirli ve bu çok daha hakiki. O bunun farkında olmuyor. Kullandığı sözcükler çok kibar, sahteler. Hakiki değiller çünkü bedeniyle uyum içinde değiller. Beden zihin kadar aldatıcı değildir. Ağzın başka bir şey söylerken gözlerin bambaşka bir şey söyler, başka bir hikaye anlatırlar; ve gözler, sözlerden daha doğrudur.

Bir şey söylerken sesinin tonu kullandığın sözcüklerden çok daha fazla şey ifade eder. Öyle bir tonla evet dersin ki bu aslında hayır demektir. O kadar sevgi dolu bir şekilde hayır dersin ki aslında o evet demektir. Hatırla bunu: sözcüklerin o kadar önemi yoktur.

Şöyle duymuştum...

Mark Twain küfürlü konuşma alışkanlığıyla karısını deli ediyormuş. Karısının aklına bir gün bir fikir gelmiş; onu kendi silahıyla yola getirecekmiş. Çalışma odasına dalıp, “Neden şu kahrolası purolarını hıyar gibi her yerde bırakmak zorundasın!” diye kükremiş.

Twain bir an duraksadıktan sonra yazısından başını kaldırıp, “Hayatım” demiş, “sözleri öğrenmiş olabilirsin ama tonu asla tutturamayacaksın.”

...Esas olan tondur.

Bu hemen her gün oluyor, birisi evet diyor ama aslında tüm varlığı hayır demekte. Hangisine inanmalı? Sözlerine mi, varlığına mı? Bazen de tam tersi oluyor: birisi, “Hayır Osho, hayır” diyor ama tüm benliği evet diyor aslında. Adamın hayır deyişi bile öylesine aşk dolu ki hayır olmuyor, olumsuz olmuyor dediği. Bazen de, “Evet, tamam, evet” diyorsun ama evetin donuk, ölü bir evet ve aslında hayır demek o. Evet demek istemezken baskı al

tında söylüyorsun onu. Hiçbir anlamı yok evetinin.

Benim aynamsa senin bütününü yansıtmaya devam ediyor ve o noktadan karar vermem gerekiyor.

Bir kondüktör, trenin en arkasındaki vagonun cumbasında otururken, yük vagonlarından birine tırmanmakta olan berduş gözüne çarpmış.

“Hey” diye seslenmiş vagonun aşağısındaki frenciye, “Altıncı vagonda bir serseri var. Koş, at onu trenden”.

Frenci cumbadan dışarıya tırmanıp, vagonların tepesinde koşmaya başlamış. Serserinin olduğu vagona varınca, “Baksana” diye seslenmiş. “Buraya kadar seni atmak için geldim ve tartışma falan istemiyorum”.

Serseri kocaman bir tüfeği kılıfından çıkarıp, “Sorun değil ahbap” diye karşılık vermiş. “yanımda bu küçük dostum var ve tartışmaları benim yerime o yapıyor”.

Bunun üzerine frenci geldiği gibi kondüktörün yanına geri dönmüş.

“Eee, attın mı bakalım adamı?” diye sormuş kondüktör.

“Hayır. Adam yeğenim çıktı” demiş frenci, “insan kendi akrabasını da trenden atamaz ya”.

“O zaman ben gidip atarım onu” demiş kondüktör sert bir şekilde.

Vagonların üzerinden koşarak gitmiş ama birkaç dakika içinde geri gelip cumbadaki yerini almış.

“Peki sen attın mı onu?” diye sormuş frenci.

“Hayır” demiş kondüktör. “Benim de yeğenim çıktı.”

Sizin geçtiğiniz yollardan geçip, son noktaya ulaşmış olan biri aldatılamaz. Ne söylersen söyle o gerçeği anlayacaktır. Şimdi kondüktör, “Hayır, benim de yeğenim çıktı” deyince frenci bundan neyi çıkaracak?

Aydınlanmış kişi, senin içinden geçmekte olduğun tüm halleri yaşamış biridir. Mümkün olan tüm insanlık hallerinin tamamen farkındadır o. Senin yaşamakta olduğun ıstırapları o da yaşamıştır. Sen dünyaya ne kadar yalan söylediysen, o da o kadar söylemiş, sen ne kadar kandırdıysan o da o kadar kandırmış, o da tıpkı senin gibi ikiyüzlülük etmiş, olmadığı biri gibi davranmıştır. Bunların hepsini bilir. İnsan için mümkün olan her türlü varoluşu yaşamış ve binlerce hayattan sonra nihayete ermiştir. Onun bilmediği hiçbir şey yoktur.

Bu yüzden aydınlanmış biriyle karşılaştığın zaman o seni kitap gibi okumaya başlar. Tüm biyografin senin üzerinde- bedeninde, zihninde, bilincinde, bilinçsizliğinde yazıyordur. Biyografin ona tümüyle açıktır, hem de tek bir anda!

Kıssa şöyle:

Fermani’ye sormuşlar, “Filancanın kötü niyetli biri olduğunu nereden bildiniz? Herkes onun bir ermiş olduğunu söylediği halde buradayken onunla derinlemesine sohbet etmeyi reddettiniz”.

Fermani meşhur bir Sufi, büyük bir ustadır; müritleri soruyor ona. Biri ona gelmiş olmalı, tanınmış bir ermiş- insanların çok saydığı, taptığı biri. O Fermani ‘yi görmeye gelmiş ama Fermani onunla pek ilgilenmemiş, onunla derin bir bağ kurmaya bile uğraşmamış. Müritler afallamışlar.

Fermani’ye sormuşlar, “Filancanın kötü niyetli biri olduğunu nereden bildiniz?”

Bunu bilmenin bir yöntemi yoktur. Usta tıpkı bir ayna gibi sadece yansıtır. Aynanın senin yüzünü tanıma yöntemi nedir? Yöntem yoktur; ayna

sadece yansıtır. Aynanın üzerinde hiç toz yoksa, o mükemmel bir şekilde yansıtır. Çok fazla toz varsa, üzeri bir katman tozla kaplıysa o zaman da hiçbir şey yansıtmaz.

Bir usta tozsuz bir bilinç, içeriksiz bir bilinç, düşünme sürecine sahip olmayan bir bilinçtir.

Düşünceler zihninin üzerindeki toz katmanıdır. Düşünceler yüzünden, fazla düşünmekten senden yansıyanlar asıl gerçeklik değidir. Düşünceler araya girer, sürekli gerçekleri çarpıtıp, şekillendirirler. Asla hiçbir şeyin olduğu gibi yansımasına izin vermezler. Bir kez düşünceleri bir kenara bırakıp, zihninin içeriksiz olduğu, sadece olduğun gibi olduğun, içinde hiçbir düşüncenin kıpırdanmadığı bir noktaya ulaştın mı, artık hiçbir şey çarpıtılmaz. O zaman bilincinin gölü mutlak derecede kıpırtısızdır; hiçbir dalga hatta en küçük bir halkaya bile yer bırakmaz. İşte o zaman ay ve yıldızlar tüm ihtişamlarıyla yansırlar bu gölde. Göl bir aynaya dönüşür.

Aydınlamış biriyle, aydınlanmamış biri arasındaki tek fark şu
dur: aydınlamamış olanın içinde de bir ayna vardır ama üzeri katman katman tozla, düşünceyle, arzuyla, hayalle, anıyla, sözcükle kaplıdır, bu yüzden de hiçbir şey aynaya ulaşamaz. Bir şey ulaşmayı başarsa bile bu yine de aynı olmaz çünkü o katmanlar onu çarpıtır.

Kendini izle sadece, şu basit şeyi yap: Birisi sana “Bu adam Hindistan’ın Başkanı” diyor, hemen- adam başkan olsun olmasın, önemli değil bu- ama biri, “Bu adam Hindistan’ın Başkanı” dediği anda izle kendini bak ona karşı nasıl hemen değişiyorsun. Sadece “Hindistan’ın Başkanı” sözcükleriyle...ki adam yine aynı adam!

Bir keresinde tam da böyle bir şey olmuştu: Son derece güzel bir insan, Mahatma Bhagwandin benim yaşadığım kasabaya gelmişti. Yetimler için küçük bir yer, bir yetimhane yaptırıyordu. Biraz para toplaması gerekiyordu. Bütün bir gün boyunca bir dükkandan diğerine, bir evden ötekine gidip durdu. Çok sade biriydi o. Bütün gün boyunca topladığı paranın hepsi on iki rupiyi geçmiyordu.

Bitap düşmüş bir şekilde geri geldiğinde, “Bütün gün neredeydin?” diye sordum. “Para toplamaya gittim” dedi. “Ama imkansız görünüyor bu.

Bütün gün sadece on iki rupi topladım. Paranın tümünü toplamam ne kadar alır sen düşün?” “Sen bekle, “dedim. “Para toplamanın yolu bu değil.” “Nasıl yapmalı o zaman?” diye sordu. “Sen sadece bekle” diye yanıt verdim.

Ertesi gün gazeteye gidip, kasabaya büyük bir ermişin geldiğini söyleyerek yayınlanması için fotoğrafını verdim. “Huzuruna çıkmak istiyoruz” diye telefonlar gelmeye başladı. “Bu çok zor” diye cevap veriyordum, “Çok ender olarak huzuruna birini kabul eder o. Ama ayarlamaya çalışacağım.” Ve bir sürü insan geldi ama onların Bhagwandin’i görmesine izin vermedim. İki, üç gün içinde herkes kasabaya büyük bir ermişin geldiğini ama kimseyle görüşmediğini konuşuyordu.

Sonra bir kaç tane arkadaşımdan onunla gitmelerini istedim. Böylece yirmi, yirmi beş kişi onu takip etmeye başladı, nereye gitse arkasında bir alay oluşturuyorlardı. Bu vaziyette nereye gidersek gidelim, daha üç, dört gün önce ona 4 kuruş vermiş olanlar şimdi beş yüz rupi veriyordu. Adam aynı adamdı ama şimdi
yirmi beş kişi tarafından takip edilen, gazetede resimleri çıkmış büyük bir ermişti. Hem de az bulunur türden bir ermiş çünkü kimseyi huzuruna kabul etmiyordu. O gün neredeyse sekiz bin rupi topladı. On iki rupi nerede, sekiz bin rupi nerede!

İnsanların zihinleri sözcükler üzerinden çalışıyor. Sözcükler üzerinden yaşıyorsunuz. Birisi “Dikkat et! Bu adam hırsız” dediğinde o adama karşı tavrın bir anda tümüyle değişir, aynı kalamazsın. Az önce onca sevecen, iyi, yardımcı bir tavırda olduğun halde şimdi kendini geri çekersin. Küçücük bir sözcük herşeyi çarpıtmıştır. Adam hırsız olmayabilir. Ermiş de olmayabilir.

Ama sözcükler üzerinden yaşıyor, gerçeği olduğu gibi görmüyorsun. Bir yerde bir tablo asılıdır ama onu görmeden geçip gidersin. Her gün asılı durduğu odadan geçtiğin halde yine de görmemiş olabilirsin. Ama bir gün biri, “Bu bir Picasso” dese, o zaman tablonun karşısında büyülenmiş gibi kalakalırsın. Ona bakarken gözlerin pırıl, pırıl parlamaya başlar! “Picasso mu? Milyon dolarlık bir tablo mu bu gerçekten?”. O bir hiç de olabilir. Delinin biri tarafından yapılmış olabilir ama Picasso’nun resmi olduğu fikri

bile gözüne güzel, mucizevi birşey gibi görünmesine yeter. Böyle yaşarsın sen.

Gerçeği yansıtmazsın. Zihnin onu sürekli çarpıtır. Sana ne söylenmiş, ne öğretilmişse, nasıl koşullandırılmışsan, zihnin onun hizmetindedir.

Fermani'ye sormuşlar, "Filancanın kötü niyetli biri olduğunu nereden bildiniz?" diye.

Nereden diye bir şey yoktur burada. Usta sadece yansıtır. Herhangi bir bilme "yöntemi" yoktur; sadece kör insanlar yönteme ihtiyaç duyar. Ustanın kendisi yeter; başka bir şey yapmasına gerek yoktur. Onun karşısında durursun ve o bilir. Bilmesi ve senin karşısına çıkışın eşzamanlıdır; bir an bile kaybedilmemiştir orada.

Hırpani görünüşlü dilenci, son derece cömert birine benzeyen yaşlıca bir beyefendiyi gözüne kestirip, ufak bir maddi destek ricasında bulundu. Acı ve sefalet dolu hikayesini sona erdirdiğinde, yaşlı beyefendi nazik bir şekilde yanıt verdi:

"Delikanlı, hiç param olmasa da sana verebilecek birkaç iyi tavsiyem var".

Dilenci hor gören bir tavırla yere tükürdükten sonra, tiksinti dolu bir küfür homurdandı,

"Meteliksizsen" dedi adama sırtını dönerken, "tavsiyen de beş para etmez o zaman".

Daha bir dakika önce adam inanılmaz değerli biriydi ama şimdi hiç parası kalmadığı, tek kuruşu bile olmadığı için, artık tavsiyesi bile dinlemeye değmez hale geliyor; dilenci ona o ka-darcık bile saygı gösteremiyor.

Sadece belli bir kalıba, zihninin belli bir işleyiş biçimine göre davranıyorsun. Arzuların üzerinden hareket ediyorsun. Biri arzunu yerine getirebiliyorsa veya sen getirebileceğini düşünüyorsan, büyük biri oluyor o.

Hindistan'da bir atasözü vardır: Kişi işi düşünce eşeğe bile "baba"-bapu- diyebilir. İşin düştüğünde, işini görebilecek olan eşek olsa bile ona bapu demen gerekir.

Morarji Desai başbakan olduğundan beri insanlar ona bapu demeye başladı! Bu onu müthiş heyecanlandırıyor; biri ona ba-pu dediği zaman bundan büyük zevk alıyor. Ama bu atasözünü hatırlamalı. Bu ülkenin bilgeliği atasözlerinde gizli. Aynı insanlar, ona bapu diyenler Morarji Desai iktidardan indiğinde, onun yüzüne bile bakmayacaktır.

Zihin arzular aracılığıyla yaşar. Zihin açgözlülük, korku, kıskançlık, hırs aracılığıyla yaşar. Zihin çarpıtır. Sahip olduğu motivasyonlar yüzünden her şeyi çarpıtır.

Ustanın hiçbir motivasyonu yoktur. Senden alacağı hiçbir şey yoktur. Eğer ustanın senden herhangi bir beklentisi varsa, o zaman bir ayna görevi göremeyecektir, unutma bunu. Senden herhangi bir beklentisi varsa, saygı görme beklentisi bile olsa bu, o ayna olmaktan çıkacaktır. En küçük bir beklenti bile söz konusuysa, aynanın üzerinde dalgalanmalar ve toz var demektir ve o seni olduğun gibi yansıtmayacaktır artık. Ancak senden hiçbir beklentisi olmayan, mutlak bir tatmin içinde olan- artık yerine getirmesine yardım edebileceğin, ihtiyaç duyduğu, ona verebileceğin hiçbir şey kalmamış biri seni olduğun gibi yansıtabilir.

Ve bu yansıma kendiliğinden olan bir şeydir; bir yöntemi yoktur onun.

Fermani'ye sormuşlar, "Filancanın kötü niyetli olduğunu nereden bildiniz?" diye.

Bu sadece bilinir. Erdem bilinir, ahlaksızlık bilinir. Mütevazı olan da, kibirli olan da ustadan yansır. Öylece bilinir bu. Bilmeye gerek yoktur. Bilmek için herhangi bir çaba, gayret de yoktur.
Kendiliğinden oluverir bu.

"Herkes onun bir ermiş olduğunu söylediği halde buradayken onunla derinlemesine sohbet etmeyi reddettiniz".

Sıradan insanların ne söylediğinin önemi yoktur; cahildir onlar. Aslında her ne söylerlerse söylesinler yanlış olacağı kesindir. Kör insanlar bunlar. Işıktan ne anlarlar? Işık hakkında söyledikleri her şey kesinlikle yanlış olacaktır. Dünyanın bu cahil insanlardan oluşmasına ve neredeyse onların egemenliğinde olmasına rağmen bunlar her ne söylerlerse söylesinler yanlıştır.

Hakikatin dünyasında belirleyici etken demokrasi değildir. Hakikat oyla belirlenmez; bu böyle olsaydı, hakikat asla kazanamazdı.

Hakikat tek tek bireylerin başına gelen bir şeydir, ender bireylerin başına gelir. Onlar hep yalnızdırlar. İsa yalnızdı. Buda yalnızdı. Yalnızca birkaç kişi onları takip ediyordu. Kalabalık, sürü onlara karşıydı. Sürülerin onların söyledikleri hiçbir şeyi anlaması mümkün değildi. Zerre kadar anlamaları bile mümkün değildi.

Birisi George Bernard Shaw ile - ki o bir Hristiyandı- tartışıyordu. "Hristiyanlık doğru din olmalı ki insanlığın dörtte biri ona inanıyor. Bu kadar insan ona inandığına göre nasıl yanlış olabilir ki?" diyormuş. Biliyor musun Bernard Shaw ne demiş? "Asıl bu kadar insan ona inanıyorsa nasıl doğru olabilir?" Burada yakaladığı bir nokta var: Bu kadar insanın inandığı bir şey nasıl doğru olabilir?

İsa'ya bu kadar insan inanmıyordu. On iki tane takipçisi, gerçek takipçisi, yüz kadar yarı-takipçisi, bin, iki bin kadar da sempatizanı vardı, hepsi bu. Çarmıha gerildiği zaman takipçileri öylesine azınlıktaydı ki, kaçıp gitmek zorunda kaldılar. Onu koruya-madılar. Durumu protesto bile edemediler. Öylesine azınlıktaydılar ki, gidip ustalarının başına geleni göremediler bile; kendilerinin de öldürüleceklerinden korktular. İsa yapayalnız kaldı.

Hakikat ender olarak gerçekleşir çünkü çok az kişi onun ger
çekleşemesine yetecek kadar cesareti kendinde toplar. Kitlelerin söyledikleri ise neredeyse daima yanlıştır; dikkatli ol. Kitleler belli bir adamın ermiş olduğuna inanıyorsa dikkat et. Onun sahte olma ihtimali büyüktür. Kitleler ona inanıyor olduğuna göre onda bir yanlışlık olmalıdır. Bunun ardında nasıl bir mantık yatar? Mantık şudur: Bu adam kitlelerin arzularını yerine getirmektedir, oysa doğru bir insan asla kitlelerin arzularını yerine getiremez.

Doğru biri kendini başka bir şeye adamıştır: Onun adanmışlı-ğı hakikat yönündedir. O, hakikati yerine getirmekle yükümlüdür, kitlelerin fikirlerini değil- ve kitlelerin fikirleri körlerin ışığa dair fikirleri, sağırların müziğe dair fikirleri , hiç aşık olmamışların aşka dair fikirleri, Tanrı kavramından

habersiz olanların Tanrı hakkındaki fikirleri gibidir. Bu insanlar birini takip ediyorsa, kesin olan tek şey o adamın onların ermiş birinin nasıl olması gerektiğine dair fikirlerini karşılıyor olduğudur.

Kitleler ermiş olmanın günde sadece bir kez yemek yemekten geçtiğini düşünüyorsa, günde bir kez yersen seni yüce bir insan, bir ermiş gibi görür, taparlar. Yapman gereken tek şey taleplerini yerine getirmektir. Bu da çok zor değildir, becerebilirsin bunu. Birazcık alışmak gerekir sadece; günde sadece bir kez yemeyi zamanla başarabilirsin.

Şaşıracaksın ama günde sadece bir kez yiyen ermişlerin kocaman göbekleri vardır. Böyle de olmak zorundadır bu çünkü çok fazla yerler. Sadece bir kere yedikleri için, üç öğünlük açlığı bir seferde gidermeleri gerekir. O yüzden üç katı fazla yerler. Göbeğin gitgide büyümesi çok doğaldır.

Gerçek bir göbek resmi görmek istiyorsan Muktananda'nın gurusu Nityananda'ya bakmalısın. Onda tam öyle bir göbek var, safi göbek o. Adam önemsizmiş gibi görünüyor, sanki kafa vesaire göbeğe öylesine eklenmiş. Nityananda sırf göbekten oluşuyor ve insanlar ona bir paramahansa, büyük bir ermiş gibi tapıyorlar.

Sadece bir kere yiyorsan çok fazla yemen kaçınılmazdır çünkü bir dahaki öğüne kadar yirmi dört saat beklemen gerekecektir. Ya da karanlıkta, kimse görmezken yemen gerekir ki bu da ikiyüzlü bir davranıştır. Bunun olduğunu da gördüm.

Bir keresinde bir Jaina rahibesi beni görmeye gelmişti. Şaşır
dım çünkü kötü kokmuyordu. Jaina rahibeleri kötü kokar çünkü yıkanamazlar. Zihniyet şudur; ermiş biri yıkanmamalıdır çünkü bu bedene fazlaca bağlanmak demektir: "Temizlenmek niye?" Hipi-ler, asla yıkanmamayı öngören büyük bir ermiş geleneğinin var olduğuna sevinmeli. Ama bu durumda doğal olarak kötü kokuyorlar tabi.

Jaina rahip ve rahibelerinin dişlerini fırçalamasına da izin yoktur çünkü bu da bir bakıma yüzü güzelleştirici bir eylem sayılır ve onlar her yönden bedene karşıdır. Bu yüzden konuştukları zaman onlarla yüzyüze durmak çok zordur.

Jaina rahibesi beni görmeye geldi ve yakınıma oturdu. Korkmuştum ama afallamıştım da. Koku gelmiyordu. Hatta konuştuğu zaman bile bir koku duyulmuyordu. Ona, “Hayırdır?” diye sordum, “Bana karşı dürüst ol! Dişlerini temizliyor olmalısın.” “Evet” diye yanıt verdi. “Ama bunu gizli gizli yapmam gerekiyor.” Jaina rahip ve rahibelerinin taşıdığı bohçanın içinde sakladığı- sahip oldukları herşey o küçük bohçanın içindedir- diş macunu ve sabununu gösterdi. Gösterirken bir yandan da şöyle diyordu: “Bunun kimseye söylenmemesi lazım ama sana söyleyebirim. O kokuya tahammül edemiyorum. Bu yüzden cehenneme gitmem gerekirse, giderim. Ama lütfen bunu kimseye söyleme.”

Görüyor musun kitleler ermişlerine ne yapıyorlar? Belli bir şey talep ediyorlar, ermişin de bunu yerine getirmesi gerekiyor. Ya da ikiyüzlü olup taleplere karşı gelen bir şey yapması ve bunu gizlemesi gerekiyor... Zavallı kadıncağız; büyük bir suç işlemiyor ki, sadece yanında diş macunu taşıyor. Ama Jainalar’a göre büyük bir suç bu. Ve ıslak bir havluyla, gizli gizli keseleniyor. Duşun altına giremez çünkü o zaman saçı ıslanır ve insanlar onun yıkandığını anlar. O zaman rahibe görüntüsünü koruması zorlaşır.

“Peki o zaman neden tüm bu saçmalıkları bırakmıyorsun?” diye sordum.

“Ama başka ne yapabilirim ki?” dedi. “On iki yaşındayken rahibe oldum. Hiç okuyamadım. Ne üniversiteye, ne de liseye gittim; tamamen eğitimsizim. Rahibeliği bıraksam o zaman kim doyuracak beni? Şimdi bana tapılıyor. Oysa rahibeliği bırakırsam aynı insanlar bana evlerinde sıradan bir temizlik işi bile vermezler. Bana karşı olur, eziyet ederler. Hem hayatımı kazanmamı sağlayabilecek hiçbir niteliğe sahip değilim. Neredeyse otuz yıldır rahibe olarak yaşıyorum. Şimdiye kadar her türlü bakımım üstlenildi. Şimdi kırk üç yaşında birdenbire rahibeliği bırakıp işe başlamam çok zor. Bir bakıma lüks içinde yaşadığım söylenebilir. Şimdiye kadar hiç çalışmadım, böyle de devam etmek en iyisi. En azından bu hayatım boyunca bu ikiyüzlülüğü devam ettirmem gerekecek.”

Kitleler insanlara yalnızca taleplerini karşıladıkları için ermiş muamelesi yapar. Talepleriyse hastalıklı taleplerdir ve ancak ahmak insanlar bunları yerine getirebilir. Zeka sahibi bir insan asla bu talepleri yerine getirmeyecektir. O kendi bildiği gibi yaşayacak, böyle yaşayacak cesarete sahip olacaktır. Onu ermiş olarak görsen de görmesen de bu kimin umurundadır ki?

İnsanlar kendi kafalarına göre düşünürler. Kitleler cahil ve aptaldır, beklentileri de cahil ve aptalca olacaktır, doğaldır bu. Asıl anlayamadığım şey onların taleplerini kabul eden, kitleler için ödün verenler- işte onları anlayamıyorum. Ruhlarını satıyor bu insanlar.

Yaşlı bir Yahudi dede, torunuyla birlikte Avrupa turuna çıkmıştı ve birlikte tüm diğer turistler gibi kiliseleri geziyorlardı. Katolik kiliselerinden birinde, “Ahırda İsa Bebek” adlı bir tabloyla karşılaştılar.

Yaşlı adam tablonun önünde durdu ve onu on dakika kadar inceledikten sonra torununa dönüp,

“Peki bu resimdeki kadın kimmiş bakalım?” diye sordu.

“Dedeciğim, bu Meryem, İsa bebeğin annesi” dedi torun.

Yaşlı adam kafasını sallayıp resmi incelemeye devam et-ti.Sonra yine torununa dönüp,

“Peki resimdeki bu adam kim?” diye sordu.

“Dedeciğim bu Yusuf, onun kocası”.

Yaşlı adam yine başını salladıktan sonra resmi biraz daha inceledi ve sordu, “Peki bebek nasıl olmuş da ahırda doğmuş?”

“Şimdi dedeciğim, hikayeyi biliyorsun; Meryem ve Yusuf öyle fakirlermiş ki hana vardıklarında yanlarında hiç paraları yokmuş. Bu yüzden ancak ahırda kalabilmişler”

Yaşlı adam yine başını salladı ve torununa dönüp, “Desene” dedi. “Tam bizim insanlarımız gibi öyle değil mi? Otel odasına
gelince paraları yok ama aile portresi yaptırmaya gelince onu pek güzel beceriyorlar”.

İnsanlar kendi kafalarına göre düşünürler. Kendi kafalarının ötesinde düşünemezler. Zihinleri nesiller boyunca koşullandırıl-mıştır. Fermani'nin müritleri, "Herkes onun bir ermiş olduğunu söylediği halde buradayken onunla derinlemesine sohbet etmeyi reddettiniz" demişler. Fark etmez bu. Tüm dünya adamın bir ermiş olduğunu söylese bile bilen biri buna katılmayacaktır. Ancak kendi aynası yansıttığında, ayna onun bir ermiş olduğunu söylerse buna katılacaktır; başka yolu yoktur bunun.

İnsanlar- ki iyi niyetli, candan, dürüst insanlar bunlar- bana gelip, "Mahatma Gandhi'ye neden karşısın? Bütün dünya onun bir ermiş olduğunu düşünüyor" diye soruyorlar. "Bütün dünya onun bir ermiş olduğunu düşünebilir ama benim aynam böyle söylemiyor- ve ben kendi aynama sadık kalmak zorundayım" diye cevap veriyorum. Tüm dünyanın zihniyetine ters düşecek şeyler söylemem gerekse bile, bunları söylemek zorundayım. Ben kendi bilincime bağlıyım, başka hiç kimseye bağlı değilim. Başkalarının ne söylediği konu dışı kalıyor benim için.

Mahatma Gandhi'yi takip edenler onu İsa'yla kıyaslıyorlar ki saçmalık bu. Hem kıyaslamanın ne gereği var? Neden, İsa'nın çarmıha gerilişi gibi Gandhi 'nin de vurulmuş oluşu. Ama vurulmuş olan bir sürü insan var. Kennedy de vuruldu; sırf vurulmuş olması onu İsa yapmıyor. Hem aralarındaki fark o kadar büyük ki...İsa toplum tarafından çarmıha gerilmişti; sadece birkaç kişi onun yanında, toplumun çoğunluğu ise karşısındaydı. Gandhi tek bir deli tarafından vuruldu ve tüm toplum onun yanındaydı. Çok büyük bir fark bu, bu kadar da net. İsa toplum tarafından çarmıha gerilmişti, sadece birkaç kişi, ender birkaç kişi onun yanındaydı. Mahatma Gandhi'de ise durum bunun tam tersiydi-tüm toplum onun yanındaydı, sadece tek bir deli vurdu onu.

Doğru bir adam ortaya çıktığında, toplum asla onun yanında olmaz, hiç olmamıştır. Olamaz da. Toplum ancak politik açıdan son derece kurnazsan, zekiysen, kendini bir şekilde topluma uydurup duruyorsan yanında olur. Mahatma Gandhi 'nin bütün hayatı boyunca yaptığı da buydu- kendini topluma uydurmaya çalışmak. Toplumun talepleri her ne ise, o kendini bunlara uyduru

yordu.

Doğru insan daima bir asi olarak kalır. Daima uyumsuzluk çeker. Toplum ona karşıdır.

Ahmağın biri mi, bin tanesi mi, yoksa milyon tanesi mi yanında olmuş fark etmez bu. Rakamların önemi yoktur. Rakamlar nitelik olarak hiçbir şeyi değiştirmez.

Bir aptalla, bin aptal arasında hiç fark yoktur.

Usta rakamlarla ilgilenmez. O niceliğe değil yalnızca niteliğe bakar. Fermani bu sözde-ermişle konuşmayı reddetmiş.

Fermani, "Yabancının biri gelip sıradan insanlara, 'Işık dokumadan yapılmıştır. Gelmiş geçmiş tüm ışığı ben dokudum" dese insanlar bundan ne çıkarır?"

"Söylediğinin doğru olmadığını" demişler.

Fermani, "Aynı şekilde kötü niyetli bir kimse bilen birinin huzuruna çıktığında, insanların ne sandığına veya dediğine bakmadan onun durumunu kestirmek de zor değildir"demiş.

Biri gelip sana ışığın dokumadan yapıldığını ve gelmiş geçmiş tüm ışığı kendisinin dokumuş olduğunu söylese bundan neyi anlarsın? Tüm bunların saçmalık olduğunu bilirsin. Cümlenin kendisi öylesine yanlıştır ki, onunla uğraşmana, üzerinde düşünmene bile gerek kalmaz. Öylesine mutlak bir şekilde yanlıştır ki kurulduğu anda yanlışlığı bilinir.

Bir ustayla karşılaştığında olan da tam olarak budur: Ne senin kendi hakkında atıp tuttukların, ne de başkalarının senin için söyledikleri bir şey fark eder. O seni varlığının en iç noktasına kadar görür. Sen ondan bir bütün olarak yansımaktasındır ve belirleyici olan budur.

Bu yüzden geleneksel olarak ermiş ilan edilmiş kimselerin aydınlanmış kimseler tarafından kabul edilmediği olmuştur ve bu sorun yaratır. İsa'nın zamanında büyük hahamlar vardı. İnsanlar tarafından kabul ve saygı görmüş kimseler olsalar da İsa tarafından onaylanmamışlardı. Bu sorun yarattı. İsa'ya asıl komplo kuranlar, onun öldürülmesiyle sonuçlanan komplonun asıl yaratıcıları işte bu hahamlardır.

Buda’nın zamanında da birçok ermiş vardı- bu ülke ermişlerle doludur, daima öyle olmuştur- ama Buda bu ermişleri tanımadı. Bu sorun yarattı. Ve Buda gittiği anda o ermişler birlik olup
onun geleneğini tümüyle kökünden koparıp, Budizm’i Hindistan’ın dışına attılar. Binlerce Budist öldürüldü, tapınakları yakıldı, kutsal kitapları yok edildi. Tüm bunların arkasında kim vardı? - işte o sözde-ermişler. Buda hayattayken onunla yüzleşemedi-ler ama o gittiği anda hemen Budizm’in üstüne atladılar. Hepsi birlik oldular. O zamana kadar hep tartışmış olan, kavgalı, farklı tarzlarda ermişler en azından tek bir noktada birleşmişlerdi: “Budizm’i Hindistan’da barındırmamak”.

Şu andaki durum da bu. Şaşırtıcı ama Hindu, Hristiyan, Jaina, Budist ermişleri bana karşı fikir birliği etmiş durumdalar. Başka hiçbir konuda anlaşamıyorlar- metafizikleri farklı, prensipleri farklı, hiçbir konuda anlaşamıyorlar- ama tek bir konuda anlaşıyorlar: Benim hatalı olduğum konusunda. Neden hepsi bu noktada buluşuyor? Çünkü ben haklıysam onların ermişlikleri hokus pokustan, sözde azizlikleri cahiller tarafından kabul edilmiş geleneksel yaşama biçimlerinden başka bir şey olmayacak da ondan. Haklı olduğum durumda, üzerine bastıkları zemini ayaklarının altından çekmiş oluyorum. Öfkeleri anlaşılır bir şey.

Bu hep böyle oldu, böyle de olacağa benzer. Çirkinler aynaları sevmiyor; aynaları yok ediyorlar çünkü onları çirkin gösterenin ayna olduğunu sanıyorlar. Yüzlerini değiştirmeye çalışmıyorlar çünkü zor ve meşakkatli bir iş bu. En kolayı aynayı yok edip, tamamıyla unutup gitmek. İsa’yı öldür, Sokrates’i zehirle ki aynadan kurtulasın. O zaman hiçbir şekilde var olmayan hayali güze-liğininin tadını çıkarabilirsin.

Fermani, “Aynı şekilde kötü niyetli bir kimse bilen birinin huzuruna çıktığında, insanların ne sandığına veya dediğine bakmadan onun durumunu- belirgindir, barizdir bu- kestirmek de zor değildir”demiş.

Belli bir üne sahip olan vaiz, yaz mevsiminde bir Pazar günü vaazını verirken cemaatten birçok kişinin uyuklamakta olduğunu görmüş. Aniden duraklayıp, sonrasında yüksek bir sesle, vaazle hiçbir bağlantısı olmayan bir olayı aktarmaya başlamış. Konuşma şu şekilde gelişmiş:

“Bir keresinde, bir köy yolunda gidiyordum. Bir çiftçinin evinin önüne geldim ki bir de ne göreyim: Dişi bir domuz on tane
yavru doğurmuş. Hem annenin hem de yavruların alnının ortasından, iki kulağın arasından kıvrık bir boynuz çıkmıyor mu!”

Vaiz yeniden durup, cemaate şöyle bir göz gezdirmiş. Artık herkes tamamen ayılmış durumdaymış. Bunun üzerine şöyle yorum yapmış:

“Ne tuhaf şey! Az önce size hakikatten bahsederken hepiniz uykuya dalmıştınız. Oysa şimdi şu koca yalanı duyar duymaz cin gibi uyandınız”.

İnsanlar yalan içinde yaşıyor ve kocaman bir yalan duyar duymaz hemen uyanıyorlar. İnsanlar yalan içinde yaşıyor ve ne zaman yalanlarıyla aynı fikirde olan, zihniyetlerine katılan, onları doğrulayan bir ermiş bulsalar ona hemen saygı duyuyorlar. Kalplerinde büyük bir ibadet, büyük bir minnet doğuyor; onun önünde eğiliyorlar. Karşılıklı bir anlayış bu. Sözde-ermiş de insanların geleneğini, çürümüş zihniyetlerini takip etmekle, onların önünde eğilmiş oluyor. Ve o onların geleneklerini takip ettiği için, insanlar bu geleneği çok kıymetli zannediyor, en büyük dinin bu olduğunu sanıyorlar. Ermiş onların dinini takip etmekle, haklı olduklarını kanıtlamış oluyor. Egoları tatmin oluyor; ermişin önünde eğiliyorlar. Her iki tarafın egosunu da tatmin etmek üzere yapılmış karşılıklı bir anlaşma bu.

Şayet İsa, “Ben bir Yahudiyim, bir hahamım” demiş olsaydı, sadece eski kutsal kitapların üzerinde yorum yapıp, Yahudiler’in daima inanmış olduğu kurallara göre yaşasaydı, büyük bir aziz olarak görülecekti. Oysa o garip davranmaya başladı.

Bütün ustalar böyle yapmıştır. Hazır yolu seçmedikleri için garip görünürler. Onlar kendi yollarını kendileri yaratırlar.

O kendi bildiği gibi davranmaya başladı; kuralları, kanunları çiğnemeye başladı. Yahudiliğin gereklerine göre hiçbir şeyin yapılmaması gereken günde insanları iyileştirdi- iyileştirdi onları. Şimdi aslında hiçbir günah işlememiş olduğu halde törelere göre yaşayan zihin, kanuni zihin bundan rahatsız oluyor: “Cezalandırılması gerek onun.”

O her ne yapıyorsa bu hakiki dindi, oysa hakiki din daima geleneksel dine aykırı olacaktır. Niye böyledir bu? Çünkü geleneksel din aydınlanmış

kimseler tarafından yaratılmamıştır. Herkes kadar cahil olan rahipler tarafından yaratılmıştır.

İsa bu rahipler tarafından öldürüldü. Sonra yine aynı rahipler İsa'nın sözlerini bir araya toplayıp yeni bir gelenek yarattılar: Hristiyanlık.

Daha geçen gün dünyaca meşhur bir Hristiyan misyonerinden bir mektup geldi. Şöyle yazıyor mektupta, "Söylediklerin güzel, mantıklı, cazip şeyler olsa da yine de sen kötü bir güçsün çünkü Hristiyan değilsin. Ve İsa pek çok sahte mesihin geleceğini söylemişti. Sen de onlardan birisin. Onların sözleri son derece ikna edici olacak, sözleri hakikat gibi görünecek ama doğru olmayacaklar". Misyoner bana, "İkinci bir İsa olduğunu kanıtlayabilir misin?" diye soruyor. "Yoksa sahte bir mesihsin".

O zaman Buda da sahte bir mesih çünkü ikinci bir İsa değil o. Krishna da öyle, Kabir de öyle, Bahaddin de hep sahte mesihler. Yahudi hahamların İsa'ya söyledikleri de buydu! -sahte mesih olduğu. "Kanıtlayabilir misin?" diye soruyorlardı, " beklediğimiz mesihin sen olduğunu?" Deliller istiyorlardı. İsa'nın kendisi yeterli delil değildi; onlar sağlam deliller, elle tutulur deliller, belki Tanrı'dan, "Evet, onu mesih olarak tayin ediyorum; kendi kendine değil tarafımdan tayin edilmiştir o" diyen bir mektup istiyorlardı.

İsa oradaydı. Ona bakıp, onu hissedemiyor, onu göremiyor, onu duyamıyor, delil istiyorlardı.

Şimdi yeniden aynı yere mi döndük?

Ben Hristiyan değilim. Kesinlikle Hristiyan değilim. Neden Hristiyan olayım ki? Benim tüm yaklaşımım ya bir İsa olmak, ya da olmamak üzerine kurulu. Ama Hristiyan olmanın ne anlamı var? İsa-bilinci başka bir şey; Hristiyan olmak ise plastik bir çiçek demek. Ben Hristiyan değilim.

İsa'nın ikinci gelişi de değilim! Neden başkasının geri gelişi olayım ki? Ben kendi başıma geliyorum. Kimsenin kopyası değilim.

Şimdi Hristiyan olan bana karşı olacak, doğal olarak.

Her zaman olan budur: o geleneği yaratan kişiler, hakikatin kendisi dünya üzerinde yürümekteyken onu yok etmiş, öldürmüş olan rahiplerin ta kendileridir. Aynı rahipler tapınağı, kiliseyi, geleneği, kutsal kitabı

oluşturmak için bir araya gelir- ve hakikat ne zaman dünyaya adım atacak olsa ona yine karşı çıkarlar.

Bunu unutma- hakikatin geleneği yoktur. Hakikat bir devrimdir. Hakikat asla konformist olmaz- daima asi olarak kalır.

Ve bir ustaya geldiğin zaman, asiliğe gelmiş olman gerekir. Ateşe gelmiş olman gerekir! Yanmaya hazır ol çünkü ancak yandığın zaman doğacaksın. Zümrüt-ü anka kuşu gibi yeniden doğacak, bir diriliş, bir ikinci doğum yaşayacaksın. “Öl,” der Muhammed, “ölmeden önce öl ki yeniden doğasın”.

Bugünlük bu kadar yeter.

# 4. BÖLÜM

# DANSÇIYI UNUT, DANSIN KENDİSİ OL

Birinci soru: Osho,

Aura görebilen insanlarla karşılaşıp duruyorum ve kendimi bir şey kaçırıyormuş gibi hissediyorum. Bu yetiyi paylaşabilmek için ne yapabilirim?

Tanrı bir deneyim değildir. Bu bakımdan hiçbir deneyim spi-ritüel değildir; her türlü deneyim aklın oyunundan ibarettir. Buna dikkat et. Görülebilen herşey hayali dünyanın birer parçası-dırlar. Görülen değil, görendir hakikat. Auraları, melekleri, kun-dalinin yükselişini ve içsel ışıkları görebilirsin ama bunlar hep görülendir. Sen değilsindir bunlar.

Gören tanıktır ve sadece tanık hakikattir. Başka herşey bir düştür. Ve dünyevi düş var, bir de öteki dünyaya ait olanlar var; maddi düş var, manevi düş var. Bir şeyin daima hatırlanması gerekiyor; görülen hiçbir şeyin- bu Tanrı olsa bile- değeri yoktur. Görünen Tanrı'nın da değeri yoktur.

Her türlü deneyim kaybolduğunda ve sen tamamen yalnız kaldığında, görülecek hiçbir şey olmadığı, elinde yalnızca boşluk kaldığı, hiçbir deneyim kalmadığı zaman aniden kendini bulursun. O zaman kendine döner, kendi kaynağına varırsın. Ve bu bir deneyim değil, farkına varıştır. Deneyim ve farkına varma sözcükleri arasındaki fark budur. Bir şeyi görmüş, bir deneyim yaşamış de-ğilsindir. Artık kim olduğunu bilmektesindir.

Büyük mutassavvıf Mahrebi der ki,

Bize görüntülerden, mucizelerden bahsetme çünkü biz uzun zaman önce bunlardan geçtik.

Biz onların yanılsama olduğunu, düş olduğunu gördük ve kor
kusuzca geçtik onlardan.

Burada bu tip oyunları oynamaya devam eden birçok insanla karşılaşacaksın. Onlar sadece zaman kaybediyorlar. Onlarla olmaktan kaçın. Ben her türlü insanı cezbedeceğim, özellikle de spiritüelizmle ilgileniyor olanları. Her türlü hastalıklarını buraya da taşıyacaklar. Saçma sapan konuşacak, mucizelerden, psişik deneyimlerden söz edecekler. Doğal olarak biri bu tür şeylerden söz ettiğinde kendini bir şey kaçırıyormuş gibi hissetmeye başlıyorsun. Hiçbir şey kaçırdığın yok çünkü o kişi hayal görüyor.

Ama o senin içinde bu hissin, sende bir şeylerin eksik olduğu, gelişiminin iyi gitmediği, yeterince hızlı aşama kaydedemediğin hissinin oluşmasına neden olabilir. Sende ondan aşağı kaldığın hissini yaratacaktır ki bu tehlikelidir. Kendini bir kez aşağı kalmış hissettiğinde, üzgün, moralsiz olur, göğsünde ağır bir yük taşımaya başlarsın ve asıl bu senin gelişiminin önünde bir engel oluşturur.

Ayrıca büyük ihtimalle arzu edersen aynı şeyleri sen de görmeye başlayabilirsin. Arzu hayalleri yaratır. Bir şey kaçırdığını düşünmeye başlarsan, zihnin kısa sürede yansıtma yapacaktır. Zihin sana her ne arzu edersen onu vermeye her zaman hazırdır, özellikle de bu tip şeyleri. Arzu ettiğin paraysa bu daha zordur çünkü bu sadece zihnine kalmış bir şey değildir. Bir ülkenin cumhurbaşkanı olmayı arzuluyorsan bu kolay olmayabilir çünkü büyük bir rekabet söz konusudur. Ama arzu ettiğin şey aura görmekse, bunda bir rekabet söz konusu olmadığından kimse senin önüne çıkamaz çünkü sen kimsenin aurasını elinden alıyor değilsindir; sadece kendininkileri yaratmaktasındır. Bu kişiye özel, ahmakça bir dünyadır. Ahmak sözcüğünün anlamı budur: kişinin kendine özgü, gerçekle örtüşmeyen deneyimlerden oluşturduğu bir dünyası var demektir.

Biliyorum burada etraflarında birkaç kişi toplayıp lider rolü oynamaktan keyif alan bazı kişiler var. Ezoterik şeyler hakkında konuşmaya başlıyorlar. Birisi ezoterik şeylerden, senin bilmediğin saklı gerçeklerden söz etmeye başlıyorsa, bilen biri olmaktan keyif alıyor demektir ve bu da seni cahil birine indirger. Can acı-tıcı bir durumdur bu. Kısa süre sonra sen de böyle saçma kitaplar okuyup onlardan söz etmeye başlarsın. Bu tip kitaplar çok

boldur.

Burada, aura veya başka ışıkları veya kundalinin yükselişini ya da çakraların açılmasını görmek için benimle birlikte değilsiniz. Bu gerçeği sürekli kalplerinize kazımaya çalışıyorum ki ulaşmaya değen tek şey aydınlanmadır, nirvanadır, kim olduğunu bulmaktır. Diğer her şeyden geçilmesi gerekir. Ve bu tip şeyler bu yolda önünüze çıkacaktır.

Zihin seni en sonuna kadar cezbetmeye çalışacaktır. Sana güzel, rengarenk, büyüleyici psikedelik deneyimler sunacaktır. Kişi bunlara takılıp kalabilir. LSD bunların yanında hiçbir şeydir. Varlığın üzerinde çalışmaya devam edersen LSD'nin tetikleyeceği herhangi bir deneyimden çok daha derin görünenleri gelecektir başına.

O zaman beliren arzu bunlara tutunmaktır. Ve bu arzunun ta kendisi seni nihai gerçekten uzak tutar. Nihai gerçek için her şeyin, tüm sözde-spiritüel deneyimlerin, ezoterik bilgilerin, mucizelerin feda edilmesi gerekir. Her şeyden vazgeçilmesi gerekir. Kişi nihai deneyime varmalıdır- ki bu aslında bir deneyim değildir...

Dil bunu ifade etmekte yetersiz kalır; ona "deneyim" denmesi bu yüzdendir. Bu bir deneyim değildir çünkü deneyimde deneyimin kendisiyle onu yaşayan arasında bir bölünme vardı. Oysa bu deneyimde, son noktada hiçbir bölünme yoktur. Bilen de sensin bilinen de, gören de sensin, görünen de, tecrübe eden de sensin, tecrübe edilen de- sadece sen varsın.

İşte o mutlak olan, saf varoluşun sabit noktası olan şeydir amaç. Diğer her şeyin onun uğrunda feda edilmesi gerekir. Bu tür şeylere dikkat et.

Duymuştum ki:

Adamın biri bir arkadaşına yakın zamanda çıkmış olduğu Avrupa seyahatinden bahsediyordu. "Biliyorsun" dedi, "Avrupa'ya arkadaşım Seymour'la gittim. Hani şu sakat olan, koltuk değnekleri kullanan Seymour. Önce Londra'ya gittik ve Saat Kulesi 'ni ziyaret ettik. Ben kulenin en tepesine çıktım ama zavallı sakat, koltuk değnekli Seymour çıkamadı.

"Sonra Paris'e gittik. Ben orada da Eyfel Kulesi'ne tırmandım ama zavallı sakat, koltuk değnekli Seymour tırmanamadı.

“Ama sonra Roma’ya gidip Papa’nın huzuruna çıktık. Papa odaya girdi, sakat, koltuk değnekli Seymour’a bir bakış attı ve onun yanına gelerek sağ yanağına bir öpücük kondurdu. Seymo-ur sanki büyü yapılmış gibi sağ değneğini fırlatıp attı.

“Sonra Papa Seymour’un sol yanağına gelip, öptü ve Seymo-ur yine sanki büyü yapılmış gibi sol değneğini de attı.

“Eee sonra ne oldu?” diye sormuş arkadaşı merakla.

“Eh biliyorsun Seymour sakat biri- kıçının üstüne oturdu tabii!”

İkinci soru:

Bahsettiğin şey insan kapasitesinin sınırlarını aşmıyor mu?

İnsan kapasitesinin sınırı yoktur. Tüm sınırları bizim inançlarımız yaratır; hiçbir sınır yoktur. İnsan sonsuzluğun bir parçasıdır ve parça bütüne eşittir- yüksek matematiğin kanunudur bu. Daha alt düzeyde bir matematik dünyasında ise parça asla bütüne eşit değildir, parça bariz bir şekilde bütünden ufaktır. Yüksek matematik dünyasında parça bütüne eşittir, asla bütünden ufak değildir çünkü parça bütünün kendisidir. Bütün parçayı kapsadığı gibi, parça da bütünü kapsar. Bunlar hiçbir şekilde ayrı değildir, hiçbir yerde ayrılmazlar. Hiçbir sınır parçayı bütünden ayırmaz. İki farklı biçimde görülen tek bir gerçekliktir bu.

Çiy damlasını görmek okyanusu görmenin bir biçimidir, hepsi bu- çünkü okyanusun barındırdığı herşeyi çiy damlası da barındırır. Tek bir çiy damlası anlaşılsa, tek bir çiy damlasını çözebi-lirsen okyanusun tüm sırrını çözmüşsün demektir hem de sırf bu dünyadaki değil, her nerede okyanuslar varsa, başka gezegenlerdeki, başka dünyalardaki okyanusları da çözmüş olursun. Bilim adamları suyun var olduğu, hayatın var olduğu en az elli bin tane daha gezegen mevcut olduğunu söylüyor. O tek bir damla sana suyun olduğu her yerde, olası tüm okyanusların sırrını açıklamıştır. Tek bir çiy damlasını tahlil etmekle H20 gerçeğine varırsın ve o her şeyi içinde barındırır.

İnsan bir çiy damlasıdır, insan bütünü içinde barındırır. Sınır filan yoktur.

Ama sınırlara inanırsan sınırlar var olur; senin inancın yaratır onları. Ne kadar büyük olduğuna inanıyorsan o kadar büyüksün-”İnsan ne düşünüyorsa odur”. Ve hiçbir şeye inanmıyorsan son-suzsundur çünkü hiçbir inanç sonsuz olamaz. Her inancın bir sonu olmak zorundadır. İnancın belli bir tanıma ihtiyacı vardır bu yüzden de sınırlıdır- ne kadar büyük olursa olsun yine de sınırlı olacaktır.

Size sürekli inançlardan kurtulmanızı söylemem bu yüzden. İnançlardan kurtulmakla tüm tanımlardan, tüm sınırlardan,tüm kısıtlamalardan kurtulmuş olacaksınız. Bir kişi tüm inançlarını, düşüncelerini, arzularını bir kenara bıraktığı zaman geriye sınır yaratacak hiçbir şey kalmaz. O bir bütündür artık.

Mansur’un sevinçten, “En el Hak!” ben hakikatim diye bağırdığı an budur işte.

Üçüncü soru: Osho

Kısa süre önce International Herald Tribune’de çıkan bir yazıda, uzun yıllardır bu ülkeyi gözlemlemekte olan, New York Ti-mes’ın Yeni Delhi bürosundan William Borders bizim “imajından çekinen bir Hindistan” için nasıl utandırıcı olduğumuzdan söz ediyordu. Hindistan’ı uluslararası imajına bu kadar önem veren bir ülke yapan etken nedir? Ve neden Hindistan seninle gurur duyamıyor? Oysa tarih boyunca yurtdışında bu kadar çok haber yapılan hiçbir dini lider olmamıştır.

Hindistan çok fakir bir ülke. Sözde-spiritüelizmi dışında sahip çıkabileceği hiçbir şeye sahip değil. Bütün egosu bundan ibaret. Ve her ülkenin belli bir egoya ihtiyacı vardır; yoksa ülke var olamaz. Her millet bir ego olarak varolur ve egonun belli desteklere ihtiyacı vardır.

Her türlü milliyetçiliğe karşı oluşum da bu yüzden çünkü bunun kökünde ego yatıyor. Bu ego insanları bölüp, birbirleriyle savaşmalarına neden oluyor. Kine, düşmanlığa neden oluyor. Ben her türlü milliyetçiliğe de, milliyete de karşıyım.

Tüm egoların, Hint olanın da, Japon olanın da, Alman, İngiliz veya Fransız olanın da kaybolduğu bir dünya görmek istiyorum çünkü bunlar

hep hastalıktır. Ego bir kanser gibidir ve kanserin
bile beslenebilmek için bir şeye ihtiyacı vardır; hiçbir şeysiz yaşayamaz. Egonun kendini besleyecek şeylere ihtiyacı avrdır.

Batı bilim, teori, teknoloji, büyük şehirler, düzgün yollar, uçaklar, insanın aya adım atışı ve daha binbir şeyi sahiplenebilir. Batı egosunu destekleyecek birçok şeye sahipken Hindistan'ın hiçbir şeyi yoktur. Yalnızca spritüelizmine sahip çıkabilir. Korkusu da budur: o spiritüelizmin de sahte olduğu.

Bundan çok korkar. Şayet o spiritüelizmin de sahte olduğu ortaya çıkarsa o zaman üzerine basacağı, başını sokacağı hiçbir şeyi kalmamış demektir; devrilecektir o zaman. Spiritüelizmini ve spiritüel yüceliğini sahiplenen kimseleri sayar, onlarla gurur duyar. Vivekananda'yla gurur duyar çünkü o ülkenin egosunun güçlenmesine yardım etmektedir. Radakrishnan'la gurur duyar. Mahatma Gandhi'yle gurur duyar. Tüm bu insanlar onun spiritüel olduğuna dair hayali fikrine destek olmaktadır.

Benimle nasıl gurur duysun? Ben onun son dayanağını da elinden alıyorum. Tüm dünyaya Hindistan'ın sahiplendiği bu spi-ritüelizmin sahte olduğunu duyuruyorum.

Evet her yerde olduğu gibi Hindistan'da da birkaç tane spiritü-el insan var olmuştur. Ama bunda sahiplenilecek, hak iddia edilecek özel bir durum yoktur. Evet Buda burada yaşadı, Mahavir de, Krishna da buradaydı. Ne olacak ki? Lao Tzu, Chuang Tzu ve Lieh Tzu da Çin'deydi; Zerdüşt, Musa, İsa, Muhammed,Mevlana ve Aziz Francis de başka yerlerdeydi... Dünyanın her yerinden yüzlerce insan saymaya devam edilebilir. Bu Hindistan'a özel bir şey değildir.

Bu topraklar hiçbir bakımdan diğer yerlerden daha spiritüel değildir. Ama bu acıtan bir gerçek. O zaman sahiplenilecek hiçbir şey kalmıyor geriye ve Hindistan'ın egosu inciniyor.

Bana kızıyorlar çünkü onlara, "Sahip çıktığınız şeyler kutsal inek dışkısından başka bir şey değil. Spiritüel değilsiniz. Aslında sadece ikiyüzlüsünüz- dünyanın en ikiyüzlü insanlarısınız" diyorum.

Bu ülkeyi bir baştan bir başa tüm; köşe ve bucaklarına kadar yürüdüm. Tüm ülkeyi çok titiz bir şekilde izledim. Aslında tamamen maddi bir ülke burası ama maddi tarafını maneviyatın arkasına saklıyor ve maneviyatı böylesine sahiplenişi yüzünden mad
di ihtiyaçlarını yerine getiremiyor. Ve içinin derininde maddiyat için yanıp tutuşuyor. Satıhta ise spiritüelmiş gibi davranmaya devam ediyor. Hindistan o mağrur, “senden daha kutsalım” ifadesine sahip. Spiritüel anlamda tüm dünyanın efendisi olma konusunda hak sahibi olduğunu düşünmeye devam ediyor. Bütün bunlar saçmalık.

Spiritüel insanlar her yerde olmuş ve olmaya da devam etmektedir. Henüz hiçbir toplum spiritüel değildir; sadece bireyler öyledir. Hiçbir millet henüz spiritüel değildir.

Bu yüzden Hindistan benimle gurur duyamaz.

Batılı tek bir kadın, Nivedita Vivekananda’ya geldiği için Hindistan çok gurur duymuştu. Şimdi binlerce Batılı kadın ve erkek bana gelmiş olduğu halde Hindistan bununla gurur duyamıyor. Neden? Çünkü ben onun şovenist iddialarının hiçbirini desteklemiyorum da o yüzden.

Ben birleşmiş bir dünyanın yanındayım. Ne bir Hintliyim, ne Alman, ne de Çinliyim. Tüm dünyayı sahipleniyor ve bütün milletlerin yok olmasını istiyorum.

Eğer ki Hindistan spiritüel olduğunu iddia ediyorsa, o zaman bırak ilk Hindistan yok olsun. Bu yeterli kanıt olacaktır. Bırak Hindistan bir ulus olarak ortadan kaybolsun ve uluslararası topraklar haline gelsin. Bu kanıt olacaktır, beton gibi sağlam bir kanıt. Oysa insanlar Hindistan’da şiddet karşıtlığından söz edip, savaşa hazırlanmaya devam ediyorlar. Kardeşlikten ve tüm dinlerin birliğinden söz edip, bunun tersini yapmaya devam ediyorlar.

Ben her şeyin gerçek yüzünü ortaya çıkardığım, bir röntgen makinası gibi çalıştığım için kızıyorlar. Kimse röntgenden hoşlanmıyor çünkü o kemiklerini, iskeletini, kafatasını ortaya çıkarıyor. Sen ne kadar güzel olduğunu düşünüyordun oysa, çıka çıka bu iskelet mi çıktın? Sen bu musun

gerçekten? Kızıyor, sinir oluyorsun. Bana sinir olma nedenleri anlaşılır şeyler. Tamamen anlıyorum bunu.

Hindistan bin yıl boyunca esaret altında yaşadı. Yeniden köle olmaktan çok ama çok korkar hale geldi. Şu anda yeniden köleleşme kapasitesine sahip olduğunu biliyor. Bin yıllık kölelik bu ülkeye bazı niteliklerden yoksun olduğunu kanıtlamak için yeterli bir süre. Bu bin yıl büyük bir aşağılık kompleksinin doğmasına
neden oldu. Ve bir ülke veya bir insan veya bir ırk aşağılık kompleksinden musdarip oldukları zaman aslında daha üstünmüş gibi davranmaya başlar. Üstünlük kompleksi, kişinin aşağılık kompleksinden kaçınma yoludur; bir kamuflajdır.

Hindistan'ın şu anda yaptığı da bu. Dünyaya spiritüel olarak onlardan çok daha üstün durumda olduğumuzu iddia etmek, öy-leymiş gibi davranıp bunu kanıtlamak istiyor. Çok korkmuş, içi korku dolu durumda ve bu korkusu yüzünden dışarıya karşı çok cesur bir surat takınmak zorunda. İçten içe ülke her gün biraz daha karanlığa, yoksulluğa açlığa doğru yuvarlanıyor diye tir tir titreniyor. Gelecek hiç de iç açıcı değil; ülkenin geleceği yokmuş gibi görünüyor.

Şimdi her an daha da yaklaşan bu tehlikeden ne yapmalı da sakınılmalı? Bunun tek yolu geleceğe değil geçmişe bakmak. Geleceğe sırtını dön; geçmişe bak. Ülkede süt, tereyağı ve baldan oluşan nehirlerin aktığı ve tüm ülkenin altın bir kuş olduğu altın çağdan- ramrajya- bahset. Tarihle, geçmişle hiç alakası olmayan o fantazinin keyfini çıkar. Evet, zengin olan birkaç kişi hep vardı ama ülkenin geneli de her zaman yoksuldu.

Ama kendi geçmişini yaratmak senin elinde. Kimse seni engelleyemez. Geçmişinle övünebilir, onu gözünde istediğin kadar büyütebilirsin. Hindistan geçmişini büyütmekten, onu gitgide daha büyük, gitgide daha altın yapmaktan büyük zevk alır ki her an gelmekte olan gelecekten kaçabilsin. Oysa gelecek her an ülkeyi ele geçirmek üzeredir.

Bu neredeyse hemen her zaman olur: kişi ölmek üzereyken çocukluğunun eski güzel günlerini düşünür ki gelmekte olan ölümden kaçınsın. Derler ki birisi boğulurken, hayatı film gibi gözünün önünden

geçermiş. Aslında olan nedir? Adam ölüyor, büyük bir acı, ızdırap içinde. Teselli bulmaya, bütün bunları unutmaya ihtiyacı var. Nereye gitsin? Geçmişten başka gidilecek başka yer yok ki. Hindistan da bu yüzden sürekli geçmişe gidiyor. Bir millet gençken geleceği düşünür. Yaşlı ve çürümüş vaziyette olduğunda ise geçmişi düşünür.

Ve ben sürekli Hintliler'in sahip olduklarını sandıkları geçmişe asla sahip olmadıklarını söyleyip duruyorum. Onlar buna inanıyorlar; bu onların fantazisi, onların çizdiği bir resim. Çok eski
den insanlar o kadar iyiydi ki, kimsenin kapısını kilitlemesi gerekmezdi diye anlatıp duruyorlar. Çalma yoktu, hırsız diye bir şey yoktu, hırsızlık yoktu...Bunların hepsi saçmalık.

Peki o zaman Buda kime "Çalmayın" diyordu? Kime öğretiyordu bunları? Bize mi? Yirmi beş yüzyıl önce bize mi anlatıyordu? Kırk iki yıl boyunca her gün ülkede dolaşıp insanlara, "Çalmayın. Bu büyük bir günahdır. Cehennemde acısını çekersiniz. Yalan söylemeyin yoksa acısını cehennemde çekersiniz. Şiddete başvurmayın. Haset etmeyin. Cinayet işlemeyin. Kimseyi incitmeyin. İntihar etmeyin." Kime söylüyordu tüm bunları?

Bunları söyleyen yalnız Buda da değildi. Mümkün olduğu kadar geriye gidebilirsin; Vedalar'da bile aynı öğretiler mevcuttur.

Bir öğreti mevcutsa, ona gerek olduğundan mevcuttur. İnsanlar şimdi nasıllarsa, eskiden de öyleydiler. Buda deli değildi, Ma-havira deli değildi. İnsanlar zaten barışçı, huzurlu, sevecense o zaman şiddetten vazgeçmekten kime söz ediyorlardı? Bu arada bir olan bir şey de değildi. Tüm hayatları boyunca tek bir şey yaptılar: insanlara barışçıl olmayı öğretmek. İnsanlar tamamen şiddet dolu olmuş olmalılar.

Ahlaki öğretiler değişmedi: eskiden oldukları gibiler. Bu demektir ki insanlar da eskiden oldukları gibiler. İnsanlar o zaman da şimdi oldukları kadar mal, mülk peşinde, paylaşmaktan uzak haldeydiler. Tabii ki sahip olmak istedikleri şeyler farklı şeylerdi çünkü o zaman onlar vardı. Bir uçağın peşinde değildiler bu doğru, ama hepsi görkemli altın tahterevanları,

güzel sarayları arzu-luyorlardı. Aynı şey bu. Arzu nesnesinin ne olduğu fark etmez.

Benim görebildiğim kadarıyla, sıradan insan daima aynı olmuştur. Aydınlanmış birkaç insan söz konusu olduğunda, onlar da hep aynı olmuşlardır. Buda ha yirmi beş asır önce gelmiş ha şimdi gelmiş, aynı şeydir bu. Beş bin yıl öncesinin aydınlanmamış insanı da bugünküyle aynıdır; arada hiçbir fark yoktur. Sadece iki çeşit insan vardır: aydınlanmış olanlar ve aydınlanmamış olanlar. Aydınlanmamış olan kendi yolunda sürüp gitmiştir. Aydınlanmış olan ise her nerede yaşamış olursa olsun aynı olmuştur; aynı tattadırlar.

Ama Hindistan büyük bir süratle gelmekte olan gelecekten korkuyor. Nüfus her geçen gün artıyor. Her gün beraberinde bi
raz daha sefalet, biraz daha açlık, doyurulup, giydirilecek ve barındırılacak biraz daha çok insan getiriyor. Hali hazırdakiler zaten açlık çekiyor. Gelecek tamamen karanlık görünüyor.

Şimdi böyle bir durumda ne yapılabilir? En kolay yol- aptalca da olsa en kolay yol geçmişi övmek, kendini geçmişle sarhoş etmek. Bu yüzden bana kızıyorlar çünkü ben fantezilerini yok ediyorum. Gelecek yoldaysa ve karanlık görünüyorsa en iyisi onu görmektir diyorum. Bunu ne kadar çabuk yaparsan o kadar iyi, çünkü hala bir şeyler yapılabilir. Hiçbir şey mümkün değildir demiyorum ama görmekten kaçan bu devekuşu zihniyeti birşey yapamayacaktır diyorum.

Ben gözlerimizin geleceğe odaklı olmasını istiyorum. Geçmişi unut; olmuş bitmiş ve sonsuza kadar da öyle kalacak o. Onunla zaman harcamanın anlamı yok. Papağan gibi kutsal kitaplarınızı okumaktan vazgeçin. Sürekli geçmişi tekrar edip durmaktan vazgeçin çünkü bunun geleceğe faydası olmayacaktır. Gelecek için yeni bir zihne ihtiyacın olacak çünkü gelmekte olan kriz o kadar yeni ki, onunla başa çıkmak için tamamen farklı bir yaklaşım gerekecek.

Kimse bunu görmek istemiyor ama ben insanları bunu görmeye zorluyorum çünkü ona ne kadar çabuk bakılırsa o kadar iyi. Hala bir şeyler yapılabilir. Bunun imkansız olduğunu sanmıyorum; kötümser biri değilim

ben. Durum kötü ama ben kötümser değilim. Bir şeyin yapılabileceğine dair ümidim var.

Belki de bir ülkenin, insanların değiştiği anlar bunlar: bir kriz gelip çattığında, krizin kendisi bir devrim niteliğinde olabilir. Bu fırsatın değerlendirilmesi gerekir.

Ama gelecekle yüzleşmek ve onun gerektirdikleri tarafından yok edilmemek için cesaret gerekir, zeka gerekir, zihne yeni yönler vermek gerekir. Benim yapmaya çalıştığım da bu. Hint zihninin kendine yeniden yön vermesi gerek.

Örneğin zenginliği bölüştürmekten söz etmeyi bırakmalı. Bölüştürecek bir zenginlik yok ki. Önce zenginliği yaratması gerek. Zenginlik nasıl yaratılabilir? Ülkenin kapılarını tüm ülkelere, uluslararası tüm zenginlik kaynaklarına aç ki onlar içeri akmaya başlayabilsin. Otuz yıldır bu ülke bunun tam tersini yapıyor: korkudan yabancı sermayenin ülkeye girişini önlüyor. Yabancı serma
yeyi davet et, paralarının güvencede olacağına dair her türlü garantiyi ver. Tüm dünya buna meraklı çünkü dünyada boşta bekleyen bir dolu sermaye var. Sermayenin kullanılması gerekir. Oysa artık Batı'da yayılacak hiçbir alan kalmadı.

Zenginlik tüm kaynaklardan buraya aktığı taktirde Hindistan gerçekten meyve veren bir ülkeye dönüşebilir. Ama çok korkuyor. Amerika'dan korkuyor; eğer Amerikan sermayesi buraya girerse onun altında ezileceğimizden korkuyor. Korkmaya hiç gerek yok. Amerika başka bir ülkeyi siyasi olarak ezmekle ilgilenmiyor. Amerika'nın bütün derdi kendi için daha fazla zenginlik yaratmak. Sen hem kendin hem de Amerika için zenginlik yaratabilirsin; iki ülke de bundan karlı çıkacaktır.

Ama bu ülke tarafsız kalmaya yönelik bir dış politika yürütüyor ki yanlış bu. Dostlara ihtiyacın var. Tarafsız kalırsan dost edinemezsin. Bu ülkenin mümkün olan tüm dostlara ihtiyacı var. Tarafsızlık insanlarda şüphe uyandırıyor. O,kimsenin yanında değilsin, kimse de senin yanında olmak istemiyor demek. Bu ülke tecrit edildi; son otuz yıldır dünyanın tecrit edilmiş, kapalı bir bölümü gibi kaldı.

Kapılarını aç. Bırak rüzgar ve güneş ve yağmur içeri girsin. Kapılarını aç. Gelişmen için sana yardım etmek üzere Batı teknolojisini davet et. Zenginliğin dünyanın her köşesinden buraya akmasına izin ver ve paralarının burada güvencede olmasını sağla.

Ama ülke fazlaca korkuyor: diğerlerinden yardım alırsan onlardan aşağı seviyede olduğunun ortaya çıkmasından korktuğun için herşeyi kendi başına yapman gerekiyor. Oysa bu ülke hiçbir zaman teknolojik bir ülke olmadı ve teknolojik bir zihne sahip değil. Ama herşeyi kendi başına yapmalısın. Herşeyi berbat etsen bile, dünyaya karşı "Kendi başımıza beceriyoruz. Kimsenin yardımına ihtiyacımız yok " tavrını korumak için herşeyi kendi başına yapmaya devam etmelisin. Egoistçe bir tavır bu.

Bu dünya tümüyle birbirine bağlı hale gelmeli. Bağımlılık ve bağımsızlığa dair her türlü fikrin modası geçti artık. Unut onları. Dünya artık organik bir bütün; şimdiden organik bir bütün haline gelmiş durumda. Sizin milletleriniz şimdiki zamana ve geleceğe gereksiz yere gölge düşüren, solmuş gerçekler, ölü, kokuşmuş bedenler sadece. Yakılıp atılmaları gerekiyor.

Artık bu dünya bir ve bağımlılık, bağımsızlık meseleri ortaya çıkmıyor. Birbirine bağlı bir dünya burası. Bırakın bu dünya çok anlamlı bir hale gelsin; gelecekte çok büyük anlamı olacak onun. Birbirine bağlı bu dünya. Bizim başkaları için yapabileceğimiz, onların da bizim için yapabilecekleri bazı şeyler var ve ego diye bir konuya yer yok bunun içinde.

Biz içsel teknolojiyi biliyoruz. Eğer Batı meditasyonu anlamak istiyorsa, buna yardımcı olabiliriz. Onları iç dünyanın astronotları yapabiliriz. Ama aya tek başlarına ulaşmaya çalışan Hintliler bunu asla başaramayacaktır; mümkün değildir bu.

Hintliler'in aya varmasının tek yolu birbirlerinin omuzlarına çıkıp, denemektir!

Batı nasıl iç dünya konusunda cahilse, Doğu da dış dünya konusunda cahil. Bunları bir araya getirebiliriz. Büyük bir dostluğa ihtiyaç vardır. Bunu izleyebilirsin; şimdiden olmaya başladı bu.

Japonya hiç olmadığı kadar zengin şu anda. Sadece İkinci Dünya Savaşı nedeniyle Amerikan teknolojisiyle tanıştı. Şimdi dünyanın en zengin ülkelerinden biri haline geldi. Doğu'daki en zengin ülke. Bu mantığa ters bir şekilde gelişti çünkü savaş ülkeleri yerle bir eder, ki Japonya insanlık tarihinde savaşta tamamen harap olmuş, yok edilmiş ilk ülkeydi. Atom bombası onun üzerinde denenmişti. Ama o yıkımdan Japonya doğdu, yepyeni bir Japonya ortaya çıktı. Amerika teknolojik açıdan ona yardım etti.

Almanya'da yaşanan da budur. Amerika'nın etkisi altına girmiş olan kısmı çok zenginleşmiş, dünyanın en zengin ülkelerinden biri haline gelmişken, komünist bloğa dahil olan kısmı her zamankinden daha fakir bir hale düşmüştür.

Duymuştum ki Yahudi parlamentosunda Yahudi'nin biri şöyle bir öneride bulunmuş, "Zengin olmamızın tek yolu Amerika'ya karşı savaş açmaktır." Şimdi İsrail tutup da Amerika'ya karşı savaş açacak- bütün parlamento buna gülmüş. "Aklını mı kaçırdın sen?" demişler, "Nasıl kazanabiliriz ki?" "Kazanmaya gerek yok" demiş adam, "Kaybedersek Amerikan teknolojisi tıpkı Japonya ve Almanya'ya olmuş olduğu gibi yanımızda olacak. Yenik düşersek dünyanın en zengin ülkesi olacağız. Ve olur da, şans eseri yenilmez de yenersek, o zaman zaten dünyanın en zengin ülkesi olacağımız kesin. Yani iki durumda da kaybedecek hiçbir şeyimiz yok.
Kazanırsak kazanırız, kaybedersek de yine de zafer elde etmiş olacağız."

Hindistan'ın Batı teknolojisine ihtiyacı var ve Hindistan'ın tek başına zengin olunamayacağının farkına varması gerekiyor. Bunun nasıl yapılacağını bilmiyorsun. Beş bin yıl boyunca fakirliğe alışmışsın. O senin hayat tarzın haline gelmiş. Hatta onu övmeye bile başlamışsın. Fakir olmanın, hasta olmanın bir şekilde spi-ritüel bir şey olduğunu sanıyorsun.

Bir ülke binlerce yıldır fakir kalmışsa, fakirliğin özel bir şey olduğunu iddia etmeye başlaması olağan bir durumdur. Bireylerde de olur bu. Adam fakirse ve zenginleşemiyorsa, "Ben zengin olmak istemiyorum ki? Zengin olmakla kim uğraşır? Ben fakirliğimden memnunum, fakirliğin özel bir

tarafı var. Aslında bir şey kaçıran sizsiniz, ben değilim” diye övünmeye başlar. Kendilerini haklı çıkarma yöntemleri budur.

Ben Hindistan’ı Batı’yla derin bir dostluk içinde el ele tutuşurken, onlara içe dönüş yolculuğunda yardımcı olurken görmek istiyorum. Batı içe dönme konusunda her gün biraz daha tutkulu hale gelmektedir ki bir ülke zenginleştiği zaman bu hep böyle olmuştur.

Artık Batı “Ben kimim?” sorusunun yanıtıyla uğraşıyor. Biz hepimiz bunun teknolojisine sahibiz. Beş bin senedir yaptığımız bu, başka hiçbir şey değil. Manevi gelişime yeni bir enerji, yeni bir güç katabilir, yeni bir ivme kazanmasını sağlayabiliriz; tıpkı Batı’nın, Doğu’nun maddi gelişimi için büyük bir enerjiyi ortaya koyabileceği gibi.

Ama bunun için o aptal, maddiyat karşıtı tavırlarından vaz geçmen gerekir. Ayaklarının yere basması lazım. Dünyevi, tensel ve zeki olman gerekir.

Ben tensel bir din öğretiyorum. Hintliler’in bana karşı olması bu yüzden. Ben dünyevi, toprağa kök salmış bir din öğretiyorum. Evet dallarını göğe doğru uzat, bırak çiçeklerin bulutların içinde açsın ama köklerini de toprağın derinlerine sal; yoksa çiçek açman mümkün olmayacaktır. Gerçek bir din asla ne sadece göğe ne de sadece yere ait olabilir. Gerçek bir din daima yerle göğün buluşmasıdır.

Ben yerle göğün buluşmasıyım, sorun da bu. Benimle gurur duyamazlar çünkü benim bir Charvaka, bir materyalist olduğumu, felsefemin Epikür gibi, “Ye, iç, eğlen” felsefesi olduğunu düşünüyorlar. Evet bu da felsefemin bir parçası ama sadece bir parçası. Ben yemeye, içmeye, eğlenmeye karşı değilim- ama hepsi bu değil. Yeterince yediğin, içtiğin, eğlendiğin zaman daha yüce bir şey beklemektedir seni. Ve ancak o zaman daha yüce bir şeye ulaşmak mümkündür. İçindeki dünyevi taraf tatmin olduğu, doyduğu zaman gökyüzü, bilinmeyen senin üzerinde hak iddia etmeye başlar. Ruhun asıl yolculuğu işte o zaman başlayacaktır.

Ben dünyevi biriyim. Tensel bir din, bedene, maddeye, dünyaya karşı olmayan bir dini salık veriyorum. Benim dinim yeterince büyük- o herşeyi

içinde barındırıyor. Herşeyi kapsıyor, içine alıyor. Hiçbir şeyi dışarıda bırakmıyor. Tanrı'nın kendisi kadar kapsamlı o.

Tanrı herşeyi kapsar, kesindir bu. Dünya Tanrı'nın içinde olmalı yoksa başka türlü nasıl var olabilirdi? Ve Tanrı dünyada olmalı, yoksa dünya nasıl canlı kalabilirdi?

Yeni bir din öğretiyorum çünkü eski günlerde Hindistan göğe, bulutlara fazla takılıp kaldı; toprağa nasıl kök salınacağını unuttu. Kızıyor, rahatsız oluyor, benimle gurur duyması mümkün değil. Ben sanki onun maneviyatının karşısındaymışım gibi, beni yüce geleneğini yok edecek bir düşman olarak görüyor. Ben buna karşı değilim ama gerçek spiritüellik yalnızca temeli bilimsel materyalizme dayandığında mümkün olabilir.

Neden Hindistan imajından bu kadar çekiniyor diye soruyorsun. İmajından çekiniyor çünkü kendi ikiyüzlülüğünün farkında. Sadece ikiyüzlü biri imajından çekinir. Doğru kişi asla değildir. Doğru kişi güneşin altında çırılçıplak durabilir, açıktır, korkacak hiçbir şeyi yoktur. O olduğu gibidir; asla başka türlüymüş gibi davranmamıştır. Olduğundan başka türlü davranan kişi ise sürekli korku içindedir çünkü imajı sahtedir. Korkar çünkü birisi ona biraz derinlemesine baksa imajı yok olacak, gerçek ortaya çıkacaktır ki gerçek görünenin tam tersidir.

Sadece ikiyüzlü birisi açığa çıkarılmaktan korkar. Hindistan çok korkuyor- imajının kolaylıkla paramparça olabileceğinden ödü kopuyor. Oldukça zavallı, güçsüz kolayca parçalanabilecek bir imaj bu. İçinde bir ruh, bir can taşımıyor gibi görünüyor. Doğruysan hazır ve açıksındır. Endişelenmene gerek yoktur. Kendi varlığının içinde kök salmış durumdasındır; kendine güvenirsin. Hindistan kendine güvenmiyor; korkma nedeni de bu.

Bir düşün sadece- benden sadece bir tane var. Oysa Hindistan binlerce "mahatma"ya sahip. Benim imajlarını yok edeceğimden korkuyorlar, peki sizin binlerce mahatmanız ne güne duruyor? Senin imajını onlar yaratıyorlar. Yaratan binlerce mahatma, yok eden ise tek bir deli; öyleyse niye korkuyorsun? Nasıl yok edeyim tek başıma?

Ama imajı yaratan o binlercesinin bile tek bir insan tarafından yenilgiye uğratılabileceğini biliyorlar çünkü imajları bir hayalden ibaret. Doğru değil, gerçek değil. Fazlasıyla endişeliler. Dünya Hint kafasıyla ilgili gerçeğini öğrenirse o zaman yüzyıllardır, “biz dünyanın en spiritüel insanlarıyız” diye atıp tutuşlarına ne olacak?

Neden korkasın ki? Benim gibi tek bir adamdan neden kor-kulsun? Ama bunun yanıtı ortada: hakikat oradaysa, yalanları yok edebilir. Yalanlar milyonlarca insan tarafından tekrar ediliyor olsa da, tek bir hakikat bütün bu yalanları paramparça etmeye

yeter. Yoksa bana da mahatmalarına tanıdığın özgürlüğü tanı. Bırak ben kendi deneyimimi yapayım, sen de kendininkini, doğru olan kazansın. Korkmak niye? Yanlışsam zaten kendi yanlışım beni alt edecektir. Doğru olan sensen o zaman sen kazanırsın.

Hint hükümeti şu vecizeyi kullanıyor: Satyameva Jayate- Hakikat daima kazanır. O zaman niye korkasın? Doğruluk kazanacaktır.

Daha geçen dün Neervana’ya Amerika’daki Hint Konsoloslu-ğu’ndan bir mektup geldi. Vize için başvuruda bulunmuştu ve red cevabı geldi. Öne sürdükleri neden ise şuydu: “Şayet Rajne-esh Aşramı’ndan başka bir kurulda kalmak için bu vizeye başvurmuş olsaydınız vize alırdınız ama size bunun için vize veremeyiz. Yanlış bir kurul için vize istiyorsunuz”.

Satyameva Jayate- Hakikat daima kazanır.

Neden bu kadar çok korkuyorsun? Bırak insanlar gelip kendileri görsün. Gelip varlığımın yanlışlığını kendileri görürlerse bir daha da bana gelmezler.

Hem Hindistan’da devletin, kitlelerin desteklediği binlerce kuruluş var. Ben kimseden destek almıyorum. Ne kitleler ne de devlet destekliyor beni. Beni hiç kimse desteklemiyor; ben kendi başıma var oluyorum. Benim insanlarım kendi başlarına var oluyorlar. Biz kimsenin hayırseverliği sayesinde yaşamıyoruz.

Bizden korkmak niye? Ama neden ortada: hakikatin küçücük bir ışını bile, karanlığın okyanusunu baştan aşağıya yok etmeye yeter.

Dördüncü soru: Osho,

Neden politikacıların bu kadar üzerine geliyorsun?

Buna yanıt olarak bir fıkra anlatayım.

Adamın biri son derece iyi cins ve pahalı bir eşek almış ama onu eve götürürken görmüş ki eşek değil yük taşımak, eyerlemek için gösterdiği tüm çabasına karşı bile direnç gösteriyormuş. Sonunda sinirlenmiş bir şekilde onu tanınmış bir eşek terbiyecisine götürmüş.

"Bu lanet olası bana çok pahalıya patladı oysa şimdi hiçbir işe yaramıyor. Ne dersin, bana yardımın olur mu?"

Adam cevap vermeden gidip koca bir kalası kaptığı gibi hayvanın iki gözünün ortasına öyle bir tane patlatmış ki eşek kıç üstü oturmuş.

"Ben ona bin dolar saydım, sense ona sopayla saldırıyorsun?" diye feryat etmiş eşeğin endişeden çılgına dönmüş sahibi.

"Dinle" demiş diğeri sakin bir şekilde, "uğraştığın bir eşekse, ilk yapman gereken şey onun dikkatini çekmektir."

Beşinci soru: Osho

Sık sık asilikten bahsettiğini duyuyorum. Beni yetiştirmiş olan rahipler, rahibeler ve akrabalar artık yaşlanıp, kuruyup kalmış olan insanlar. Çoğu öldü bile. Bu yaşlı, aciz insanlara karşı gelmenin bir anlamı yokmuş gibi görünüyor.

Ben hem rahip hem de doktrinlerin ta kendisiyim artık. Kendi dışımda kalan herhangi bir şeye karşı gelmek zaman kaybı ve konu dışı olurmuş gibi geliyor. Bu durumu daha da zor ve karmakarışık bir hale getiriyor. Sanki kişi kendine karşı gelmeli gibi görünüyor. Karşı gelmesi gerekenin benim esas benliğim- asıl yüzüm- olmadığını kabul ediyorum. Eğitilmiş olan- hileli olan yapmalı bunu. Ama benim sahip olduğum veya karşı gelme eylemini gerçekleştirmeyi bildiğim tek benlik o. Hileli benlik nasıl hileli benliğe karşı gelecek?

Benim bahsettiğim asilik kimseye karşı yapılmayacak. Bir karşı gelme değil, belli bir anlayış bu sadece. Dışındaki rahipler, rahibeler, ebeveynlerle savaşmayacaksın, hayır. İçindekilerle de savaşmayacaksın. Çünkü ha dışta,

ha içte olmuş fark etmez, her ikisi de senden ayrıdır. Dışındaki ayrı olduğu gibi içindeki de ayrıdır. İçindeki sadece dışındakinin yansımasıdır.

"Bu yaşlı, aciz insanlara karşı gelmenin bir anlamı yokmuş gibi görünüyor" derken tamamen haklısın. Ben sana o yaşlı, aciz insanlara karşı gelmeni söylemiyorum. Senin içine yerleştirmiş oldukları şeylere karşı gelmeni de söylemiyorum. Kendi zihnine karşı gelirsen bu bir karşı gelme değil, bir tepki olacaktır. Bu farkı bir kenara yaz. Tepki öfkeden kaynaklanır, tepki şiddet içeren bir şeydir. Tepki gösterirken hışımdan gözün kör olur. Tepki gös
terirken diğer uca doğru gitmeye başlarsın.

Örneğin ebeveynlerin sana temiz olup, her gün yıkanmayı öğretmişse, en başından beri temizliğin imandan geldiğini öğ-renmişsen onlara karşı gelmek istediğinde ne yapacaksın? Yıkanmayı keseceksin. Pislik içinde yaşamaya başlayacaksın.

Hippilerin dünyanın her yerinde yapmaya devam ettiği de bu. Onlar bunu asilik sanıyorlar. Artık öteki uca geçmiş durumdalar. Onlara temizliğin imandan geldiği öğretilmişti; şimdiyse pisliğin imandan geldiğini sanıyorlar. Bir uçtan diğerine geçmiş oldular. Asilik bu değildir. Bu hışım, bu öfke, bu hınçtır.

Hem bir yandan ebeveynlerine ve onların temziliğe dair söz-de-fikirlerine tepki verirken hala aynı fikirlere bağlı kalmış oluyorsun. Seni rahatsız ediyor, ele geçiriyor, sana hakim oluyor, belirleyici oluyor durumda hala o. Sen onun tam tersi olsan da, hayatını hala o belirliyor, belirleyici olan o oluyor. Rahatça yıkanamıyorsun; aklına seni her gün yıkanmaya zorlayan ebeveynlerin geliyor. Artık yıkanmayı toptan bırakıyorsun.

Sana hakim olan kim? Hala ebeveynlerin. Sana yapmış olduklarından hala kurtulamamışsın. Bu tepkidir, asilik değil.

O zaman nedir asilik? Asilik saf bir anlayıştır. Olup bitenin ne olduğunu anlamaktır sadece. O zaman artık temizlik konusunda hastalıklı bir takıntıya sahip olmazsın, hepsi bu. Pis de olmazsın. Temizliğin kendine has bir güzelliği vardır. Kişi bunu takıntı haline getirmemelidir çünkü takıntı hastalıktır.

Örneğin bütün gün hiç durmadan ellerini yıkayan biri sinir hastasıdır. El yıkamakta bir kötülük yoktur, sadece bütün gün boyunca habire yıkayıp durmak deliliktir. Ama bütün gün durmadan yıkamaktan hiç yıkamamaya geçersen, sonsuza kadar hiç yıkamamaya geçersen yine başka bir çeşit, öncekinin tam tersi bir deliliğin tuzağına düşmüş olursun.

Anlayış sahibi insan elini gerektiğinde yıkar. Gerekmediği zaman bunu takıntı haline getirmez. O sadece doğal ve spontandır bu konuda. Zekice yaşar, hepsi bu.

Örneğin çok titiz bir şekilde takip etmezsen, takıntı ve zeka arasında fazla bir fark yoktur. Yolda bir yılanla karşılaşıp geri sıçrarsan, doğal olarak bunu korkudan yaparsın. Ama bu korku zekadan kaynaklanır. Eğer zeki değilsen ve olduğun yerde kalırsan, gereksiz yere tehlikeye davetiye çıkarmış olursun. Zeki insan anında sıçrayacaktır- yılan oradadır çünkü. Korkudan yapar bunu ama bu zeki, olumlu, hayata hizmet eder türde bir korkudur.

Ama bu korku takıntılı bir hal alabilir. Örneğin bir evde oturamazsın. Kim bilir? Ev başına çökebilir. Ve evlerin çöktüğü olmuştur, doğrudur bu. Bazen çökerler, tamamen yanılıyor değilsin. “Daha önce başka evler çökmüşse bu niye çökmesin?” diye kendini savunabilirsin. Artık çökebilir diye herhangi bir çatı altına girmekten korkar haldesindir. Bu bir takıntıdır. Artık zekice olmaktan çıkmıştır bu.

Temiz şeyler yemeye dikkat etmek de iyidir. Ama bir adam, büyük bir şair tanıyorum...Bir kere benimle birlikte seyahate gelmişti. Karısı bana, “Şimdi bu adamla yaşamanın ne kadar zor bir şey olduğunu göreceksin işte” demişti. “Sorun nedir?” diye sordum. “Kendin göreceksin” dedi. Asla hiçbir yerde ne bir çay, ne de su içiyordu. Onu buna ikna etmek çok zordu çünkü hemen, “Kim bilir? Ya su veya çay mikropluysa?” diyordu. Hiçbir otelde yemek yemiyordu. Çok büyük sorun oluyordu bu. Otuz altı saat boyunca trenle gitmek zorunda kalmıştık ve açlıktan ölüyordu ve susuzdu ama su içmiyordu.

Onu ikna etmek için elimden gelen her yolu denedim. “Hayır” diyordu. “Kim bilir? Ya mikropluysa? O zaman ne olacak? Otuz altı saat yemeden

durmak daha iyi. Açlıktan ölmem merak etme”. Adamın kendine işkence ediyor olduğunu görüyordum. Yaz mevsimindeydik ve hava çok sıcaktı. Doğal olarak susuyordu. Her istasyonda deniyor, soda, kola, ne bulursam hepsini getiri-yordum. “Unut bunu” diyordu. “Kesinlikle emin olmadığım hiçbir şeyi içmem. Ne garantisi var bunun?”

Söylediğinde tamamen haksız değil, bu doğru. Hindistan’ı, buradaki tren istasyonlarını, otelleri biliyorsunuz. Doğru söylüyor ama artık bu mantıkta fazla ileriye gitmiş oluyor.

Ben de ona, “O zaman nefes almayı da bırak!” dedi. “Niye?” diye sordu. “Kim bilir, ne garantisi var? Nefes alma! Ya bu suyu iç, ya da nefes almayı bırak!” O zaman kendine geldi çünkü çok öfkelenmiştim. “Neden nefes almaya devam ediyorsun?” diyordum, “ Kim bilir havada mikrop olabilir, her yerde mikrop vardır”.

Bir fincan çay içti. Ama öyle bir içişi vardı ki! Yüzünü hiç unutmuyorum. Seneler geçti ama yüzünü unutamıyorum- sanki onu öldürüyordum! Sanki cinayet işliyordum! Ve beni buna zorluyordu!

Bir sonraki istasyonda aşağı indi ve, “Ben seninle seyahat edemem, eve dönüyorum” dedi. “Sorun nedir?” diye sordum. “Öyle kızmıştın ki beni dövmeye filan başlayacaksın sandım. Bir de bana ‘Artık nefes alma’ diyordun. Nefes almayı nasıl bırakabilirim ki?” Ona, “Ben sadece nefes alabildiğine göre suyu neden içmeyesin diye bir tez ortaya atıyordum” diye yanıt verdim. “Ha Hint havası, ha Hint suyu. İkisi aynı şey. Merak etme.”

Benimle gelmeyi reddetti. Tek başıma gitmek zorunda kaldım. O geri döndü ve bu onu son görüşüm oldu.

Kişi her şeyi takıntı haline getirebilir. Belli sınırlar içinde akıllıca olan herhangi bir şey, fazla uzatıldığında hastalığa dönüşebilir. Tepki diğer uca gitmek demektir. Asilik ise çok derin bir anlayış, belli bir fenomene dair büyük bir anlayıştır. Ve asilik seni daima ortada tutar; sana denge kazandırır.

Kimseyle, ne içindeki ne de dışındaki rahipler veya ebeveynlerinle kavga etmen gerekmiyor. Kimseyle kavga etmeyeceksin çünkü insan

kavgada nerede duracağını bilemez. Kişi kavga halindeyken farkındalığını kaybeder; diğer uca gitmeye başlar. Bunu izleyebilirsin.

Örneğin arkadaşlarınla otururken öylesine, “Dün akşam gittiğim film görülmeye değer değildi” dersin. Bunu öylesine söylemiş olsan bile biri, “Hayır, yanılıyorsun. Aynı filmi ben de gördüm. Şimdiye kadar yapılmış en güzel filmlerden biri” derse, kışkırtılmış olursun. Sana meydan okunmuştur ve tartışmaya başlarsın, “Beş para etmez, berbat filmin biriydi!” der, hemen eleştirmeye koyulursun. Diğeri de ısrar ederse gitgide daha da öfkelenmeye, daha önce aklına bile gelmemiş olan şeyleri söylemeye başlarsın. Sonra geriye dönüp, olan bitenlere bakarsan, filmin görülmeye değer olmadığını dile getirdiğinde, bunu ne kadar hafif bir şekilde söylemiş olduğuna şaşırırsın. Oysa tartışmanın sonuna geldiğine, uca gitmiş durumdaydın. Mümkün olan herşeyi kullanmış, bildiğin kötü sözleri sarf etmiştin. Filmi her yönden kötülemiş, yerine dibine batırma konusundaki tüm becerini kul lanmıştın. Oysa en başta bunu yapmaya hazırlanmıyordun. Biri sana karşı çıkmamış olsa, filmi tümüyle unutacak, hakkında hiç de o kadar ağır konuşmayacaktın.

Olur bu- tartışmaya başlayınca uca gidersin.

Ben sana koşullandırılmalarınla savaşmanı söylemiyorum. Anla onları. Onlar konusunda daha zeki ol. Seni nasıl yönettiklerini, davranışlarını nasıl etkilediklerini, kişiliğini nasıl şekillendirmiş olduklarını, alttan alta seni nasıl etkilemeye devam ettiklerini gör. İzle sadece! Meditatif ol. Ve bir gün gelecek, koşullandı-rılmalarının nasıl işlediğini görmüş olduğunda bir anda bir dengeye ulaşacaksın. Anlayışın sayesinde özgür kalacaksın.

Anlamak özgürlüktür ve ben işte bu anlama haline özgürlük derim.

Gerçek asi kavgacı biri değildir; anlayış sahibi biridir o. O öfkeyle, hışımla değil sadece zekayla gelişir. Geçmişine öfke duymakla kendini dönüştüremezsin. O zaman geçmiş sana hakim olacak, varlığının merkezi olarak kalacak, odak noktan olacaktır. O zaman geçmişe odaklı, geçmişe bağlı kalırsın. Diğer uca gitmiş olsan bile hala geçmişe bağlısındır.

Buna dikkat et! Meditatörün yolu, sannyasinin yolu bu değildir. Sannyas asilik demektir- anlayış sayesinde asilik. Anla sadece.

Bir kilisenin yanından geçiyorsun ve içinde, içeri girip dua etmeye dair büyük bir arzu beliriyor. Veya bir tapınağın önünden geçiyorsun ve farkına varmadan o tapınağın tanrısının önünde eğiliyorsun. İzle bunu. Niye yapıyorsun bunları? Bununla mücadele et demiyorum. Sadece izle diyorum. Neden tapınağın önünde eğiliyorsun? Çünkü sana bu tapınağın doğru yer olduğu, tapınağın Tanrı heykelinin Tanrı'nın gerçek görüntüsü olduğu öğretilmiş. Bunun böyle olduğunu bildiğinden mi, yoksa sana böyle söylenmiş olduğu için mi yerine getiriyorsun bunları sadece? İzle!

Sadece sana işlenmiş olan bir şeyi tekrarlıyor, kafanda bir kaseti çalıyor, otomatik, robot gibi davranıyor olduğunu gördüğünde, heykelin önünde eğilmeyi bırakacaksın. Bunun için herhangi bir çaba göstermen gerekeceğinden değil, sadece unutup gideceksin bunları. Bu alışkanlıklar kaybolacak, üzerinde hiçbir iz bırakmayacaklar.

Tepkide ise o iz oradadır. Asilikte hiçbir iz yoktur; mutlak özgürlüktür o.

"Kim kiminle savaşmalı?" diye soruyorsun. Hımm? Bu soru ancak ortada bir savaş olacaksa belirir. Ama bir savaş söz konusu olmayacağı için bu soru da belirmeyecektir.

Sadece bir tanık olman gerekiyor. Ve bu tanıklık hali senin asıl yüzündür; tanık olan kişi senin gerçek bilincindir. Tanık olunan ise koşullandırmadır. Tanık olan senin varlığının ilahi kaynağıdır.

Altıncı soru:

Ben bir buda doğurmak istiyorum. Hayattaki tek arzum bu, bir buda annesi olmak. Osho bu mümkün müdür?

Önce kendin buda ol; belki o zaman senden bir buda doğar. Ama bir buda doğurma arzusu tamamen boştur. "Bir budanın annesi olmak istiyorum" da yine bir ego tribidir. Arzunun kendisi buna engel olacaktır.

Evet bir budanın annesi olabilir ama bunun ilk gereği şu: kendin bir budaya dönüşmek. Bir budanın, buda olmayan bir anadan doğduğu da olur. Belki bir buda değildi o ama bir buda doğurmayı arzulamıyordu da. Buda

ancak bu arzuya sahip olmayan, masum bir kadından doğabilir. Arzu seni kurnazlaştırır.

Şimdi bu arzu da yine bir hırstır. Birisi bir ülkenin başkanı olmak ister, diğeri dünyanın en zengin adamı olmak- sen de bir buda annesi olmak istiyorsun. Niye?

Tüm bu olmalar, geleceğe yönelik tüm arzular egonun birer uzantısıdırlar. Böyle bir arzu söz konusuysa, tüm hayatını yok edecektir. Hem bu boş bir arzudur çünkü bir kadının buda doğurmak isteyip de bunu başardığını ne duydum ne dünyanın hiçbir kutsal kitabında, böyle bir şeye rastladım.

Budalar doğuyordu ama tamamen masum, farkında olmayan kadınlardan doğuyorlardı. Bunu bilerek istersen, olması mümkün değildir.

Meditatif ol, daha sessiz, daha dingin, daha sevecen, daha şefkatli ol. Varoluşla dostluk kurar, hayata güvenir, anı yaşarsan artık sana her ne olursa iyi olacaktır. Tanrı senden bir buda doğması
nı istiyorsa iyi; istemiyorsa bu da gayet iyidir.

Hem senin doğurduğun çocuk bir buda olsa bile bunun sana ne faydası olacaktır ki? O seni nasıl özgürleştirecektir? Sana hiçbir yardımı olmayacaktır; gene aynı hayatın içinde takılıp kalmış olacaksın. Aynı yaşam, ölüm kısır döngüsünün içinde dönüp duracaksın. Gautam Buda'nın annesi henüz bir buda olmamıştır; Mahavira'nın annesi hala aynı çarkın içinde dönüp durmaktadır, henüz ermemiştir, demek ki bunun sana hiçbir faydası olmayacak.

Ve unutma, bir ruhun bir kadının rahmine girmesi ancak o rahim onun için uygunsa, ruhun ritmiyle uyum içindeyse mümkün olur. Bir Adolf Hitler doğurmak için başka, bir buda doğurmak içinse kesinlikle bambaşka bir anne gereklidir çünkü rahim ancak kendisiyle uyumlu bir şeyi kendisine çeker. Yüce bir ruh ancak daha yüce bir rahmin içine girecektir.

Bütün bu arzulardan vazgeç. Kendi başına bir buda olmaya başla. O zaman bu mümkün de olabilir; sonuçta budaların da rahimlere ihtiyacı var. Ve senin rahminde de hiçbir sorun yok ama daha da kutsal bir rahim yarat. Şu eski atasözünü anımsa: Meyve, ağacını bilir. Sadece bir mango ağacı

mango verebilir. Meyvesine bakarak ağacı tanıyabilirsin. Sen kendin gibi olmayan bir şeyi doğuramazsın.

Duymuştum ki:

Yaşlı, dul bir adam kendine maymundan alınma bir dizi salgı bezi taktırmış ve çok geçmeden yeniden evlenmiş.

Bir yıl geçtikten sonra, evde olaylı bir gece yaşanıyormuş. Gençleşmiş koca yatak odası kapısının önünde hızla bir aşağı, bir yukarı doğru volta atıp duruyormuş. Sonunda kapı aralanmış ve hemşire görünmüş fakat koca hemşireyi durduramadan, kadın hızla yanından geçip, aşağıya inmiş. Bir süre sonra doktor dışarı çıkmış.

"Lütfen söyleyin doktor, kız mı erkek mi?" diye atılmış koca sabırsızlıkla.

"Henüz bilemiyoruz" demiş doktor. "Henüz

bilemiyor musunuz?"

"Hayır daha küçük şeytanı avizeden indirmeyi başaramadık!" Şimdi

kendine maymun bezesi taktırırsan, başka ne bekleye
bilirsin ki?

İçinde bir iklim, bir kaynak yarat. Meditatif ol, gitgide daha meditatif hale gel. Meditatif olmanın ilk şartı hiçbir şeyi, Tanrı'yı bile arzulamamaktır. Hiçbir şey arzulamamak- meditasyonun en temel ilkesi budur.

Arzu seni daima gergin ruh hallerine iter. Arzu gerginlik, arzu-suzluk ise bir gevşeme halidir.

Buda'yı da, bir buda doğurmayı da tamamen unut. Neden bununla uğraşasın ki? Sen kendin buda ol; kendine bunu borçlusun. Tek sorumluluğun kendine karşıdır. Bir buda doğmak istiyorsa, o bunun bir yolunu bulacaktır; o onun sorunu. O bir yol ve bir rahim bulacaktır? Sen niye bunu niye dert edesin ki?

Ama vaktini gereksiz arzulara harcama. Ve izle. Zihin öyle kurnazdır ve sana öyle güzel, öyle spiritüel arzular sunar ki, neredeyse bunların arzu olduğunu unutursun ama arzu arzudur işte. Bütün arzular aynıdır.

Şimdi burada bir gün sanyasinlerimin budalar doğurmasına izin vereceğimi uman bir sürü kadın var-sorunu bu yüzden yanıtlıyorum. Bana, “Osho, kısırlaşma ameliyatı yaptırmalı mıyım, yaptırmamalı mıyım? Eğer ameliyatı yaptırırsam, bir gün bir bu-dayı dünyaya getirmeye hazır olduğumu hissedersem, o zaman ne olacak? Acaba beklesem daha mı iyi olur?” diye soran mektuplar yazıp duruyorlar.

Boşver bunları. Budalar kendi yollarını bulacaklardır. Hem dünyada öyle çok kadın var ki. Bunun sana spiritüel yolculuğunda, kendi gelişiminde faydası olacağını düşünüyorsan yaptır o zaman ameliyatı. Merak edilecek bir şey yok. Bunun seni gereksiz dertlerden, gereksiz sorumluluklardan kurtaracağını düşünüyorsan ameliyatı yaptırmakta hiçbir sorun yok. Sadece kendine karşı sorumlusun.

Sen bir budaya dönüş! Ben buda olmanıza yardım etmek için buradayım. Budalara anne, baba olmaya kafanızı takmayın. Bunu yapacak bir sürü ahmak insan var nasıl olsa.

Son soru:

Sufiler neden dans eder?

Evet, yerinde bir soru bu. Budistler sadece sessizce otururlar. Pe
ki Sufiler neden dans eder? Zen insanları sadece meditasyon yapar, sessizce, hiçbir şey yapmaksızın- ta ki bahar gelip, çimenler kendiliğinden büyüyüne dek sessizce otururlar öylece. Ama Sufiler dans eder.

Bunlar iki farklı yoldur çünkü dünyada iki türlü enerji vardır: pozitif ve negatif, eril ve dişi, yin ve yang. Zen insanları negatif enerjiyi; pasif yolu kullanırlar. Sufiler pozitif enerjiyi, aktif yolu kullanırlar. Canlı insanlardır onlar. Meditasyonları pasiflikten değil, kendinden geçmekten geçer.

Her iki yol da aynı hedefe ulaşmanın farklı biçimleridir çünkü hedef tam ortadadır. Pozitif bir uçken, negatif bir diğer uçtur. Pozitifle negatifin ortasında bir nokta vardır, tam ortadadır ve dönüşümün gerçekleştiği, kişinin dünyanın ve herşeyin ötesine geçtiği, Tanrı’ya adım attığı ve Tanrı olduğu yerdir burası.

Şimdiden negatif kutupta, pasif tipte olduğunu hissediyorsan, Zen'i takip edip ve pasifliğinin derinliklerine doğru ilerlemeye başlarsan, bir gün gelir, orta noktaya varırsın. Ya da aktif, enerji, gençlik dolu, pozitif biri olduğunu hissediyorsan ve sessizce oturmak sana çok zor, gereksiz yere bir işkence geliyorsa, o zaman dans et, Tasavvuf yolunu takip et.

Ben sürekli, tekrar, tekrar Zen ve Tasavvuf'tan bahsediyorum ki her türlü insan buradan faydalanabilsin. Seçim yapman gerekiyor. Kendini, enerjini izleyip, ona göre seçmen gerekiyor. İkisi de geçerli yollardır, ikisi de aynı hedefe gider.

Mevlana, "Ey dost! Bu ateşten şarabı, ateşin iğnelerini iç de öyle sarhoş ol ki, Mahşer Günü uyanmayasın" der.

Tasavvuf yolu sarhoşun, dansıyla neredeyse sarhoş olan, başka bir aleme taşınan dansçının yoludur. Mest olmuştur o; dansı sarhoş edici bir danstır.

Derler ki Muhammed bir gün Ali 'ye, "Sen bendensin, ben de sendenim" demiş ve bunu duyan Ali, mest olup kendinden geçerek, elinde olmadan dans etmeye başlamış. Muhammed gibi bir adam sana, "Sen bendensin, ben de sendenim" dese başka ne yapacaksın? Ali iyi yapmış.

Ve unutma bu onun yaptığı herhangi bir şey değildi. İstem dışı olan bir şeydi. O dans etmeye başladı: dans, mest oluş halinden taşmaya başladı.

Başka bir sefer Muhammed, Cafer'e, "Hem suret, hem huy olarak benim gibisin" demiş. Burada da yine, Cafer vecde gelerek dans etmeye başlamış. Başka ne yapılabilir ki? Muham-med'in Cafer'in gözünün içine bakması kutsal kitapların ötesindeki o aktarımı, vecd, samadhi, halini yaratmış olmalı. Bu nasıl bir coşkudur? Nasıl dans edilmez? Dans etmemek imkansız olurdu. Cafer de dans etti.

Derler ki, "Tanrı'nın mest edişi, ya da "çekimi" Sufiyi sürekli ruhani, içsel bir dans ve hareketin içinde tutar". Dans eden Sufi değildir- Tanrı onun içinde dans edip durmaktadır. O ne yapabilir ki?

“...Ne zaman böyle ilahi bir kendinden geçiş dalgası Sufi’nin kalbine çarpsa, onun özünün gölünde büyük dalgalar yaratır.” O sadece bir kaptır. Sufi ‘nin dans ettiğini söylemek yanlış olur. Su-fi dans ettiriliyordur. Bu onun elinde değilidir; acizdir o. Bir şey onun içine akar ve fazla gelir; sonra dansıyla, şarkısıyla dışarı taşmaya başlar.

“Bu da onun bedeninin hareket etmesine neden olur. Sufi olmayanlar bu hareketi görünce Sufi ‘nin dans ettiğini sanır. Aslında İlahi okyanusun dalgaları, demirsiz bir gemi olan Sufi kalbini döndürüp durmaktadır.

Dışarıdan bakıldığında, satıhta Sufi dans ediyormuş gibi görünür. Ama o dans etmiyordur çünkü ortada dansçı yoktur. Saf danstır bu. Tanrı onu ele geçirmiştir. Sufi sarhoştur. İçinde bulunduğu hal bir var olmama halidir. Demiri yoktur onun. Okyanusun dalgaları onu döndürür. Varlığı önce içten içe hareketlenmeye başlar; müthiş bir coşku uyanır içinde, sonra da bu bedenine doğru yayılmaya başlar.

Aneeta’yla yapmakta olduğun da bu; Aneeta’ya olan da bu. Sema’ya katılarak muazzam güzelllikte bir şeyin parçası haline geliyorsun. Şunu hatırla: dansçıyı unut ve dansın kendisi ol.

Tasavvuf yolu dansın, şarkının, kutlamanın yoludur.

Bugünlük bu kadar yeter.

# 5. BÖLÜM
# KUŞKU VE GÜVEN

Anlatılan odur ki, adamın biri Delhi'li Üstad Baki-Billah'ın huzuruna çıktı ve şöyle dedi, "Hafız'ın, 'Hocan derse seccadeni şarapla lekele, itaat et ona' diyen meşhur şiirini okuyorum ama gücüme gidiyor bu."

Baki Billlah, "Bir süreliğine benden ayrı yaşa sonra ben sana meseleyi izah edeceğim" dedi.

Epey uzun bir süreden sonra mürit bilgeden bir mektup aldı. Mektupta, "Bütün paranı al ve onu herhangi bir genelevin kapıcısına ver" diyordu.

Mürit şok oldu ve bir süre ustanın bir sahtekar olduğunu düşündü.

Kendisiyle günlerce boğuştuktan sonra en yakındaki kötü şöhretli eve gitti ve sahip olduğu bütün parayı kapıdaki adama sundu.

"Bu kadar paranın karşılığında" dedi bekçi, "sana koleksiyonumuzun en seçkin mücevherini, el değmemiş bir kadın tahsis edeceğim".

Odaya girer girmez içerideki kadın şöyle dedi: "Bu eve kandırılarak getirildim ve zorlama ve tehditlerle burada tutuluyorum. Eğer adalet duygun buraya geliş sebebinden daha güçlüyse kaçmama yardım et."

O zaman mürit, Hafız'ın şiirinin anlamını kavradı, "Hocan derse seccadeni şarapla lekele, itaat et ona."

Bilim kuşku üzerine kuruludur: kuşku onun yöntemi, iklimi, ruhunun ta kendisidir. Bilim kuşku olmadan var olamaz. Bilim ancak hiç durmadan sorgulayarak varoluşa dair gerçekleri öğrenebilir. Onun sorgulayan dünyası nesnel bir dünyadır.

Nesneye güvenilemez. Nesne ölüdür. Mümkün olduğunca soru ve kuşkuyla nesnenin içine girmen gerekir; nesne sırlarını
ancak o zaman ele verecektir.

Din ise tam tersine güvenmek üzerine kuruludur. Dinin yöntemi güvenden geçer. Güven onun iklimi, felsefesi, özüdür çünkü din nesnelerle değil, senin kendi öznelliğinle ilgilenir. Bilimin yolculuğu dışa, dininki ise

içe doğrudur. Bilim dışarıya, din ise içeriye doğru gitmek demektir; ikisinin yolu birbirine tamamen zıttır. Ama birbirlerine zıt olsalar da birbirlerini tamamlarlar; zıt şeyler için her zaman geçerlidir bu.

Zıt kutupların arasında uyum vardır. İçsel ve dışsal olan, birbirlerinin düşmanı değildir, mutlak bir eşgüdüm içindedirler. Beden ve ruh düşman değildirler, birbirlerine yardımcıdırlar, aslında onlar ayrı ayrı var olamazlar, sadece bir beraberlik içinde varolabilirler. Erkek ve kadın, karanlık ve ışık, yaz ve kış, pozitif ve negatif- her ne kadar karşıt olsalar da hep birliktedirler. Fakat düşman değildirler, şu anlaşılmak zorundadır: zıttırlar ve birbirlerini tamamlayıcıdırlar... ve varoluşta mutlak uyum mevcuttur.

Bu nefes alıp verme gibidir: nefesi içine çekersin, nefesi dışarıya verirsin. Nefesi içine çekmek bir süreçtir, nefes içe doğru gider, nefesi dışarıya vermek de tam zıttı bir süreçtir, nefes dışarı doğru gider, ama o aynı nefestir. Nefes alıp verme, aynı olgunun iki halleridir, zıttırlar ve birbirlerini tamamlayıcıdırlar da; aynen
din ve bilim gibi, kuşku ve güven gibi.

Çünkü geçmişte insanlığın başına büyük bir felaket, en büyük felaket diyebilirim ona- dini ve bilimi sadece birbirinden ayrı tutan değil, onları birbirine düşman da eden bir felaket- gelmiş olduğu anlaşılmadı. Geçmişte bilim ve din arasında bir sentez oluşturmayı başaramadık. Bu başarısızlık yüzünden dünya ikiye bölündü ve bilim alanında eğitim görmüş olanlar din karşıtı oldular ve aynı şekilde din dünyası içinde yer alanlar da bilim karşıtı oldular. Böyle olması gerekmez, böyle olmamalıdır.

Eğer gerçekten zekiysen bu iki zıt ucu koordine edebilmelisin. Kuşku ve güven arasında bir uyum yaratabilirsin ve o zaman asıl “bütün” insanoğlu ortaya çıkar.

Büyük bir uyum yakalanmak zorundadır demekle ne kastediyorum? Demek istiyorum ki, dışa doğru hareket ediyorken kuşku yöntemin olsun, dışa doğru hareket ediyorken kuşkuya güven. Nesnelerin dünyasını araştırıyorken kuşkuya güven. Kuşku

güzeldir, olağanüstü güzeldir. İçe doğru hareket ediyorsan da kuşkunu bir kenara bırak: güvene güven. İşte bunu becerebilen adama ben gerçekten zeki biri derim.

Bu, beni görüyor olmanız gibidir, beni gözlerinizle görüyorsunuz, ama beni dinliyorsunuz da, beni kulaklarınızla dinliyorsunuz. Kulaklar göremez ve gözler işitemez, ama içinizde müthiş bir eşgüdüm gerçekleşmekte: görmekte olduğunuz adamı dinlediğinizi biliyorsunuz. Bu zekadır, bu eşgüdüm zekadır. Derinlerde bir yerde durmaksızın bir sentez oluşmaktadır. Kulaklar bir bilgi koyuyorlar, gözler başka bir bilgi koyuyor; ikisi de birbiriyle alakasız -kulaklar ve gözler söz konusu olduğunda, birbiriyle alakasız -ama zeka onlar arasında bir ilişki yaratıyor: görmekte olduğunuz kişiyi işitiyorsunuz.

Tam olarak aynı şekilde, kuşku özneyi bilemez, güven de nesneyi bilemez. Kuşku nesneyi bilebilir, güven özneyi bilebilir; ve zeka, her ikisi bilgilerini bir havuza koydukları zaman gerçekleşendir; o zaman gerçek her iki yönüyle, içsel ve dışsal olarak bilinir.

Bu, insanı bölmeyecek ve insanı kötürümleştirmeyecek, insanlığın ihtiyacı olan gerçek dindir -veya, gerçek bilim. Şimdiye kadar insan kötürümleştirilmiştir.

Eğer güvenirsen, kuşkunun lisanını unutursun. Toplum, bilimsellikten uzaklaşır, insanın karşılaşmak zorunda olduğu birçok sorunu çözme becerisini gösteremez, yoksul duruma düşer, hasta ve çirkin olur. Sadece kuşkuyu kullanmaya başlarsan toplum iyiye gider, bilimsel olarak, teknolojik olarak daha iyi olur, zenginleşir ama içsel dünya unutulur. Artık bir ruhun yoktur; içeriye doğru derin bir uyku halinde kalırsın. Her iki şekilde insan dengesizdir. Her iki şekilde insan kısmî kalır ve bütün olamaz.

Geçmişin dinleri bütün bir insan yaratmakta başarısız oldular. Aynısı modern bilim için de geçerlidir, modern bilim de bütün bir insan yaratmakta başarısız olmuştur. Bütün insan ihtiyaçtır çünkü sadece bütün insan mutlu olabilir, sadece bütün insan içe doğru ve dışa doğru daha zengin olabilir. Sadece bütün insan gerçekten bir kutlama içinde olabilir -bedeni hoşnut, ruhu hoşnut, duyuları doygun, canı doygundur.

Bu küçük hikaye güvenin hikayesidir çünkü Sufizm içe doğru bir yaklaşımdır. Bu, kuşku karşıtı bir kıssa olarak anlaşılması için anlatılmıyor. Şu anlaşılmak zorundadır ki, içsel yolculuk söz konusu olduğunda kuşku yetersizdir, sadece güven yeterlidir.

Görmek istersen gözlerinle gör, kulaklarınla görmeye çalışma; kulaklar bunu yapamazlar. İşitmek istersen kulaklarınla işit ve gözleri unut; gözler işitemezler. Her ikisi de kendi boyutları içinde uygundur. Her ikisi de kısmîdir ve aklın onların kısmîlikle-rini aşmak zorundadır. Aklın bir sentez yaratmak zorundadır.

Geçmişte aklınıza güvenilmedi, bu nedenle ya kuşku edip bilimsel olmanız ya da güvenip dindar olmanız söylendi size. Ne, dindar denilen insanlar sizin aklınıza ve onun üstün gelen niteliklerine güvendi, ne de bilim insanları sizin aklınıza ve onun üstün gelen niteliklerine güvendi. Her ikisi de korktu çünkü diğeri karşıt göründü. Bütünleyicilerin hepsi karşıt görünür.

Karşıttan korkmaya gerek yoktur. Karşıt reddedilmek değil özümsenmek zorundadır çünkü reddedilen şey her neyse, zamanı geldiğinde intikamını alacaktır. Asla hiçbir şeyi reddetmeyin: hadi bu temel bir kanun olsun. Özümseyin ve size ne kadar karşıt görünürse görünsün özümsemeye devam edin. Varoluşun, görevini daima karşıtlar üzerinden yaptığını hatırlayın, o, görevini sadece karşıtlar üzerinden yapabilir. Varoluş karşıtlar üzerinden devinirlik, dinamizm yaratır. Kutupsal karşıtlarla bir diyalektik süreç yaratır varoluş; yoksa hiçbir diyalektik süreç olmaz.

Bir düşünün: sadece erkeklerin olduğu, hiç kadın olmayan bir dünya -hiç zengin olmazdı değil mi, çok çok tatsız olurdu; veya sadece kadınların varolduğu bir dünya -bu da çirkin olurdu, bu da çok çok durgun olurdu. Hereket nereden gelecek? Karşıt, meydan okumadır ve meydan okuma nedeniyle hareket ortaya çıkar. Meydan okuma nedeniyle uyuyup kalamaz, uyanık olursunuz.

Varoluş karşıtlar üzerinden hareket eder, büyür, dönüşür. Zor algılanan bir stratejidir ama onu bütünlüğüyle anlamak ancak şimdi mümkündür çünkü yüzyıllar boyunca din yolunda yaşadık ve birkaç yüzyıl da bilim

yolunda yaşadık; şimdi her ikisinin de karşıt değil, birbirini bütünleyici olduğunu biliyoruz.

Fakat bu kıssa dinsel irdelemenin hikayesidir: güvene bağlıdır.

Kıssaya girmeden önceki birkaç şeydi bunlar...

Hafız şöyle der: "Bu duraklar arasında bir Kâmil Usta'nın yoldaşlığı olmadan seyahat etmeyin. Orada karanlık vardır. Kaybolma tehlikesinin farkında olun!" dışa doğru hareket ediyorken yalnız devam edebilirsin çünkü dış dünyada asla yalnız değilsin. Orada milyonlarca insan var. Dışa doğru hareket ediyorken gerçeklik tamamen tektir, kişiye özel bir durum değildir. Gerçeklik nesneldir, özel bir kişiye veya şeye bağlı değildir. Eğer bir taş görüyorsan, taşı gören sadece sen değilsindir; orada duran herkes taşı görebilir. Taş nesnel bir varoluşa sahiptir. Orada halüsinas-yonlar görme tehlikesi yoktur. Diğerlerinin varlığı, onların şahitliği seni halüsinasyonlardan uzak tutacaktır.

Ama içe doğru hareket etmeye başladığında yalnızsındır. Görmekte olduğun şeyin hakiki mi yoksa sadece bir fantezi mi olduğuna kim karar verecek? Dışa doğru hareket ediyorken ışık vardır, güneş ışığı, ay ışığı ve yıldızların ışığı; dışarıda yeterince ışık vardır. Fakat içeriye doğru hareket ederken, gözlerin dışsal ışığa alışkın olduğu ve bakmayı bilmedikleri için, ilk önce büyük bir karanlıkla karşılaşacaksın. Dipsiz bir karanlığın içine düşüyor olacaksın. İçsel yolda seyahat etmiş birine ihtiyaç duyacaksın -bir ustaya ihtiyacın olacak.

Dış dünyada yalnızca sana bilgi verebilecek bir öğretmene gerek duyacaksın. O bilgi bir kütüphaneden de elde edilebilir veya bir bilgisayardan. Öğretmen, kitap veya bilgisayar gibi sana bilgi vermek için oradadır. Öğretmenle herhangi bir kişisel ilişki kurmaya gerek yoktur, öğretmen orada bir kişi olarak bulunmamaktadır, onunla samimi olmana gerek yoktur.

Usta, onunla çok samimi olmak zorundasın demektir -bu bir aşk ilişkisidir -çünkü içsel dünyada ona o kadar derinden ihtiyaç duyacaksın ki o senin gönlüne, sen de onun gönlüne çok yakın olmadıkça, içsel karanlıkta onun refakatini sürdürmek mümkün olmayacaktır. Büyük bir samimiyet

gereklidir ve samimiyet aşktan ve güvenden doğar. Ustadan kuşku duyarsan, içsel maceraya, o tehlikeli yolculuğa devam etmen de mümkün olmayacaktır. Sadece senin ona ve onun sana olan aşklarınız sizi hayatta tutacaktır, coşkulu tutacaktır ve besleyecektir.

Hafız haklıdır: “Bu duraklar arasında bir Kâmil Usta’nın yoldaşlığı olmadan seyahat etmeyin. Orada karanlık vardır. Kaybol
ma tehlikesinin farkında olun!”

Dış dünyada kaybolma tehlikesi yoktur. Her yolda kilometre taşları vardır, yol haritaları, rehberler mevcuttur ve her zaman sana yardım edebilecek milyonlarca insan vardır.

Ama içsel dünyada haritalar yoktur, çünkü her bireyin öznelliği harita çizilemeyecek kadar farklıdır ve her bireyin büyümesi kilometre taşları yapılamayacak kadar benzersizdir ve her birey o kadar farklı labirentlerde ilerler ki, sana her adımında yardım edecek olağanüstü derecede tetikte, farkında ve aydınlanmış birine ihtiyaç duyacaksın. Yoksa her adımda kaybolma ihtimali vardır.

Ve en büyük sorun şudur: dış dünyayı kaybettiğinde tamamen yalnız kalırsın. Ve gerçekle kurmacayı birbirinden ayıramazsın. Gerçekle kurmaca arasındaki sınırlar dağılmaya başlar.

Örneğin, sabah kalktığında karına bir rüya anlatırsın. Bunun bir rüya olduğunu bilirsin. Bunun bir rüya olduğunu nasıl bilirsin? -çünkü o rüyayı sadece sen görürsün. Karın seninle aynı yatakta uyuyordur ve senin Himalayalar’da olduğunun ve dağlarda seyahat etmekte, başka başka yerleri ziyaret etmekte olduğunun farkında değildir. Tüm bunlara dair hiçbir farkındalığı yoktur ve tam yanında uyuyordur. Sabahleyin eğer karın aynı rüyayı gördüğünü ve seyahatin çok güzel olduğunu, dağların çok güzel olduğunu söylerse ve sana “Kaldığımız o karanlık kulübe neydi öyle” derse. bunun bir rüya mı yoksa bir gerçeklik mi olduğuna dair kuşkuya düşersin. Ve oğlun gelir de “Baba bütün gece neredeydin? İki defa geldim ve ikisinde de odada yoktun” derse, o zaman daha da kuşkulanır ve “Belki de gerçekti?” dersin. Gerçeklik hakkında nasıl yargıda bulunursun? Eğer diğerleri aynı fikir-deyse onun gerçek olduğunu bilirsin, eğer hiç kimse

seninle aynı fikirde değilse o zaman onun bir kurmaca olduğunu bilirsin. Diğerlerinin aynı fikirde olması onu gerçek yapar.

Ama içsel dünyada yalnız olacaksın, tamamen yalnız. Orada, hemfikir olduğun veya başka düşüncelerde olduğun hiç kimse olmayacak. Neyin gerçek, neyin kurmaca olduğunu nasıl bileceksin? Meditasyon yaparken Buda'yı görürsen, onun gerçekten göründüğünden veya sadece bir rüya görüyor olduğundan nasıl emin olacaksın? Sorun budur. Ve insan kolaylıkla kendi kurmaca
larında kaybolabilir ve kendi kurmacalarında kaybolmak deliliktir: içsel yolculuktaki tehlike budur işte. İçselliğinde senin yanında olabilecek birine ihtiyaç duyacaksın.

Güvenin anlamı budur: biriyle,sen meditasyonunda yalnızken bile orada olacak kadar güçlü bir köprü yaratmak.

Eğer mürit izin verirse usta her zaman onunladır. Usta, en son ana kadar tamamıyla mevcuttur; evet, en son ana kadar, Tan-rı'ya erene kadar. Usta, yalnızca Tanrı'ya erdiğinde ortadan kaybolur; Ya da her ikisi aynı anda olur -ustanın ortadan kayboluşu ve Tanrı'nın görünüşü. Ama o ana kadar usta seni bir gölge gibi takip eder. Seni tetikte tutar, doğru yoldan sapmana izin vermez.

Mevlana şöyle der: "Ölümcül zehir, bal ve süt gibidir. Bekle! Bilen bir usta olmadan yola çıkma."

Güven kelimesiyle kastedilen, bir ustayla bir mürit arasındaki ilişkidir. Ondan bihaber olanlara anlamsız gelir -aynen hiç aşık olmamışlara aşkın anlamsız gelmesi gibi. Fakat aşık olmuş olanlara sor, onlar tamamen farklı bir hikaye anlatacaklardır. "Aşık olmadan önce kördük. Sadece aşk ile vâkıf olduk. Aşk ile gözlerimiz açıldı, aşksız biz kördük" diyeceklerdir. Aşkı bilen insanlara sor, "Aşksız insanların hepsi kördür" diyeceklerdir.

Ve aşkı tanımış ve bir ustaya güvenmiş müritin durumu şöyledir; "Sen körsün" dediğinde sana gülecektir. Senin komik düşüncene gülecektir çünkü gözlere sahip olmanın ne olduğunu artık bilmektedir; kendi içsel gerçekliğini gören gözler, içeriye doğru görebilen gözlerdir bunlar. İçeriye doğru işitebilen kulaklar edinmeye başlar. Duyuları iki katına çıkar. Sen

sadece beş duyuyla yaşarken, mürit on duyuyla yaşar: beşi dışsal yolculuk için, beşi de içsel. Mürit tamamen zengin olur: sadece düşün... beş duyu daha kullanılabilir oluyor. Dışarıdan gelen müziği işitebilen ve anlayabilen kulakların var ama içsel müziğe sağırsın-oysa içinde sürekli olarak akan bir içsel müzik var.

İçsel müziğe Sufi ‘ler Sema adını verirler. O bir kez işitildi mi, bütün dışsal müzikler gürültüden başka bir şey değildir artık. Senin içsel güzel kokun vardır; o kokuyu bir kez aldın mı, bütün dışsal kokular güzelliklerini kaybederler, pis kokmaya başlarlar. İçsel gözün açıldığında güzellik görüşün de tamamen değişir, yeni bir ihtişama kavuşur ve o ihtişamdan önce dışsal güzellikler tama
men solgun görünür -solmuş eski fotoğraflar, çamurlu sudaki yansımalar gibi. İçsel berraklığa erdiğinde, dışarıdaki her şey bir kaos, bir karmaşa olarak görünür.

Mürit tamamıyla zenginleşir. İçsel duyularını geliştirmeye başlar: beş yerine on duyusu vardır. Ve bu on duyunun hepsi bir uyum yakaladığında, olağanüstü güzel ve mutluluk dolu bir şey ortaya çıkar. Tanrı budur işte.

Hafız şöyle der: “Bırakın şu akıllılığı ve planlamayı, Aşk, İbadet Yolunda kendini kaybetmeyenlerin kalbine kutsalın kapılarını kapatır.”

Mürit kendini ustanın ellerine bırakmak zorundadır, güven denen şey budur. Artık hiçbir kuşku yoktur. Teslimiyet mutlaktır. Sonra, usta senin içsel sesin olur ve artık hiç bir ayrılık yoktur. Ayrılık kavramı olmaksızın düşünürsün.

Usta, ona aşık olanların Kâbesidir -Kâbe, Tanrı’nın Mekke’deki tapınağının adıdır. Usta müritlerine Kâbedir; müritler Kâbe’ye gitmez. Bu yüzden Müslümanlar, sofu Müslümanlar Sufileri pek sevmezler.

Büyük Sufi Cüneyt, müriti Mansur’dan Kâbe’ye, hacca gitmesini istemişti çünkü Mansur sorun yaratmaktaydı... ne zaman coşkunlukla kendinden geçse duru bir neşeyle “Ben Tanrı’yım!” diye bağırmaya başlıyordu ve bu, sofulara göre küfürdü, bir küstahlıktı.

Cüneyt, müriti Mansur’a defalarca “Böyle bağırmayı kes. Senin Tanrı olduğunu biliyorum, kendimin Tanrı olduğunu biliyorum, herkesin Tanrı

olduğunu biliyorum -ama sus artık! Bunu bu kadar yüksek sesle söyleme, içinde tut çünkü insanlar akılsızdır -başına dert açmaya başlayacaklar" demişti. Mansur her defasında "Evet efendim." der ama ne zaman kendinden geçse yine "En el Hak!" ben Tanrı'yım! diye bağırırdı. Cüneyt, "Bana söz veriyorsun ama tekrar tekrar aynı şeyi yapıyorsun" diye çıkıştığında da, "Ben ne yapabilirim? Ben size söz veriyorum ama Tanrı size söz vermiyor ki. Ve ben kendimden geçtiğim zaman bunu O yapıyor! Ben değil" diye yanıt veriyordu . Cüneyt de bunu biliyor, bu nedenle üstüne gitmemek için "İyi" diyordu ama söylentiler de yayılıyor, Mansur ve Cüneyt ve yaptıklarına dair olumsuz haberler Sultan'a ulaşıyordu. Üstelik vezir de onların karşısındaydı... böylece

Cüneyt "Beladan uzak durmak için hacca git; Kâbe'ye git" dedi. O günlerde Kâbe'ye gitmek demek yıllar demekti; binlerce kilometre yürümek zorundaydın. Ve Mansur "Peki" dedi. Ayağa kalktı ve "Tamam, o halde gidiyorum" dedi. Cüneyt çok mutluydu, "Bu kadar çabuk gideceğini düşünmüyordum" dedi.

Mansur ne yaptı biliyor musunuz? Cüneyt'in etrafında yedi defa döndü ve "Geri döndüm! Benim Kâbem sensin!" dedi

Mürit için usta Kâbedir. Mürit için usta onun Tanrı'sı, tapınağıdır.

Ve o, müritin kıblesidir de. Kıble, bütün müslümanların namaz kılarken yüzlerini döndükleri, Mekke'ye bakan yöndür. Bir Müslüman ne zaman namaz kılsa yüzünü Kâbe'ye dönük tutar; bu yöne kıble denir.

Sufi'ler yine geleneğin oldukça uzağında davranırlar: onlar yüzlerini Kâbe'ye değil, her nerede olursa olsun ustalarına dönerler. Mürit için usta Kâbe'dir ve kıbledir. O tapınaktır ve tapınağa bakan yöndür.

Bu güvendir.

Hadiste, Allah'ın Muhammed'e şöyle dediği bildirilir: "Beni arayan bulur. Beni bulan, beni bilir. Beni bilen, bana aşık olur. Bana aşık olana ben aşık olurum. Aşık olduğumu öldürürüm. Ve öldürdüğümün diyetini öderim. Ben kendim onun diyetiyim." son derece önemli bir söz. Tanrı Muhammed'e diyor ki "Aşık olduğumu öldürürüm."

Usta, müriti öldürmek zorundadır. Mürit, ustanın kendisini öldürmesine izin vermelidir. Usta onu öldüreceği zaman mürit büyük bir sevinç içinde olmak zorundadır.

Geçen gün, henüz sanyasin olmayan biri sormuştu: “Denir ki, eğer Yolda Buda’yla karşılaşırsan, onu öldür. Peki, neden, eğer Yolda Osho’yla karşılaşırsan onu öldür denmez?” Kesinlikle bu yapılmalıdır: Eğer Yolda Osho’yla karşılaşırsan, onu öldür! Fakat bu ifade müritler için kullanıldı; sen bir mürit değilsin. Her şeyden önce, benimle Yolda asla karşılaşmayacaksın. Beni öldürme sorunu asla ortaya çıkmayacak. Sadece eğer öncelikle benim seni öldürmeme izin verirsen Yolda karşına çıkabilirim.

Mürit olmanın anlamı odur: ilk önce usta müriti öldürür -bu seyahatin başlangıcıdır -sonra, nihayetinde mürit ustayı öldürür
-bu da sondur. Sonra usta da mürit de kaybolur. Artık sadece Tanrı vardır.

Zen ustalarınca söylenmiş, muazzam anlamları olan “Eğer Yolda Buda’yla karşılaşırsan, onu öldür” ifadesi, seyahatin son adımıdır, bu yüzden onu soran her kimse, hiçbir şey anlamamış. Evet, beni öldürmek zorundasın ama ancak ilk önce seni öldürmeme izin verirsen benimle karşılaşırsın. Bu bir ön gerekliliktir. Herhangi birinin, Tom’un, Harry’nin veya Dick’in Yoluna çıkmam ben, hayır. Sadece sizi yok etmeme izin verdiğinizde Yola çıkarım ben. Ve o zaman usta kesinlikle öldürülmek zorundadır. Başlangıç müritin ölümüyle olur, son da ustanın ölümüyle. Ve artık ayrışma yoktur; artık ne mürit ne de usta vardır. Artık sadece saf enerji kalmıştır. O saf enerji Tanrı’dır.

Mürit, Sufilerin ‘enkaz hanı’ harabat dedikleri bir hâl içinde olmak zorundadır.

Biri kapısını çaldığında Bistun’lu Beyazıt’ın bu hâlde olduğu söylenir. Beyazıt sorar: “Kimi aradınız?” Kapıdaki adam, Bistun’lu Beyazıt’ı aradığını söyler. Beyazıt şöyle cevaplar: “Ah! Yıllar var ondan bir haber almayalı.”

Kişi mürit olduğu an intiharı seçmiştir. Kendini yok etmeyi seçmiştir, çünkü bilir ki, olmak demek ıstırap çekmektir, olmak demek cehennemde

olmaktır. Artık o, yok olmanın yollarını öğrenmek ister.

Sufizm insanı bu hâle götürür, var olmama hâline, özün yok olup sevgili içinde ölme hâline. Hoca Abdullah Ensari ‘nin söylediği gibi: “Ey Allah’ım! Var olmamak herkes için bir acıdır ama benim için bir lütuftur”. Bu nedenle, Sufizm yoluna, bir manevi makamda veya yüksek bir bilinç halinde olmak için giren kimse, ilk adımı yanlış atmıştır. Gerçek Sufi yola olmamak için girendir. Agnostik, Arif, gyan-yogi, kendi içinde yolculuk yapar, oysa ki Su-fi kendinden dışarıya yolculuktadır. Agnostik şöyle der: “Allah’ı bilmek için kendini bil.” Sufi, prem-yogi, bhakta şöyle der: “Özgür olmak için kendinizi koyveriniz.” Sufi’nin amacı özünü bilmek değil, özünü ortadan kaldırmaktır. Sufi ‘nin amacı kendini gerçekleştirmek değil, kendini yok etmektir, fenâ. Ve ilk ders ustadan alınmak zorundadır.

Ustanın huzurundayken var olmama hâline âdap denir. Adap
bir Sufi kelimesidir: ustanın huzurunda olma sanatı anlamına gelir. Tam anlamıyla adab-ı muaşeret (görgü kuralları) demektir ama sadece o değil. Bir ustanın huzurunda nasıl bulunulacağı sanatı demektir, aslında, nasıl orda olup da olmama, orda olduğun halde nasıl orda değilmişsin gibi olma sanatıdır.

Ustası Büyük Cüneyt’in huzuruna çıkmış bir mürit hakkında bir hikaye anlatılır. Mürit ustanın karşısında tam bir saygı ve hürmet içinde, Allah’a ibadet eden biri gibi ayakta duruyormuş. Usta şöyle demiş: “Mükemmel bir şekilde duruyorsun ama orada hiç olmasan daha iyi olurdu”. Bu adaptır - ustanın huzurunda bir yokluk olarak bulunmak. Böylece onun varlığı, senin varlığının bütün kuytu köşelerini doldurabilir. Adap ona hiçbir direnç göstermemektir, adap, çevrende hiçbir zırhın olmamasıdır, adap kendini savunmamaktır.

Bizim durmadan yaptığımız da budur: sürekli olarak kendimizi savunuyoruz. Dış dünyada, bunda hiçbir sorun yok; kendini savunmak zorundasın. Hayatta kalmak için sürekli bir mücadele içindesin ve bir zırh kuşanmak zorundasın, yoksa sömürülürsün; insanlar senin savunmasızlığından, senin açıklığından yarar sağlarlar. Bu yüzden, dünyevi

konularda bir dereceye kadar dirençli, savunmada olmak zorundasındır ve bunda bir sorun yoktur.

Ama aynı tutum ve davranışı, ustayla birlikteyken sürdürür-sen, ustayla birlikte olmanın bir anlamı kalmaz. Orada bütün savunma yapılarından ve stratejilerinden vazgeçmek zorundasın. Kapılarını ve pencerelerini açmak zorundasın ki usta içine ışık gibi, meltem ve yağmur gibi akabilsin, senden hiçbir direnç görmeden içine işleyebilsin. Tam bir alıcı olmak zorundasın, dişil olmak zorundasın. Adap budur.

Ve güven adabın temelidir.

Şimdi güzel bir kıssa:

Anlatılır ki adamın biri Delhi'li Üstad Baki-Billah'ın huzuruna çıkmış ve şöyle demiş, "Hafız'ın, 'Hocan derse seccadeni şarapla lekele, itaat et ona' diyen meşhur şiirini okuyorum ama gücüme gidiyor bu."

Sufilerin dünyasında satsang'a ustanın toplantısı denir, dar-bar -"ustanın meclisi" çünkü müritler söz konusu olduğunda usta bir kraldır. Gerçekten de başka kim kral olabilir ki? Bir ustanın
krallığıyla karşılaştırıldığında bütün diğer krallar birer yoksul dilencidirler. Onun krallığı Tanrı'nın krallığıdır. O gerçekten zengindir. Bir dilenci olarak da yaşayabilir, bir kral gibi de-bunun önemi yoktur -ama o zengindir ve sadece odur zengin olan. Sufiler onun toplantısını "meclis", darbar olarak adlandırmakta haklıdırlar.

Usta sadece bir hoca değildir, meclis de bir sınıf değildir. Usta gerçekten ustadır. Müritler, bütün benlikleriyle teslim olanlardır. Artık ayrı ayrı var olmazlar, onlar bir boyun eğişten başka bir şey değillerdir. Ustaya bir kral olarak, gerçek kral olarak saygı gösterirler.

Anlatılır ki adamın biri Delhi 'li Üstad Bâki-Billah'ın huzuruna çıkmış ve şöyle demiş: "Hafız Üstad'ın ... meşhur şiirini okuyordum..."

Okumak asla gerçeği bilmene yardım etmez çünkü ne okuduğunu anlayamazsın. Anlam kelimelerin içinde değildir, asla; kelimeleri okursun ama anlamı sen verirsin. Anlam her zaman senin anlamındır. Kelimeler sana boş olarak gelir ve sen o kelimelerin içine kendi anlamını doldurursun.

Hafız’ı anlamak için Hafız olacaksın, İsa’yı anlamak için İsa olacaksın; başka yolu yok. Eğer İsa olmadan İsa’yı anlayabileceğini düşünüyorsan, tamamıyla yanılıyorsun. Büyük sözlere, kavramış olanların sözlerine yaklaşmanın yolu bu değildir.

Bu adam diyor ki: “Üstad Hafız’ın meşhur sözlerini okuyordum.” Onu okuyabilirsin ama anlayamazsın. Aslında onu yanlış anlarsın.

Kendince anlayacaksın. Anlayabildiğin şekilde anlayacaksın.

Ayyaşın biri, melankolik ve sarhoş bir halde meyhaneden çıktı ve dışarıda kilisesinin papazıyla karşılaştı.

Papaz üzgün bir halde şöyle dedi: “Ah John, seni böyle bir yerden çıkarken gördüğüme çok üzüldüm.”

Ayyaş sempatik bir şekilde gözyaşı dökerken, “O halde” dedi, kısık bir sesle, “Hemen geri döneyim.” Ve öyle de yaptı.

Bu adam diyor ki: , “Hafız’ın, ‘Hocan derse seccadeni şarapla lekele, itaat et ona’ diyen meşhur şiirini okuyorum ama gücüme gidiyor bu.”

Doğal olarak, belli ki seccadeni şarapla lekelemek, kutsal şeyle
re yapılabilecek en büyük saygısızlıklardan biri olduğu için; “Hafız çıldırmış olmalı! Ne diyor böyle? O bir Müslüman olamaz. Neler söylüyor? -seccadeni şarapla lekelemek mi?” gücüne gidiyor. Şaşırmış, kuşku duymaya başlamış. Ona hala “büyük Üstad Hafız” diyor ama içinde büyük bir kuşku belirmiş.

Hayatlarımızın yüzde doksan dokuzu kuşkulardan oluşur çünkü hayatımızın yüzde doksan dokuzu gidişten, dışa dönüklükten oluşur. Kuşku içinde yaşarız, kuşku neredeyse bizim doğamız olmuştur. İlk yaklaşımımız, davranışımız, eğilimimiz kuşkuyladır. İlk önce kuşku duyarız -aksi ispatlanmadıkça. Güvenmek için kanıtlara ihtiyaç duyarız. Kuşku için herhangi bir kanıta gerek yoktur; kuşku duymak bizim alışkanlığımız olmuştur.

Mürit bu alışkanlığı değiştirmek zorundadır; güvenmeyi öğrenmek zorundadır. Aksi kanıtlanmadıkça güven; sadece kanıt varsa kuşkulan. Aksi takdirde kuşkulanma; kanıtlanmadıkça kuşkulanma. Bu büyük bir

değişikliktir. Sıradan bir adamı mürit yapan budur. Bu, ihtiyaç duyulan dönüşümdür.

Bir yabancı görürsün. Akla ilk gelen kuşkudur -belki bir hırsızdır, bir katil, kim bilir? Aksi ispatlanmadıkça hiçbir kanıt olmaksızın kuşku taşırsın. Ona güvenmezsin.

Mürit, bu çirkin kuşkulanma alışkanlığını bırakarak, yaklaşımını değiştirmek zorundadır -en azından Ustaya karşı ve sonra da yavaş yavaş ustanın diğer müritlerine karşı, onun topluluğuna karşı.

Kuşku pazar yerinde iyidir ama pazar yeri bütün hayatın olmamalıdır. Başka bir dünya için, başka bir boyut için birşeyler ayırmalısın. İçsel varlığının en azından küçük bir köşesini bir güven mabedi olarak ayırmalısın. Eğer kuşkuyla dolu olursan, artık hastalıklarla dolusundur, artık içinde hiçbir huzur kaynağı kalmamıştır. Birine her güvenebildiğinde büyük bir neşe duyarsın. O yüzden aşk bu kadar neşelidir -çünkü birine güvenebiliyorsun-dur.

Adolf Hitler'in asla bir kadına aşık olamadığı söylenir çünkü herhangi bir kimseye asla güvenemedi. Asla hiçbir kadının onunla odasında kalmasına izin vermedi. Neden? Kadınlarla ilişkileri olmadığı için değildi bu. Kadınlarla ilişkileri oluyordu ama hiçbir kadının geceyi odasında geçirmesine izin vermezdi. Kim bilir? -belki onu zehirleyebilir. Kim bilir? -bir casus olabilir. Arkadaşlık
kurma yeteneği yoktu. Dünyadaki en yalnız adamlardan biriydi. Eğer bir kadını sevemezsen, eğer ona güven bile duyamazsan, bir tür sürekli paranoya ve korku hali içinde yaşayacağın kesindir. Bütün hayatı boyunca bir kadınla evlenemedi çünkü bir kadınla evlenirsen artık ona güvenmek zorundasın demektir. Artık seninle kalacaktır ve yemeğini hazırlayacak, seninle uyuyacaktır ve hiç gerek yokken savunmasız olacaksın demektir. Bir kadınla evlendi, orası kesin ama intihar etmeden sadece üç saat önce.

Gecenin yarısında bir rahip uykusundan kaldırıldı ve onun kaldığı bodrum katına getirildi. Yarı uykuda, neler olduğunu anlamadan, bir şekilde töreni gerçekleştirmeyi becerdi. Hiç arkadaş yoktu, hiç akraba yoktu, sadece birkaç koruma. Ve evlendikten sonra ne yaptı? Kadınla sevişti mi?

Hayır, ikisi de intihar ettiler. Evlendikten sonra yaptığı tek şey buydu. Belki de ölürken birinin onu takip etmesini istedi ve bu yüzden evlendi.

Belki de Adolf Hitler uç bir durum ama eğer kendi zihnini izlersen her bireyde aynı tür kuşkunun az ya da çok, var olduğunu göreceksin. Bir adamla veya bir kadınla yıllardır yaşıyor olsan bile kuşku inatla hala oradadır. Daima göz ucuyla bakıyorsun-
dur:"Kim bilir?"

Bu, kendin için bir cehennem yaratmanın bir yoludur.

Hayatında, tamamen açık olabildiğin en az bir adam bul, bu
senin ilk aşk dersin olacak ve ilk Tanrı dersin olacak ve ilk aşkın-
lık dersin olacak.

Adam diyor ki: "Gücüme gidiyor."

İskoçyalı, ağrıyan dişini tedavi ettirmek için "acısız" dişçinin salonuna girdi. Doktor dişi muayene etti ve şöyle dedi: "Korkarım çekilmesi gerekiyor ve bunu yapmak için size anestezi uygulamamız gerekecek."

"Anestezi mi?" diye sordu İskoç.

"Evet -bilirsiniz işte bir tür gaz. Sizi birkaç dakikalığına uyutacak ki bu arada ben de canınızı acıtmadan dişi çekebileceğim."

"Gazın etkisi altındayken hiçbir şey hissedemeyecek miyim?"

"Hayır, hiçbir şey hissetmeyeceksiniz."

Bunun üzerine İskoçyalı cüzdanını çıkarıp para saymaya başladı.

"Şimdi ödemeniz gerekmez," dedi dişçi. "Diş çekildikten son
ra çok zamanınız olacak."

"Size ödeme yapmaya hazırlanmıyordum. Sadece, siz bana gazı vermeden önce ne kadar param olduğuna bakıyordum."

İnsanlar böyle yaşıyor.

Hafız'ın, "Hocan derse seccadeni şarapla lekele, itaat et ona" sözüyle karşılaşmış olsaydın: sen de kuşkulanır, şüphe ederdin. Bütün dini öğretilerine karşı geliyor bu. Bütün yaşam deneyimine karşı geliyor.

Her zaman tedbirli olman söylendi sana; o yüzden bu kadar gerginsin, o yüzden insanlar gevşeyemiyor. Eğer güvenemezsen gevşeyemezsin, eğer

gevşeyemezsen yaşamın tadını bilemezsin.

Bâki-Billah şöyle dedi: “Bir süreliğine benden ayrı yaşa sonra ben sana meseleyi izah edeceğim.”

Usta neden “Bir süreliğine benden ayrı yaşa ...” diyor? Çünkü bir ustanın yakınında olduğun zaman, güven yanılsamaları yaşamaya başlarsın, çünkü ustanın varlığının kendisi senin içsel kimyanı değiştirmeye başlar. Onun varlığının kendisi simyaya dairdir. Güven içinde yükseldiği için değil, usta orada olduğu ve onun daimi lütufları, yarattığı genel atmosferi sana, ona güvendiğin kuruntusunu verdiği için ona güvenmeye başlarsın.

Sanyasinlerimi daima aylar, yıllar boyunca uzaklara gönderirim, sadece onların nerede olduklarını gerçekten deneyimleme-leri için yaparım bunu. Burada, bir dalganın üstüne binmiş gidiyorsunuz. Burada, benim varlığım ve binlerce diğer sanyasinin varlıkları, sizi etkileyebilen, döndürebilen, sallayabilen, içinizde bir dans yaratabilen, size bir şarkı sunabilen bir enerji alanı yaratıyor. Ve doğal olarak bunun sizin dansınız, sizin şarkınız olduğunu düşünüyorsunuz ama öyle olmayabilir. O sadece etki olabilir, enerjinin canlılığı tarafından yakalanmanız olabilir. Bazen müridin uzaklara gitmesi iyidir -usta aksine karar vermedikçe tabii.

Yani, zaman zaman size “Birkaç aylığına Batıya git” dediğimde alınmayın, reddedilmiş hissetmeyin kendinizi. Bu sizin için gerekli bir adım, varlığınızın bir ihtiyacı olabilir. Zenginleşmiş olarak geri geleceksiniz. Sizin olanı ve olmayanı bileceksiniz. Neyin sizin olduğunu ve neyin büyük bir enerji girdabının bir etkisi olduğunu bilmek her zaman çok iyidir.

Bâki-Billah: “Bir süreliğine benden ayrı yaşa.” diyor, çünkü
eğer usta tam o zaman bir şey söylemişse, mürit her halükarda onun dediğini kabul edecektir. Hafız’ın söylediğini kabul edemezdi çünkü Hafız onun ustası değildi. Ve Hafız ölmüştü -Ha-fız’la arasında yüzyıllar vardı. Hafız’a dair hiçbir şey bilmiyordu; Hafız’ın şarabını tatmamıştı, Hafız sadece yazıydı. Fakat kendi ustası Bâki-Billah oradayken birşey söylemişse mürit, güvenmiş olduğuna inanarak onun söylediğini yapabilirdi. Kuşku

duymamış olabilir -her ne kadar kuşku bilinçaltının derinliklerinde olabilse de.

Usta onu uzağa gönderir, böylece daha normal, daha gerçek, daha kendisi gibi olur; böylece ustayla arasındaki bağ gevşer, ustanın etkisi azalır ve eskir.

“Bir süreliğine benden ayrı yaşa sonra ben sana meseleyi izah edeceğim.”

Sufilerin yolu budur: onlar her zaman izah eder. Entelektüel bir şekilde cevaplamakla pek ilgilenmezler. Bütün çabaları, sana olayı izah edebilecek durumlar yaratmaktır.

Daha geçen gün, birisi benim hakkımda, işim, insanlarım, topluluk hakkında içinde kuşkular doğduğunu söylüyordu. “Bu doğal, endişe edecek bir şey yok. O kuşkuları bastırma -bu tehlikelidir. O kuşkuları asla bastırma. Onları izle, anlamaya çalış ve endişelenme çünkü eğer güven oradaysa, söylenmeden anlaşılan güven oradaysa, kuşkuları kendi lehine dönüştürmeyi başarabilir. Kuşkuları basamak olarak da kullanabilir. Kuşkuları, güvene hizmet eder hale getirebilir” dedim.

Mesele kuşkulardan kurtulma meselesi değildir, mesele gittikçe daha fazla güven kazanma meselesidir. O zaman kuşkular dönüştürülebilir, kullanılabilir. Kuşku orada olmak zorundadır çünkü bu topluluk bir oluş hâlidir. Onu diğer aşramlar gibi bir aş-ram olarak düşünmeye devam ediyorsunuz. Bütün diğer aşram-lar, içinizde güven yaratabilecek şekilde yapılırlar, sizin taleplerinizi yerine getirecek şekilde düzenlenirler; Ama unutmayın, o zaman kuşkunuz asla kışkırtılmayacağı için dönüştürülmeyecek-tir de.

Bu, Hindistan’da karşınıza çıkan aşramlar gibi sıradan bir aş-ram değildir. Onlar sizin bütün beklentilerinizi yerine getirirler. Onlara nasıl güveneceğinizin tamamen farkındadırlar. Burada
olansa tamamen farklı bir olgudur. Bütün beklentilerinizi biliyorum ve tam olarak zıttını yapıyorum. Ve bu artarak böyle olmaya devam edecek. Buraya daha fazla insan geldikçe her tür beklentiyi daha fazla yıkacağım. Talebiniz ne olursa olsun karşılanmayacak, böylece kuşkunuz yüzeyde kalacak:

onunla ilgili bir şey yapmak zorundasınız. Eğer bilinçaltına kayarsa onu unutursunuz. Bu tehlikelidir; orada sonsuza kadar kalacak demektir.

Mesela, benim yoksulluk içinde yaşamamı istiyorsunuz. Çok kolaylıkla yoksulluk içinde yaşayabilirim, bunda hiçbir sorun olmaz. Bütün hayatım odamda oturmaktan ibaret. Eğer Hindistan başbakanı beni hapse atmaya karar verse hayatımda hiçbir fark olmazdı, aynı olurdu.

Bu mekanın sizin fikirlerinize göre işlev görmesini istersiniz..

Geçen gün bir Alman sanyasin şöyle diyordu: “Kız arkadaşım gelecekti ama senin araban yüzünden gelişini erteledi. Gelmemesinin sebebi araban.” O kıza minnettarım! Üçüncü sınıf bir Hint arabası alabilirim ve bu sizin gelişinizi ertelemeyecek hatta daha erken geleceksiniz ve kendinizi çok muhteşem hissedeceksiniz. Aslında yürüyerek de gelebilirim çünkü arabaya hiç ihtiyacım yok! Sadece iki dakikalık yürüyüş. Ben hiç dışarı çıkmam, bunu biliyorsunuz. Arabaya gerek yok.

O halde araba neden orada duruyor? Ve neden en pahalısı? Sadece kız arkadaşlarınızın gelişini ertelemek için. Kız arkadaşlarınızdan bıktım! Gelmediği iyi olmuş.

Sadece düşün, eğer ben yoksul bir şekilde paçavralar ve Hintlilere özgü bir pislik içinde oturuyor olsaydım kız arkadaşın “İşte gerçek usta burada” diye düşünecekti ve inanacaktı -ama kendi düşüncesine inanacaktı, bana değil. Kendi beklentilerine inanacaktı, bana değil. Ben ikincil olacaktım. Onun beklentileri karşılanır: bu yüzden inanır. O kendisine inanır, bana değil.

Bütün beklentilerinizi küçümseyip zıttını yapacağım. Ancak o zaman bana, inanırsınız. O zaman güven gerçektir.

Epey uzun bir süreden sonra mürit bilgeden bir mektup aldı. şöyle diyordu: “Bütün paranı al ve onu herhangi bir genelevin kapıcısına ver.”

Şimdi, ne biçim bir nasihattir ki bu? Kendini düşün, sana böyle bir nasihat verseydim. ki sana bunun gibilerini vermeye de-
vam ediyorum. Mürit şok

oldu....

Doğal olarak. Müride kızamazsın; insanoğlu böyledir. Hep göz ucuyla bakar, hep kuşkuludur. İnansa, güvense bile bu sadece yüzeyseldir. Seninle bir yere kadar gidebilir ve sonra zihni reddetmeye başlar: “Bu çok fazla. Bunun ötesine geçemem. Beni ne sanıyorsun? Aptal mıyım?”

Mürit şok oldu..

Ve şok olduğunda, doğal olarak, ustanın nesi var böyle diye düşünür. Bu safi kafasızlıktır, çünkü usta seni kasten şok ediyor olabilir. Şok, belki de bir şok-tedavisidir. Yavaş yavaş “şokiatrist” olarak bilinmeye başlanan psikiyatristlere sorabilirsiniz -insanlara elektrik şokları, insülin şokları vermeye başladılar. Fakat usta, bir zaman geldiğinde gerçek bir şokun sisteme çok iyi geldiğini eskiden beri biliyor olmalıydı. Seni canlandırır, kendine gelmene yardımcı olur, sana canlılık verir, seni tekrar tetikte tutar.

Mürit şok oldu ve bir süre ustanın bir sahtekar olduğunu düşündü.

Müridi anlamak zorundasın çünkü o sensin! O, dünyadaki sözde-müritlerin mükemmel bir örneğidir. Kuşku doğdu: “Bu usta sahtekara benziyor. Bazı genelevlerle yasadışı bir ilişki içinde olmalı, parayı vermek zorundayım. Bunda bir iş var! Ne biçim bir emir bu? Ve hiçbir açıklaması da yok.”

Usta asla açıklama yapmaz. Usta sadece sana bir emir verir ve o, yerine getirilmek zorundadır. Eğer açıklama istersen fırsatı kaçırdın demektir çünkü açıklamalar yapılabilir ama onlar sadece senin mantığını tatmin eder. Eğer mantığın tatmin olduktan sonra bir şey yapıyorsan, o güven değildir. O, senin güveninin artmasına yardım etmez.

Mc Ginnis ölüyordu. Avukat, vasiyetini yazmak için geldi. Karısı Bridget Mc Ginnis de bu önemli törende yerini almıştı.

“Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde borçlarınızı belirtiniz” dedi kanun adamı.

“Tim Reilly’nin bana kırk dolar borcu var,” diye inledi hasta adam.

“Güzel,” dedi müstakbel dul.

“Sean O’Neill’in otuz yedi dolar borcu var.”

“Son derece makul” dedi kadın, gözleri parlayarak.

“Michael Callahan’a iki yüz dolar borçluyum.”

“Yüce Tanrım! Aklını kaçırmış şu adamın sayıklamalarını işit!”

Şimdi işler değişti. Sana karşı değilken işine geliyor. Senin beklentilerini karşılarken herşey mükemmel, “Son derece makul.” Ama şimdi? -”Yüce Tanrım! Aklını kaçırmış bu adamın sayıklamalarını işit!” ... adam deli. Eğer birine iki yüz dolar ödemek zorundaysan, adam tamamen deli. Zihnin çalışma şekli böyledir ve zihin bunun akıllıca olduğunu düşünür.

Düğün töreni devam ederken son olarak papaz geline sordu, “Kocana itaat edecek misin?”

“Siz beni aptal mı sandınız?”

Bu, dünyada gittikçe daha yerleşik bir tavır haline geliyor. Din bu nedenle buharlaştı. İnanmanın ahmaklık olduğu, güvenmenin aptallık olduğu; güvenmemenin ve sürekli kuşku duymanın aklın yolu olduğu, insanların zihinlerinde yerleşik bir şey halini aldı. Ama öyle değil.

Evet, eğer bilimsel bir araştırma işindeysen kuşku akıllıcadır ama eğer bilincinin içinde bir araştırmadaysan güven akıllıcadır. Hangi yöntemin gerekli olduğunu ve nerede olduğunu akıl bilir. Akıl, farklı farklı yönlerde kullanışlı olan farklı yöntemlerle asla tembellik etmez. Akıl, belirli bir durumda ne yapılacağını bilir -ne zaman gözlerini ne zaman kulaklarını kullanacağını, ne zaman kuşkunu, ne zaman güvenini kullanacağını bilir.

Mürit şok oldu ve bir süre ustanın bir sahtekar olduğunu düşündü. Kendisiyle günlerce boğuştuktan sonra en yakındaki kötü şöhretli eve gitti ve sahip olduğu bütün parayı kapıdaki adama sundu.

Evet, bir sürü kuşku vardı ama derinlerde bir yerde hala biraz güven de vardı. Usta onu bu yüzden uzağa gönderdi -kendi kendine boğuşması için -çünkü eğer içinde bir yerlerde, söylemeye gerek olmadan anlaşılan biraz güven bulabilirse hayat tapınağının üzerine inşa edilebileceği kayayı da bulacaktı. Ustanın huzurunda olsaydı hemencecik “Evet efendim.” diyecekti. Gidecek ve parayı verecekti ama bunun pek yardımı olmayacaktı. Yüzeysel olacaktı ve kuşku içinde kalacak, öyle ya da böyle -intikamla -ortaya çıkacaktı.

Bu hep olur. Eğer sana bir şey yapmanı söylersem, yaparsın çünkü güvenin gerekli olduğu söylenmektedir -dediğimi bu nedenle yaparsın-ve kuşku hala oradadır ama onu baskı altında tutarsın ve önünde sonunda bir yerden, farklı şekillerde çıkmaya başlar. Yeni delikler bulmaya başlayacaktır. Seni zehirleyecektir.

Eğer kuşkuları bastırmadan geliyorsa, eğer kuşkuların eksiksiz ifade edilmesine izin veriyor ve sonra ortaya çıkıyorsa, eğer kuşkulara bütün fırsatları tanıyor ve ondan sonra da üstün geliyorsa güven iyidir. Bu, müridi uzun süreliğine uzaklara gönderme hile-siydi.

Mürit şok oldu ve bir süre ustanın bir sahtekar olduğunu düşündü. Kendisiyle günlerce boğuştuktan sonra...

Bu boğuşma önemlidir. Artık mürit ikiye bölündü. Bir tarafı “Usta nasıl sahtekar olur?” diyordu. Onu tanıyordu, ustayla içten bir yakınlık içindeydi, adamı kendi gözleriyle görmüş, onun yaşamını, ışığını hissetmişti, onun ne olduğunu biliyordu. Kalbinin bir tarafı “Güven” demeye devam ediyordu ama bütün zihin, dışarıya doğru giden zihin binbir kuşku yaratıyordu.

Mücadele zihinle kalp arasındaydı, dışa giden enerjiyle içe giden enerji arasında. Mücadele, nefes vermeyle nefes alma arasındaydı. Bu kargaşa içinde ilerlemek iyidir.

Size verdiğim gruplar, bu kargaşa içinde ilerleme araçlarıdır: güvenin gerekli olduğu binbir tane durum yaratırlar. Ve doğal olarak her tür kuşku doğar ve bu karışıklıktan çıkmanın yolunu bulmak için savaşmak, boğuşmak zorundasınız. Eğer bundan çıkış yolunu bulabilir, eğer bunun içinde ilerleyebilir ve bozulmamış olarak çıkabilirseniz olağanüstü değerli bir şey kazanılır. Batıda aynı grupların amacı farklıdır; buradaki amaç tamamen farklıdır.

Batıda amaç, kendi hayatınızda biraz daha olgun olmanıza, hayatınızı biraz daha kabul etmenize, işlevinizi daha iyi bir şekilde yerine getirebilmeniz ve gereksiz nevrotik kalıplara girmemeniz için biraz daha uyanık olmanıza bir şekilde yardımcı olmaktır.

Batı’da aynı grupların amacı psikolojiktir.

Burada sadece psikolojik değildir. Evet, o var ama daha fazlasını da içerir: manevidir de. Psikolojik amaç sadece ikincildir; asıl olan manevi amaçtır. Manevi amaç, bütün kargaşanı su yüzüne
çıkarmaktır. Bütün kuşkuların, önceki birçok hayatlar boyunca taşımış olabileceğin olası kuşkular su yüzüne çıkarılmak zorundadır çünkü sadece su yüzündeyken buharlaşıp yok olabilirler. Bodrum katından, bilincinden, bilinçaltından, kolektif bilinçaltın-dan çıkarılmak zorundadırlar. Varlığının her düzeyinden onlarla karşılaşabileceğin yere, yüzeye çıkarılmak zorundadırlar.

Ve bu sadece biraz daha olgun, biraz daha kabullenici, biraz daha az nevrotik, biraz daha normal olma meselesi değildir, hayır: amaç, güvenini arttırmada sana yardımcı olmaktır. Batı'da
amaç bu değildir.

Tanrı, Batı'daki hümanist psikoterapilerin hiçbirinin amacı değildir. Tanrı burada amaçtır.

Bu nedenle, zaman zaman olduğu gibi Batı'dan bir terapist geldiğinde, eğer çok kibirli, egoist biriyse ve bu gruplar hakkında her şeyi bildiğini düşünüyorsa bunlardan pek yararlanmaz çünkü bu grupları çok uzak bir sona ulaşmak için bir araç olarak kullandığımızı bilmez.

Geet Govind'e olan da budur. Esalen'den gelip bir gruba katıldığında çok kızdı, sinirlendi. Ama korkaktı da. Bana hiçbir şey söylemedi; bir şeyler söylemeliydi. Eğer biraz cesareti olsaydı bir şeyler söylemeliydi, "Gruplar böyle yürütülmez" gibi. Hiçbir şey söylemedi, sadece kaçtı. Ve şimdi de, Esalen'de bana karşı bir anti-propaganda yaratmaya çalışıyor.

Burada benim önümde ağlıyor, inliyordu, gözlerinden yaşlar dökülüyordu ve şimdi orada bana karşı propaganda yaratmaya çalışıyor. Neden böyle oldu?

İşlerin burada değişik bir şekilde, değişik bir amaç için yapılıyor olduğunun farkında olmadan-"Bir Yüzleşme grubu bu şekilde olmalıdır" - gibi sabit fikirleriyle gelmişti. Bana sormuş olsaydı açıkça görecekti ama bunu soracak kadar bile cesur değildi. Sadece kaçtı.

Geçen gün Amit Prem, Esalen'den bir mektup aldı. Amit Prem, Esalen'de birkaç terapi grubu yürütüyor ve gruplarına benim yöntemlerimi, meditasyonlarımı, fikirlerimi, yollarımı tanıtıyor. "Osho'yu tamamen bırakmak zorundasınız, ancak o zaman burada gruplar yürütmenize izin verilecek. Gruplarınızı ve yöntemlerinizi yeniden yapılandırmak zorunda olacaksınız" diyen bir mektup aldı. Bu, benzer durumdaki diğer birkaçına da oluyor.

Ne zaman bir sabit fikirle gelirsen, kim olursan ol, benimle başın belaya girecektir. Burada kafa karışıklığına uğrayacaksın. Son derece müsait, anlayışlı olmak zorunda olacaksın. Beklentilerini bir kenara bırakmak zorunda olacaksın.

Bazen aynı yöntemler kullanılır ama farklı bir amaç için. Burada, terapi gruplarının hepsinin bütün amacı sadece psikolojik değildir. Sizin psikolojiniz beni pek ilgilendirmiyor. Eğer onun üzerinde çalışmak zorundaysam bu sadece sizin orada takılı kal
mış olmanızdandır. Benim bütün ilgim sizin maneviyatınızdadır.

Zihninizin karışıklığından kurtulabilmeniz ve daha yüksek ruh uçuşlarına müsait olabilmeniz için psikolojiniz üzerinde çalışıyorum. Taşlarla ilgilenmiyorum ama birşeyler yapmak zorundayım çünkü taşlar boynunuza asılmış vaziyette ve indirilmeleri gerekiyor. Ancak o zaman kanatlarınızı açabilirsiniz... ve yalnızdan yalnıza uçuş başlayabilir.

Geet Govind işin püf noktasını kaçırdı ve şimdi bu davranışlarıyla, bana dönüş kapılarını kendisi kapatıyor. Ben müsaitim ve müsait olacağım. Adamda biraz potansiyel görüyorum, onda bir-şeyler mümkün ama hiçbir şey anlamadan, benimle hiç konuşmadan burada birkaç gün geçirerek bir fırsatı kaçırıyor. Ona "Nasıl hissediyorsun?" diye üç defa sormuştum çünkü sürekli olarak, onun ağlamasının inlemesinin yüzeysel olduğu, bana gösterdiği teslimiyetin görünüşte olduğu hissini almıştım, derinlerinde çok egoistçe bir tutumu vardı; er ya da geç intikam alacaktı.

Ve şimdi yaptığı da bu -intikam alıyor. Şimdi, ağlayıp gözyaşı döktüğü, ayaklarıma kapandığı için büyük suçluluk hissediyor olmalı. Artık, "Hepsi

hataydı”, “Kandırılmıştım”, “Unutun onu”, “O sadece bir dönemdi”, “Pek önemi yok”, “Bir anlam ifade etmez”, “Benim gerçekliğim şu anda yaptığımdır” diyen egosunu tatmin etmek için bir şey yapmak zorunda.

Bu adam için üzülüyorum. Buradayken biraz daha açık ve savunmasız olmuş olsaydı bu ikilik ortadan kalkardı.

Onun hakkında gözlemim şudur: ağlamaya ihtiyacı var, teslim olmaya ihtiyacı var, sadece yüzeyden değil, en derin özünden gelen bir ihtiyaç bu. Fakat bana ya da benim insanlarıma bir fırsat vermedi. Onun içinde kargaşa yaratmaya çalışıyorduk. Boğuşmak zorundaydı ama o kaçtı ve şimdi orada tek başına boğuşuyor. Ve bunun pek faydası yok.

Günlerce kendisiyle boğuştuktan sonra en yakındaki kötü şöhretli eve gitti ve sahip olduğu bütün parayı kapıdaki adama sundu.

Sonuçta, güven aşkı kazanır. Ve güven, kuşkuları bastırmadan üstün geldiğinde, içinde bir hakikat vardır. “Bu kadar paranın karşılığında,” dedi kapıcı, “Sana koleksiyonumuzun en seçkin mücevherini, el değmemiş bir kadın tahsis edeceğim.”

Odaya girer girmez içerideki kadın şöyle dedi: “Bu eve kandırılarak getirildim ve zorlama ve tehditlerle burada tutuluyorum. Eğer adalet duygun buraya geliş sebebinden daha güçlüyse kaçmama yardım et.”

O zaman mürit, Hafız’ın şiirinin anlamını kavradı, “Hocan derse seccadeni şarapla lekele, itaat et ona.”

Güven, nasıl itaat edileceğini bilir. Güven sadece itaati bilir. Ve itaat vasıtasıyla ego yavaş yavaş kaybolur. Sorun, egoyla egosuz-luk arasındadır. Ustanın bütün işlevi, senin bir ego olarak ölmende sana yardımcı olmaktır ve bu yolda bütün araçlar ve yöntemler kullanılmak zorundadır.

Hatırlayın bunu. Çok çabuk kaçmayın. Bu simya laboratuvarı-na bir şans verin. Her tür kargaşa yaratılacaktır, kasten yaratılacaktır. Her tür kuşku kışkırtılacaktır, kasten kışkırtılacaktır. Size, yerine getirmeniz istenen saçma emirler verilecektir.

Geet Govind gibi kaçmayın. O bir fırsatı kaçırdı. Böyle bir fırsatla pek çok hayatlar boyunca karşılaşmayabilir. Hala çok geç değil; gelebilir. Kapılarım her zaman açıktır.

Fakat şu unutulmamalıdır: buraya egonuz ve beklentilerinizde desteklenmek için gelmeyin. Buraya ölmeye gelin!

Eğer beni severseniz sizi öldüreceğim. Ve sadece, bir gün, öldürüldüğünüzde beni öldürme fırsatına sahip olacaksınız. O gün en büyük gündür: usta ve müridin her ikisi de öldürüldüğünde geriye sadece O kalır. Tanrı ustanın içindedir, Tanrı müridin içindedir.

Mürit ve ustanın ikisi de kaybolduğunda sadece Tanrı kalır geriye. Ve bu Sufizmin hedefidir. Bütün dinlerin hedefidir ve bizim burada ulaşmaya çalıştığımız hedeftir.

Bugünlük bu kadar yeter.

# 6. BÖLÜM

# BİLİMSEL, DUYGUSAL DİN

Birinci soru: Osho,

Bana göre Doğu'nun geleceği -ister kadercilikle gelen açlık ve yoksulluk, ister kapitalizmle gelen Batılılaşma olsun -nereden bakılırsa bakılsın kasvetli görünüyor, bu nedenle, insanlar kendi içsel arayışlarıyla tekrar ilgilenmeye başlamadan önce Doğu'nun Batı olması gerekli değil mi? Doğu'nun insanlarının, manevi yoksullukları tekrar aşikar olmadan önce maddi zenginliğe ulaşmaları gerekli değil mi?

Fakat Batı'nın yükü zaten dünyanın sırtında: atom bombası; düş kırıklığıyla gelen şiddet; ruhun otomatikleştirilmesi; ormanların yok edilmesi ve havanın, denizin kirliliği gibi nedenlerle çevrenin, hassas dengesini sağlayıp sağlayamayacağı belirsizken, dünya bir Batı'yı daha kaldırabilir mi?

Gelecek kasvetli görünür ama hep öyle görünmüştür. Bu yeni bir şey değil. İnsanlık tarihinde gidebildiğin kadar geriye, Adem ve Havva'nın cennet bahçesinden kovuldukları, insanın başlangıcının ilk anına da gitsen, geleceğin hep kasvetli göründüğünü göreceksin. Tanrı'nın bahçesinden atılan ve kapıların artık kendilerine kapandığı Adem ve Havva'yı düşün. Gelecekleri nasıldı? Çok kasvetli görünmüş olmalı. Tek bildikleri uzaklaştırıldıklarıydı. Güvenlikleri, selametleri, dünyaları herşey ellerinden alınıyordu. Geleceğe dair ne umutları vardı ki? Sadece karanlık, ölüm. Korkutucu olmalı.

Ve bu söyleyeceğim de sadece bir ibret öyküsü değil: bir çocuk her doğduğunda gelecek ona kasvetli görünür çünkü rahim -rahmin güvenli, salim ortamı -çocuktan uzaklaştırılmaktadır ve çaresiz çocuk dışarı atılır. Bu çocuğun durumu sana neyi düşün
dürür? Psikoanalizciler, en büyük travmanın doğum travması olduğunu ve insanın bunun acısını ömür boyu çektiğini söylerler. Travma kelimesi,

“yara” anlamına gelen bir kökten türer; doğum travması iyileşmiş bir insan çok zor bulunur.

Bu yara ancak, kişi aydınlandığında iyileşir çünkü bir insan aydınlandığında tekrar Tanrı’nın sonsuz rahmindedir; yoksa yara acı vermeye devam eder.

Bütün hayatın boyunca o yarayı gizlemeye çalışırsın ama o saklayarak ortadan kaldırılamaz. Her çocuk doğarken, doğum kanalından çıkarken, geleceğin kasvetli olduğunu hissediyor olmalı; ve her çağ bunu hissetmiştir. Çünkü gelecek bilinmezdir, bu yüzden kasvetli görünür.

Bu, modern insanın hissettiği yeni bir şey değil; bu, insanoğlu kadar eskidir. En eski kayıtlara kadar gidebilirsin ve bu her kadim yazıda söylenir, “Gelecek kasvetlidir”. Bunun doğal sonucu olarak da geçmiş altın çağdır. “Gelecek kasvetlidir”. Geçmiş iyiydi -sat-yuga, Hakikat Çağı; ve gelecek, kaliyuga -Ölüm ve Karanlık Çağı.

Bu tutum zihninin derinliklerinde bir yerlerdedir ve seni çevreleyen zaman ve gerçeklikle hiçbir alakası yoktur. Bu kötümser tutumu bırakmak zorundasın. Bu tamamen senin yaklaşımına bağlıdır.

Örneğin, “Batı’nın yükü zaten dünyanın sırtında: atom bombası,” demek çok kolaydır ve hiç kimse buna karşı fikir ileri sürmeyecektir, bu çok açık görünüyor. Fakat sana tekrar düşünmeni söylemek isterim, oturup tekrar iyice düşün. Aslında, savaşları imkansız kılan atom bombasıdır. Artık dünya savaşı mümkün değildir.

Eskiden olsa savaşmaya devam edebilirdik çünkü savaşlarımız çok etkisizdi, bir tehlike yoktu. Bu yüzden geçmiş üç bin yılda beş bin savaş yaptık. Sorun yoktu; sadece bir oyundu bu. Ve egoist erkek zihni bundan çok hoşnuttu, buna çok ihtiyacı vardı. Eğer atom bombası olmasaydı savaşlar devam ederdi. Atom bombası savaşın sonudur.

Gelecek kasvetli değil. Atom bombasının varlığının kendisi artık şu anlama geliyor; eğer savaşmaya karar verirsen bu evrensel bir intihar olacaktır. Kim bu riski almaya hazır? Hiç kimse kazanamayacak ve herkes ölecek. Hiç kimse galip gelemeyecek; o hal
de oyunun ne anlamı var?

Eğer birileri kazanır, birileri de kaybederse savaş anlamlıdır. Eğer kimse kazanamayacak ve herkes yok olacaksa savaş saçma olur. Rusya ve Amerika'yı savaşmaktan alıkoyan tek şey atom bombasının varlığıdır; aksi takdirde savaştan başka bir seçenek görünmemektedir. Her ikisi de hazır, tamamıyla hazır ama atom bombası bunu imkansız kılıyor.

Savaşmak artık saçmadır. Eğer her iki taraf da yok olacaksa ne anlamı var? Atom bombası savaşı anlamsız kılmıştır.

Atom bombasını düşündüğüm zaman büyük bir umut görüyorum. Hiç de kötümser değilim. Günden güne her şeyin daha iyi ve daha iyi olacağına inanıyorum. Şaşıracaksın ama eğer anlarsan bu çok basit bir şeydir.

Savaşı topyekûn yapan şey atom bombasıdır. Şimdiye kadar savaş kısmî bir şeydi -birkaç kişi ölürdü -ama artık bütün yeryüzü ölecek. Öldürmekten öte bir noktaya ulaştık artık. O kadar çok bombamız var ki her insanı bin defa öldürebiliriz, bunun gibi bin tane yeryüzünü yok edebiliriz. Yıkıcı güçlerimizin önünde bu yeryüzü artık ufak kalmaktadır; yıkıcı güçlerimizle karşılaştırıldığında bu yeryüzü hiçbir şey değildir.

Artık riski kim alacak ve ne için? Zaferine şeytani bir zevkle bakmak için orada olamayacaksın, orada kimse olamayacak.

Savaş olmayacak. Üçüncü Dünya Savaşı olmayacak ve olmamasının sebebi Buda ve İsa ve onların şiddet karşıtı öğretileri ve sevgi öğretileri olmayacak, hayır! Atom bombası yüzünden olmayacak. Artık ölüm mutlak olduğu için intihar da eksiksiz olacak. Sadece insan değil kuşlar, hayvanlar, ağaçlar bütün yaşam dünyadan silinecek.

Bu, savaştan vazgeçmenin tek ihtimalidir. Öldürmede aşırı becerikli hale geldik, artık öldürmeye daha fazla izin verilemez. Bu şekilde düşün, şaşıracaksın. Ve o zaman, gelecek artık kasvetli olmayacak.

"... düş kırıklığıyla gelen şiddet" diyorsun. Bu doğru. İnsan her düş kırıklığı hissettiğinde...ve dünya, özellikle de Batı, düş kırıklığı hissediyor. Düş kırıklığı başarının gölgesi olarak gelir. Do-ğu'da düş kırıklığı yoktur çünkü başarı yoktur bu yüzden gölge eksiktir. Batı'da büyük düş kırıklığı vardır çünkü başarı gelmiştir;

insanın şimdiye kadar ihtiyaç duyduğu herşey artık var ama memnuniyet yok. Başarı, başarısız oldu -bu düş kırıklığıdır.

Ama bu, sanyas, meditasyon, din noktasıdır da. Evet, düş kırıklığına uğrayabilirsin ve bütün ümitlerinin suya düşmesi yüzünden -sen başarıya ulaştın ama hiçbir şey başarılmadı -içinde büyük düş kırıklığı doğar, daha şiddetli biri olabilirsin, cinayete meyilli olabilirsin, intihara meyilli olabilirsin. Ama diğer olasılık da oradadır, tamamen yeni bir biçimde düşünmeye başlayabilirsin: 'Başarı dış dünyada olamaz, o içsel bir şey olmak zorundadır'di-ye düşünebilirsin, 'yanlış bir yönde koşuyordum' diye düşünebilirsin. Senin yönün yanlıştı, o yüzden başarısız oldun.

Batı'da düş kırıklıkları yüzünden insanlar meditasyona, duaya, oturup derin düşüncelere dalmaya gittikçe daha fazla ilgi duymaya başlıyorlar. Bu da aynı düş kırıklığının bir parçası. Benim kendi gözlemim, bir insanın sadece iki seçeneği kaldığında: intihar veya dönüşüm, meditasyona başladığıdır.

Dış dünyada intihardan başka hiçbir şey görünmediği zaman değişir insan. Sadece o noktada, düş kırıklığının zirvesinde değişir. Değişim kayıtsız bir insanda olamaz; o, işler gerçekten hararetliyken ve başka bir çıkış yolu kalmamışken, bütün yolların yanlış olduğu kanıtlanmışken olur. Dış dünya ve bütün harici seyahatler tarafından tamamen düş kırıklığına uğratıldığında, bütün dışadönüklükler anlamsız gelmeye başladığında, ancak o zaman içsel bir hac yolculuğuna duyulan arzu, özlem ortaya çıkar.

Bu hep böyle olmuştur. Dönüşüm sadece uç durumlarda, hayat bir krizle karşılaştığında gerçekleşir. Su yüz derecede buharlaşır; bu miktarda ısı gereklidir. Batı, bu miktarda düş kırıklığı ısısı yaratmıştır. Bazıları daha şiddetli insanlar haline gelecek, birkaç kişi cinayete meyilli hale gelecek, birkaç kişi intihara meyilli hale gelecek ama insanlığın çok büyük bölümü değişmeye başlayacak.

". ruhun otomatikleştirilmesi" diyorsun. Endüstrileşme ve teknolojinin büyümesi insanı otomatikleştirmedi, insanı bir makine yapmadı. İnsan zaten hep bir makineydi. Endüstrileşme sadece bu gerçeği açığa çıkardı. Bu açığa çıkarış çok önemlidir. İnsan hep kölelik koşullarında yaşayageldi ama

kölelik o kadar aşikar, o kadar içe işleyici değildi; bir özgürlük yanılsaması hep var
dı.

Çevrenizi sarmış olan herşeyin makineleşmesi durumu, sizin de makineden başka bir şey olmadığınızın farkına varmanızı sağladı. Siz hep öyleydiniz. Buda'lar daima sizin bilinçsiz bir şekilde var olduğunuzu, bir robot gibi varlığınızı sürdürdüğünüzü, henüz bir insan olmadığınızı söyleyegeldiler ama yanılsama sürüp gitti. Modern dünya tek yanılsamayı elinizden aldı, gerçeği gözlerinizin önüne serdi: sizler verimli de çalışsanız, verimsiz de çalışsanız, birer makineden başka bir şey değilsiniz.

Böyle olmak zorundaydı çünkü sadece, makinelerle çalıştığınız zaman, sadece o zaman makinemsi var oluşunuzun farkında olabilirsiniz. Her zaman ağaçlarla ve hayvanlarla ve insanlarla yaşayagelmiştiniz ve size her zaman, özgürlüğün var olduğu yanlış fikri verilmişti.

Özgürlük yalnızca siz tamamen bilinçli olduğunuzda vardır. Sadece bir Buda özgürdür. Özgürlük Budalıktadır; başka hiç kimse özgür değildir, başka hiç kimse özgür olamaz. Ama insanlar inanabilir ... bu avutucu bir yanılsamadır. Modern dünya, yanılsamanızı elinizden aldı; bu iyi bir şey çünkü artık büyük bir özgür olma arzusu, makinenin ötesinde bir şeye ulaşmak için büyük bir özlem ortaya çıkacaktır.

Örneğin bilgisayar, aklın ne kadar verimli çalışırsa çalışsın bir işi senin aklın tarafından yapılandan daha iyi yaptığı için, aklın seni gerçek bir insan yapmadığını kanıtlamıştır. Artık, matematik alanında çok iyi işler yapmış olan insanlar gücenecekler çünkü bilgisayar o işi çok daha iyi bir şekilde yapabilmektedir. Ve bilgisayarın çok daha hızlı çalıştığını, öyle ki, eğer bir problemi çözmek büyük bir matematikçinin, gece gündüz çalışarak, ömrünün yetmiş yılını alıyorsa, bilgisayarın o problemi bir saniyede çözebildiğini söylüyorlar.

Şimdi, buradan çıkarılacak ders nedir? Beyin, bir biyobilgisa-yardan başka bir şey değildir. Bilgisayar olmadan, beyninin bir bilgisayar olduğu asla gözlerinin önüne serilmeyecekti. Artık bilgisayarla birlikte, kendilerini büyük entelektüeller, matematikçiler, bilim insanları, uzmanlar sanan bütün

insanlar makineye indirgeniyorlar. Bu, iki bin yıl önce mümkün değildi: aklın bir makine gibi çalıştığını, aklın bir makineden başka bir şey olmadığını
bilmenin bir yolu yoktu.

Bilgisayarın yapamadığı sadece bir tek şey var. Mantıklı olabilir ama sevemez; rasyonel olabilir ama meditatif olamaz. Bilgisayar meditatif bir hali yaşayamaz, bilgisayar sevemez -ve bu tek umuttur ve insanın makineleri geçebildiği tek alandır. Sizler sevebilirsiniz. Sizin sevginiz gelecek günlerde belirleyici faktör olacaktır -mantık değil: bilgisayar, mükemmel bir şekilde mantıklıdır, herhangi bir Aristo'dan bile daha mantıklıdır; matematik değil: Bilgisayar herhangi bir Albert Einstein'dan daha matematikseldir.

Bilgisayar bütün problemleri çözecek. Bilgisayar, çözmesi, bilim insanlarının yıllarını alan her problemi çözecek. Onları birkaç saniye içinde çözebilir. Er ya da geç bilim, bilgisayarların eline geçecek; bilim insanlarına sadece bilgisayarı çalıştırmakta gerek duyulacak, hepsi o kadar. Bilgisayar, işleri çok daha çabuk, çok daha verimli, çok çok daha az hata yapma olasılığıyla halledebilir. Bu olağanüstü önemli bir şeydir. Bu, seni korkutabilir, sana geriye hiçbir şey kalmadığı fikrini verebilir, insan bir makinedir; ama bu seni, artık bilgisayarın, kafanın insanın gerçek gerçekliği olmadığını ortaya sermiş olması umuduyla da doldurabilir.

Şimdi, kalbi aramak zorundayız, çünkü bilgisayarın kalbi yoktur. Sadece kalbimizi arayarak, sadece kalbimizin dans etmesine, şarkı söylemesine, sevmesine izin vererek insan olmanın itibarını ve onurunu elimizde tutabileceğiz; yoksa hepsi gidecek.

Gelecek sana kasvetli görünüyor çünkü sen sadece olgunun karanlık yüzünü görüyorsun. Onun aydınlık yüzünün farkında değilsin. Şafağın sökmesinin çok yakın olduğunu görüyorum. Evet, gece çok karanlık ama gelecek kasvetli değil, hem de hiç.

Aslına bakılırsa, insanlık tarihinde ilk defa olarak, milyonlarca insan Buda olabilecek. Geçmişte bir Buda olmak çok nadiren olan bir şeydi

çünkü insanın mekanikliğinin farkına varmak çok nadiren olan bir şeydi. İnsanın bir makine olduğunun farkına varmak büyük zeka gerektirirdi. Fakat artık hiç zeka gerektirmeyecek, insanın bir makine olduğu çok açık olacak.

“Ormanların yok edilmesi ve havanın, denizin kirliliği gibi nedenlerle çevrenin, hassas dengesini sağlayıp sağlayamayacağı belirsizken, dünya bir Batı’yı daha kaldırabilir mi?” diyorsun. Bu,
bilim ve teknoloji hakkındaki en güzel şeylerden biridir: Onları çözmek için sorunlar yaratır. Ve problem sadece yaratıldığı zaman çözülebilir; o zaman çözülmesi gereken bir mesele halini alır. Artık, teknolojinin önündeki çözülmesi gereken en büyük mesele, doğanın dengesinin, ekolojik uyumun nasıl sağlanacağıdır. Ortada böyle bir şey yoktu, bu yeni bir sorun.

İlk defa Batı yeni bir sorunla karşılaşıyor. Bu yeryüzünde milyonlarca yıl yaşadık. Teknolojik olarak yavaş yavaş gittikçe daha uzman hale geldik ama doğal dengeyi bozamadık; dünya üzerine uyguladığımız çok küçük bir gücümüz vardı henüz. Artık ilk kez, enerjimiz, yeryüzünün dengesini koruma enerjisinden daha büyük, çok daha büyük. Bu olağanüstü bir hadise. İnsan doğal dengeyi bozabilecek kadar güçlendi. Ama bunu yapmayacak, çünkü doğal dengeyi yok etmesi, kendini yok edeceği anlamına gelir.

İnsanoğlu yeni yollar bulacak ve yeni yollar bulunacak. Doğanın hassas dengesini tekrar kazanmanın yolu teknolojiyi reddetmek değildir. Bu yol hipi olmak, Gandhi yanlısı olmak değildir, hayır, hiç değildir. Doğanın dengesini geri kazanmanın yolu daha üstün teknolojiden, daha yüksek teknolojiden, daha fazla teknolojiden geçer. Eğer teknoloji dengeyi bozabiliyorsa neden geri kazanamasın? Bozulabilen herşey yaratılabilir.

Ve artık şehirleri havada, gökyüzünde, büyük devasa balonların içinde yüzdürmek neredeyse gerçekleştirilebilir bir durum! Ve bu gerçekten çok güzel bir şey -havada yüzen şehirler ve altınızda yeşil yeryüzü, insanın ormanları kesmeye başlamasından önce olduğu gibi muzzam ormanlar. Yeryüzü tekrar aynı olabilir. Dünyaya tatile gelebilirsiniz.

Artık şehirleri okyanuslarda yüzdürmek mümkün ve bu çok güzel bir şey. Yeraltı şehirleri yapmak artık mümkün, böylece yeryüzünün, onun yeşilliği, güzelliği bozulmaz. Yerin altındaki klimalı şehirlerde yaşayabilirsiniz. Arada sırada Pazar duanız için yeryüzüne gelebilir ve sonra geri dönebilirsiniz. İnsanı başka bir gezegene taşımak da artık mümkün. Ay bizim bir sonraki kolonimiz olabilir, ay bizim evimiz olabilir.

Gerileme bir yol değildir; gerilemek mümkün değildir. İnsan artık elektriksiz yaşayamaz ve insan teknolojinin mümkün kıldığı
konforlar olmadan yaşayamaz. Buna gerek de yok -gerilemeyle dünya çok yoksul bir yer olur. Geçmişte insanların nasıl yaşadığını siz bilmezsiniz, hep açlık çekerek, hep hastalık çekerek. Geçmişte insanların nasıl yaşadığını siz bilmezsiniz; insanlar bunu unuttular. Geçmişte ortalama yaşam süresinin ne kadar düşük olduğunu bilmezsiniz: yirmi çocuk doğduysa sadece ikisi hayatta kalırdı. Yaşam çok çirkindi.

Ve makineler yokken kölelik vardı. Köleliğin yeryüzünden silinmesinin tek sebebi makinelerdir. Eğer makineler daha fazla artarsa bu kölelik daha da yok olur. Eğer daha fazla araba olursa, atlar tekrar özgürleşir; onların işlerini yapacak daha fazla makine olursa öküzler tekrar özgür olur; hayvanlar tekrar özgür olabilir.

Makineler olmaksızın özgürlük mümkün değildi. Eğer makinelerden vazgeçerseniz insan yeniden köle olur. Baskın olan ve zorlayan insanlar olur. Piramitleri görüyor musunuz? Çok güzel görünüyorlar ama piramitler öyle bir şekilde yapıldı ki her birinin yapımında milyonlarca insan öldü. Bunu yapmanın başka yolu yoktu. Dünyanın bütün güzel sarayları ve kaleleri .... Çok fazla şiddet yaşandı, ancak o zaman yapılabildiler. Çin Seddi -onun yapımında milyonlarca insan öldü. İnsanlar zorla çalıştırıldılar, kim bilir kaç kuşak insan Çin Seddini yapmak için zorla çalıştırıldı. Şimdi insanlar gidip onu görüyorlar ve onun, insanlık tarihinin çok çirkin bir bölümünü temsil ettiğini tamamen unutuyorlar.

İlk defa olarak elektrik ve teknoloji bütün işi üstlendi; insanın yapmasına gerek kalmadı. Teknoloji, insanı çalışmaktan tamamen

kurtarabilir, yeryüzü ilk defa olarak şen şakrak bir yer olabilir. Lüks, ilk defa olarak mümkün olabilir. Geri dönmeye hiç gerek yok.

Yaşama Gandhi yanlısı bir yaklaşımla bakmaya karşı olmamın, tamamen karşı olmamın nedeni bu. Eğer Gandhi'ye inanılırsa, o zaman dünya tekrar çirkin, yoksul, pis, hasta bir yer olur. Çare ileri gitmektir: insan, dengeyi tekrar ayarlayabilecek olan daha üstün teknolojiye gitmek zorundadır. Yeryüzü gerçekten cennet olabilir.

Ben bilim taraftarıyım. Benim dinim bilime karşı değildir; benim dinim bilimi kendi içine çeker. Ben bilimsel bir dünyaya ina

nıyorum. Ve bilim yoluyla büyük bir din, hiç olmadığı kadar büyük bir din gelecek insanoğluna çünkü insan gerçekten özgürce neşelenebildiğinde ve çalışmaya gerek olmadığında müthiş bir yaratıcılık ortaya yayılacak. İnsanlar resim yapacak ve müzik çalacaklar ve dans edecekler ve şiirler yazacaklar ve dua edecekler ve meditasyon yapacaklar. Bütün enerjileri yükseklerde süzülmek için özgür kalacak.

İnsanlığın sadece küçük bir bölümü yaratıcı olmuştur çünkü bütün diğer insanlar, makinelerce daha kolay bir şekilde ve kimseye bir sorun çıkarmadan yapılabilecek boş şeyler yapmaya zorlanmışlardır. Milyonlarca insan bütün hayatını sadece çalışarak geçiriyor. Bütün hayatları sadece ter dökmekten ibaret, hayatlarında esinlenmeden eser yok. Bu çirkin bir şey, bu olmamalı.

Ve bu ilk defa olarak mümkün. Sadece düşün .bütün insanlığın çalışma mahkumiyetinden kurtulduğunu düşün, o zaman enerji yeni yönlere doğru hareket etmeye başlayacaktır. İnsanlar maceracı, kâşif, bilim insanı, müzisyen, şair, ressam, dansçı, medi-tasyoncu olacaklar. Buna mecbur olacaklar çünkü enerji kendini ifade etme gereği duyacak. Milyonlarca insan Budalar gibi çiçek açabilir.

Ben gelecekten çok ümitliyim.

“Bana göre, Doğu'nun geleceği nereden bakılırsa bakılsın kasvetli görünüyor” diyorsun. Kasvetli değil. Eğer aptallık zekayı yener-se kasvetli olabilir. Eğer eski, çürümüş zihniyet zekayı yenerse -o zaman kasvetlidir. Eğer Gandhi kazanırsa, o zaman kasvetlidir. Eğer Morarji Desai ve onun

gibi insanlar kazanırsa, o zaman kasvetlidir. Ama eğer ben işitilir ve anlaşılırsam, o zaman kasvetli değildir.

“.ister kadercilikle gelen açlık ve yoksulluk, ister kapitalizmle gelen Batılılaşma olsun” diyorsun. Ben tamamen Doğu’nun Batılılaşması taraftarıyım ve sonuna kadar kapitalizm taraftarıyım da çünkü kapitalizm tek doğal sistemdir. Komünizm şiddet dolu, zorlayıcı, yapay bir sistemdir. Kapitalizm doğal bir büyümedir; onu kimse kimsenin üzerinde zorlamadı, o kendi kendine geldi. O, insan evriminin bir parçasıdır. Kapitalizm, birkaç kişinin diğerleri üzerinde belirli bir sistemi zorla dayatmaya çalıştıkları komünizm gibi değildir. Kapitalizm özgürlüğün içinden çıkmıştır.
Kapitalizm doğal bir olgudur ve insan potansiyellerine tıpatıp uyar.

Ben tam bir Adam Smith yanlısı ve tam bir Karl Marx karşıtıyım.

Kapitalizm, bırakınız yapsınlar demektir. İnsanlar kendi istediklerini yapmakta özgür olmalılar; hiçbir hükümet insanların özgürlüğüne müdahale etmemeli. En az hükmeden hükümet en iyi hükümettir. Kapitalizm budur. Devletin müdahalesi ve endüstrilerin millileştirilmesi tamamen insanlık dışıdır.

Komünizm sadece diktatörlük ikliminde var olabilir. Komünizm demokratik olamaz, sosyalizm asla demokratik olamaz. Hiçbir sosyalist, demokratik düşünceye sahip olamaz çünkü sosyalizm ve komünizm belirli bir sistemi insanlara dayatmak demektir. Nasıl demokratik olabilirsiniz? Onun, zorla dayatılması gereklidir. Bütün ülke bir konsantrasyon kampına döndürülmek zorundadır.

Kapitalizm hiçbir yukarıdan zorlamaya gerek duymaz. Kapitalizm demokratik bir yaşam biçimidir. Ve kapitalizm psikolojik açıdan da doğrudur çünkü hiçbir iki insan psikolojik olarak eşit değildir. Eşitlik fikri tamamıyla yanlış, insanlık dışı, gerçek dışı, bilim dışıdır. Hiçbir iki insanoğlu eşit değildir; insanlar eşitsizdir. Mümkün olan her şekilde eşitsizdirler. Yetenekleri, zekaları, bedenleri, sağlıkları, yaşları, güzellikleri, nitelikleri -herşey farklıdır. İki kişi aynı veya eşit olamaz.

Bu iyi birşeydir. Çeşitlilik hayatı zenginleştirir; çeşitlilik insanı birey ve benzersiz yapar.

Kapitalizm özgürlük demektir, özgürlüğü temsil eder. Herkesin eşit fırsata sahip olmasına karşı değilim -lütfen beni yanlış anlamayın. Eşit fırsatlar herkes için mevcut olmalı, ama ne için? -eşit olmayan potansiyellerinizi artırmak için eşit fırsatlar, farklı olmak için, benzemez olmak için eşit fırsatlar, her ne olmak istiyorsanız onun için eşit fırsatlar.

Komünizm çirkin bir olgudur. Eşitlik adına insan özgürlüğünü yok eder. Ve eşitlik asla başarılamaz, bunun bir yolu yoktur. Sovyet Rusya'da bile eşitlik yok; sadece sınıflar etiketlerini değiştirdi. İlk önce proleterya ve burjuvazi vardı; şimdi yönetenler ve yönetilenler var. Ve ayrım hiç olmadığı kadar büyük. Ve bütün ülke donuk bir hal aldı.

Komünizm insanları durgun, donuk, sakin yapar çünkü hiç kimse kendisi olma özgürlüğünü hissetmez ve bu yüzden hayatta neşe kalmaz. Kimse diğerleri için çalışma coşkusu hissetmez. Bu doğa dışı, insanlık dışıdır. Gayri insani bir devlet için, makine devlet için çalışıyorsan nasıl coşku hissedersin? Çocukların, karın için çalıştığında coşku vardır. Karın için çalışıyorsan ve onun güzel bir evi olmasını, tepelerde küçük bir kulübesi olmasını istiyorsan büyük bir coşku içindesindir. Çocuklarının sağlıklı olmasını istiyorsan büyük bir coşku içindesindir. Devleti kim düşünür? Niye düşünsün?

Devlet bir soyutlamadır; hiç kimse devleti sevemez. Bu yüzden Rusya ve Çin'de insanları ağır ve donuk bulursun. Zekaları rengini kaybetmiştir, artık hayatın gökkuşakları değildirler.

Komünizm -güzel eşitlik kelimesini kullanarak -en değerli şeyi yok eder: özgürlüğü. Özgürlük en temel değerdir. Özgürlükten daha yüksek bir şey yoktur çünkü herşey özgürlük sayesinde mümkün olur.

Kapitalizm, komünizmden daha yüksek bir değer sistemidir ve komünizm her zaman diktatoryal olarak kalacaktır çünkü korkar, korkar çünkü gayri insani bir şey insanoğluna empoze edilmiştir. Diktatörlük yapısını çektiğiniz anda insanlar tekrar eşitsiz olmaya başlayacaklardır. Sovyet Rusya'ya sadece beş yıl verin, beş demokrasi yılı ve insanların tekrar farklı olduklarını göreceksiniz; biri zengin olacaktır, diğeri yoksul ve biri ünlü olacaktır diğeri de başka bir şey. Sadece beş yıllık demokratik

özgürlük, ve elli yıllık diktatörlük akıp gidecektir; korku yüzünden. Bu insanlar üzerine doğal olmayan bir dayatmadır ve ruhlarını harap eder.

Ben tamamıyla kapitalizm yanlısıyım. Kapitalizm, kapital üreten sistemdir. Komünizm, herkesi en küçük paydaya indirgeyen sistemdir. İnsanları eşit yapmanın tek yolu budur.

Örneğin, burada birisi iki metre boyundaysa -iki metre boyunda olan birkaç Hollandalı sanyasin var -ve birisi de sadece 1.50 m. boyundaysa ve bu insanları eşitlemek istiyorsan, ne yapılabilir? 1.50 m. boyundaki adam iki metreye uzatılamaz ama iki metrelik adam 1.50'ye kısaltılabilir. Mümkün olan tek yol budur.

Komünizm insanları en küçük paydaya indirger. İnsanların daha yüksek bir zekaya sahip olmasına izin verilmez çünkü bu eşitsizlik yaratacaktır. En düşük zeka seviyesine indirgenmek zorundadırlar.

Kapitalizm tamamen farklı bir şekilde işler. Kendini ifade etmende, kendini ispat etmende, bütünselliğin içinde çiçek açmanda sana yardımcı olur.

Ve ben demiyorum ki kapitalizm içinde de yanlış şeyler yok. Var ama onlardan kapitalizm sorumlu değil. Onlardan insan cehaleti sorumlu, onlardan insan bilinçsizliği sorumlu. Kapitalizmin kendi içinde birçok hataları var; kapitalizm mükemmel sistem değil. Mevcut sistemler içinde en mükemmel olanı o ama mükemmel değil, çünkü insan mükemmel değil. O, bütün yanılsa-malarıyla, bütün insan hatalarıyla, bütün insan aptallıklarıyla sadece insanı yansıtıyor; ve mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

Komünizm, iyi, değerli olan, sizi insanlığın ötesine taşıyan her şeye karşıdır. Komünizm kuru ekmekle yaşama çabasıdır. Ekmek gereklidir ama dua edebilesin diye, bir şarkı söyleyebilesin diye, aşık olabilesin diye, resim yapabilesin diye gereklidir. Ekmek gereklidir ama sadece araç olarak. Komünizm aracı amaç haline getirdi.

Batılılaşma, modernleşmeden başka bir anlama gelmediği için Batılılaşan Doğu taraftarıyım. Batı kelimesini unut. Batılılaşma modernleşme demektir: daha fazla teknoloji, daha fazla bilim, daha fazla endüstrileşme; ve daha ileri teknoloji sayesinde yeryüzününü ve onun

hassas ekolojik dengesini kurtarabiliriz. Doğu modernleştirilmek zorundadır ve o zaman gelecek kasvetli olmaktan çıkar artık.

Fakat en büyük sorun, Doğu zihninin modernleşmeye karşı olmasıdır. Doğu'nun eski gelenekleri çok büyük engellerdir. Zihinlerini öylesine şartlandırırlar ki, intihar ederler. Büyük kültürleri, büyük değerleri ve büyük fikirleri olduğunu sanırlar. Bunların hepsi çürümüş şeyler! Ve bu çürümüş geçmiş yüzünden, büyük bilimin bu dünyayı gerçek bir cennete dönüştürebilecek modern patlamasını anlayamıyorlar.

Bu eski kalıplar yıkılmak zorundadır. İnsanlar, özellikle de Hintliler bana soruyorlar: "Hindistan'ın yoksulluğundan kurtulmasına yardım etmek için ne yapıyorsun?" Yaptığım gerçekten bu, çünkü bana göre bu sadece gidip yoksul insanlara giysi dağıtma sorunu değil; bunun bir faydası olmayacaktır. Bu, birşeyler dağıtma meselesi değil, hayırseverlik meselesi değil; bu, onların zihinlerini ve düşünce yapılarını değiştirme meselesidir. Fakat bunu yaptığımda sorun çıkar: Bana en düşmanca tutumu onlar gösterecektir. İşte hayat böyle paradoksal bir şeydir.

Söylediğim şey Doğu'nun kaderini değiştirebilir, bütün çirkinliğini güzelliğe dönüştürebilir ama bana en çok karşı çıkanlar Do-€ulular olacakt>r çünkü ne söylersem söyleyeyim onlar>n flartlan-malar>na, fikirlerine -yüzy>llar>n yerleflik fikirlerine ters düflecektir. O yüzden burada pek Hintli göremezsiniz.

Bat>l> zihin bana hemen bir yak>nl>k duyar. Bunun sebebi, benim daima modernin, yeninin yan>nda olmamd>r. Bat>l> zihin beni hemen anlayabilir, büyük bir benzerlik hisseder ama Do€u-lu zihin sadece tahrik edilmifl hisseder. Do€ulu zihin benim söylediklerimi iflitti€i anda sinirlenir, düflmanlafbr; kendini savunmaya bafllar.

Zihnine çok fazla ba€l>d>r ve zihni bütün sorunlar>n>n nedenidir. O sorunlar> de€ifltirmek ister ama zihnine tak>l> kal>r. Ve bu mümkün de€ildir. Önce zihin de€ifltirilmek zorundad>r; ancak o zaman sorunlar ortadan kalkar.

Örne€in bütün Do€u bast>r>lm>fl cinsellikten mustariptir, müthifl bir bast>r>lma, ama sürekli olarak çok büyük fikirler olarak bekarl>k, karakter ve erdeme sahip olduklar>nda >srar ediyorlar. Ve bunlar, onlar>n bast>r>lm>fll>klar>n> yaratan fikirlerdir. Bunlar, onlar>n ak>fl>n> durduran fikirlerdir, çünkü cinselli€in bast>r>ld>€>nda yarat>c>l>€>n bast>r>l>r, çünkü cinsel enerji senin yarat>c> enerjindir. Yarat>c> olmanda Tanr>'n>n sana yard>m etme fleklidir. Cinsellik yarat>c>l>kt>r. Cinselli€ini bast>rm>fl bir adam hiçbir fley yaratamayacak, saplan>p kalacakt>r.

fiimdi bu Do€u'yla ne yapaca€>z? E€er onlara biraz daha sevecen olmalar>n> söylersen, biraz daha duygusal olmalar>n>, duyulara biraz daha aç>k olmalar>n> söylersen hemen senin kar-fbnda olurlar; "O halde niçin Buda flunu dedi ve Mahavira bunu dedi? Sen materyalizm ö€retiyorsun!" derler.

Ben size sadece bütünlüğü öğretiyorum. Buda'nın yaklaşımının bütün değil, kısmî olduğunu söylememe izin verin. Ama ben onu anlayabiliyorum çünkü eğer, şimdi, Buda'dan yirmibeş yüzyıl sonra, bana karşıysanız, benim size söylediğim şeyleri Buda söyle
miş olsaydı ona ne kadar karşı olurdunuz? Onun, insanoğlunun toplam büyüklüğünden size neden asla bahsetmediğini, neden kısmî kalmak zorunda olduğunu anlayabiliyorum. O kadarı bile Hintliler için çok fazlaydı ve Budizm ülkeden dışarı atıldı; o kadarı bile çok fazlaydı. Eğer benim konuştuğum gibi konuşmuş olsaydı onu hemen öldürürdünüz. Mümkün değildi; size bütünden söz etmesi için ortam hazır değildi.

Size bütünden söz ederek risk alıyorum -ve kendime gereksiz yere sıkıntı yaratıyorum! O eski, aptal spiritüelliği öğretmeye devam da edebilirim ve ülke benimle gurur duyar, insanlar bana tapar. Ama bana tapılması beni ilgilendirmiyor. Hindistan'ın benimle gurur duyması da beni ilgilendirmiyor. Benim ilgilendiğim tek şey bu ülkenin çürümüş zihnini değiştirmek ve ona yeni bir vizyon kazandırmak.

Yaptığım şey onların tek umudu olmasına rağmen bana karşı olacaklar.

Hindistan’ın daha modern, daha kapitalist olmaya ihtiyacı var fakat “kapitalizm” kelimesi insanları korkutuyor. Benim CIA için çalıştığımı düşünmeye başlıyorlar. Budala insanlar. CIA benim için çalışıyor olabilir ama ben neden CIA için çalışayım? Ama zihinlerine yerleşmiş bir kere. Ne yaparsan yap, sosyalizm hakkında konuşmaya devam et, kendilerini iyi hissederler. Bu yüzden Hindistan’da herkes sosyalizmden bahsediyor.Sosyalizmle ilgisi olmayan insanlar bile sosyalizmden bahsediyorlar çünkü oy kazandıran şey bu.

Bu ülkede, kapitalizmin tek doğru şey olduğunu söylemeye cesareti olan tek kişi belki de benim. Bu ülkede, Hindistan’ın Amerika ile daha fazla dostluk kurması ve tarafsızlık politikasından vazgeçmesi gerektiğini söylemeye cesareti olan tek kişi belki de benim. Tarafsızlık tamamen saçma ve Hindistan’a yardımı olmayacak. Sadece Amerikan kapitali, Amerikan bilgi birikimi, Amerikan teknolojisiyle bu ülkenin sorunları çözülebilir.

Bu ülkeyi endüstrileştirirsek, teknolojikleştirirsek, daha fazla endüstri ve teknoloji ülkeye getirilirse ekolojinin yok edileceğinden endişe etmeyin. Hiç korkmayın. Teknoloji bütün bunlarla baş etmenin yolunu kendisi bulabilir.

Teknoloji, dış dünyayı dönüştürmek için insanın elindeki tek potansiyel araçtır. Dış dünya tamamen dönüştürülebilir. Ona, doğanın kendisinin yapacağından daha bile iyi bir ekolojik denge getirebiliriz çünkü doğanın yolları çok ilkel ve basittir. İnsan gerçekten nedir? -doğanın ortaya çıkardığı en yüksek şeydir. Eğer insan daha iyi bir denge getiremezse kim getirecek? İnsan doğanın en yüksek zirvesidir; doğa, kendi problemlerini insan vasıtasıyla çözebilir.

Geleceğin kasvetli olduğunu düşünmüyorum. Gelecek son derece ümitli ve aydınlık. Daha önce asla böyle olmamıştı çünkü ilk defa olarak insan, bütün işlerden kurtulabileceği bir noktaya gittikçe daha da yaklaşıyor. İlk defa olarak insan lüks içinde yaşayabilir ve lüks içinde yaşamak, içe doğru hareket etmeye hazır olmaktır çünkü artık dışarıda bir engel yoktur. Artık içeriye doğru hareket edebilirsin, içeriye doğru hareket etmek zorunda

kalacaksın: dışsal yolculuk biter. Dış dünyada erişilebilecek herşe-ye erişilmiştir ... şimdi yeni bir macera.

Buda’ya olan, gelecekte bütün insanlığın başına gelebilir. Lüks içinde yaşadı -o bir kral oğluydu -ve o lüks yaşam yüzünden farkındalık kazandı. Dışarıda hiçbir sorun olmadığı için kendi içine dönebildi, içeriye doğru girmenin yollarını ve araçlarını bulabildi. “Ben kimim?” sorusunun cevabını bilmekle ilgilenmeye başladı. Buda’ya olan, bütün insanlığa olabilir eğer bütün insanlık zengin olursa, dünyevî anlamda zengin. Dünyevî zenginlik iç zenginliğinin başlangıcıdır.

Size, içinde bilimi de barındıran bir din öğretiyorum, size duyulara açık olan, duygulara hitap eden bir din öğretiyorum. Size, vücudu kabul eden, vücudu seven, vücuda saygı duyan bir din öğretiyorum. Size, bu güzel dünyayı seven, dünyaya karşı olmayan dünyevi bir din öğretiyorum. Dünya sizin cennetlik uçuşunuzun üssü olmak zorundadır.

İkinci soru:

Arkadaşlarımızı, kucaklaşırken, tutkuyla öpüşürken ve birbirlerinin vücutlarını okşarlarken gördüğümde, genel olarak Hint toplumunu rahatsız edenin bu görüntü olduğunu ve siz ve öğretileriniz hakkında büyük bir yanlış anlama yarattığını hissediyorum. Bu tip davranışlarla eğer toplum rahatsız oluyor ve ustamı
zın dünyası için büyük zorluklar yaratılıyorsa niçin, Hindistan, Amerika veya Almanya olsun, toplum içindeyken davranışlarımızı düzeltmemeliyiz?

Konuşmakta olduğum konu budur: çürümüş zihin.

Sevdiğin bir insanı kucaklamanın, öpmenin neresi yanlış? Hiç kimseyi kucaklamaya zorlama, çirkin olur -Hintlilerin yapmayı sürdürdükleri bu. Kadın sanyasinlerim bunun farkındalar.

Eğer pazar yerindeysen Hintliler gerçekten çirkin bir şekilde davranırlar. Kıçınızı çimdiklerler. Bu çirkin bir şeydir. Vücutlarını sizinkine sürterler. Bu çirkin bir şeydir. Size yiyecek gibi bakarlar. Bu çirkindir. Size, giysilerinizin arkasında nasıl göründüğünüzi görmek ister gibi bakarlar. Bu çirkindir ama kabul edilebilir, bir sakıncası yoktur.

Eğer birini seviyorsan el ele tutuşur ve kucaklaşırsın ve öpüşürsün, bu hiç kimseyi ilgilendirmemelidir. Diğerleri niçin rahatsız olsunlar ki? Eğer rahatsız oluyorlarsa onlarda bir sorun var demektir. Belki de kıskanıyorlar ama kıskançlıklarını gösteremi-yorlar, bu yüzden de sinirleniyorlar. Belki onlar da birini kucaklamak istiyorlar ama buna cesaretleri yok; toplumdan korkuyorlar. Bu nedenle size çok kızıyorlar. Başkalarının bunları yapmasını da istemiyorlar.

Cinsellikleri çok bastırılmış olduğu için ne zaman kucaklaşan, öpüşen el ele tutuşan, birbirlerini aşklarıyla yıkayan insanlar görseler, bastırılmış cinsellikleri su yüzüne çıkmaya başlar. Kendilerinden korkarlar.

Sizin davranışınızdan rahatsız olmazlar; kendi bilinçaltlarının eğilimlerinden rahatsız olurlar çünkü onlar aniden su yüzüne çıkmaya başlarlar! Çünkü bütün bastırılmış cinsellikleri ortaya çıkmaya başlar ve eğer izin verilirse bir şey yapmaları ihtimalinden korkarlar. Kendilerini bir şekilde kontrol etmektedirler. Ve şimdi onları kışkırtan biri vardır. Birbirlerini derinden kucaklayan insanlar vardır ve kontrolü kaybetmeye başlarlar.

Hintli zihni kontrol, disiplin ve ahlaklılık içinde yaşamıştır. İkiyüzlü bir zihindir. Yüzeyde kontrol, derinlerde her türlü kaynama vardır. Ve onları kışkırttığınızda rahatsız olurlar -sizden değil: kendi bilinçaltlarından rahatsız olurlar ama bunun hiç farkında değillerdir. Sorumluluğu tamamen sizin üstünüze atarlar, siz yan
lış bir şey yapıyorsunuzdur.

Benim sanyasinim olmana rağmen, Hintli zihni senin içinde hala var olmaya devam ediyor. Bu, derin kökleri olan bir şeydir, yüzyılların koşullandırmasıdır.

"Arkadaşlarımızı, kucaklaşırken, tutkuyla öpüşürken ve birbirlerinin vücutlarını okşarlarken gördüğümde, genel olarak Hint toplumunu rahatsız edenin bu görüntü olduğunu ve siz ve öğretileriniz hakkında büyük bir yanlış anlama yarattığını hissediyorum" diyorsun.

Hayır, bu herhangi bir yanlış anlama yaratmıyor. Tam olarak, kesinlikle, bu, benim öğretim! Öğrettiğim şey sevgi. Öğrettiğim şey sevgiyle

davranmak. Bunu yaparken bana karşı olmuyorsun.

Bütün ülkenin kucaklaşma, öpüşme havasında olmasını isterdim. Bu ortam gereklidir. İnsanlar başkasının vücudunu kucaklamanın nasıl hissettirdiğini unuttular. İnsanlar sıcaklığı, diğerinin vücudundan gelen enerji akımını unuttular. Hintliler kendi vücutlarındaki kökleri tamamen unuttular.

Karı-kocalar bile o kadar çabuk, o kadar hızlı sevişiyorlar ki ne bir kucaklaşma var ne de bir okşama. Bir günahmış gibi, kimsenin bilmemesi gereken birşey olarak gizlilik içinde yapılıyor. Hintliler, hayatlarında cinsellik yokmuş gibi yaşıyorlar. Bu, onların kalıplaşmış var oluş şekilleri halini aldı ve şimdi siz bunu bozuyorsunuz. Onların, sevgi dolu olmanın birkaç yolunu öğrenmelerini de isterdim. Sevgi müstehcen değildir ama onlar öyle olduğunu düşünüyorlar: Sevginin müstehcen olduğunu düşünüyorlar.

İki kişi yolda kavga ediyor olsa hiçbir Hintli bunun müstehcen olduğunu düşünmez. Birbirlerini öldürseler bile kimse bunun müstehcen olduğunu düşünmez. Kalabalık olan biteni izlemek için toplanır ve bundan çok heyecan duyar. Eğer birşey olmazsa, üzgün bir şekilde dağılırlar, “O kadar bekledik, hiçbir şey olmadı” diye düşünürler. Bu, bir tür bedava eğlencedir. Rahatsız olmazlar. Bıçaklar çekilse bile rahatsız olmazlar. Kan dökülürse rahatsız olmazlar; bu müstehcen değildir.

Hint filmlerinde cinayet olabilir, intihar olabilir ama öpüşme yasaktır. Bu durumun bütün saçmalığını sadece düşün ve gör. Cinayete izin vardır. Öpüşme çok daha tehlikelidir, cinayetten çok daha tehlikelidir? Nasıl bir değerlendirmedir bu? İntihara
izin vardır. Her tür sadist, mazohist işkenceye izin vardır ama öpüşme yasaktır. Dudaklar arasında belirli bir uzaklık -sanırım onbeş santim -korunmak zorundadır. Dudaklar birbirine onbeş santimden daha fazla yaklaşmamalıdır; yoksa bir atom patlaması olur!

Çok baskıcı bir toplum.

Benim hakkımda hiçbir yanlış anlama yok. ben çok basit ve yalınım. Ne söylersem söyleyeyim, onu olduğu gibi söylerim. Açıkça söylerim. Ondan

sonra ne olursa olsun iyidir. Ama -neye mal olursa olsun -tamamen dürüst ve doğru olma kararını verdim. Bu yüzden, benim için “büyük zorluklar” yaratıldığını düşünme. Kimse benim için zorluklar yaratamaz. Ama doğruyu söylemem gerekirse zorluklar olmak zorundadır.

Eğer yollarda, caddelerde öpüşmeyi, kucaklaşmayı kesersen insanların bana karşı olmayacaklarını mı sanıyorsun? O halde neden İsa’ya karşıydılar? Onun müritleri öpüşüp kucaklaşmıyor-lardı. Niye onu çarmıha gerdiler? Sokrates’e neden karşıydılar? Onu neden zehirlediler? Hallac-ı Mansur’a neden karşıydılar? Onu neden öldürdüler? Bunlar bahane. İnsanların bulduğu bahanelere kanma. Eğer bu bahaneyi uyduramazlarsa başka bir tane bulurlar. Ne söylüyor olursam olayım, patlayıcıdır, dinamittir.

Bu nedenle, yaptığınız şeylere canınızı sıkmanıza gerek yok -ne yaparsanız yapın uygundur: Hintlilere göre mutlak azizler haline bile gelseniz o zaman da bana karşı olacaklardır çünkü benim söylediklerim ve yapmaya çalıştıklarım tamamen isyandır. Hiçbir zaman bu şekilde yapılmadı, hiçbir zaman bu şekilde söylenmedi -ama insanlar bahaneler bulurlar. Bir bahane boşa çıkarılsa başka birini bulurlar.

Batılı müritler yakın zamanda geldiler. Yedi yıl önce sizler burada değildiniz ve insanlar bana, bugün oldukları gibi karşıydılar. Sadece Hintli müritlerim vardı ama hala bana karşıydılar. Bu nedenle, kendisi için sorun yaratan benim, siz değilsiniz. Sizin hiçbir sorumluluğunuz yok. Siz sadece bir bahanesiniz ve onlar bahaneler bulmaya devam ediyorlar ve benim her sözüm bir bahane olabilecek nitelikte.

Aslında, sizin kucaklaşmanız, öpüşmeniz ve birbirinizi okşamalarınız, birbirinize sarılmanız bana çok yardımcı olmuştur. Bu
nun yüzünden söylediğim diğer herşeyi unuttular! Bu bir koruma. Artık, Osho’nun söyledikleri doğru, onun müritleri yanlış, diyen gazete yazıları bile görüyorum ... ve size minnettarım. Eğer siz olmasaydınız ben yanlış olacaktım! Şimdi en azından sizin davranışınız yüzünden benim prestijim, saygınlığım artıyor.

Bunu yapmaya devam edin. Yakında bütün sorumluluğu sizin üzerinize atacaklar ve ben suçlanmaktan tamamen kurtulacağım!

Pune belediyesi bile “Biz Osho’nun öğretilerine karşı değiliz -onun öğretileri tamamen doğru ve haklı -ama biz onun müritlerinin davranışlarına karşıyız” diyen bir karar çıkardı. Ne kadar güzel! İnsanların ne kadar aptal olabildiklerini görmenin tadını çıkarıyorum. Benimle savaşamıyorlar, benimle tartışamıyorlar, bana karşı güçsüz hissediyorlar; şimdi de günah keçileri buluyorlar, başka bahaneler buluyorlar.

Yaptığınız her neyse yapmaya devam edin. Bunun, benim işime yardımı dokunacak.

Uzlaşmak için burada değilim. Zorluklar olsun olmasın, uzlaşmak için burada değilim -zerre kadar uzlaşma aramıyorum. Buradaki yaşamımı imkansız hale bile getirseler, buna tamamen razıyım ama uzlaşma yok.

“Bu tip davranışlarla eğer toplum rahatsız oluyorsa .” diyorsun. Eğer toplumu değiştirmek istiyorsak, eğer toplumun zihnini değiştirmek istiyorsak, toplum rahatsız olacaktır. İnsanlar eski zihinlerini kolay kolay bırakmazlar. O zihin için o kadar zaman ve enerji harcamış, beklentiler edinmişlerdir, onu kolayca nasıl bırakabilsinler? Rahatsız olacaklardır.

“. niçin davranışlarımızı düzeltmemeliyiz .?” diye soruyorsun bana. Senin davranışın zaten düzgün. Eğer onlar sıkıntı çekiyorlarsa onlar zihinlerini düzeltmek zorundalar. Eğer onlar sıkıntı çekiyorlarsa bu onların sorunu. Oturup yeniden düşünmek zorunda kalacaklar.

Ülkenin her tarafında dolaşıp kucaklaşan, öpüşen, sevişen çok çok daha fazla mürit olsun isterim. Bunu her yerde bir sorun haline getirin ki bir şey yapılması gerektiğini anlamak zorunda kalsınlar. Başlangıçta, onlar hep rahatsız olurlar. Kimse değişmek istemez. Kendi iyiliği için bile olsa kimse değişmek istemez.

Aşk, dinî bir olgudur, dinî olguların en büyüğüdür. Dua haline gelen şey aşktır.

Sufiler der ki ... büyük bir ustanın söylediği rivayet olunur: Kendimi
başkaları için boşaltmalıyım gözyaşları ve öpücükler içinde,
kucaklaşmalar ve gülücükler içinde. Boş olmanın yolu budur

ve Tanrı’nın girmesine hazır olmanın insan boş olduğu zaman, bir anda, aniden herşey Tanrı’yla dolar. Birini derin bir aşkla öptüğünde, kendini

diğerinin içine boşaltıyorsun. Birini, kendinden geçercesine kucakladığında kendini diğerinin içine akıtıyorsun. Kendini boşaltmanın yolu budur. Ve Tanrı, tamamen boş olduğunda girer içeri. Boş olmak, meditasyonda olmaktır.

Üçüncü soru:

Evli ve üç çocuklu bir adamım ve evli bir adamın hayatındaki bütün sorunlara sahibim. Karım sürekli olarak tepemde. Sadece çocukların iyiliği için bir aradayız; yoksa her anımız bir kabus. Cehennem ateşinden kaçma şansım hiç var mı? Diğer guruların sadece bekarların cennete gideceğini söylediklerini işittim. Bu doğru mu Osho?

Sana bir hikaye anlatayım:

Adamın biri dolandırıcılık suçlamasıyla Arkansas adaleti önüne getirildi. Yargıç adama düşünceli düşünceli baktı. “Adın Jim Moore mu?”

“Evet efendim.”

“Uzun süre hapis yatmanı gerektirecek bir şeyle suçlanıyorsun?

“Evet efendim.” “Bu suçu

işledin mi?

Adam omuzlarını kaldırıp, inatçı bir şekilde, “İşledim.” “Benden

merhamet diliyor musun?” “Hayır efendim.”

Yargıç acımasızca gülümsedi. “Geçen iki yıl içinde başını epey derde soktun?”

“Soktum.”

“Sık sık ölmüş olmayı diledin?

“Diledim, Sayın Yargıç.”

“Seni Arkansas’dan uzaklara götürmeye yetecek kadar para çalmayı istedin?”

“Haklısınız, Sayın Yargıç.”

“Sen dükkana girerken, adamın biri ayağa kalkıp seni vursaydı, ‘Teşekkür ederim, efendim’ derdin?”

“Şey, evet, derdim. Fakat sayın yargıç, benim hakkımda bu kadar şeyi nereden biliyorsunuz?”

“Bir süre önce,” dedi yargıç, vakur bir tavırla, “Karımı boşadım. Bundan kısa bir süre sonra onunla sen evlendin. Sonuç kaçınılmazdı. Seni tahliye ediyorum. Al şu elli dolarlık para cezasını. Yeterince acı çektin zaten!”

Cehennemi dert etmene gerek yok. Yeterince acı çektin zaten. Halen de cehennemdesin. Sen yalnızca cennete gidebilirsin çünkü geriye başka bir şey kalmadı. Bekarlar cehenneme gidebilir ama sen gidemezsin. Sen yeterince acı çektin. Bekarlar acının tadına biraz bakmaya gerek duyabilirler belki, ama sen değil.

Aslında, başka bir yerde ne cennet var ne cehennem. Cennet de burada cehennem de. Cennet ve cehennem sizin var oluş bi-çimlerinizdir. Onlar sizin yaşama şekillerinizdir. Öyle bir şekilde yaşayabilirsin ki bütün hayatın bir rahmet olur.

Fakat sorumluluğu sadece karının üstüne atmaya devam etme. En başta, onu seçen sensin. Sürekli tepende olan bir eşi neden seçtin?

Ve, boşanırsan, benzer tipte başka bir kadını tekrar seçmeyeceğini mi sanıyorsun? Psikologlara sorarsan, tekrar aynı tip bir kadını seçeceğini sana söyleyeceklerdir. Senin ona ihtiyacın var. O senin kendi seçimin. Sen ıztırap çekmeden yaşayamazsın. Iztı-rabı karının yarattığını mı sanıyorsun? Sen ıztırap içinde yaşamak istedin -o yüzden bu kadını seçtin. Tekrar aynı tip bir kadın seçeceksin. Eski zihnini bütünüyle bırakmadıkça sadece o tip kadınlar sana çekici gelecek.

Kendi zihnimiz dışında, değişim veya dönüşümün bir yolu yoktur. Bu kadını boşarsan işlerin yoluna gireceğini düşünüyor olmalısın. Bu doğru değil, hem de hiç doğru değil. İnsan psikolojisi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Tekrar kapana kısılacaksın. Tekrar bir kadın arayacaksın; bu kadını çok özleyeceksin. O seni
özleyecek, sen onu özleyeceksin. Tekrar aynı tip birini bulacaksın; sadece o tür biri sana çekici gelecek. Aklını başına topla.

Hatalı olan sadece o olamaz. Sen de ona bir şeyler yapıyor olmalısın. Bunlar senin söylediklerin; ben onunkileri bilmiyorum. Eğer onun hakkında senin söylediklerini bütünüyle kabul edersem zavallı kadına haksızlık etmiş

olurum. Yüzde elli haklı olabilirsin ama diğer yüzde elli ne olacak? Sen de yangına körükle gidiyor olmalısın.

Ve hayat bu kadar kötüyse niçin dünyaya üç çocuk getirdin? Bundan kim sorumlu? Ailenin çirkin dünyasına, yaşadığın kabusa niçin üç ruh getirdin? Niçin? Çocuklarını hiç mi sevmiyorsun?

İnsanlar ne yaptıklarını düşünmeden üremeye devam ediyorlar. Hayatın böyle bir cehennemse en azından çocuklarını kendi sefaletinin tuzağına düşmekten kurtarabilirdin. Onları kurtarabilirdin! Şimdi, o üç çocuk, sen ve karın gibi iki kişi tarafından büyütülüyorlar. Sizden yol yordam öğrenecekler ve dünyada sizi devam ettirecekler. Siz gittiğinizde hala burada, dünyada cehennem yaratıyor olacaksınız. O çocuklar devam edecek, sizin aptal yaşam şeklinizi, sefil yaşam şeklinizi sürdürecekler.

Oğlun tam da karın gibi bir kadın bulacak -başka ne olabilir ki? -çünkü sadece bu kadını bilecek. Annesini sevecek ve ne zaman bir kadına aşık olsa, kadın ona annesini hatırlatıyor olacak. Tekrar aynı oyun oynanacak. Belki de sen karını annene göre seçtin; baban ve annen senin oynadığın aynı oyunu oynuyorlardı ve senin çocukların aynı yapıyı ve aynı kalıbı devam ettirecekler. Sefaletin varlığını sürdürme yolu budur.

En azından bu üç çocuğun hayatlarını kurtarabilirdin ve insanlığın geleceğini kurtarabilirdin çünkü senin yarattığın sudaki dalgacık sürüp gidecek. Sen gittiğinde bile orada olacak. Yaptığın herşey kalır. Yaşam denizinde yarattığın her dalga devam eder; sen yok olursun. Durgun bir göle bir taş atmak gibidir: Taş gölün derinliklerine düşer, gözden kaybolur, dibine iner ve orada kalır ama yarattığı dalgalar kıyılara doğru yayılmaya devam eder. Ve yaşam denizinin kıyısı yoktur bu yüzden dalgalar sonsuza dek yayılmaya devam eder.

En azından çocuk yapmayacak kadar dikkatli olabilirdin.

Hiçbir zaman çok geç değildir. Hala yaşam değiştirilebilir
-ama karının değişmesini umma. O, yanlış yaklaşımdır. Sen değiş. Radikal bir şekilde değiş. Her zaman yapmakta olduğun şeyleri yapmayı kes. Hiç yapmadığın şeyleri yapmaya başla. Radikal bir değişim yaşa, yeni bir insan ol, şaşıracaksın. Sen yeni biri olduğunda karın da yeni biri olur. Sana

karşılık vermek için buna mecbur kalacak. Başlangıçta zorlanacak çünkü neredeyse başka bir kocayla yaşamak gibi gelecek ona bu ama yavaş yavaş görecek ki eğer sen değişebiliyorsan o niye değişemesin? Asla diğerinin değişmesini ummayın. Her ilişkide değişimi kendi tarafınızdan başlatın.

Hayat hala bir cennet olabilir; asla çok geç değil. Ama değişmek için büyük cesaret gereklidir. Gerçekten gerekli olan tek şey biraz daha fazla farkındalık. Davranışını otomatiklikten kurtar; şimdiye kadar yapmakta olduğun şeyleri sadece izle. Aynı şeyleri yaparsın ve karın aynı şekilde tepki verir. Oturmuş bir kalıp haline gelmiştir.

Herhangi bir karı-kocayı izle -yapacaklarını tahmin etmek hiç de zor değildir. Sabahleyin koca, gazetesini yayıp okumaya başlar ve kadın yıllardır söylemekte olduğu aynı şeyleri söyler ve koca aynı şekilde tepki verir. Neredeyse bütünüyle tasarlanmış, programlanmıştır.

Sadece küçük değişikliklerle şaşıracaksın. Yarın, sabahın köründe sandalyene oturup gazeteni okumaya başlama. Evi temizlemeye başla ve ne olacağını gör. Karının gözleri faltaşı gibi açılacak ve sana olanlara inanamayacak. Karını gördüğünde gülümse, onu kucakla ve nasıl dumura uğradığını gör. Onu hiç kucaklamadın. Yıllar geçti ve zavallı kadının gözlerinin içine hiç bakmadın.

Bu gece, onun önüne otur ve gözlerinin içine bak. Önce senin delirdiğini ve bir Rajneesh ucubesi gibi bir şeye dönüştüğünü düşünecek ama endişelenme. Sadece onun elini tut ve onu coştur. Bunu yapamasan da en azından öyleymiş gibi yap. Coşturucu ol. Bazen öyleymiş gibi yapmaya başlarsan gerçekten öyle olur, öyle olmaya başlar! Sadece gülümsemeye başla, hiç sebep yokken ve seyret. Zavallı kadın kalp krizi geçirebilir!

Ne zamandan beri onun elini tutmadığını hatırlıyor musun? Hiç onu bir sabah yürüyüşüne götürdün mü? Veya bir dolunay
da, yıldızların altında onu bir yürüyüşe götürdün mü? O da bir insan, onun da sevgiye ihtiyacı var.

Ama özellikle Hindistan'daki insanlar, kadınları hizmetçi gibi kullanmaya devam ediyor. Sanki bütün hayatları bundan ibaret-miş gibi, bütün işleri çocuklara bakmak, mutfak ve ev işlerini yapmaktan oluşur.

Hiç karına bir insan olarak saygı duydun mu?

Eğer içinde bir öfke yükselirse bu doğaldır. Hayatı geçtiği, hiçbir eğlence yaşamadığı, mutluluk nedir bilmediği ve hayatına bir anlam ve önem verebilen hiçbir şey görmediği için hayal kırıklığı yaşarsa bu doğaldır.

Hiç, bazen sessizce onun yanına oturup, tek kelime etmeden elini tutup sadece onu hissettin mi ve onun seni hissetmesine izin verdin mi? Hayır, Hindistan'da bu hiç yapılmaz.

Karılar ve kocaların sadece bir tür iletişimi vardır: Kavga etmek. Binlerce Hintli aile tanıdım, binlerce Hintli aileyle kaldım. Ülkenin her tarafında seyahat ederken o kadar çok aileyle birlikte kaldım ki hemen hemen her tür aileyi tanıma fırsatım oldu. Ama çok nadiren birbirine saygılı karı kocalar gördüm. Birbirini kullanan, birbirini sömüren, birbirini nesneye indirgeyen ama birbirlerinin tanrısallıklarına asla saygı duymayan eşler -sonuçta bu cehennem ortaya çıktı.

Bunun sadece karının sorumluluğu olduğunu düşünme. Onun sorumluluğu olabilir ama konu bu değil çünkü soruyu o sormadı. Soruyu sen sordun. Hayatını değiştirmeye başla. Zavallı kadına önemli olduğu duygusunu ver biraz. Zavallı kadına, ona ihtiyaç duyulduğu duygusunu ver biraz. Hayatta en büyük ihtiyacın, kendine ihtiyaç duyulması olduğunu biliyor musun? Kişi, kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmedikçe hayatı çöl gibi anlamsız kalır.

Onunla birlikte gül, birlikte müzik dinle, Himalayalar'da tatile çık. Onun vücudunu okşa çünkü hiç kimse okşamayınca vücutlar büzülür. Onlara minnettarlıkla bakılmayınca vücutlar çirkinleşmeye başlar. Ve sen, “Benim karım neden güzel değil?” diye düşünürsün. Güzellik çiçeklerinin açacağı iklimi yaratmıyorsun ki.

Eğer birini seversen, hemen güzelleşir! Aşk böyle bir simya oluşumudur. Birine seven gözlerle bak, birden aurasının değiştiğini göreceksin, yüzünün ışık saçtığını, yüzüne daha fazla kan geldiğini, gözlerin daha fazla parladığını, aydınlığı, zekayı göreceksin -bir mucize

gibi. Aşk bir mucizedir, aşk büyülü birşeydir. Henüz çok geç değil.

Fakat düşünme şekillerimiz tamamıyla yanlış. Gerçekten, bir insan hayatı yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unuttuk -sıcak, hoş karşılayan, duyulara açık, duygusal. Duygusal ve duyusal kelimeler terbiyesiz kelimeler haline geldiler; özellikle Hindistan'da bunlar terbiyesiz kelimeler. İnsanların rahatsız olacaklarını bilerek kullanıyorum onları.

Duygusal ol. Duygular, diğer her şey kadar kutsaldırlar.Bütün varoluş kutsaldır.

Ve son soru: Osho,

Geçen gün konuşman sırasında senin şarkını ilk defa işittim! Kelimelerinin bir anlamı yoktu, sesin beni saran ve içimi bir neşe ve hazla dolduran bir müzikti! Ne harika bir sürpriz!

Dhanya, beni işitmenin yolu odur. Beni ilk defa işittin. İlk defa olarak sadece iletişim değil, paylaşım gerçekleşti. İletişim kelimelerle olur, paylaşımsa müzikle. İletişim entelektüel bir süreçtir, paylaşımsa iki gönül bir olup, karışıp eridiğinde gerçekleşir.

Dhanya, senin ismin "kutsal olan" demektir. Öylesin ...sen kutsalsın. Benimle olmanın yolu budur. Bu adap, bir ustayla birlikte olmanın yoludur -kalp kalbe, can cana, huzurla.

Kelimelerim yok olmaya başladığında ve kelimeler arasındaki boşlukları işitmeye başladığınızda, satırlar arasındaki boşlukları işitmeye başladığınızda müthiş bir müzikle dolacaksınız. Benim gerçek mesajım odur.

Bugünlük bu kadar yeter.

# 7. BÖLÜM

# HİÇLİĞİN KIYISINDA

Doğru yolun hocaları olarak, büyük üne sahip iki adam vardı. İbn Halim, ilk önce onlardan biri olan Kazvin'li Pir Ar
deşir'i görmeye gittiğini anlatır.

Pir Ardeşir'e şöyle dedi: "Bana yapılması ve yapılmaması gerekenler hakkında tavsiyede bulunur musun?" Pir şöyle dedi: "Evet ama, sen zaman zaman zorlukları tercih ediyor olsan bile sana, senin tercihlerine uymayacağı için yerine getirmekte zorlanacağın talimatlar vereceğim."

İbn Halim, Pir Ardeşir'le birkaç ay geçirdi ve bu öğretinin onun için gerçekten zor olduğuna karar verdi. Her ne kadar Pir Ardeşir'in önceki müritleri aydınlanmış hocalar olarak dünya çapında tanınmış kişiler olsalar da o, değişikliklere, belirsizliklere ve kendisine uygulanan disipline dayanamadı.

Sonunda Pir'den, ayrılmasına ve ikinci hoca olan Mürşid Amali 'nin tekkesine doğru yola çıkmasına izin vermesini istedi.

Mürşid'e, "Bana dayanılmaz bulacağım yükler yükler misin?"

Amali cevapladı, "Sana öyle yükler yüklemem."

İbn Halim sordu, "O halde beni bir mürit olarak kabul eder misin?"

Mürşid cevapladı, "Neden benim verdiğim eğitimin, Pir Arde-şir'inki kadar zahmetli olmadığını sorana kadar kabul etmem."

İbn Halim sordu, "Neden o kadar zahmetli değil?"

Mürşid şöyle dedi, “Çünkü ben Ardeşir’in yaptığı gibi senin gerçek iyiliğinle ilgilenmem. Bu nedenle, benden seni bir mürit olarak kabul etmemi istememelisin.

Din, okyanusta yüzen bir balık kadar sadedir ama insan çok karmaşık hale gelmiştir. Dinin çok çaba isteyen bir şey gibi görünmesi, insanın karmaşıklığı yüzündendir. Din çok çaba isteyen bir şey olamaz çünkü o bizim doğamızın ta kendisidir. O bizim nefesimizde, kalp atışlarımızdadır, kanımızda dolaşır, iliğimize işlemiştir, ruhumuzun kendisidir. Nasıl zor olabilir ki? Zorluk fikri yanlış bir görüş yüzünden doğar.

Yüzyıllardan beri dinin uzak bir amaç ve ona giden yolun çetin olduğu öğretildi bize. Aslında, din bir amaç bile değildir ve zor ya da kolay, bir yol da yoktur. Bir yolculuk ihtimali yoktur. Din senin olduğun yerdedir, din sensin, din senin varlığın -gidilecek bir yer yok. Arayışa girenler, dinden gittikçe daha da uzaklaşmak-talar. Bulmaya çalışmak kaybetmektir, araştırmak bulmamaktır.

Bulmaya çalışma gittikçe daha da zorlaşır; daha uzaklara ulaş
tıkça daha da zorlaşır, daha sinir bozucu olur -çünkü Tanrı’ya ermek için ne kadar çaba sarfedilirse ona erişme ihtimali o kadar azalır.

Tanrı, hâlin kendisidir. Tanrı okyanustur, bizler de balık. Ve bir balığın yüzmeyi öğrenmesine gerek yoktur.

Nasreddin Hoca bir gölde balık tutuyordu. Göl özel bir göldü ve balık tutmak kesinlikle yasaktı. Ve Hoca’nın tam arkasında büyük harflerle “Balık tutmak yasaktır. Araziye izinsiz girenler mahkemeye verilecektir” yazan kocaman bir levha vardı. Ama o, kıyıda oturmuş balık avlıyordu.

Arazi sahibi geldi ve onu suçüstü yakaladı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Hoca güldü ve şöyle dedi, “Balıklara yüzme öğretiyordum.”

Hiçbir balık yüzme öğrenmeye gerek duymaz. Kimsenin de herhangi bir dine falan ihtiyacı yoktur. Gerekli olan tek şey yalın olmaktır. Karmaşıklıklarından vazgeç, gereksiz zihin oyunlarından vazgeç. Sessiz ve sakin ol, varlığının özünde onu bulacaksın; orada bekliyor ama o çok sakin. alçak bir ses. Zihnin o kadar çok gürültü yapıyor ki onu işitemiyorsun.

Ben işittim .

Bir İngiliz ve bir İrlandalı, Londra otobüslerinden birinin tepesinde gidiyorlardı, İngiliz özellikle karmaşa, koşturmaca ve her taraftan gelen kulak tırmalayıcı uğultudan rahatsız olmuştu. Westminister Manastırı göründüğü anda çanlar neşeli bir melodiyle çalmaya başladılar.

İngiliz, arkadaşına döndü ve şöyle dedi, “Ne kadar yüce bir şey değil mi? Şu çanların cennete çalındığını işitmek ne güzel. İnsanın düşüncelerini yükseltip yükseltip herşeyin Yaratıcısına kadar çıkarmıyor mu?”

Casey, eğilip elini kulağına götürerek, “Biraz daha yüksek sesle konuşman gerek George” dedi.

“Şu muhteşem çanlar, diyorum -içini derin bir saygıyla ve korkuyla doldurmuyorlar mı? Şu çınlamalar, mutlu bir geçmişin altın hatıralarını uyandırmıyor mu?”

Casey, hala bir şey anlamadığını gösteren bir ifadeyle bakarken biraz daha yakına eğilip, “Daha fazla bağırmak zorundasın George, söylediklerinin tek kelimesini bile işitemiyorum.” diye bağırdı.

İngiliz, diğerinin kulağına neredeyse bağırarak, “Çanlar, eski şeyler, şahane çanlar! Değil mi diyorum! Şu çınlamalar ne kadar da melodik. Bu, seni dünyanın gençliğini yaşadığı ve insanoğlunun baharını yaşayan kalbinin tatlı bir çocuksu saygıyla, Tanrı’nın müthiş mucizeleriyle yüzyüze geldiği zamanlara, geçmişin bulanık, uzak manzaralarına geri götürmüyor mu?”

Casey, ağzını diğer adamın kulağına yapıştırdı ve bağırdı, “Lanet olası bir tek kelime bile işitemiyorum. Şu Allah’ın belası çanlar lanet bir gürültü yapıyor. Kahrolasıcalar yüzünden kendi sesimi bile işitemiyorum!”

Çan senin içinde çalıyor. Sen tapınaksın ve çan durmaksızın senin içinde çalıyor -o, senin hayatın -ama çok fazla gürültü var. Zihin bir pazar yerine dönmüş. Kendinle bütün kontağını kaybetmişsin; Tanrı’yla kontağını kaybetmenin nedeni de bu. Tanrı’yı aramak zorunda değilsin. Onu aramaya nereye gidiyorsun? Hangi yöne? Elinde bir adres yok. Onun neye benzediğini, adını bilmiyorsun. Onunla karşılaşsan bile tanıyamazsın, o

yüzden Tan-rı'ya doğru herhangi bir yolculuğa başlama lütfen. Bu en başından itibaren tam bir talihsizlik olur.

Aksine içine yönel, daha sessiz ol, daha rahat ol, bir gün aniden içinde çalan o güzel çanları işitmeye başlayacaksın. O sakin, alçak sesi işitmeye başlayacaksın. O, orada, bir an bile kaybetmedin onu. O, kaybedilemez.

Dünyanın bütün büyük kahinlerinin, Tanrı'nın senin doğan olduğunda ısrar etmelerinin nedeni budur. Tanrı senin içinde, onun krallığı senin içinde. Bulmaya çalışmaya, aramaya gerek yok.

O halde gereken nedir? -sessizliğe bürünmek, ahenkli, uyumlu bir varlık haline bürünmek; zihinsiz olmak.

Sufilerin yaptıkları budur: dans etmek, şarkı söylemek, kucaklaşmak, öpüşmek. Kendilerini birbirlerinin içine akıtıyorlar, sessizliğin kolayca yüzeye çıktığı bir enerji alanı yaratıyorlar. Tanrı sessizlik içinde bulunur. Sessizlik onun çehresidir. Tanrı, içsel müzikte bulunur; Müzik onun adıdır. Tamamıyla kaybolunmuş bir hal içinde, sarhoşken, senden geriye hiçbir şey kalmamışken bulunur O. Sen yokken vardır O. Arayan fazla gelir, bu nedenle o hep kaybolur.

Büyük Sufi mistiği Beyazıt hakkında, Beyazıt yakınlık makamına ulaştığında, "Bir şey iste!" diye emreden bir ses işittiği anlatılır.

Yakınlık hali, sen sessizliğe gömülüyorkenki, kafandaki sesler yok oluyorkenki, buharlaşıyorkenki, düşünceler seni terk ediyor-kenki, bırakıp gidiyorkenki; kendini tamamen yalnız hissediyor-kenki, diğerlerinin gölgeleri bile mevcut değilkenki; tam kaybolmanın kıyısındaykenki haldir. Buna "yakınlık makamı" denir.

Beyazıt yakınlık makamına ulaştığında, "Bir şey iste!" diye emreden bir ses işitti.

O, "Bir arzum yok" diye yanıtladı.

Ama ses ısrar etti, "Bir şey iste!"

O, tekrar "İsteyecek bir şey yok çünkü hiçbir arzum yok" dedi. Fakat ses yineledi, "Bir şey iste!" "O halde sadece seni istiyorum!"

O zaman ses şöyle dedi, "Beyazıt'ın varlığından bir tek atom bile kalsa geriye, bu mümkün değildir."

Beyazıt kaçırdı. Tam sınırdaydı. Sormaya başladı. Geri döndü -çünkü arzu olunca geri dönersin, arzu olunca zihin geri döner. Bu Tanrı arzusu bile olsa farketmez. Beyazıt'ın Tanrı'yı arzulamasının güzel bir şey olduğunu düşünebilirsin. Fakat arzu arzudur; arzuladığın şeyin bir önemi yoktur. Arzu, arzulayan zihni geri getirir. Beyazıt tekrar pazar yerine girdi, o yakınlık makamı kayboldu. "Sadece seni istiyorum" dediği an, oradaydı Beyazıt. Ben, tekrar bir araya geldi ve Ben varsa, Sen'i yaratır. Ben varsa, ikilik yaratır ve herşey ikiliğin içinde kaybolur. Ben yokken, ikilik de yoktur.

O zaman, varoluşla beraber birsindir, tamamen bir. O zaman, varoluşun kendisinin bir kalp atışından başka bir şey değilsin, sonsuz bilinç gölünde yalnızca bir dalgacıksın.

"Sadece seni istiyorum" dediği an ses şöyle dedi, "Beyazıt'ın varlığından bir tek atom bile kalsa geriye, bu mümkün değildir."

Tanrı'nın olması için insan yok olmak zorundadır. Gereken tek şey şu basit yok olma olgusudur. Fakat biz yok olmak istemediğimiz için bütün yaklaşım çetin bir süreç haline gelir. O zaman da oyunlar oynamaya başlarız: Bir taraftan Tanrı'yı isteriz, öbür taraftan da kendimizi korumak isteriz.

Yine Beyazıt hakkında şu anlatılır: bir defasında o ve müritle
ri yol boyunca yürüyorlarken yolun ortasında kesilmiş bir baş gördüler. Alnında, Kuran'dan şu olağanüstü sure yazıyordu: O hem dünyayı, hem ahireti kaybetti.

Beyazıt, başı yerden aldı ve onu öptü. Müritleri onun kim olduğunu sorduklarında şöyle cevapladı, "Bu, Tanrı için her iki dünyadan vazgeçmiş bir Sufi dervişinin başıdır. Ben bunu yapamamıştım. Gerçekleşebileceği noktaya ulaşmıştım ama kaçırdım."

Kesilmiş başın üstünde Kuran'dan şu cümleler yazılıydı: O hem dünyayı hem ahireti kaybetti. İnsan herşeyi kaybetmek zorundadır, ancak o zaman Tanrı kazanılır.

Tanrı'yı arayan insanlar, aydınlanmayı, nirvanayı, mokshayı veya herhangi başka bir ismi arayan insanlar kaybetmeye devam edeceklerdir; ve

hayatları gittikçe daha fazla karmaşıklaşacak ve yolculuk gittikçe daha da zorlaşacaktır.

Ama Beyazıt ilk deneyiminden bir ders almıştı. Kısa bir süre sonra tekrar yakınlık makamındaydı. Soru tekrar soruldu, “Beyazıt, bir şey iste!” Bu defa, “İsteyecek bir şeyim yok” demeye bile zahmet etmedi -çünkü isteyecek bir şeyim yok derken bile orada-sınızdır. O tam bir sessizlik içinde oturdu. Ses, tekrar tekrar onu kışkırttı, baştan çıkarmaya çalıştı, “Bir şey iste Beyazıt!” fakat Beyazıt’dan bir cevap yoktu. Üçüncü defa tekrar etti, “Beyazıt, bir şey iste!” Ve bu ses Tanrı’nın sesiydi, bu saygısızlıktı! Tanrı kendisi sana bir şey istemeni söylüyorsa, iste! Fakat Beyazıt orada değildi, orada hiç kimse yoktu; nasıl saygılı ya da saygısız olunabilir?

Bu, Sufilerin adap dedikleri şeydir: Bir ustanın huzurunda bulunma şekli ve nihai olarak da Tanrı’nın huzurunda bulunma şeklidir.

“İste, Beyazıt! Bu, Tanrı’ya karşı saygısızlıktır. Ben Tanrı olarak senden bir şey istemeni istiyorum. Senden memnunum. İstediğin herşeyi sana vermek için buradayım, istediğin herşeyi. Beni bile istesen sana kendimi vermeye hazırım.” diyen bu kışkırtmada bile Beyazıt yoktu.

Bu defa kimse yoktu, sessizlik bozulmadan devam etti. Beya-zıt’dan hiçbir karşılık gelmedi. Ve nihai atlamayı yaptı, oldu—o, Tanrı oldu. İnsanın bir Tanrı olmasının yolu budur, insanın erişmesinin yolu budur.

Şöyle anlatılır:

Birisi Beyazıt’a sordu, “Sen kimsin?”

O, “Ben onu yıllar önce kaybettim. Onu ne kadar aradıysam o kadar az buldum.” dedi.

Adam tekrar sordu, “Sen kimsin?”

Beyazıt şöyle dedi, “Hırkamın altında Tanrı’dan başka birşey yok. Benimle birlikte Tanrı’dan başka kimse yok, o yüzden ‘sen kimsin?’ sorusu anlamsız. Ben yokum, Tanrı var. Ve Tanrı daima mesuttur. Tanrı saadettir. O yüzden bu soru anlamsızdır. Hırkamın altında Tanrı’dan başka hiç kimse, hiçbir şey yok.”

Tanrı, başka bir yerde -Kabe’de, Kailash’da, Girnar’da, Ku-düs’de -bulunmak için var değildir. Tanrı senin hırkanın altında olmalıdır. Ve gerçek

şudur ki, senin içinde Tanrı'dan başka kimse yok. Ama sen kendine dönmedin, gözlerin uzak hedeflere takılıp kalmış. Gözlerin gelecekte bir yerlerde dolanıyor ama Tanrı burada ve sen burada değilsin. Buluşma bu yüzden zor. Aksi takdirde hiçbir zorluk yok.

Sufizm, yoğun aşkın, tutkulu aşkın yoludur. Beyazıt'ın söylemiş olduğu gibi, "Beyazıt'ın çile hayatı sadece üç gün sürmüştür. Birinci gün dünyadan vazgeçti, ikinci gün öbür dünyadan vazgeçti ve son gün de kendinden vazgeçti."

Sadece üç adım var. Birinci adım: Bu dünyanın oyunlardan başka bir şey olmadığının farkına varış, bu dünyanın bizim geleceğe yönelik projeksiyonlarımızdan başka bir şey olmadığının farkına varıştır; ikinci adım öbür dünyanın, cennetin de bizim gerçekleşmemiş rüyalarımızın, gerçekleşmemiş arzularımızın geleceğe yönelik projeksiyonlarımızdan başka bir şey olmadıklarının farkına varıştır ve üçüncü adımda, bu dünya bırakıldığında ve öbür dünya bırakıldığında geriye sadece sen kalırsın. Artık geriye kalan sadece projeksiyon yeteneğidir, zihindir, egodur. Ve üçüncü adım egoyu bırakmaktan ibarettir. Ve aniden eve geri dönersin. Aniden hiçbir şeye gerek yoktur, herşey vardır. O zaman insan gülmeye başlar, çünkü bu hep böyleydi -herşey her zaman vardı. Sadece biz arayıp durmakta olduğumuz için ve kendi içimize bakmayacak kadar çılgın bir arayış içinde olduğumuz için; zaten taşımakta olduğumuz hazineye asla bakmadığımız için, dış dünyaya çok fazla takıntılı hale geldiğimiz için; İçeri 'nin lisanını
unuttuğumuz için, bizde bir içeri olduğunu ve bu içerinin Tanrı olduğunu unuttuğumuz için.

D.H. Lawrence'in bu güzel mısraları üzerinde derinlemesine düşünün:

Razı mısın silinmeye,
Silinmeye, iptal edilmeye, hiçbir şey olmaya?
Hiçbir şey olmaya razı mısın,
Gömülmeye unutuluşa?
Hayırsa, asla gerçekten değişmeyeceksin.
Zümrüt-ü anka yeniler gençliğini

Sadece yandığında, diri diri yandığında,

Top top sıcak kül olana kadar yandığında.

Efsane, sadece ölerek dirilen kuşun, kendini yakarak, kendini tamamen yakarak yenileyen, ölümü yeniden doğuş olan, Züm-rüt-ü Anka’nın güzel efsanesi... Zümrüt-ü anka efsanesi bütün farkına varmış insanların efsanesidir.

İsa, aynı efsanenin bir başka temsilcisidir: çarmıha gerilme ve diriliş.

Beyazıt, “Ben gittim, ben yokum” der. Bu ölümdür. Fakat bu ölümden, ölümsüz bir şeye ulaşılır, ölümsüz bir şey bulunur bu ölümde. Fakat insanlar kurnazdır: Tanrı’ya da sahip olmak isterler. İyi bir banka hesapları olduğunda Tanrı’nın da avuçlarının içinde olmasını isterler. Tanrı’nın da kendi malları olmasını isterler ki böylece ortalıkta böbürlenebilsinler ve “Tanrı’yı biliyorum” diye iddia edebilsinler.

Tanrı’ya hükmedilemez. Tanrı bir mal değildir. Tanrı’ya sahip olunamaz. Tanrı bir aşk ilişkisidir; sen sadece onun içinde eriyebilirsin. Ve tekrar hatırla: bu erime bir sen içinde erime değildir, bu erime yalnızca, kendini kendi içine bir bırakıştır. Kendi varlığının içinde yok olduğun zaman ve geriye “Ben” diyebilecek hiçbir merkez kalmadığı zaman Tanrı’nın ne olduğunu bilirsin.

<nsan bir küp buz gibidir. Tanr>, bu buz küpünün erimesinden baflka bir fley de€ildir. Art>k kat>l>€>n> kaybeder, s>v> olursun. Ar-t>k dura€anl>€>n> kaybeder ve akmaya bafllars>n. O ak>fl, evet o ak>fl Tanr>’n>n bir di€er ismidir. Yaflam, Tanr>’n>n bir di€er ismidir.

Tap>naklar, camiler, kiliseler yaratarak insanlar> kand>rd>k onlara yanl>fl bir Tanr> fikri verdik, sanki Tanr> yaflamdan ayr> birfleymifl gibi. Öyle de€il. Yüzy>llard>r sürdürülmüfl bu yanl>fl e€itim yüzünden, bu yanl>fl flartland>rma yüzünden insanlar Tanr>’y> her düşündüklerinde bir heykel, bir tap>nak, bir kutsal mekan düflünürler; asla kendilerini düflünmezler.

Bir aynan>n önünde dururken, aynada yans>yan kendi gözlerinin içine bakarken, içinde bunun Tanr> oldu€u fikri hiç do€du mu? Hay>r,

papazlar>n bu olas>l>€> yok etti. Gerçek olay budur: Tanr>’y> kendi varl>€>n, içinde atan, kalbinin her vuruflunun ta kendisi olarak tan>mak.

Sana söylemek istediğim ilk şey, Tanrı’yı bulmanın zor olmadığıdır. Zorluk, kendini kaybetmektedir. Bu, sadece bir tek aydınlanmış kişinin sözü değil, dünyanın bütün aydınlanmış kişilerinin sözüdür. Hindistan’da, Çin’de, Japonya’da, İsrail’de veya herhangi başka bir yerde doğmuş olabilirler -bu konuda hepsi hemfikirdir.

Mevlana şöyle der: “Suçun ispatı için birçok şahidin gerekli olduğu bir mahkemede, davacı, belirli bir suça ilişkin olarak tanıklık yapmak üzere birkaç Sufi getirdi. Fakat yargıç, bin Sufinin biriyle aynı olduğunu, dolayısıyla davacının sadece bir şahit getirdiğini söyleyerek ifadeyi reddetti.”

Rumi’nin aktardığı güzel bir hikaye bu: Pek çok şahit gerektiği için yargıç reddediyor. Pek çok şahit getirildi ama hepsi de Su-fi’ydi ve yargıç şöyle dedi, “Bir Sufi ya da pek çok Sufi fark etmez çünkü bir Sufi ne söylerse bütün Sufi’ler aynısını söyleyeceklerdir. O yüzden on bin Sufi de getirsen sadece bir tane eder.”

Güzel bir hikaye bu. Buda, İsa, Krishna, Lao Tzu, Muhammed, Bahaddin, Beyazıt... farklı bir şey söylemiyorlar... belki farklı şekillerde ama farklı şeyler değil söyledikleri. Onlar tek bir hakikatin şahitleri ve hakikat, Tanrı’nın krallığının sizin içinizde olduğudur.

Bu hikaye.

Doğru yolun hocaları olarak, büyük üne sahip iki adam vardı. İbn Halim, ilk önce onlardan biri olan Kazvin’li Pir Ardeşir’i görmeye gittiğini anlatır.

Her kelime dilinde erimesi için yavaşça tadılmalıdır böylece onu ve güzelliğini hazmedebilesin.

Doğru yolun hocaları olarak, büyük üne sahip iki adam vardı.

Doğru yol nedir? İşittiğinizde hayrete düşeceksiniz -doğru yol, olmayan yol demektir. Bütün yollar yanlıştır çünkü sen ve hedefin arasında bir mesafe varsa yol gereklidir. Sadece bir mesafe varsa yol anlamlıdır. Ama

seninle Tanrı arasında bir mesafe yok bu nedenle de herhangi bir yola ihtiyaç yok. Olmayan yol doğru yoldur.

Paradoksal görünüyor ama bunun için yapılabilecek bir şey yok - varoluş paradoksaldır. Bütün yollar yanlış yollardır çünkü yol seni uzağa götürür. Bir yere gitmeye ihtiyacın yok o yüzden yola da ihtiyaç yok.

Sana birçok yol öğretiliyor ve sana yollar öğreten insanlar çok mantıklı görünüyor. Zihnine çekici geliyor bu. Doğal olarak, “Tanrı’yı bilmiyoruz, onun nerede olduğunu bilmiyoruz dolayısıyla bir yol gerekli. Tanrı’nın nerede olduğunu bilmiyoruz öyleyse bize bir yol gösterilmeden ona nasıl erişeceğiz?” diye düşünüyorsun. Ama, Tanrı’nın orada değil burada olduğu, o zaman değil şimdi olduğu, aranan değil arayan olduğu gerçeğinden tamamıyla bihabersin. Yani herhangi bir yol seni saptıracak, herhangi bir yol seni yanlış yönlendirecektir.

Sana yollar gösteren hocalar sözde hocalardır; onlar tehlikeli insanlar. Dünyada çok kaos yarattılar ama onlar çok mantıklılar ve senin sıradan zihnine çekici geliyorlar.

Gerçek hoca bütün yolları ortadan kaldırandır. Gerçek hoca bütün öğretileri ortadan kaldırandır. Gerçek hoca seni yüklerinden kurtaran, bütün bilgini yok eden ve seni bir çocuk gibi tekrar bilgisiz ve masum yapandır. Gerçek hoca çok yıkıcıdır. Bütün bilgi ortadan kaldırıldığında, bütün yollar elinden alındığında, hiçbir şey bilmediğinde, bilgisizliğinin içinde, çırılçıplak, saklanacak hiçbir yerin olmadan bırakıldığında aniden büyük patlama gerçekleşir. O her zaman masumiyet içinde gerçekleşir.

O yüzden İsa hep, “Küçük çocuklar gibi olmadan benim Tanrı krallığıma giremeyeceksiniz” der.

Gerçek hoca seni küçük bir bebeğe çevirir. Gerçek hoca sana bilgi vermez. Gerçek hoca seni bilgilendirmez, o seni dönüştürür. Sana doktrinler, dogmalar sunmaz; tam tersine bir kılıç alır ve senin başını keser. Seni başsız yapar.

O halde gerçek yol nedir? “Gerçek yol” olmayan yol demek
tir. Eğer biri olmayan yolu öğretirse, olmayan öğretiyi öğretirse çok az insan ona gidecektir çünkü bu çok mantıksız görünecektir. Sadece büyük

anlayış ve zeka sahibi insanlara çekici gelecektir. O yüzden sahte hocalar büyük kalabalıklar toplarlar, gerçek hocaların çevresindeyse sadece seçilmiş birkaç kişi vardır.

Doğru yolun hocaları olarak, büyük üne sahip iki adam vardı. İbn Halim, ilk önce onlardan biri olan Kazvin'li Pir Ardeşir'i görmeye gittiğini anlatır.

Pir, siddha'nın Sufi adıdır. Pir, erişmiş olan demektir -hiç ayrılmamış olduğu yere erişmiş, eve erişmiş, hiç ayrılmamış olduğu eve erişmiş, ayrılmak istemiş olduğu halde ayrılamadığı eve erişmiş.

Doğanı terketmen imkansızdır. O halde olan nedir? İnsanlar sadece evlerini terk ettiklerini hayal ederler. Geceleyin uyuyup rüya görmen gibidir; rüyanda binbir tane şey görürsün ama sabah kendini yatak odanda yatarken bulursun. Pekin'e, Philadelp-hia'ya, Timbuktu'ya ve İstanbul'a gittiğin bütün rüyalarda hep Pune'daydın, başka bir yerde değil; ama yalnızca sabah olup da uyandığında herşeyin rüya olduğu gerçeğini farkedersin. Yatağını hiç terk etmemiştin, hep buradaydın.

Durum budur: hiç kimse Tanrı'yı kaybetmedi, kimse kaybe-demez. Bu mümkün değildir. Tanrı senin varlığındır, onu nasıl kaybedebiliriz? Eğer onu kaybedebilirsek anında ölürüz çünkü o bizim canımızdır. Eğer onu kaybedersek onu bulma ihtimali kalmaz; yani mesele Tanrı'yı bulma değil sadece hatırlama meselesidir. Biz yalnızca unuttuk.

Bu yüzden Sufi'lerin zikir dediği hatırlama herşeydir. Bu onların temel ilkesidir: Sadece hatırla, sadece kendini uyanık tut ve hatırla. Sadece biraz daha farkında olursan gülmeye başlayacaksın -o yeri hiç terk etmemiş olduğuna ve nasıl geri döneceğini düşünüyor olduğuna, hangi yöntemleri kullanıp, hangi yolları izleyeceğini, hangi haritaların gerekli olduğunu düşünüyor olduğuna. Haritalara, kitaplara, hocalara ve ona buna başvuruyordun ama bütün bu zaman içinde aslında evinde uykuya dalmıştın.

Pir erişmiş olan demektir, başka hiçbir yere gitmemiş olduğunun, hep burada olmuş olduğunun ayırdına varmış olandır ve gerçeği şimdi kabul eder, hepsi bu.

Ben Tanrı'yım dediğim an, ben Tanrı oldum demiyorum -ben hep Tanrı'ydım; şimdi sadece gerçeği kabul ettim. Sen Tanrı'sın dediğim zaman, Tanrı haline gelmek zorundasın demiyorum. Eğer değilsen, olamazsın. İnsan sadece zaten olduğu şey haline gelebilir. Sadece olduğun şey haline gelebilirsin, asla başka bir şey değil. Yani mesele bir şey haline gelme meselesi değil sadece varlığına, gerçekliğine, hakikatine uyanma meselesidir.

İbn Halim Kazvin'li Pir Ardeşir'i görmeye gitti.

Pir Ardeşir'e şöyle dedi: "Bana yapılması ve yapılmaması gerekenler hakkında tavsiyede bulunur musun?"

Şimdi bu yanlış bir soruşturmanın başlangıcıdır. Çok geçerli, çok mantıklı görünüyor. Hikayeyi okurken bu noktayı hemen görmezsin -bu geçersizdir; bir ustaya yapılması ve yapılmaması gerekenleri sormazsın.

Bir ustaya gittiğin zaman ona tamamen teslim olursun. O zaman senin ne yapman ve ne yapmaman gerektiğini söylemek ona kalmıştır. Bir ustaya, bir siddha'ya, bir pire gittiğinde gerekli olan tek şey güvendir. Sen sadece, doğru anın gelmesini bekleyerek onun yanında oturursun. O bilir, o sana söyler.

Beyazıt kendi ustasıyla on iki yıl yaşadı, sadece sessizce oturarak. Yapmış olduğu tek şey, geldiği gün ustanın ayaklarına kapanmaktı ve tek bir soru sormadan, ne yapması gerektiğini sormadan, sadece olağanüstü bir güvenle on iki yıl boyunca sessizce oturdu: "Eğer bir şey yapılması gerekirse usta orada, o bana söyler. Eğer yapılması gereken bir şey yoksa da söylemez. Ona göre sessizlik gerekiyorsa onun sessizliğini kana kana içerim. Eğer iki kelime gerekirse o, kelimeleri söyler ve bilir ki doğru anda herşey yapılacaktır."

Ve bu on iki yıl sürdü. Gitgide daha da sessizleşti. Bir şey sormadığınız zaman zihniniz bilgiyle beslenmez. O sadece orada oturdu. Binlerce insan geldi geçti, sorular soruyorlardı, ne yapılması gerektiğini, ne yapılmaması gerektiğini ve "Şu yazı ne anlama geliyor; özellikle şu pasajdan ne anlamalıyız; bazıları şöyle söylüyor, bazıları böyle söylüyor?" diyorlardı.

Birçokları geldi ve birçokları geçti, Beyazıt orada sessizce oturuyordu. Yavaş yavaş yok oldu.

Bir ustanın yanında sessizce otururken başka ne yapabilirsin?

Zihnin daha ne kadar kargaşa yaratmayı sürdürebilir? Zihnini her gün beslemediğin zaman açlıktan ölmeye başlar.

Beyazıt'ın yaptığı gerçek bir oruçtu; bu oruç tutmaktır. Yemek yememenin bir yararı olmaz, bilgi tüketmemenin yararı olur.

On iki yıl sonra usta ona doğru döndü, onu kucakladı ve "Beyazıt, artık gidebilirsin. Sen erdin" dedi. Tek bir kelime söylenmedi, hiçbir mesaj, talimat verilmedi, rehberlik yapılmadı.

İbn Halim yanlış bir soru sordu.

Pir Ardeşir'e şöyle dedi: "Bana yapılması ve yapılmaması gerekenler hakkında tavsiyede bulunur musun?"

İlk olarak, böyle bir soru sormak yanlıştır. Mürit orada olmak zorundadır. Onun kendi varlığı usta için mevcut olmak zorundadır. Onun kendi varlığı neyin gerekli olup olmadığını ustaya söyler -ve o da bunu yapar veya söyler veya sana emreder. Fakat İbn Halim çok bilge bir adam olmalıydı; bilgece bir soru soruyordu.

İkinci olarak, böyle bir soru sormak yanlış çünkü sormak istiyorsan bile "Ben ne olmalıyım, ne olmamalıyım?" diye sor. En iyisi hiçbir şey sormamaktır, ikinci en iyiyse "Ne olmalıyım, ne olmamalıyım?" diye sormaktır. Soru, olmak hakkında olmalıdır ama o yapmak hakkında soruyor: "Ne yapmalıyım ve ne yapmamalıyım?"

Unutma, yapmak ahlaklılıkla ilgili bir şeydir, olmak da imanla ilgili. Güven, sessizlik maneviyatla ilgilidir. En iyisi güvenmek, sessiz olmak, aşkla, umutla, sabırla beklemektir. Bu, manevi ilişkidir. Eğer bu mümkün değilse o zaman sor, "Ne olmalıyım?" diye. Bu, iman ilişkisidir. En düşük olan, üçüncü derecede olan da, ne yapmalı, ne yapmamalı diye sormaktır. Bu ahlaki bir sorudur. Neyin doğru, neyin yanlış olduğu ve neyin erdem neyin günah olduğu da en sıradan sorulardır.

Unutma, ahlaklılık, iman değildir. Her ne kadar maneviyat imanı ve ahlaklılığı içerse de, iman maneviyat değildir. Ahlaklılık, imanı ve

maneviyatı kapsayamaz. Bu yüzden imanı olmayan birisi ahlaklı olabilir; bunda bir sorun yoktur. Aslında imanı olmayan kişi, sözde imanlı olandan daha ahlaklıdır. İmanı olmayan kişi ahlaklı olabilir, ateist ahlaklı olabilir - Tanrı ‘ya inanmayan, ölümden sonraki yaşama inanmayan biri. O ahlaklı olabilir çün
kü ahlaklılık, sadece insanlarla uyum içinde yaşamanın bir yoludur. O hesaplanmış bir adımdır; yalnızca işlevseldir. Başka bir hakikate sahip değildir.

O yüzden, ne kadar toplum varsa, o kadar ahlaklılık vardır. Hindistan’da ahlaklı olan birşey İran’da ahlaklı olmayabilir. Veya bir Hindu’ya göre ahlaklı olan birşey bir Hristiyan’a göre ahlaklı olmayabilir ki Hristiyan aynı mahallede de yaşıyor olabilir.

Ahlaklılığa toplum karar verir. Toplum ahlaklılık hakkında kesin bir gerçekliğe sahip değildir. Bu tamamen keyfidir. Gereklidir çünkü insan yalnız yaşamaz, insan pek çok başka insanla birlikte yaşar. Pek çok insanla birlikte yaşıyorsan bazı kural ve düzenlemeler gerekir fakat bu kurallar ve düzenlemeler aynen trafik kuralları gibidir -”Yolun ortasından yürümeyin” -hiçbir kesin gerçeklikleri yok. Yolun ortasından yürürsen günah işlemiş olursun ve cehenneme atılırsın diye birşey yok; ama yolun ortasından yürüyerek trafikte gereksiz bir sıkıntı yaratırsın. Çarpılabilirsin. Soldan git: ama bu da her zaman ahlaklı değil; sağdan gitmek zorunda olduğun ülkeler de var. Her ikisi de iyidir. Ya sağdan git ya da soldan böylece trafik akıcı bir şekilde ilerler. Bütün hepsi keyfidir. Kendi içinde bir yararı var ama kesinliği yok.

Ne yapman ve yapmaman gerektiğini sorduğun zaman, çok sıradan bir ahlak sorusu soruyorsun. Henüz imanlı değilsin. İmanlı insan ne olması ve olmaması gerektiğini soracaktır. O, olmakla ilgilenecektir, yapmakla değil. Yapmak dışsal bir şeydir, olmak içsel.

Fakat en iyisi onu bile sormamaktır. Eğer güvenirsen artık gerisi hocanın işidir. Sen teslim oldun, bütün kartlarını onun önüne açtın. Elinde tek bir koz kartı bile tutmuyorsun, bütün kartlarını açtın. Teslimiyet budur.

Artık senin hakkında herşeyi biliyor; ne gerekirse o yapacaktır veya eğer hiçbir şey gerekli değilse hiçbir şey yapmayacaktır.

İbn Halim'in sorusu üçüncü sınıf bir sorudur. Üçüncü sınıf bir soru olduğu için Pir şöyle demek zorunda kaldı:

"Evet ama, sen zaman zaman zorlukları tercih ediyor olsan bile sana, senin tercihlerine uymayacağı için yerine getirmekte zorlanacağın talimatlar vereceğim."

Eğer bir ustaya tamamen teslim olursan artık yaşam kendili

ğinden gelişir. Tam bu huzurda yaşam kendiliğinden gelişir, aynen güneşin huzurunda ağaçların gelişmesi gibi -onlar nasıl gelişeceklerini sormaz; tomurcuklar açar ve çiçeklenir, onlar taç yapraklarını nasıl açacaklarını ve nasıl açmayacaklarını sormaz ve doğru yolun ne, yanlış yolun ne olduğunu sormaz ve kuşlar ötmeye başlar. Ufukta güneş doğarken, yeryüzünün her tarafında bir şeyler olmaya başlar. Yaşam geri döner, uyku dağılır, büyük bir uyanış...

Bir müridin ustaya teslim olması da aynen böyle bir durumdur. O, ustanın huzurunda sadece mevcut bulunur ve bir şeyler olmaya başlar. Usta bir katalizör -ama en yüksek etkili bir katalizör -olarak işlev görür. Bu derece güven duymak çok nadiren bulunan bir şeydir. Cesaret ister.

Sen niçin güvenemiyorsun? Çok zeki olduğun için güveneme-diğini mi düşünüyorsun? Hayır, sen bir korkaksın, korkuyla dolusun -o yüzden güvenemiyorsun. Güveni engelleyen korkudur. Sadece korkusuz bir insan güvenebilir. Korkuyorsun, belki de sö-mürüldün. Korkuyorsun: "Kim bilir? Bu adam bir sahtekar, dolandırıcı olabilir. Kim bilir beni nereye yönlendirmeye çalışıyor? Kim bilir? Uyanık olmalı ve arkamı kollamalıyım. Her zaman çitin üstünde durmalıyım ki, bir şeyler ters giderse dışarı atlayabileyim. Bir ayağımı hep duvarın dışında tutmalıyım ki, bir tehlike sinyali gelirse kaçabileyim, yakayı kurtarabileyim." Bunun nedeni korku.

Unutma, güven sadece sen korkusuz olduğunda mümkündür. Sadece çok yiğit ve cesur biri güvenebilir. Dünya çok korkak bir yer haline geldi, bu yüzden güven ortadan kayboldu, inanç ortadan kayboldu.

Eğer bu mümkün değilse o halde ikinci soru sorulmalıdır: “Ben ne olmalıyım?” Bu durumda artık karakterinle ilgili değil meditasyonla ilgili soru soruyorsun. Ne yemeliyim, ne yememeliyim diye sormuyorsun; sabahleyin kaçta kalkmalıyım, akşam kaçta yatmalıyım; çay içmek iyi midir değil midir; “Kahve manevi gelişimimi bozar mı bozmaz mı?” diye sormuyorsun. Bunlar gibi anlamsız sorular sormuyorsun. Sadece nasıl diye soruyorsun -nasıl sessiz olacağını, nasıl özgün olacağını, nasıl dingin, köklü, odaklanmış olacağını soruyorsun. Bu ikinci en iyidir.

O zaman usta sana -meditasyon, dua -diyecek. O zaman usta sana kendi varlığıyla, meditasyonu, ibadetkarlığı, minnetkarlı-ğı, müteşekkirliği öğretecek. Sana, sahip olduğu rahmetten bir tadımlık verecek.

Birinciye hepsi verilecek. Usta ona bütün varlığını akıtacaktır. İkinciye, anlık görüşler sunulacak ve o görüşler onu birinci hale hazırlayacaktır. O zaman usta bütün varlığını ona akıtabilir. Birinci için işler kesinlikle, tamamen kolay olacaktır. Mürit, okyanusta yüzen balık gibi ustanın varlığının huzurunda yüzmeye başlar. O kadar kolaydır ki -bir çiy damlasının yaprağın üstünde kayması gibi veya bir kuşun uçması gibidir. Birinci için durum çok kolay, çok kendiliğindendir.

İkinci için biraz zordur ama çok zor değil; sadece biraz zordur çünkü o, düşünceleri bırakmak için, bir şahit olmak için zihinle mücadele etmek zorunda kalacaktır. Birinci için bu, çaba sarfet-meksizin olacaktır; ikinci için çaba sarfederek olacak ama yine de olacaktır. İkinci için yolculuk yokuş yukarı değil yokuş aşağı olacaktır. Birinci için yolculuk olmayacaktır, o varmıştır. İkinci için yolculuk yokuş aşağıdır; zor olmayacaktır.

Üçüncü için yolculuk yokuş yukarı olacak. O yüzden usta, “Evet ama sana, yerine getirmekte zorlanacağın talimatlar vereceğim... “ der.

Varlığını değiştirmeden hareketlerini değiştirmek çok zordur çünkü hareketler senin varlığından doğar. Sorun budur. Gerçek sorun senin hareketlerin değildir, sorun senin varlığının içinde bir yerlerdedir.

Örneğin, birisi yalan söyler ve usta ona, “Yalan söyleme” der. Şimdi işler zorlaşacaktır. Büyük ihtimalle o kişi ustaya da yalan söylemeye

başlayacaktır. “Bana söylediğinizden beri yalan söylemiyorum. Yalan söylemeyi bıraktım” diyecektir. Ama büyük ihtimalle tekrar yalan söylüyordur! Ve artık ustanın kendisine yalan söylüyor.

Birisi yalan söylediğinde bir tek şey söylüyordur, o da varlığının derinliklerinde yanlış birşeyler olduğudur. O bir yalancı, orada varlığının ta içinde. Varlığının derinliklerinde bir yalanı yaşıyor ve o yalan yüzeye doğru çıkmaya devam ediyor.

Yüzeyde her ne varsa köklerden gelir. Eğer bir ağacı ortadan kaldırmak istiyorsan yapraklarını budamayı bırak; bu bir işe yaramaz. Yapraklar hareketlerdir. İnsanların yapıp durdukları şey de bu: varlıkları şiddet dolu ama onlar bunun tersi olmaya çalışıyorlar. O zaman, yüzeyde, sadece yüzeyde bir maske yaratmayı başarıyorlar, bir şiddetsizlik maskesi. Derinlerinde aynı şiddet dolu insanlar olmaya devam ediyorlar çünkü hiçbir hareket varlığı değiştiremez.

Yüzünüzü boyayabilirsiniz ama bunu yaparak yüzünüzü değiştiremezsiniz. Ama eğer gerçek yüzünüz değişirse güzellik kendiliğinden kesinlikle gelecektir.

Unutma, dışarıyı değiştirerek içeriyi değiştirmenin bir yolu yoktur çünkü çevre merkezi değiştiremez. Çevre, merkeze karşı iktidarsızdır ama merkez çevreyi değiştirebilir. Çevre, merkezin yansımasından başka bir şey değildir, o yüzden merkezi değiştir.

İkinci tür sorgucu, merkezi değiştirir. Ve çevre otomatikman değişir. Birinci tür mürit çevreyi, merkezi, tamamen her şeyi ustaya bırakır. İlgisiz kalır. İyi, kötü neyi varsa herşeyini ustanın ayaklarının dibine bırakır ve o andan itibaren özgürdür. Güveni onu özgürleştirir, güveni onun aydınlanması olur.

İkinci, merkezi değiştirmeye çalışır ve merkezin değişmesiyle birinci değişir.

Eğer saf meditatif hale gelirseniz birçok değişiklik olur. Örneğin, meditatif birisi sigarayı bırakacaktır. Sigara içmek mümkün olmayacaktır çünkü sigara içmek sinir gerginliğinden başka bir şey değildir. Her gergin olduğunda sigara içersin. Bu seni sakinleştirir. Ama neden? Ne alakası var?

Sigara içmek seni niçin sakinleştirir? Sigara içmek bir tür geçmişe gitmektir. Annenin memesine dönüşünü temsil eder. İçine giden sıcak dumanın ılıklığı emdiğin süt yanılsaması yaşatır sana ve ağzındaki sigara meme ucu olur. Çocuk her korktuğunda sakinleştirilir, yatıştırılır. her korktuğunda, mutsuz olduğunda, sinirli, üzgün olduğunda anne ona hemen memesini verir ve o, uykuya dalar; çok sakinleştiricidir bu. Bu süreci tekrarlamaktan başka bir şey yapmıyorsun.

Çocuk anneyi bulamadığı zaman onun yerine kendi baş parmağını emmeye başlar. Ve bu da işe yarar; çocuk kendi baş parmağını emerse uykuya dalar, kendini iyi hisseder, onun, annesinin memesi olduğuna inanır. “Anne yakınlarda -korkmama, ger
gin olmama gerek yok. Korkacak bir şey yok, kimse bana zarar veremez.”

Sigara içmek budur -bir psikolojik geri gidiş. Her gergin olduğunda -bir krizle, bir meydan okumayla karşılaştığında,bir mülakat vermek üzere olduğunda, kapının önünde adının okunmasını beklerken, için titriyorken -hemen bir sigara çıkarır ve içmeye başlarsın. Bu seni yatıştırır.

Ama meditasyon yapan biri sigarayı bırakma gereği duymaz; o kendiliğinden bırakılır. Bırakılmak zorundadır çünkü artık kişi gergin hissetmez, evindedir. Meditatif olmakla kendi varlığında köklenmeye başlar; artık korkudan titremiyor, dünyadan kork-muyordur. Korkacak bir şey yok. Ölüm bile onu korkutamaz çünkü kendi içinde ölümsüz bir şey gördü, nektarın tadına baktı. Sigara içmek ortadan kalkar.

Bu yüzden sana şunu yap bunu yap demiyorum. Benim konuya yaklaşımım tamamen şudur: Meditasyon yap, işler zaten kendiliğinden değişecektir.

Meditasyon yapan kişi, eğer gerçekten derin meditasyona gi-rebiliyorsa, şiddet dolu olamaz. Şiddet içinden dışarıya bir volkan gibi patlar çünkü öfkelerini o kadar bastırırsın ki günden güne, keskin, acı, zehirli bir şey haline gelir. Ve bir gün artık dayanılmaz hale gelir ve hiddet koyverilmek zorundadır. Ama medi-tasyon yapan kişi bastırmaz. Bastırmaktansa anlamaya çalışır. Onun bütün yaklaşımı değişir: çünkü o bastırmaz, hiçbir yarayı asla içinde taşımaz. Herhangi bir bahaneyle, hatta bazen son derece

mantıksız bir şekilde, bir bahane olmaksızın da patlayabilecek bir hiddet taşımaz.

Bunlar üç tür arayandır. Birincisi ve en iyisi kendini adayandır. O sadece teslim olur ve bir şeyler olmaya başlar, herhangi bir yolculuk yoktur. O, anında eve varır. Ustanın gözlerine bakarak, onun ayaklarına kapanarak varır. Artık onun gidecek hiçbir yeri yoktur. Fakat bu çok nadir bir hadisedir; çok azı böyle zeka ve böyle korkusuzluğa sahiptir.

İkinci tür, meditasyon hakkında soru sorandır -üçüncüden daha iyidir çünkü daha temel bir soru sormaktadır.

Üçüncü, çok bayağı bir soru sorar, en bayağı olanı. Sorusu daha çok ahlaklılıkla, karakter oluşturmakla, güzel bir dış görünüm oluşturmakla ilgilidir. Dönüşümle gerçekten ilgilenmez. Bu durumda yolculuk zordur, çok zor. Birinci için yolculuk yoktur, ikinci için yolculuk çok kolaydır, üçüncü için yolculuk çok çetindir.

“Evet” dedi Pir, “Ama, senin tercihlerine uymayacağı için yerine getirmekte zorlanacağın talimatlar vereceğim sana.”

En büyük sorun hareketlerini değiştirmek istediğinde ortaya çıkar. En büyük sorun, bütün hayatın boyunca tercih etmiş ol-mandır; onları yetiştirdin, onlar senin ikinci doğan oldular. “Artık sigara içmeyeceğim” diye düşünmek ve karar vermek sadece zihninin sorunu değidir. Bu bir işe yaramayacak. Belki bir-iki saat deneyebilirsin veya bir-iki gün ama geri gelecektir hem de büyük bir intikamla geri gelecektir. Ve onun geri gelişi, elindeki azıcık kendine güveni de yok edecek. O da gidecek. Artık bileceksin ki sigara içmek senden çok daha güçlü; yenildin. Ve bu tekrar tekrar olursa, yavaş yavaş kendine olan bütün güvenini kaybedeceksin.

Sözde dindar kimselere olan budur: Bir yemin ederler ve yeminlerine sadık kalamazlar; tekrar yemin ederler ve yine başarısız olurlar ve yine; sonra yavaş yavaş “Ben o kadar alçak, çirkin, zayıf biriyim, o kadar günahkar biriyim ki hiçbir değerim yok” kabullenmesi gelir, gelmek zorundadır. Sözde dindar insanların değersiz, anlamsız, güçsüz insanlara indirgenmelerinin nedeni budur.

Yanlış başlamışlardı, yanlış soruyu sordular. İlk adımları yanlıştı.

Ne zaman hareketlerini değiştirmek istesen bu, senin tercihlerinin karşısında olacaktır aksi takdirde o hareketi bunca zaman nasıl besledin ki? Öyle söylememene rağmen ondan hoşlanmış olmalısın. Belki sigara içmenin iyi birşey olmadığını hep söylüyorsun; söylediğinin önemi yok. Önemli olan bir süredir sigara içiyor olduğun. Niçin sigara içiyorsun? Bundan elde ettiğin birşey olmalı.

O şey sana bir tür teselli vermesidir, sakin olmana yardımcı olmasıdır, seni gerginliğinden uzaklaştırmasıdır. Onda sana psikolojik olarak iyi gelen birşey var. Verem ya da kanser yaptığı için, “O yüzden sigaraya karşıyım” diyebilirsin ama bu akla dayandırma işe yaramaz. Verem otuz yılda ortaya çıkabilir ama ger
ginlik şu anda vardır. Ayrıca hiç sigara içmeyip verem olan insanlar var, hiç sigara içmeyip kanser olan insanlar var. Bir de hayatı boyunca sigara içip kanseri tanımayan insanlar var. Yani bunların hepsi zihinde olan şeylerdir -”Kim bilir?”

Yani, belirsiz olan birşey için, belirli olandan nasıl vazgeçebilirsin? -tam da şimdi sigara sana biraz daha güven verecektir. Bir mülakat vereceksin. Patronun seni çağırdı ve sen korkuyorsun. Sigaradan bir fırt çekmek ciğerlerine iyi bir soluk verecektir. Biraz daha ısınacaksın, kan daha iyi dolaşacak damarlarında. Kanında biraz daha fazla nikotinle dik duracak ve patronunun gözünün içine bakabileceksin. Bu sigara olmaksızın güçsüz ve gevşek olacaksın ve ne söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini bilemeyeceksin. Titremeye başlayabilir ve olayların kontrolünü kaybedebilir ve herşeyi yüzüne gözüne bulaştırabilirsin. Bu tam da şimdi, acil bir durum. Otuz yıl sonra ortaya çıkacak veremi kim takar? Otuz yıl yaşayıp yaşamayacağını kim biliyor? Trafiğe, kazalara, düşen uçaklara, trenlere bakınca... kim bilebilir? Ayrıca savaşlar var. Otuz yılı kim bilebilir? Sorun tam şimdi -ve sigara sana tam şimdi yardım edecek .daha iyi birşey bilmiyorsan.

Sadece bir tek dakika sessizce oturabilir ve nefesini izleyebi-lirsen bu sana nikotinin yarattığı gibi değil, gerçek bir güven verecektir. Bu sana gerçek sessizliği verecektir ve bu herhangi bir kimyasala bağlı değildir.

Ama meditasyon öğrenilmek zorundadır.

Hareketlerini nasıl değiştireceğini sorma, hareketlerinin köklerini nasıl değiştireceğini sor. Ve hareketler daima tercihlerin karşısında olacaktır. Bazen de bu olur: Bu tercihler zorluktan yana olsa bile o kadar uzun süre onlarla birlikte yaşadın ki belirli bir çekicilikleri oluştu.

İnsanlar bahane bulmakta müthiştirler; bahane bulmaya devam ederler. Hayatlarında mutsuzluk yaratıyor olsalar bile mutsuzluklarına çok güzel gerekçeler bulmaya devam ederler. Onun görev olduğunu söylerler, onun fedakarlık olduğunu söylerler. Çok güzel etiketler bulurlar. Unutma, insan bahane bulmada çok kurnaz ve çok beceriklidir. Gereksiz yere acı çeken ama acılarının çok büyük değeri olduğunu düşünen milyonlarca insan var. Onların acılarını sürdüren, çektikleri acının çok değerli
olduğu fikridir.

Pek çok insan, kestirmeler olduğu halde uzun yoldan dolaşır ama onlar uzun yollara alışıktırlar. Kestirmeyi seçmezler. Kestirme çok yenidir -rahat olabilir, elverişli olabilir ama çok yenidir -sıkıntı da budur.

Zihin daima eskiden hoşlanır. Yeniyi sevmez çünkü yeni senin içinde küçük bir güvensizlik yaratır. Onunla nasıl baş edileceğini bilmezsin. Kim bilir? Beceremeyebilirsin, başaramayabilirsin. Eski yoldan gitmek her zaman daha iyidir; onu avucunun içi gibi biliyorsun.

Pir haklıdır. “Sen zaman zaman zorlukları tercih ediyor olsan
bile.” der.

Geçen gün aleyhime yazılmış bir makale okuyordum. Makaleyi yazan kişi, eğer bu ülkeye gerçekten yardım etmek istiyorsam Dayananda ve Vivekananda gibi olmam gerektiğini; bu ülkeye ancak o zaman yardım edebileceğimi söylüyor. İşte zihin böyle çalışır.

Dayanandaların ve Vivekanandaların milyonlarcası vardı burada. Ülkeye yardımları oldu mu? Kimse bu soruyu sormuyor. Ülkeye nasıl yardım ettiler? Ve eğer yardım ettilerse, ülkenize yardım etmek için bana ne gerek var? Pek çok Dayananda ve pek çok Vivekananda var oldu -ne yaptılar?

Aslında onlar mutsuzluğunun sebepleri idiler! Ama sen onlara alıştın. Onlardan hoşlanmaya başladın çünkü onları binlerce yıldır tanımaktaydın.

Çok çekiciydiler çünkü zihnine uyuyorlardı -ve mutsuzluğunun sebebi zihnindir.

Aleyhimdeki makalenin yazarı, benim insanlara dünyevi bir hayat yaşamayı öğrettiğimi söylüyor. Bizim gerçek ermişlerimizin bunu asla öğretmediğini; onların insanlara daima dünyevi hayatı reddetmeyi öğrettiklerini söylüyor.

Onu biliyorum. Bu yüzden acı çekiyorsunuz. Bu yüzden yoksulsunuz -çünkü bu yeryüzünde nasıl yaşanacağını unuttunuz! Bu dünyada nasıl yaşanacağını, bu dünyayı nasıl seveceğinizi kimse öğretmedi size. Bütün öğrettikleri bu dünyanın çirkin olduğu, buraya gönderilmiş olmanın bir ceza olduğu, bundan zevk almanın beklenmediğiydi. Eğer eğlenirsen tekrar gönderileceksin. Çok üzgün olman, ayrı olman beklendi. Dünyanın bütün zevklerini terk etmek zorundasın böylece bir dahaki sefere doğmak zorunda kalmaz ve cennet nimetlerinin tadını çıkarırsın.

Bu insanlar “öbür dünya” hakkında çok fazla konuştukları için bu dünyayı mahvettiler. Ben size bu yeryüzünü öğretiyorum.

Tam da bu yeryüzü, cennet. Tam da bu beden, Buda.

Ben bir Dayananda değilim ve bir Dayananda olmak da istemiyorum. Eğer Dayananda’nın bir ermiş olduğunu düşünüyorsanız o halde bana ermiş denmesini de istemiyorum; o zaman bu dünya bana çirkinleşiyor, iğrençleşiyor.

Bunlar seni yok eden, seni zehirleyen insanlar. Fakat orada çekim var çünkü onlar yaşlı ve sana çok tanıdıklar ve yalnız değiller; binlercesi var. Ayrıca bunu yüzyıllardır çok sık ve sürekli olarak söylüyorlar. Adolf Hitler, otobiyografisi Mein Kampf’da, bir yalanı sürekli tekrarlarsan gerçek olacağını yazmıştır. Bu ülkede olmuş olan da budur. Binlerce yıl Tanrı’nın dünyaya karşı olduğu yalanları tekrar edildi.

Oysa karşı değildir. Eğer bu dünyaya karşıysa onu neden devam ettiriyor? Eğer bu dünyaya karşıysa en büyük günahkar odur. Niçin bu dünyaya hayat vermeye devam ediyor? Ağaçlar neden büyüyor? Çocuklar neden doğuyor? Yaşam neden devam ediyor? Ona kadir-i mutlak diyorsun. Sadece, “Dur!” diyemez mi? Tam da bir gün “Işık olsun” dediği ve ışığın

olduğu gibi şimdi de “Karanlık olsun” desin ve karanlık olsun. “Ölüm olsun.” Bir çırpıda bu saçmalığa son verebilir -eğer buna karşıysa.

Eğer bir şair şiire karşıysa şiir yazmaz. Eğer bir ressam kendi resmine karşıysa onu yakar. Eğer bir müzisyen müziğe karşıysa sitarını fırlatıp atar, onu parçalar; nedir yani?

Tanrı, dünyaya sırılsıklam aşık olmalı. Aşık da. Sizin Dayanan-dalarınız ve Vivekandalarınız tamamen yanılıyor ama onlar kadim bir yalanı tekrar ediyor oldukları için onlara inanmaya devam ediyorsunuz.

Şimdi, belli ki size yanlış görünüyorum, doğal olarak. Yüzyılların tekrarı ve aniden ben ortaya çıkıyorum ve Tanrı’nın dünyaya aşık olduğunu, sizin de dünyaya aşık olmanız gerektiğini, onu reddetmeyip büyük bir zevkle yaşamanızı ve kutlamanızı söylüyorum. Doğal olarak dine karşı biri gibi görünüyorum. Ben değilim ama Dayananda karşı.
Dayananda hiç de dindar biri değil. Kesinlikle çok bilgili, mantıkta döktüren, kılı kırk yaran birisi ama derinlerine bakınca kelimelerden başka hiçbir şeyi yok; kendine ait hiçbir spiritüel deneyimi yok. Ama bu ülke onu çok övdü çünkü o da bu ülkeyi övdü! Birbirimizi böyle tatmin ederiz -karşılıklı bir ego tatmini anlaşması.

O, bu ülkenin dünyanın en kutsal ülkesi olduğunu söyledi. Hinduların Aryanlar olduklarını söyledi. İsimlerini değiştirdi çünkü “Hindu’nun bizim gerçek ismimiz olmadığını; onun diğer insanlarca bize verilen bir isim olduğunu; Hindu ismini bize yabancıların verdiğini söyledi. Dayananda, aynen bütün dünyanın Almanlara Alman demesi ama bunun onların gerçek ismi olmaması; bütün dünyanın Japonlara Japon demesi ve bunun onların gerçek ismi olmaması gibi, aynen bunun gibi diğerlerinin bize Hindular dediklerini söyledi. Bu bizim ismimiz değil, bizim ismimiz Aryanlar. Ve Ary kelimesi “soylu olanlar, en soylu olanlar, Tanrı’nın seçtikleri” anlamına gelir.

Adolf Hitler de kendi Kuzeyli ırkını Aryanlar olarak adlandırmayı seçmişti -dünyanın soylu halkı, dünyaya egemen olmak için doğmuş olan halk.

Bu, Hindu egosunu çok tatmin etti. Dayananda'yı, Tanrı'nın bir enkarnasyonuymuşçasına övgüye boğdular.

O sadece çok bilgi sahibi biriydi ve savunduğu bütün fikirleri çocukça, çirkin, din dışıydı çünkü o bütün dinlere karşı savaşıyordu: Hristiyanlık yanlıştı, Budizm yanlıştı, Jainizm yanlıştı, İslam yanlıştı. Aryan dini hariç bütün dinler yanlıştı. Onu dini biri olarak adlandırmam mümkün değil.

Bütün dinlerin aynı olduğunu, bütün dinlerin aynı deneyime ulaştığını söylemiş olan, "Sadece bir pencereden değil, bütün pencerelerden baktım ve aynı görüntüyü tekrar tekrar gördüm" diyen Ramakrishna'yı dini biri olarak adlandırırım. Hindu yöntemlerini denedi, İslami yöntemleri denedi, Hristiyan yöntemlerini denedi, Budist yöntemlerini denedi ve tekrar tekrar "Mümkün olan her yoldan aynı deneyime geldim. Tanrı tektir ve onun deneyimi tektir" dedi.

Ramakrishna dini bir kişiydi. Dayananda'nın çağdaşıydı. Dayananda dini bir kişi değildi ama makaleyi yazan adam Dayanan
da'nın bir takipçisiymiş gibi görünüyor.

Vivekananda için de aynı şey söz konusu. Ustası, Ramakrish-na aydınlanmış biriydi ama Vivekananda değil. Vivekananda sadece iyi bir misyonerdi, akıllı, zeki, kolay anlaşılabilen, eğitimli, felsefeden iyi anlayan biriydi ama hepsi o kadar.

Ben bir Dayananda değilim, bir Vivekananda da değilim ve olmak da istemiyorum. Ama insanlar bu gibi şeyleri söyleyip sorup duruyorlar.

Ama bu insanların yoksulluğa taptıklarını ve eğer yoksulluğa taparsan onun asla yok edilemeyeceğini görmüyorlar. Yoksulluktan nefret ediyorum! Yoksulluğu en büyük hastalık olarak adlandırıyorum. Onun, yok edilmesi gerekli, ona tapılması değil. Bu insanlar durmadan yoksulluğun kutsal bir şey olduğunu şöyleyip duruyorlar. Ben, yoksulluğun dünyadaki en kutsal olmayan şey olduğunu söylüyorum.

Zenginlik kutsaldır ve dış zenginlik, iç zenginlik olasılıkları yaratır.

Fakat tabii ki benim sözlerim onların tercihlerine karşı gelecektir. Tercihleri, onları zorluğa, mutsuzluğa, açlığa götürdüyse de eski zihinlerine sıkı sıkıya bağlı kalacaklardır. Zihin daima eskiye tutunur. Yeniye gitmeye

cesareti yoktur; bilinmeyen denizlere açılmaktan her zaman korkar. Bilinene demirli kalır, tanıdık bölgeye.

İbn Halim, Pir Ardeşir'le birkaç ay geçirdi ve bu öğretinin onun için gerçekten zor olduğuna karar verdi. Her ne kadar Pir Ardeşir'in önceki müritleri aydınlanmış hocalar olarak dünya çapında tanınmış kişiler olsalar da o, değişikliklere, belirsizliklere ve üzerine uygulanan disipline dayanamadı.

Bunun olması kaçınılmazdı. Bir içsel çalışma içine girdiğinde, eski kesinliklerin yok olur çünkü eski zihin senin üzerindeki kontrolünü kaybetmeye başlar ve daha belirsiz hale gelirsin.

İnsanlar hakikati aramaya başladıklarında gerçekte olan nedir? Aslında kesinliği aramaya başlarlar, hakikati değil. Mutlak bir şekilde emin olmak isterler böylece emniyette ve güvende olabilirler. Ama araştırmaya başladığında eski kesinlikleri gider çünkü eski kesinlikler yalanlar üstüne kurulmuştur. Yeni kesinlikler gelmeden önce eskiler gitmek zorundadır ve arada, neredey
se bir kaos içinde olacağın, ne olduğu ve ne olacağı hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğin bir geçiş dönemi olur.

... o, değişikliklere, belirsizliklere ve üzerine uygulanan disipline dayanamadı. Sonunda Pir'den, ayrılmasına ve ikinci hoca olan Mürşid Amali'nin tekkesine doğru yola çıkmasına izin vermesini istedi. Mürşid'e, "Dayanılmaz bulacağım yükleri bana yükler misin?"

Şimdi en başından itibaren, sırtına hiçbir yük vurulmayacağından, hiçbir zorluk, hiçbir belirsizlik, hiçbir disiplin olmayacağından emin olmak istiyor. İnsanlar hakikatin çok ucuz olmasını istiyor. Onu hiçbir bedel ödemeden elde etmek istiyorlar.

Amali cevapladı, "Sana öyle yükler yüklemem." İbn Halim sordu, "O halde beni bir mürit olarak kabul eder misin?"

Ona hiçbir zorluk yaşatmayacak bir usta bulmuş olma ihtimaliyle çok mutlu ve keyifli olmuş olmalıydı.

Mürşid cevapladı, "Neden benim verdiğim eğitimin, Pir Arde-şir'inki kadar zahmetli olmadığını sorana kadar kabul etmem."

İbn Halim sordu, “Neden o kadar zahmetli değil?”

Mürşid şöyle dedi, “Çünkü ben Ardeşir’in yaptığı gibi senin gerçek iyiliğinle ilgilenmem. Bu nedenle, benden seni bir mürit olarak kabul etmemi istememelisin.

Mürit, “Bana Tanrı’yı ucuz yoldan ver,” dediği anda, bir mürit olarak kabul edilmeye değmez olur. Müridin “Benden herhangi bir zorluğa girmemi isteme, hiçbir acı, ıztırap yaşamak istemiyorum” dediği an artık bir mürit olmaya hazır değildir.

Pir’e yanlış bir soru sormuştu, şimdi Mürşid’e daha da yanlış bir soru soruyor.

Mürşid, usta demektir.

Usta şöyle dedi, “Çünkü ben senle ilgilenmem .”

Sen ilgilenilmeye değmezsin.

Usta sadece teslim olmaya hazır olanla ilgilenir.

“Ve senin iyiliğin . ben onunla da ilgilenemem, Ardeşir’in seninle ilgilendiği gibi. O yüzden sana o kadar çok zorluk yaşattı: seni sevdi. Ama sen o ihtimali yok ettin. O güzel adamla ve onun yardımıyla yapamadıysan benim zamanımı harcamamın bir faydası olmaz.”

“Bu nedenle, benden seni bir mürit olarak kabul etmemi is
tememelisin.”

Bir mürit olarak kabul edilmek teslimiyet gerektirir. Kişinin,

ustanın içinde ölmesi gerekir, ancak o zaman bir mürit olabilir.

Bugünlük bu kadar yeter.

# 8. BÖLÜM
# USTA BİR METAFORDUR

Birinci soru: Osho,

Ben niçin buradaki iki gruptan, Tantra ve Yüzleşme'den bu kadar çok korkuyorum?

İnsanoğlu iki şeyden daima korkmuştur, yaşam ve ölüm. Yaşamdan korkar çünkü yaşam ölümü getirir; ölümden korkar çünkü ölüm yaşamı sona erdirir. Bu nedenle, dünyada sadece iki tabu olmuştur: Birisi cinselliktir -cinsellik yaşamı temsil eder; diğeri ölümdür. Dünyadaki bütün toplumlar iki şeyi bastıragelmiş-lerdir.

Eğer insanların yüzlerine, varlıklarına bakarsan iki şeyi anlarsın: ölüme önem vermezler ve ölüm her yerdedir. Ölüm, yaşamın yeryüzünde var oluş şeklidir. Ve ölüm güzeldir; sadece ölümle, yaşam kendini yeniler; aksi taktirde yaşam çok berbat olurdu. Ona yeni giysiler, evler vermeye devam eden şey ölümdür; Aksi taktirde yaşam bir harabe olurdu. Ölüm son derece yaratıcıdır. Sen sadece yok olan vücudu görüyorsun, yeni görünümü görmüyorsun.

Ölüm, her ne ise artık, bir tarafta, cinsellik de başka bir taraftadır. Ölüm ve cinsellik aynı madalyonun iki yüzüdürler ve her zaman birliktedirler. Birini inkar edersen otomatikman diğerini de inkar edersin.

Bunu anlamak çok önemlidir çünkü cinselliğinizi bütünüyle yaşamanızı isterim ve ölümü de kendi bütünlüğü içinde. Bir adam, sadece hem yaşamı hem de ölümü hiçbir çekingenlik olmadan yaşayabildiğinde hakikattedir. Yaşam sadece, cinsellik ve ölüm kutupları arasında var olabilir. Eğer ikisi birden inkar edilirse -çağlar boyunca inkar edildiği gibi -insan duygusuz hale gelir.

Müthiş bir duygusuzluk ortaya çıkar; insan kayıtsız hale gelir, insan sıkıntılı hale gelir.

Gerçeği gördün mü? Derin bir aşka her düştükten, bir cinsel orgazma her ulaştıktan sonra ne olur? İçine bir üzüntü yerleşir; derin bir karanlıklar

vadisine düşersin. O yüzden insanlar sevriştikten sonra uyurlar, o derin, karanlık vadiyle karşılaşmaktan kaçınmak için. Bu kaçınılmazdır çünkü cinsellik seni yaşamın en tepe noktasına taşır, en yüksek neşe, zevk zirvesine, en yüksek noktaya. En yüksek kapasitenle titreşirsin. Fakat bu sadece bir anlığına olabilir ve sonra aniden herşey yok olmaya başlar, geri çekilmeye başlarsın. Ve düşüş çok derin ve dik olacaktır.

Bu sadece insanlar için geçerli değil. Hayvan gözlemcileri de hayvanların seviştikten sonra çok üzgün göründüklerini söylerler. Sevişirken yaşam uçuşa geçer ve yaşam orada olduğu zaman aksine, ölümün de farkına varırsın. Farkındalık ancak tezatlarda ortaya çıkar. O yüzden gökyüzündeki yıldızları gündüz değil de gece görebilirsin. Gündüz ortada bir tezat yoktur; güneş ışığı çok olduğu için gündüz vakti yıldızları göremezsin. Ama geceleyin, güneş batıp her yer karanlık olduğunda yıldızlar görünmeye başlar. Nedir olan? Yıldızların görünmesi için karanlığın zıtlığı gereklidir, aynen beyaz tebeşirle kara tahtaya yazman gibi.

Eğer yaşamın, aşkın, cinselliğin derinliklerine dalarsan aniden, ölümün her yerde çevreni sardığını farkedersin. Bu yüzden insanlar cinsellikten korkar hale geldi ve dinler cinselliği baskılar hale geldi. Bu, sadece herhangi bir din bilimcinin bulduğu bir şey değil; bunun derin bir psikolojik gerekçesi var. İnsanoğlu bir şeyin farkına vardı: Ne zaman aşkın zirvesine çıksan aniden, onu çevreleyen çok, çok derin, korkunç vadinin de farkına varıyorsun. Ve korku seni avucunun içine alıyor, miden bulanıyor, titremeye başlıyorsun; içinden bir ürperti yükseliyor. Bu ürpertiden nasıl kurtu-lunur? Bulunmuş olan tek yol zirveden kaçınmaktır, böylece vadiyle hiç karşılaşmazsın -cinsellikten kaçın, böylece ölümün farkına asla varmazsın.

İnsanları cinsellikten korkutan şeyin ölüm olduğunu öğrendiğinde şaşırırsın. Ve doğal olarak, cinsellikten korkan bütün insanlar korkaktır. Bu böyle olmak zorunda. Ölüm korkusu yüzünden cinsellikten çekinir hale geldiler; bu yüzden korkaktırlar.

İkinci tabu da ölümdür: ölüm hakkında konuşma; bunun nezaketsizlik olduğu düşünülür. Lafa ölümü karıştırma; bunun cahillik, kabalık olduğu düşünülür. Sanki o yokmuş gibi ölümü yaşamın dışında tut. En azından

olmadığına inan. Bu yüzden mezarlıklar şehrin dışına yapılır ki onlarla karşılaşmayalım; veya o kadar güzel şekilde yapılırlar ki -bahçeler, çiçekler, mermer mezarlar -ölüm olgusunu saklayabilsinler. İnsanlar ruhun ölümsüzlüğüne inanırlar -bildiklerinden değil -ama ancak bu şekilde ölümün gerçek dışı olduğu yanılsamasıyla yaşamaya devam edebilirler.

Aynen cinsel coşku anında ölümün farkına varman gibi, ölürken veya ölümün tam kıyısındayken de aynısı olur: Bütün cinselliğinin, bütün cinsel varlığının farkına varırsın. İnsanlar asılarak idam edildiklerinde son noktada boşaldıkları bilinen bir gerçektir. Birisi dar ağacında öldürüldüğünde en son olan şey boşalmadır. Neden? Ölüm diğer kutbu gösterir de ondan.

Ölmekte olan insanlar neredeyse her zaman, cinsel fantazi-lerle çevrelenmiş olarak ölürler ve bu doğaldır çünkü başka bir rahme acilen girmelerinin yolu budur. İşte ölüyorlar, beden yok oluyor, bu bedendeki köklerini kaybediyorlar ve fantazileri yeni bir rahim arıyor, yeni bir beden, yeni bir cinsellik. Ölüm anında insanlar cinselliğin farkına çok iyi varırlar. Ölmekte olan kişi neredeyse her zaman bir ereksiyon yaşar; yaşlılar, çok yaşlılar bile ölürken ereksiyon yaşarlar. Peki, olan nedir? Yaşam son anda da varlığını göstermek ister. Yaşam, ölüme galip gelmeye çalışmaktadır.

İnsanlar cinsellikten kaçınmaya, onu bastırmaya çalışıyor ki böylece ölümü unutabilsinler. Ve ölüm anında rahipler cinsel törenler icat ettiler -ölen adamın kulağına mantralar, kutsal kitaptan bölümler okumaya devam ederler böylece onu meşgul tutarlar ki cinselliğinin farkına varmasın. Ama bunlar sadece, insanoğlunun işe yaramaz, işe yaraması mümkün olmayan ahmakça buluşlarıdır.

Büyük medya patronu William Randolph Hearst adını işitmiş olmalısınız. O bir örnektir. Güç ve zenginlik kullanarak kendisi ve insani koşullar arasında bir duvar inşa etmeye çalıştı. Onun emriyle, ölümden söz etmenin yasaklandığı ve herşeyin, yaşamın as

la sona ermeyeceği yanılsamasına göre düzenlendiği bir periler ülkesi inşa edildi. Hearst, son yıllarında, cılız bir adam ve bir budala olarak ortaya çıktı -bunun nedeni doğal olarak, ölümden kaçınmak için yaşamdan kaçınmasıydı. Ve hep bir ahmak olarak kaldı.

Gerçek insani durumdan kaçınırsan bir ahmak olarak kalırsın. Her ne içerirse içersin, her ne anlama gelirse gelsin o, yüzleşil-mek, sonuna kadar yaşanmak zorundadır. Onun ötesine geçmenin tek yolu budur.

İnsanlık gerçeği göz önünde tutulursa, cesaretin tek alternatifi gerçeklikten kaçıştır. Gerçekten kaçış böyle doğar. Milyonlarca insan manastırlara, Himalayalara, mağaralara kaçmaktadır. Niçin? -ölümden kaçabilmek amacıyla yaşamdan kaçmak için. Milyonlarca insan, ölümsüzlüğün bir yolu olması gerektiği umuduyla onu aramaktadırlar.

Ruhun ölümsüz olmadığını söylemiyorum ben. Ölümsüzdür ama sen ruh hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Senin ölümsüz olma çabaların da henüz kendi ruhunun farkında olmadığını gösterir; çünkü ruhun ölümsüz olmaya ihtiyacı yoktur: O zaten ölümsüzdür! Ama bu, ölümsüzlüğe inanma meselesi değildir. Bu keşfetme meselesidir ve keşif gerçek yaşam durumlarında gerçekleşir. Ve şu ikisi en müthiş yaşam durumlarıdır: cinsellik ve ölüm.

Yaşam, cinsellik vasıtasıyla doğar ve ölüm vasıtasıyla yok olur. Cinsellik yaşamın girdiği kapıdır, ölüm de yaşamın çıkıp yittiği kapıdır. Bu iki kapı kendi bütünlükleri içinde keşfedilmek zorundadırlar. Bu fenomenin ta içine bakmış olanlar cinsellik ve ölümün birer kapı olduğunu görmüşlerdir. Bunun bir tarafı giriş, öbür tarafı çıkıştır.

Sözde keşiş, sözde eski sanyas fikri hep gerçekten kaçışlardır, korkaklıktır, su katılmadık korkaklıktır.

Kaçış asla bir çözüm değildir. Kaçış daha çok, zayıflığın ve korkaklığın bir biçimidir. Bu korkaklığın ikincil biçimleri nevrozlar, keskin biçimleri de psikozlardır.

Senin sözde dinlerin, sana sadece bu iki şeyi öğretegelmekte-dir: Nevrozlar ve psikozlar. Nevroz, korkaklığın, hayatla olduğu gibi yüzleşmemenin yumuşak bir biçimi, düşük bir dozudur, psi
koz da keskin olanı. Tam gelişmiş nevroz, psikoz halini alır; o zaman manastıra kaçmaya başlarsın, yaşamın dışında kalırsın -ama bunların ötesine geçmenin yolu bu değildir. Ötesine geçmenin yolu yaşamdan geçer ve yaşam bütünüyle güzeldir. Cinsellik ve ölüm, her ikisi de güzeldir.

“Ben niçin buradaki iki gruptan, Tantra ve Yüzleşme’den bu kadar çok korkuyorum?” diye soruyorsun bana.

Tantra yaşam üzerine kuruludur; Tantra yaşam sanatıdır, aşk sanatıdır. Tantra cinselliğinle, duygusallığınla, duyusal varlığınla karşılaşma yöntemidir. Ondan korkuyorsun çünkü duygusallığın iyi bir şey olmadığı öğretildi sana. Duyularınla, fiziksel varlığınla karşılaşmaktan korkuyorsun. Kendi bedeninle ve başkalarının bedenleriyle karşılaşmaktan korkuyorsun ve derinlerinde bir yerde, eğer cinsellik bir doruğa ulaşırsa ölümün nihai dehşetiyle yüzleşmek zorunda kalacağından korkuyorsun. En iyisi zirvelerden uzak durmak ve düz yerde yürümektir -ne zirveler, ne derin vadiler. Hiç zirvesi ve vadisi olmayan vasat bir yaşam sür. Akılsız, aptal, sıkıcı, tekdüze, sönük, durgun bir yaşam sür. Fakat bunun iyi bir tarafı vardır -iki şeyle karşılaşmayacaksın: Zirvelerin coşkun mutlulukları ve vadilerin ıstırapları. Ama büyümeyeceksin
de.

Büyüme sadece zirveden vadiye, vadiden zirveye hareket ettiğinde gerçekleşir. Büyüme sadece karanlık ve aydınlık arasındaki ve ışıktan karanlığa doğru olan o sürekli ve çetin yolculukta gerçekleşir. İnsan, okyanusun dalgaları üzerinde yükselip alçaldığında ve tekrar yükselip tekrar alçaldığında yavaş yavaş belirli bir dengeye ulaşır, o dengede insan hem zirveleri hem de vadileri aşar, bir şahit olur. Bu şahadet meditasyondur.

Yani Tantra’dan sadece sen korkmuyorsun, insanlar da korkuyor.

Yüzleşme korkularınla yüzleşmektir -ve bütün korkular ölümden kaynaklanır -öfkenizle yüzleşmektir, içinizdeki şiddetle yüzleşmektir, ölümün var olması, ölümün inkar edilememesi olasılığıyla yüzleşmektir. Yani Yüzleşme ve Tantra, seni yüzyıllar boyunca oluşturulan iki tabunun karşısına getirdikleri için korkutucudurlar: Cinsellik ve ölüm.

Daha geçen gün, size Esalen’den Geet Govind’den bahsediyordum. Buraya geldiğinde ona sadece iki grup vermiştim, Yüz
leşme ve Tantra çünkü onun varlığıyla ilgili kavradığım ilk nokta, iki şeyden korktuğuydu -cinsellik ve ölüm. Fritz Perls’in müridi ve meslekdaşı olmasına rağmen hiçbir şey öğrenmemişti. Esa-len’in kurucusu olmasına

rağmen kendi derin sorunlarından kaçıyor olmalıydı. Ona bu iki grubu vermiştim. Bu iki grubu geçmiş olsaydı müthiş bir kavrayışa erişebilirdi -bir satori mümkündü -ama o kaçtı, koşarak uzaklaştı.

Yüzleşme grubunda, sadece yirmidört saat sonra bana bir mektup yazdı: “Buna katılmak istemiyorum. Çok fazla şiddet var. Bununla baş edemiyorum” Ben de ona bir mesaj gönderdim, “Başedemiyorsan gruptan çık”. Mesajımı alınca, gruptan çıkmanın bir korkaklık olduğunu anlamış olmalıydı, o nedenle yüzleşmeye devam etmek için gruba devam etmeye çalıştı; ama kenarda kalmaya devam etti, içine karışmadı. Bir katılımcıdan çok bir izleyici olarak oradaydı. Kendi gizli korkularını ve şiddetini açığa vurmadı. Ölümden korktuğunu açığa vurmadı. Kendisinin ölme
si olasılığıyla karşılaşmadı.

Kendisinin ölmesi olasılığıyla karşılaşmadan ziyade burada yürütülmekte olan Yüzleşme grubuna sinirlenmeye başladı. Bu, psikoanalistlerce gayet iyi bilinen bir olgu olan “yansıtma”dır. Eğer psikoanalist, hastayı kaçınmak istediği belirli bir noktaya getirir ve onun bütün hayatı boyunca kaçınmakta olduğu bir düğmeye basarsa hasta birden psikoanaliste sinirlenir. Yarasına dokunulduğunda, kendisinin yaralı olduğu gerçeğini görmekten ziyade, saldırıya uğradığını, incitildiğini düşünür. Hemen terapiste sinirlenir -Geet Govind’e olan da budur.

Eğer bu başka birine olmuş olsaydı anlaşılabilirdi. Ama Esalen gibi prestijli bir enstitüyü idare eden, onun kurucusu olan bir adam, bu basit yansıtma olgusunu anlayamadıysa kim anlayacak? Başarısız olmakla kalmayıp Fritz Pearls’e de ihanet etti: Şöyle ki, onunla yıllarca yaşayarak, onun müridi olarak bu basit yansıtma olgusunu anlayamadıysa neyi anlayabilir ki? Unutmayın, ağaçlar meyveleriyle tanınır; usta müritleriyle. O, korkaklığıyla, kendi ustasını lanetledi.

Çok öfkelendi. Korkularını görmeyerek, ölümden kaynaklı korkaklığını görmeyerek bütün şiddetini ve öfkesini grup üzerine yöneltti. Tantra grubu başlamadan da hiç kimseye söylemeden kaçtı. Ayrılmadan önce beni görecekti ama bunun için Tantra grubunu yapmak zorunda kalacaktı. Beni

görmeden ayrıldı. Tan-tra'ya katılmadı bile. Yüzleşme'ye de katılmadı ama orada en azından izleyici olarak bulundu. Ama Tantra'da bir izleyici olacak kadar bile cesur değildi.

Şimdi de yapmış olduğu şeyi anlamadan benim aleyhimde konuşuyor.

İnsanoğlu iki şeyden mamüldür: Varlık ve yokluk. İnsanoğlu tuhaf bir olgudur. Onda bir şey varoluşla çok ilgilidir ve bir şey de varoluş dışıyla çok ilgilidir. Varoluşla ilgili olan cinsellik, varoluş dışıyla ilgili olan da ölümdür ve insan cinsellikle ölümün bir bileşimidir. Hiçbir önyargı olmaksızın her ikisini de bilmeden aşamayacaksın, gerçek bir meditasyoncu olamayacaksın. İnsan bu iki gerçekle yüzleşmek zorundadır. Bunlar hayatın en büyük gerçekleridirler ve bunlar sınavdırlar: Onlarla korkmadan yüzleşebildi-ğinde, ebedi hayatın anahtarı onların ellerindedir. Onlar vasıta sıyla Tanrı'nın krallığına girebileceksin.

Bu iki grup çok önemli gruplardır. Bütün diğer gruplar, bir şekilde, bu iki gruba hazırlıktırlar. Fakat korku vardır. İnsan korku yerine bu deneyimlerin içine girmelidir.

Nasıl sadece varlık ve yokluktan mamül olduğunu gör. Bir şey, senin içinde mevcut: Bu senin cinselliğindir. Bu yüzden derin bir cinsel deneyimde, geçmiş ve gelecek yok olur ve tamamen o anda olursun ve o bir meditasyon anı olur. Bu, ölüm için de geçerlidir: Ölümle aniden karşılaşılırsa zihin durur, bütün geçmiş ve gelecek tekrar yok olur.

Eğer bir trafik kazası geçirdiysen, diğer bir arabanın geldiğini, ondan kaçmanın bir yolu olmadığını ve kazanın gerçekleşeceğini, sadece birkaç saniye içinde gitmiş olacağını gördüğünde -o birkaç saniyede -bütün düşünceler yok olur. Sadece sessizlik vardır, mutlak sessizlik. Bütün hayatın boyunca ulaşmaya çalıştığın ve ulaşamadığın sessizliğe ulaşılır. Yoktan var olunur. Ölüm,seni tekrar o anda mevcut kılar; seni o ana getirir.

Bunlar en yüksek potansiyele sahip iki deneyimdir. Lütfen, onlardan korkma ve onlardan kaçma.

Geet Govind bana bir mektup da yazmıştı, "Ancak Pune'da yürütülmekte olan grupların yapılarını değiştirirsen senin bir sanyasinin

olarak kalırım. O zaman sana ve senin bir Bhagwan, aydınlanmış bir kişi, olduğuna inanırım; aksi taktirde sen sadece Bay Rajneesh’sin.”

Aptallığı görüyor musun? Bana şartlar koşuyorsun. Bana rüşvet yedirmeye çalışıyorsun -sanki Geet Govind’in bana “Bhag-wan” demesi bana bir şey kazandıracakmış, sanki ben Geet Go-vind tarafından “Bhagwan” olarak adlandırılmakla ilgileniyor-muşum, veya sanki onun sanyaslığı benim varlığım için olağanüstü değerli bir şeymiş gibi.

Onun mektubunu okurken T.S. Elliot’un satırlarını hatırladım:

Bizler içi boş insanlarız
Bizler içi doldurulmuş insanlarız
Birbirine yaslanan
Kafaları samanla doldurulmuş. Ne yazık!

Hayatının başlangıcı olan, hayatının kaynağı olan, cinselliğinle yüzleşmekten korkuyorsan ve hayatının sonu olacak olan ölümle ve onun yarattığı korkuyla yüzleşmekten korkuyorsan “boş” bir adamdan, “doldurulmuş” bir adamdan, “kafası samanla doldurulmuş” bir adamdan başka bir şey değilsin. Bu iki şeyle yüzleşemiyorsan henüz gerçek bir adam değilsin. Bu iki şeyle yüzleşilmek zorundadır.

Yeni komünde başka bir grup uygulaması başlatacağım, Yüzleşmeden daha yüksek ve daha yoğun bir yapıda olacak olan ve gerçekten ölümün içinden geçmek zorunda kalacağınız bu grubun adı Ölüm olacak. Ölüm deneyiminin içinden geçmek zorunda kalacaksınız ve bunun içinden geçebilirseniz tamamıyla yepyeni bir anlamda diri olarak çıkacaksınız.

Ben bir şeyler hazırlıyorum. Bu sadece başlangıç, Geet Go-vind. Bu, işin sadece ABC’si. Daha cesaretli insanlar bana geldikçe -ki geliyorlar -ve daha rahat insanlar bana geldikçe -ki geliyorlar -yöntemlerim daha yoğunlaşacak. Kılıcımı keskinleştire-ceğim!

Unutma, eğer bu iki şeyden kaçınırsan duygusuzluk ortaya çıkar. Bu yüzden dünyanın her tarafında bu kadar çok duygusuzluk görüyorsun - insanlar yürüyorlar, hareket ediyorlar, bir şeyler yapıyorlar fakat boş yüzlerle, zevksiz, neşesiz, donuk, ifadesiz gözlerle, yüzleri neredeyse

ölmüş vaziyette, bir şekilde kendilerini çekip sürüklüyorlar, ne büyük bir yük. Onlar için yaşam bir rahmet değil büyük bir yük, bir sefalet, bir cehennemdir.

Bunu kim yaptı? İnsanın sevinç ve kutlama kaynaklarını kim zehirledi? Size utangaçlığı öğreten insanlar.

Eğer cinsellik ve ölüm bastırılırsa son derece duygusuz ve donuk biri olursun. Hayatının akan bir enerjisi olmaz çünkü enerji yalnızca bu iki kutuplulukla yaratılır: cinsellik ve ölüm. Bu kutuplar arasında, yaşam enerjini akıcı tutan o güzel gerilim yaratılır. Eğer bu iki şeyden kaçınırsan hepsinden kaçınmış olursun. O zaman boşuna yaşarsın. O zaman yaşamın boş bir hareketten başka bir şey değildir -hiçbir anlam ifade etmez.

Ve hiçbir zaman Tanrı'nın tapınağına giremezsin çünkü kapısının önünden geçip gitmektesindir ya da onu yanlış anlamışsındır.

Bitkin genç adam psikiyatristine gitti ve sürekli gördüğü kötü rüyadan şikayet etti. "Her gece," dedi, "Rüyamda, bir kapının üzerinde bir işaret görüyorum ve onu itiyorum, itiyorum ama açamıyorum."

Doktor çılgıncasına notlar alıyordu. "Peki işaret ne diyordu?" "Çek."

İtmeye devam edebilirsin, bütün hayatın boyunca ama işaret çek diyorsa...

Tanrı yaşa, sev, tehlikeli bir şekilde yaşa, tehlikeli bir şekilde sev diyor ama sen korkudan donmuş bir halde duruyorsun. Tan-rı'nın tapınağına nasıl gireceksin?

Papazların, senin varlığına akıttıkları zehrin farkında ol. Gerçek her ne olursa olsun kabul et. Ama papazlar gerçekleri reddetmeye devam ediyorlar: Sadece cinselliğin gerçekliğini reddetmek için İsa'nın bakire bir anneden doğduğunu söylüyorlar. İsa'ya, cinselliğin yaşanarak, hamile kalındığını hayal edemiyorlar. Bunlar zehirleyici insanlar. Başka bir şey daha yapıyorlar: İsa'nın çarmıhta öldüğünü düşünemiyorlar, onun diriltildiğini söylüyorlar.

Bütün Hristiyanlık iki dogmaya bağlıdır: Birisi, İsa'nın bakireden doğması, diğeri onun dirilişi. Biri cinselliğe karşı, diğeri ölüme karşıdır -ve bunlar tek tabulardır. Bütün Hristiyanlık bu hastalıklı yaklaşıma, bu

nevrotik yaklaşıma bağlıdır. İsa'nın hayatında reddettikleri iki şey cinsellik ve ölümdür ve senin taklit etmek zorunda olduğun örnek İsa'dır. İsa gibi olmak zorundasın.

İsa da, herkes kadar cinselliğin ürünü olarak doğmuştu.İsa bir ucube değildi! Normal bir insandı, doğal bir insandı -senden daha normaldi. Ve İsa da herkes gibi öldü. Ölümde bir acaiplik yok; başlayan herşey biter.

Ama asla başlamayan ve asla bitmeyen birşey hala var! -bu da Tanrı'dır. Ve o senin de içinde. Fakat asla başlamayan ve asla bitmeyen şeyi bilmek için önce başlayan ve biten şeyi bilmek zorundasın. Sonsuzu ancak zıttıyla bilebilirsin. Sonsuz ve değişmeyen ve mutlak ebedi hakikati bilmek için zamanı ve onun değişim sürecini bilmek zorunda olacaksın.

İkinci soru:

Yüzyıllar boyunca öğretilmiş olan büyük idealleri taklit etmenin nesi yanlış?

Mesele küçük ideal büyük ideal meselesi değil, taklit etme meselesidir. Taklit ettiğin şeyin önemi yoktur; önemli olan şey senin taklit etmendir. Taklit edersen karbon kopya olursun. Taklit edersen özgün varlığına ihanet etmişsindir. Taklit edersen artık kendi varlığın değilsin, kendi ruhun değilsin, kendin değilsin-dir. İntihar etmişsindir -ve bu intihar, kendi fiziksel bedenini yok etmenden daha öldürücüdür. Bu, kendi psikolojini yok ediştir.

Taklit, içinden geldiği gibi değil, kendi hayalin olan başka birine göre yaşayacaksın demektir; başka birinin karakterini, davranışını, yaşam biçimini takip edeceksin demektir. Bunu kabul ettirmek zorunda olacaksın. İsa'yı takip etmek istersen; İsa'yı taklit etmek istersen ne yapacaksın? İsa rolü mü yapacaksın? Başka ne yapabilirsin ki? Bu bir tiyatro olur, gerçek, doğru bir hayat olmaz.

Bir buda olmak istersen ne yapacaksın? Bir dilenme tası alabilirsin, aynen onunkiler gibi giysiler giyebilirsin, hatta onun gibi yürüyebilirsin bile -bunlar basit şeyler, öğrenilebilir şeyler -ama bir buda değil, sadece gösterilik bir şey olursun. Onu yüzeyde sadece yapıyor olursun, ama

derinlerde, onun çok gerisinde, aynı kalırsın. Senin gerçekliğin bundan etkilenmeyecektir; o sadece boyalı bir yüz, bir maske, bir karakter olacaktır. Bunlar senin özüne dokunmayacaktır.

Ben her türlü taklide karşıyım çünkü bireye saygı duyarım. Her yerden öğren. İsa'dan öğren, Buda'dan öğren -senle paylaşacak müthiş bir şeye sahipler. O paylaşıma katıl, ama asla taklit etme.

Benimle buradasın -beni asla taklit etme! Dinle beni, anla beni, hisset beni, sana duyduğum aşkımı hisset, elindeki bu varlığı iç, bu sessizliğe katıl ama taklit etme. Benim giydiğimin aynısını giymenin, aynı yemeği yemenin gereği yok. Benim hayat tarzımı takip etmenin de gereği yok.

Ama bu fikir senin çok derinlerine kök salmış. Bu sana tekrar tekrar söylenmiş ve buna şartlanmışsın. Kimse sana kendin olmanı söylememiş. Herkes sana örnekler veriyormuş: "Şunun gibi ol. İsa gibi ol, Buda gibi ol, Mahavira gibi ol" -sanki buradaki bütün amacın başka birinin hayatını taklit etmek ve kendininkini yaşamamak-mış; sanki Tanrı sana birinci el değil de ikinci el bir hayat vermiş-miş gibi. Bu, kendine de Tanrı'ya da saygısızlıktır.

Tanrı sana, hiçbir kalıp olmaksızın, içinden geldiği gibi yaşanacak bir hayat verdi. Bir köle ve bir taklitçi olma. Kendini sev, kendine saygı göster ve hayatını kendi hissettiğin gibi yaşamaya çalış. Hayatta başarısız bile olsan memnun olursun. Başkasını taklit ederek, başarılı olsan bile, için boş kalır, sadece samanla doldurulmuş. Ne yazık!

İsa'yı taklit etmekte başarılı olan kişi, kendi gelişim olasılığını tamamen yok etmiş olan kişidir. Rol yapıyordu, yaşamıyordu. Ne kadar zekice taklit etmeye çalışırsa çalışsın, taklit akılsız birşey-dir. Zeka asla taklit etmeye çalışmaz.

Kovboy, dünyanın en iyi atına sahip olduğunu söyleyerek şerife hava atıyordu.

"Bir taşta tökezlediğinde, uçsuz bucaksız boş bir arazide sürüyordum onu. Üzerinden düşüp ayağımı kırdım."

“Atın kırık ayağını iyileştirdiğini söyleme bana!” dedi şerif!

“Yoo. Ama beni kemerimden kavrayıp eve kadar sürükledi ve beş millik yolu dörtnala gidip doktoru getirdi.”

“Herşeyin yolunda gittiğine sevindim,” dedi şerif.

“Tam olarak değil. Aptal at gidip bir at doktoru getirdi!”

Fakat bir attan daha fazla ne bekleyebilirsin? Bu bile çok fazla!

Birini taklit ederek, ne yaparsan yap mutlaka asıl noktayı kaçırırsın. Bir yerde olmazsa başka bir yerde kaçırırsın çünkü taklit, aptal bir hayat yaşamayı zaten kabul etmiş olduğun anlamına gelir.

Adamın biri otele girdi ve müdür, bir B.O. isteyip istemediğini sordu.

“O nedir? dedi adam.

“Banyolu oda.” Diye cevaplandı. “Gördüğünüz gibi, otel işinde herşeyi kısaltmaya çalışıyoruz” diye açıkladı müdür. “Peki, bir M.O. istermisiniz?”

“O nedir?”

“Size bu otel işinde her şeyi kısaltmaya çalıştığımızı söylemiş tim -bu manzaralı oda demek.”

“Ben bir B.O. ve bir M.O. istiyorum.” Ve duşunu alıp, tamamen çırılçıplak bir vaziyette yatağa uzanmak üzere odaya gitti.

Odanın dolu olduğunu bilmeyen oda hizmetçisi içeri girdi. Yataktaki adama bakakaldı, adam da ona baktı ve “S.İ.K.T.İ.R.” dedi.

“Ne dedin sen? dedi kadın şok içinde. O da tekrarladı “S.İ.K.T.İ.R.” -kadın da bunun üzerine müdüre koştu ve yataktaki çırılçıplak adamı ve adamın söylediğini anlattı müdüre.

Müdür yukarı çıktı ve adama hemen oteli terk etmesini söyledi.

“Ben ne yaptım? Yanlış olan ne söyledim ki? Herkesin otel diliyle konuşmasını söylediniz bu yüzden oda hizmetçisi içeri girdiğinde S.İ.K.T.İ.R. -Sizin İçin Kapı Tıklatmamak İnanılmaz Riskli! dedim.

Taklit yapma! Başın derde girer. Hayatını kendi başına akıllıca yaşamak zorundasın. O kadar benzersizsin ki hayatını sadece sen yaşayabilirsin, başka hiç kimse değil. Ve o kadar özgünsün ki, başka birini kopyalamaya çalışmak Tanrı’nın bu olağanüstü hediyesini mahvetmektir.

Kendi şarkını söyle ve kendi dansını et ve kendi aşkını sev.

Üçüncü soru:

İnsanın sağlıklı bir şekilde kendini sevmesiyle egoistçe gururlanması arasındaki farktan bahseder misin lütfen?

Bu ikisi çok benzer görünmelerine rağmen aralarında müthiş bir fark vardır. İnsanın kendini sağlıklı bir şekilde sevmesi büyük bir dinsel değerdir. Kendini sevmeyen kişi, asla başka hiç kimseyi sevemeyecektir. İlk sevgi dalgacığı senin kalbinde yükselmek zorundadır. Eğer o dalgacık kendin için yükselmezse başka hiç kimse için yükselemez çünkü kendinden başka herkes senden daha uzaktadır.

Bu, durgun bir göle taş atmak gibidir -ilk dalgalar taşın çevresinde yükselir ve sonra daha uzak kıyılara doğru yayılmaya devam ederler. İlk sevgi dalgacığı kendi çevrende olmak zorundadır. İnsan kendi bedenini sevmek zorundadır, insan kendi ruhunu sevmek zorundadır, insan kendi bütünlüğünü sevmek zorundadır.

Bu doğal bir şeydir; yoksa hayatta kalmayı başaramazdın. Ve bu güzel bir şeydir çünkü seni güzelleştirir. Kendini seven insan zarifleşir, güzelleşir. Kendini seven kişi, kendini sevmeyenden daha sessiz, daha meditatif, daha ibadetkar hale gelmeye mecburdur.

Evini sevmezsen temizlemezsin; evini sevmezsen boyamaz-sın; eğer sevmezsen onun çevresine nilüfer havuzlu bir bahçe yapmazsın. Eğer kendini seversen çevrende bir bahçe yaratırsın. Potansiyelini büyütmeye çalışırsın, içindeki herşeyi göstermeye çalışırsın. Eğer seversen kendine güzellikler yağdırmaya devam edersin, kendini beslemeye devam edersin.

Eğer kendini seversen başkalarının da seni sevdiğini görünce şaşırırsın. Kendini sevmeyen birini kimse sevmez. Sen kendini bile sevemiyorsan seni sevmekle kim uğraşır ki? Ve kendini sevmeyen kişi tarafsız kalamaz. Unutma, hayatta tarafsızlık yoktur.

Kendini sevmeyen insan nefret eder, nefret etmek zorundadır -hayat tarafsızlık nedir bilmez. Hayat daima bir seçimdir. Eğer sevmezsen bu, öylece sevmez bir halde kalabilirsin anlamına gelmez. Hayır, nefret edersin.

Ve kendinden nefret eden insan yıkıcı hale gelir. Kendinden nefret eden insan herkesten nefret eder -çok öfkeli ve şiddet dolu ve sürekli bir hiddet içinde olur. Kendinden nefret eden insan başkalarının onu sevmesini nasıl umabilir ki? Bütün hayatı mahvolacaktır. Kendini sevmek çok yüce bir dini değerdir.

Sana kendini sevmeni öğretiyorum. Ama unutma, kendini sevmek, egoistçe gururlanmak demek değildir, hem de hiç. Aslında tam da tersi demektir. Kendini seven kişi içinde bir nefis olmadığını görür. Sevgi daima nefsi eritir: Bu, simyaya dair öğrenilecek, anlanacak, deneyimlenecek sırlardan biridir. Sevgi daima nefsi eritir. Her sevdiğinde nefis kaybolur. Bir kadını sevdiğinde, en azından kadın için gerçek aşkı hissettiğin birkaç an içinde, sende hiçbir nefis, hiçbir ego kalmaz.

Ego ve sevgi bir arada var olamazlar. Onlar ışık ve karanlık gibidirler: Işık geldiğinde karanlık kaybolur. Eğer kendini seversen şaşırırsın -kendini sevmek nefsin kaybolması demektir. Kendini sevmekte nefis asla yoktur. Paradoks budur: Kendini sevmek tamamıyla nefissizdir. Bencil değildir -çünkü ne zaman ışık varsa
karanlık yoktur ve ne zaman sevgi varsa nefis yoktur.

Sevgi, donmuş nefsi eritir. Nefis bir buz parçası gibidir, sevgi de sabah güneşi gibi. Sevginin sıcaklığı ... ve nefis erimeye başlar. Kendini ne kadar çok seversen nefsinin o kadar azaldığını göreceksin ve bu müthiş bir meditasyon, Tanrı'ya doğru müthiş bir sıçrama olacak.

İşte biliyorsun onu! Kendini sevmek söz konusu olduğunda onu bilmiyor olabilirsin çünkü sen kendini sevmedin. Ama başkalarını sevdin; kısacık anlarla da olsa bunu yaşamış olmalısın. Senin orada olmadığın, sadece aniden bir an için sevginin, sadece sevgi enerjisinin hiçbir merkezden, hiçbir yerden hiçbir yere doğru akışının olduğu nadir anlar olmuş olmalıdır. İki aşık birlikte otururken orada iki hiçlik birlikte oturmaktadır, iki sıfır birlikte oturmaktadır -aşkın güzelliği işte budur, seni nefsinden tamamen ari kılan şey budur.

Hatırla: daha geçen gün sana kendini kuçaklaşmalarla, öpüşmelerle, sevgiyle, sarılmalarla boşalt diyordum. Boşalt kendini! Kendini aşka akıt ki içsel dünyanda boşluk yaratılsın -çünkü Tanrı ancak senin içinde onu alacak yer olduğunda girebilir.

Üstelik büyük bir boşluğa gerek olacak çünkü en büyük misafiri davet ediyorsun. Bütün varoluşu davet ediyorsun içine. İçinde sonsuz hiçliğe gerek duyacaksın.

Sevgi, hiçbir şey olmanın en iyi yoludur.

Unutma, egoistçe gurur asla insanın kendini sevmesi değildir. Egoistçe gurur bunun tam zıttıdır. Kendini sevememiş olan insan egoistçe davranır. Egoistçe gurur, psikoanalizcilerin, yaşamın narsist modeli dedikleri, narsizmdir.

Narcissus meselesini işitmiş olmalısın: Kendine aşık olmuştu. Durgun bir su birikintisine bakarken kendi yansımasına aşık olmuştu.

Şimdi aradaki farka dikkat et: Kendini seven kişi yansımasını sevmez, o sadece kendini sever. Aynaya gerek yoktur, o kendini içinden bilir. Sen kendinin var olduğunu bilmiyor musun? Varlığına dair bir kanıta ihtiyacın var mı? Var olduğunu ispatlamak için bir aynaya ihtiyacın var mı? Hiç ayna olmasa varlığından şüpheye düşer misin?

Narcissus kendi yansımasına aşık oldu -kendine değil. Bu
gerçekten kendini sevmek değil. O, yansımaya aşık oldu; yansıma başkasıdır. O, iki olmuştu, bölünmüştü. Narcissus ikiye ayrıldı. Bir tür şizofreni içindeydi. İki olmuştu -seven ve sevilen. Kendi sevgi nesnesi haline gelmişti -aşık olduklarını sanan pek çok insana olan da budur.

Bir kadına aşık olduğunuzda izleyin, uyanık olun -bu narsizm-den başka bir şey olmayabilir ve kadının yüzü, gözleri ve sözleri sizin kendinizi görmekte olduğunuz durgun bir göl işlevi görüyor olabilir.

Benim kendi gözlemim şudur: Yüz aşkın doksan dokuzu nar-sistçedir. İnsanlar oradaki kadını sevmezler. Kadının onlara gösterdiği minnettarlığı, ilgiyi, kadının bol bol yaptığı gurur okşamalarını severler.

İki aşık kumsalda oturuyorlardı, dolunaylı bir geceydi ve denizde büyük dalgalar yükselip alçalıyordu -gelgit zamanıydı. Aşık, denize doğru bağırdı, “Köpür büyük dalgalarla, köpür ! Yüksel büyük dalgalarla!” Ve büyük dalgalar yükselmeye ve sahile vurmaya başladı.

Kadın sevgilisine sokuldu, ona sarıldı, onu öptü ve şöyle dedi, “Senin bir mucize olduğunu biliyordum! Okyanus bile senin emirlerini dinliyor!”

Bu hep olan bir şeydir. Kadın adamın gururunu okşar adam da kadınınkini -karşılıklı gurur okşama devam eder. Kadın şöyle der: “Senin kadar yakışıklısı yok. Sen bir mucizesin! Tanrı’nın yarattığı en müthiş şeysin sen. Büyük İskender bile senin karşında bir hiçtir.” Ve sen şişinirsin, göğsün kabardıkça kabarır ve burnun büyümeye başlar -içinde samandan başka hiçbir şey olmasa da, büyümeye başlar. Sonra da sen kadına şöyle dersin: “Tanrı’nın en müthiş yaratısı sensin. Kleopatra bile senin yanında bir hiçtir. Tanrı’nın senden üstün birşey yapabileceğine inanamam. Asla senin kadar güzel bir kadın daha olmayacak.”

Sizin sevgi dediğiniz budur! Bu narsistliktir. Adam durgun su birikintisi olur ve kadını yansıtır ve kadın durgun su birikintisi olur ve adamı yansıtır; aslında sadece hakikati yansıtmaz, onu süsler, binbir şekilde onun daha güzel görünmesini sağlar. İnsanların sevgi dediği budur. Sevgi bu değil; bu karşılıklı ego tatminidir.

Gerçek sevgi ego nedir bilmez. Gerçek sevgi kendini sevmekle başlar.

Doğal olarak, bu bedene, bu varlığa sahipsin, ona kök salmış haldesin -onun tadını çıkar, bağrına bas, kutla onu! Ortada gurur veya ego sorunu yoktur çünkü kendini herhangi biriyle karşı-laştırmazsın. Ego yalnızca karşılaştırmayla ortaya çıkar. Kendini sevmek karşılaştırma nedir bilmez -sen sensindir, hepsi bu. Başka herhangi birinin senden daha aşağıda olduğunu söylemiyorsun; hiçbir şekilde karşılaştırma yapmıyorsun. Karşılaştırma ortaya çıktığında iyi bil ki, o sevgi değildir; bir yerlerdeki bir hile, egonun kurnaz bir stratejisidir.

Ego, karşılaştırma üzerinden yaşar. Bir kadına “Seni seviyorum” demek bir şeydir; “Senin karşında Kleopatra bir hiçtir” demek başka bir şeydir, bütünüyle başka bir şey, tam da tersidir. Kleopatra’yı niçin karıştırıyorsun?

Bu kadını, Kleopatra'yı karıştırmadan sevemez misin? Kleopatra, egoyu şişirmek için sokulur işin içine. Bu adamı sev -Büyük İskender'i niye karıştırıyorsun?

Sevgi karşılaştırma nedir bilmez, sevgi karşılaştırmaksızın sadece sever.

Yani ne zaman karşılaştırma varsa, hatırla, bu egoistçe gururdur. Narsizmdir. Ve ne zaman karşılaştırma yoksa, hatırla, kendini sevmek olsun, başkasını sevmek olsun, bu sevgidir. Gerçek sevgide hiçbir bölünme yoktur. Sevgililer birbirleri içinde erirler. Egoistçe sevgide müthiş bir bölünme vardır, seven ve sevilen bölünmesi. Gerçek sevgide hiçbir ilişki yoktur. Tekrar edeyim: Gerçek sevgide hiçbir ilişki yoktur çünkü ilişkilendirilecek iki insan yoktur ortada. Gerçek sevgide sadece sevgi vardır, çiçeklenen, güzel kokulu, eriyen, birleştiren bir sevgi. Sadece egoistçe sevgide iki kişi vardır, sevilen ve seven. Sevilen ve seven olduğunda da sevgi kaybolur. Sevgi varken, hem seven hem de sevgili sevginin içinde kaybolur.

Sevgi çok müthiş bir olgudur; onun içinde varolmaya devam edemezsin.

Gerçek sevgi daima şimdiki zamandadır. Egoistçe sevgi daima ya geçmişte ya da gelecektedir. Gerçek sevgide tutkulu bir soğukkanlılık vardır. Paradoksal görünüyor olabilir ama hayatın bütün büyük gerçeklikleri paradoksaldır; bu nedenle ona tutkulu soğukkanlılık diyorum: İçinde ılıklık var ama sıcaklık yok. Ilıklık kesinlikle var ama bir soğukkanlılık da var, kendine son derece hakim, rahat, serinkanlı bir hal var. Sevgi insanı daha az ateşli yapar. Ama eğer gerçek sevgi değil de egoistçe bir sevgiyse, o zaman müthiş bir sıcaklık vardır. Ateş gibi bir tutku vardır, hiçbir soğukkanlılık yoktur.

Bunları hatırlayabilirsen, yargılama için kriterlere sahip olursun. Fakat insan kendisiyle başlamak zorundadır, başka yolu yok. İnsan olduğu yerden başlamak zorundadır.

Kendini sev, kendini çok çok sev; gururun, egon ve bütün o anlamsız şeyler tam da bu sevginin içinde kaybolacaktır. Ve o kaybolduğunda senin sevgin diğer insanlara ulaşmaya başlayacak. Ve bu bir ilişki değil bir

paylaşım olacaktır. Ve o bir özne/nesne ilişkisi değil bir erime, bir birliktelik olacaktır. Ateşli değil soğukkanlı bir tutku olacaktır. Hem ılık hem serin olacak. Sana hayatın para-doksallığının tadını ilk defa tattıracaktır.

Dördüncü soru:

Osho, Sufilerin “adap” dediği şeyden bize biraz daha söz eder misin? Bu, bir “tarika” -ustanın fiziksel mevcudiyetinin ötesine geçen bir yöntem, müridin en derin varlığının bir parçası oluş ve onun gündelik hayatındaki her hareketine yansıyış mıdır?

Evet adap bir tarika, bir yöntemdir. Olağanüstü büyük bir şeyin, aklın tamamen kavrayamayacağı bir şeyin başlangıcıdır. Büyük bir içsel hac yolculuğunun ilk adımıdır. Ustayla olmak Tan-rı’yla olmaya bir hazırlıktır. Bu yüzden çağlar boyunca ustaya “Tanrı” denmiştir. Bu son derece semboliktir, bir metafordur. Metafor kelimesi güzel bir kelimedir. Meta, ötesinde anlamına gelir, phor giden demektir: seni ötesine götüren. Usta bir meta-fordur -seni kendisinin ötesine götürür. O sadece bir başlangıç, bir atlama tahtasıdır. Ustayla olmak, Tanrı’yla olmak için bir eğitimden başka bir şey değildir. Tanrı görünmezdir, usta görünür; görünür olandan öğrendikten sonra görünmez olana gitmek daha kolaydır.

Çocuk kitaplarına baktın mı? Onlar için büyük resimler, bol renkli resimler yapmak zorundayız. Kelimeler azdır. Çocuğa M
harfini öğretmen gerekiyorsa büyük bir mandalina yapmak zo-rundasındır, bol sulu, renkli bir mandalina. Çocuk M ile ilgilenmez. Soyut bir şey bir çocuk için ne anlam ifade eder ki? Ama mandalinayla kesinlikle ilgilenir. Mandalinayı gördüğü an ağzının suları akmaya başlar -pırıl pırıl renkli ve bol sulu. İşte şimdi ona mandalina üzerinden M harfini öğretebilmemizin bir yolu vardır. Mandalina bir metafor olur. Yavaş yavaş resim küçülür, küçülür, küçülür ve bir gün kaybolur. O zaman M kendi başına iş görecektir. Çocuğa M’yi hatırlatmak için tekrar tekrar mandalinayı kullanmaya gerek olmayacaktır.

Aynen bunun gibi, usta görünür birşeydir, Tanrı görünmez. Adap’ı, görünmez olanla öğrenemezsin, adabı görünür olanla öğrenmek zorunda

olacaksın. Bir ustaya aşık olursun; Tanrı’ya aşık olmak son derece zordur. Öncelikle, o nerededir? Kimdir? Var mıdır, yok mudur? Fakat insan bir ustaya aşık olabilir ve tam da o aşkı yaşarken içinizde bir zerafet doğar. Sevgi daima zerafet yaratır. Bu zerafet adaptır.

Ustayı sevdiğinde belirli bir şekilde hareket edersin. Sevgi nasıl hareket edeceğini bilir. Bu zorla kabul ettirilen bir disiplin değildir. Bu, senin üzerine uygulanan bir zorlama değildir; zorlama olursa o zaman bir ustanın huzurunda değilsindir. O senin içinden çıkar; senin sevginin bir parçasıdır, senin hisseden kalbinin bir parçasıdır. Ustaya karşı o kadar çok şey hissedersin ki o civardayken hemen sessizliğe, zerafete gömülürsün. Büyük bir incelik doğar içinde. Aniden bütün dertlerini unutursun, bütün geçmiş ve gelecek programlarını unutursun. Bir an için diğer dünyaya naklolursun.

Bu başlangıçtır. Bu, yavaş yavaş içinde o kadar derinlere kök salacak ki ustanın orada olmasına gerek kalmayacak. Her nerede ve her ne zaman ustayı hatırlasan o aynı dünyanın içine düşeceksin. Artık çok geçmeden ustayı hatırlamana da gerek kalmayacak. Hatırlama senin nefes alışverişin gibi olacak -gizli bir biçimde daima orada olacak. Ve artık bütün hayatın zerafet içinde olacak. Artık bu, sadece ustaya zerafetle davranma meselesi olmayacak. Her kimle ilişkideysen: Pazar yerinde, ofiste, fabrikada, her nerede olursan, her nerede ve her kimle beraber olursan, zerafet içinde davranacaksın. Şimdi usta senin en iç çekirdeğin oldu, daima ustanın huzurundasın. Sonra yavaş yavaş bu, ağaçlara, dağlara, gökyüzüne, yıldızlara yayılır. Artık Tanrı’nın içine girmektesindir. Çok geçmeden, adım adım, bir gün aniden usta da orada olmaz, mürit de ... yalnızca Tanrı orada olur.

Adap bir disiplindir ama seni tam bir kendiliğinden olma haline getirir. O bir tarika, bir yöntemdir -ve müthiş bir yöntemdir. Sadece sevenler tarafından bilinebilir. Sadece kendini adamış olanlar, mürit olanlar tarafından bilinebilir. O yalnızca sevginin gözlerine görünür. O kadar güç anlaşılır bir deneyimdir ki ustaya bilginle ve aklınla dolu gidersen onu kaçırırsın. O kadar ince bir duygudur ki kalbin ona açık olmadıkça tadını alamazsın.

Her ustanın sonunda sadece kendi müritleriyle yaşamaya karar vermesinin nedeni budur çünkü insanlara Tanrı yolunda yardım etmenin tek yolu budur. Ben kalabalıklarla ilgilenmem. Buraya meraktan gelen insanlarla ilgilenmem. Ben sadece, benim huzurumda ölmeye, benim sevgimde kaybolmaya hazır olan insanlarla ilgilenirim.

Adabı yaşıyorsun. Bu sessizlik adaptır. Kalbin benimle çarpıyor -benimle uyum içinde nefes alıp veriyorsun -bu adaptır.

Beşinci soru:

Sanyasinlerin belirli renkte giysiler giymeleri ve mala takmaları tavsiye edilir ki böylece hayatın nihai amacının -büyük mutluluğun -sürekli olarak farkındalığını yaşasınlar. Belirli kıyafetler giymeden bu amacın farkındalığını yaşamak mümkün müdür? Bunun faydası anlaşılabilir ama elzem oluşunu anlamak zordur. Lütfen bunların kullanım ve sınırlamalarını açıkla. Mutlu olmak için onları giyer ve takarım. Eğer elzem olduklarına beni ikna edersen, seve seve böyle giyinirim.

İşin özünü kaçırıyorsun. Sana söylediğim şeyi anlamıyorsun. Önyargılarınla, zaten varmış olduğun sonuçlarınla dinliyorsun. Beni dinlemiyorsun, hem de hiç. Burada söylenmiş olan tek bir sözü bile anlamadın.

“Sanyasinlerin belirli renkte giysiler giymeleri ve mala takma
ları tavsiye edilir ki böylece hayatın nihai amacının -büyük mutluluğun -sürekli olarak farkındalığını yaşasınlar” diyorsun. Hayatın nihai amacı yoktur. Benim öğrettiğim şey şudur: Hayatın hiçbir hedefi, amacı yoktur. Hayat hiçbir yere gitmiyor, o zaten orada. Nihai olan şimdiki olandır, şimdiki de nihai olandır: Benim öğrettiğim budur. Yarın mutluluğa ereceksin demiyorum -mutluluk zaten burada. Eğer sen de buradaysan müsaitsen, mutluluk senin varlığının içinde patlar, eğer değilsen daha hayatlar ve hayatlar boyu patlamayacaktır.

Yarının bununla bir alakası yoktur. Mutluluk, şimdiki anın bir niteliğidir. O, şimdinin, buranın özüdür. Bu anın parlaklığıdır.

Fakat sen, gelecekte bir yerde başarıya ulaşan arzular, özlemler açısından düşünüyorsun. Giysi ve mala, turuncu renk, sanya-sinlerime hayatın nihai amacını, mutluluğu hatırlatmak için verilmiş değiller; hayır, hem de hiç değiller. Ve onlar, bir doktorun ilaç tavsiye etmesi gibi benim tarafımdan tavsiye edilmiş de değiller. Aslında onlar herhangi bir amaca yönelik değiller. Bu sadece benim deliliğim. Benim eksantirikliğim, hepsi bu. Arkasında hiçbir mantık yok.

Bu, akılcı insanlar için düşünülmüş bir şey değil. O sadece, ben çılgınca bir şey yapmasını söylediğimde bile beni çok sevdiği için bunu yapmaya hazır olan müridin bir jestidir.

Senin dediğin gibi faydacı bir şey değil o. Sen, “Belirli bir kıyafet giymeksizin bu amacın farkında olmak mümkün değil mi?” diyorsun .hiçbir amaç yok. “fayda anlaşılabilir ama elzem oluşunu anlamak zor”. Hiçbir fayda yok, sadece elzemlik var. Nedir o elzemlik? Çılgın bir adamla birlikte olarak sen de çılgın olmak zorundasın! O sadece senin teslimiyetini gösterdiğin bir jestin.

Bu jest gereklidir çünkü sana birçok saçma şey söylüyor olacağım. Eğer turuncu giymek ve mala takmak gibi basit bir olguyu kabul edemezsen, birlikte daha tehlikeli alanlarda ilerlerken, mantığın seni desteklemekten tamamen uzakken, mantığın aslında senin daha ileri gitmeni engellemeye çalışırken ben seni “Haydi!” diye ileri çağırdığımda ve sen ilerde ölümün olduğunu, yolun sonunun dipsiz bir kuyu olduğunu gördüğünde ben sana “Haydi gel buraya!”diye seslenirken -işin çok daha zor olacak. Yani, bu sadece, müridin benimle birlikte gitmeye hazır olduğu
nu gösterdiği bir jesttir.

Büyük bir Sufi ustası olan İbrahim, ilk kez -İbrahim bir kraldı, Belh ve Buhara Kralı...ustaya gittiğinde usta ona “Hemen soyun!” dedi. Ustanın müritleri şaşırdılar çünkü daha önce hiç kimseden soyunmasını istememişti; neden İbrahim’den soyunmasını istedi ki? Ama İbrahim hemen soyundu. Sonra da usta ona ayakkabılarının birini verdi ve pazar yerine gitmesini ve ayakkabıyla kafasına vururken elinden geldiğince yüksek sesle gülmesini söyledi.

Müritler daha da şaşırdı ve akılları karıştı: “Neler oluyor? Yoksa usta tamamen çıldırdı mı?” Her zaman onun biraz deli olduğundan şüphelenmişlerdi, ama artık bu kadarı da çok fazlaydı!

Fakat İbrahim -her zaman altından bir at arabasıyla dolaştığı, Tanrı gibi saygı gördüğü kendi başkentinde -çıplak vaziyette, bir ayakkabıyla kendi başına vurarak ve gülerek dolaştı. Manzarayı tahayyül edebilirsin. Bu bir sirk oluşturdu -bütün başkent toplandı, insanlar gülüyor, muz kabukları, çürük soğanlar, domatesler fırlatıyor, eğleniyor ve tadını çıkarıyorlardı: “Şuradan ne geçti?” Kralları! “Peki, ne yapıyor?” İnsanlar ne kadar muz kabuğu ve domates atarsa o da o kadar gülüyordu.

Geri döndüğünde usta onu kucakladı ve “Müritliğe kabul edildin” dedi. Diğer müritler sordu, “Ne oldu? Bunun arkasındaki sır nedir?” usta şöyle dedi, “Endişelenmenize gerek yok -bu kadarı gerekliydi. Bütün egosuyla birlikte o büyük bir kraldı. Böyle bir hareket yapması gerekiyordu ki, böylece onu ikna etmenin hiçbir yolunun olmadığı mantık ötesine geçmeye hazır olduğuna ikna olabileyim. Eğer bu kadar saçma bir hareketi yapabilirse o zaman ben de ikna olurum.

“Osho, eğer elzem olduklarına beni ikna edersen, seve seve böyle giyinirim” diyorsun.

Seni ikna etmeyeceğim. Sen, benimle çıldırmaya hazır olduğun konusunda beni ikna etmek zorunda olacaksın. Mesele benim seni ikna etmem değil, senin beni ikna etmendir.

Ve unutma, bu sadece başlangıç. Yakında İbrahimler geliyor olacak! Lütfen biraz acele et çünkü taleplerim gittikçe daha da artacak. İşler derinleştikçe daha da fazla talepte bulunulacak. Bu bir tavsiye değil bu bir talep! Ve ben burada onun mantıklılığı konusunda seni ikna etmek için bulunmuyorum çünkü onun man

tıklılığı konusunda seni ikna edersem -ki bunu yapabilirim.. Aslında herşey mantıklı gösterilebilir. Herhangi saçma bir şey mantıklı gösterilebilir -bu o kadar kolay bir oyundur ki! Seni fayda konusunda, olmazsa olmazlık konusunda ve her konuda ikna

edebilirim ama bu sadece zırvalık olur.

Asıl hakikat, basit gerçek, senin nedenleri sorgulamayacağına dair basit bir hareket göstermek zorunda olmandır. Sen beni ikna etmek zorundasın, ben seni değil. Büyük mutluluğu kaçırıyor olman senin sorunun, benim değil. Neden ben seni ikna etmekle uğraşayım ki? Ben herhangi bir sıkıntı çekmiyorum -ben mutluyum. Sen sıkıntı çekiyorsun.

Atlamayı gerçekleştirmeye hazır olduğuna dair bana birkaç işaret vermek zorundasın. Turuncu giyerek ve mala takarak her-şey için bir açıklama istemeyeceğinin küçük bir kanıtını sunuyorsun bana, Çünkü herşeyi açıklamak mümkün olmayacaktır.

Seyahat derinleştikçe, sebepler ve mantıksal açıklamalar tamamen boş ve anlamsız hale gelir. Ve daha da yükseklerde süzülmeye başladıkça mantığın tamamen ötesine geçersin. Bu, sebep-ötesine veya sebepsizliğe doğru bir seyahattir. Bu, zihnin ötesine yapılan bir seyahattir. Ve sen bana, “Mutlu olmak için onları giyerim. Eğer elzem olduklarına beni ikna edersen, seve seve böyle giyinirim.” diyorsun.

Seni ikna etmeyeceğim. Eğer seni ikna edersem işin özü kay-bolur.Eğer seni ikna edersem ve sen onu o zaman giyersen, hareketi göstermemişsindir. Onu kendi kanaatinle, kendi sebebinle giyersin. Kendi sebebinden, zihninden vazgeçmemişsindir. Bu senin sonucundur. Tamamen anlamsızdır. Sonra da bana sürekli soru soracaksın—sanyasinlerin başına gelecek bazı şeyler vardır ki haklarında hiçbir şey söylenemez, onlar sadece deneyimlenir -o zaman başıma iş almış olurum. böyle bir süreci başlatmayı hiç istemem.

Ve, “Mutluluk için, onları giyerim.” diyorsun.

Motivasyonun tümüyle son derece sıradan. Zihnin arzularla dolu. Arzularının -mutluluk, Tanrı, hakikat arzuları -manevi arzular olduklarını düşünüyor olabilirsin ama bütün arzular dünyevidir. Evet, Tanrı arzusu, mutluluk ve hakikat arzuları bile dünyevidir. Eğer bir sanyasin olmak istiyorsan, bunu, hiçbir sebep, arzu, mo
tivasyon olmaksızın yapmak zorundasın. Herhangi bir motivasyonu olmaksızın, sırf zevk için hayatında en az bir şey yap. Mutluluk oradan başlayacaktır.

Eğer bir tek şey yapabilirsen, sırf onu yapmanın zevki için bir tek şey bile yapabilirsen, şaşıracaksın -mutluluk üzerine yağmaya başlayacak. Motivasyonla yaşamak değildir mutluluğun yolu.

Fakat sürekli olarak şunu kazanmayı, bunu kazanmayı düşünen, bütün hayat fikri motivasyonlardan oluşan insanlar var. Bu motivasyonlar bu dünyaya veya öbür dünyaya ait olabilirler; benim gözlemime göre aralarında bir fark yok. Motivasyonla yaşarsan mutsuzluk dünyasında yaşarsın, motivasyonsuz yaşarsan sanyasin olursun.

Hahamın biri tapınakta ciddi bir vaaz verirken, Musa kelimesini söylediğinde topluluk içinden gür bir ses yükseldi, “Aptalın tekiydi.” Haham kulaklarına inanamadı ve gaibden sesler işittiğini sandı ve takrar Musa’dan söz ettiğinde o gür sesi tekrar işitin-ceye kadar devam etti, “Aptalın tekiydi!”

Bunun üzerine haham durdu ve adamı kendini tanıtmaya ve iddialarını ispat etmeye davet etti. “Bunu kesinlikle yapabilirim ve yapacağım,” diye yanıtladı asi olduğu anlaşılan Yahudi.

“Tanrı’nın Musa’ya, halkımızı Mısır diyarından götürmesini söylediğini ve Musa’nın halkımızı Kızıl Deniz’e götürdüğünü hatırlarsınız. Sonra ne oldu peki? -Musa halkımızı karşıya geçirebil-sin diye Tanrı, Kızıl Deniz’i ikiye ayırdı. Sonra ne oldu? -insanların başında onlara liderlik eden bu aptal, karşıya geçince insanları sağa döndürüp çölün içine sürdü. Eğer sola döndürmüş olsaydı petrol kuyularının üstünde oturuyor olacaktık!”

Lütfen Yahudi olma! Yüz kişinin yüzde doksan dokuz nokta dokuzu Yahudi’dir -sürekli olarak açgözlü, sürekli olarak şunu kazanayım bunu kazanayım diye düşünen insanlar. Arzusuz bir an geçiremez misin? Arzusuz olmak, mutlu olmaktır.

Mutluluk arzulanamaz. Mutluluğu arzulamak mümkün değildir çünkü arzu mutsuzluk yaratır. Mutluluk yalnızca, arzu sürecini anladığında, -bütün arzunun mutsuzlukla son bulduğunu -tekrar tekrar gördüğünde gerçekleşir. Bunu gördüğünde arzulama kaybolur. Ve tam da o anda, hemen, aniden herşey mutluluk oluverir.

Bugünlük bu kadar yeter.

# 9. BÖLÜM
# SONSUZ SABIR

Bir zamanlar cennet meyvesini işitmiş olan bir kadın vardı. Ona tamah etti.

Adına Sabar diyeceğimiz bir dervişe sordu, “Bu meyveyi nasıl bulabilirim ki böylece mevcut bilgiye erebileyim? “Sana verebileceğim en iyi tavsiye benimle çalışman olur,” dedi derviş. “Fakat böyle yapmazsan, kararlı bir şekilde ve bazen yerinde duramamacasına dünyayı dolaşmak zorunda kalacaksın.” Kadın ondan ayrıldı ve adı Arif olan başka bir derviş aradı ve ondan sonra Hakîm’i buldu ve Deli’yi, sonra da Alim’i ve pek çok diğerlerini ...

Otuz yıl boyunca aradı. Sonunda bir bahçeye geldi. İşte cennet ağacı oradaydı ve dallarında asılı duran parlak cennet meyvesiydi. Ağacın yanında duran ilk derviş, Sabar’dı.

“Neden ilk karşılaştığımızda cennet meyvesinin muhafızı olduğunu söylemedin? diye sordu kadın.

“Çünkü o zaman söylesem bana inanmazdın. Ayrıca, ağaç yalnızca otuz yıl ve otuz günde bir meyve verir.”

Bir zamanlar İtalya’nın bir köyünde çok yoksul bir adam yaşarmış. Delicesine, varoluşun sırrını öğrenmek istiyormuş, Böylece çok çalışıp Himalayalara gitmeye ve bir guru bulmaya karar vermiş. Sıkı bir şekilde çalışmış ve yirmi yıl sonunda yol parasını biriktirmiş.

Müthiş bir fırtına patlayıp kendini ıssız bir adanın kıyısına vurmuş halde bulduğunda yaklaşık iki haftadır yoldaymış. Sonunda bir tankerin dikkatini çekmeyi başarıncaya kadar bir sonraki yirmi yılı adada geçirmiş. Onu almışlar ve bir uçak bulduğu Bom-bay’e götürmüşler. Gemi battığında parasının bir kısmını kurtarmayı başarmışmış.

Her nasılsa bindiği uçak kaçırılmış. Ama korsanlar onu çölde

serbest bırakmaya karar vermişler. Bir köye yürümüş ve kendisini Himalayalara götürecek otobüsü beklemiş.

Birkaç ay içinde otobüs gelmiş ve onu Himalayaların eteklerine bırakmış. Uzun süre yürümüş fakat sonunda gurunun mağarasına varmış. Ve hayatın sırrı hakkındaki sorusunu guruya sormuş.

Guru, “Hayat bir ırmaktır” diye cevaplamış.

Adam çılgına dönmüş ve kollarını sallayarak guruya bağırmış, “Elli yıldır sana ulaşmaya çalışıyordum. Yol parası için çılgın gibi çalıştım. Gemim battı ve sonra da uçağım kaçırıldı ve lanet olsun -şimdi de sen bana hayatın bir ırmak olduğunu mu söylüyorsun?”

Guru şöyle dedi, “Değil mi?”

Hayat çözülecek bir bulmaca veya bir sorun değildir. Hayat sevilecek ve yaşanacak bir sırdır. Ve sır, çok uzaktaki bir şey değil, çok aşikar olan, burada-şimdi olan bir şeydir. Sır, varoluşun böyleliğidir; bu nedenle gurunun cevabı, “Hayat bir ırmaktır” olmuştur.

Guru bir ırmağın kıyısında oturuyor ve ırmağın akışını izliyor olmalıydı. O anda bilinci tamamen ırmakla doluydu, ırmaktan başka hiçbir şey yoktu.

Başka bir ustaya, “Hakikat nedir?” diye soruldu ve o, “Avludaki servi ağacı” dedi. Avludaki güzel servi ağacına bakıyor olmalıydı; o andaki herşey serviydi. O an servi ağacıyla doluydu, o an servi ağacından başka bir şey değildi.

Ve başka bir usta çay içerken ona, “Hayat nedir? diye soruldu. “Bir bardak çay” dedi, usta.

Diğer bir ustaya da, usta keten tartarken, “Buda nedir?” diye soruldu ve usta “Bir buçuk kilo keten” dedi.

Bu cevaplar olağanüstü önemlidir. İlk bakışta önemli gibi görünmezler. Ustaya ulaşmak için elli yıl çalışmış olan, ustaya ulaşmak, hayatın sırrını öğrenmek için bütün hayatını harcamış olan birini -ustanın “Hayat bir ırmaktır,” veya “Bir bardak çay,” veya “Avludaki servi ağacı,” veya “Bir buçuk kilo keten” demesi gerçekten çılgına çevirebilir. Bu herkesi çılgına çevirir. Ama cevaplar olağanüstü güzeldir.

Bu an cevaptır, o an her ne ise. Başka bir cevap yoktur. Anın

gerçekliği cevaptır. Hakikat, burada-şimdidir fakat ego, burada-şimdi olan hakikatle asla tatmin olmaz. Ego zor bir şeyler ister, o zorluklarla büyür. Ego büyük mücadelelerle yaşar. Eğer hayat bir bardak çaysa egon hangi zemin üzerinde duracak? Eğer hayat sadece avludaki servi ağacıysa nasıl büyük bir ermiş, bir mahat-ma olabilirsin? Başka olasılık yoktur -ego yok olmak zorunda kalacaktır. Eğer hakikat bu kadar basit ve aşikarsa bu durumda ego beslenemez. Beslenebileceği birşey kalmamıştır.

Usta, “Hayat bir ırmaktır,” dediğinde adamın ayağının altındaki dünyayı çekip aldı. Adam, olağanüstü anlam içeren, bir vahiy, Tanrı’nın gökten inmesi, büyük bir ışık, sonsuz ışığın oluşması, bir görüntü, tamamen olağandışı bir şey beklemiş olmalıydı.

“Hayat bir ırmaktır mı?” -bu kadar sıradan bir ifade mi? Fakat bunun üzerinde derinlemesine düşünürsen gökten Tanrı’nın inişini, büyük ışığı, sana görünen sonsuz ışığı, anormal şuur durumları meydana getiren, rengarenk, manevi deneyimleri bulabilirsin. Bunların hepsi çocukça şeylerdir. Hepsi egonun oyuncaklarıdır.

Gerçek din aşikar olandan ibarettir. Aşikar olan, sıradan olan esrarlıdır. Her zaman seninle olan, seninle olmuş olan ve seninle olacak olan aşikar, Tanrı’dır. Seninle Tanrı arasında bir mesafe yoktur. Tek bir adım bile atmaya gerek yoktur.

Eğer onu anlarsan bütün dinleri, bütün kutsal metinleri anla-mışsındır.

Fakat ego sorun yaratacaktır. Ego asla basit şeylerle ilgilenmez çünkü o, basit şeylerle yükseklerde süzülemez. Bir şey ne kadar zorsa ego için o kadar iyidir. Bu yüzden dinler gereksiz zorluklarla ilgili hale gelmişlerdir. Bu zorluklara sofuluk, çilecilik adı verilir; bunlar egonun gıdasından başka bir şey değillerdir. Hakikati bulmada kimseye yardımları olmamıştır. Aslında bunlar en büyük engellerdir.

Egonun talepleri yüzünden din bir hastalık haline gelmiştir, din nevrotikleşmiştir. Ego tamamen zor bir şey ister ki böylece, ona erişirsen özel bir ayrıcalık haline gelsin -ona sadece sen eriş-tiysen, başkası değil. Hakikatin Everest zirvesi veya ayda yürümek gibi bir şey olmasını ister;

senin talep edebileceğin kadar özel bir şey olmasını ister. Onun sayesinde sen özel olursun.

Bu nedenle din yavaş yavaş sado-mazoşist hale geldi. “İşkence et kendine” -ne kadar işkence edersen o kadar dindarsın. Kişi kendine işkence ettiğinde ve başkalarına da kendilerine işkence etmelerini öğrettiğinde iki kat hastalıklı hale gelir. Kendine işkence ettiği için bir mazoşisttir ve başkalarına kendilerine işkence etmeyi öğrettiği için de bir sadist olur.

Sado-mazoşizm, din adına yeryüzünde var oldu. Bu yüzden sadece nevrotik insanlar dinle ilgilenir hale geldiler. Sağlıklı insan ondan uzak durur.

Size öğrettiğim din sağlıklı insan içindir. Egolarını tatmin etme arayışında olmayan insanlar içindir. Sıradan olmaya, tamamıyla sıradan olmaya hazır olanlar içindir. Aşikar olanın içinde erimeye hazır olanlar içindir. Evlerini bu anda, bu güzel şimdide yapmaya hazır olanlar, bir cennet özlemi çekmeyenler, hiçbir şeyin özlemini çekmeyenler içindir; herhangi bir öbür dünya arzusu olmayanlar ve bir yerlerde altın bir tahtın üzerinde oturan bir Tanrı arzusu olmayanlar içindir; Tanrı’sı bütün varoluşa yayılmış olan, kuşların ötüşlerinde ve ağaçların yeşil yapraklarında ve çiy damlalarında ve güneş ışınlarında ve sende ve bende -ve her şeyde olan içindir; Tanrı’sı hayattan ve varoluştan ayrı olmayanlar içindir; Tanrı’sı bir bardak çayda olabilenler için, Tanrı’sı akıp giden ırmak olabilenler için, Tanrı’sı avludaki servi ağacı olabilenler için ve Tanrı’sı bir buçuk kilo keten olabilenler içindir. Bu küfür değildir. Tanrı’nın, Buda’nın bir buçuk kilo ketene indirgenmesi değildir; tam tersine bir buçuk kilo keten kutsallığa, Budalığa, Tanrı’ya dönüştürülür. Bu küfür değil, bugüne kadar söylenmiş en kutsal sözlerden biridir.

Bu, anlaşılması gereken en temel hakikatlerden biridir. Ondan sonra bu güzel meselin içine girmek çok kolay olacaktır.

Bir zamanlar cennet meyvesini işitmiş olan bir kadın vardı. Ona tamah etti.

Her kelime üzerinde derinlemesine düşün:

Bir zamanlar cennet meyvesini işiten ...

Dindar olan insanların pek çoğu sadece malumat edinerek dindar olurlar. İşin özünü kaçırdıkları yer burasıdır; ilk adımları yanlış patikaya atılmıştır.

Eğer hayatın seni dindar yaparsa bu tamamen farklı bir şey
dir. Eğer senin kendi hayat deneyimin, senin içinde hakikat hakkında bir sorgulama başlatırsa bunun içinde bir güzellik vardır. Fakat sadece işitmiş olduğun için -insanlar Tanrı hakkında, cennet, nirvana ve aydınlanma hakkında konuşuyorlar -ve onların konuşmaları ve yüzyıllardır sürekli devam eden propaganda ve milyonlarca kitap ve kutsal metin ve kiliseler ve tapınaklar ve camiler ve dinin her yerde öğretilmesi ve çocukluktan beri Tan-rı'nın varlığına cennetin varlığına ve onu aramak zorunda olduğuna şartlandırılman yüzünden .eğer arayışla ilgilenmen bu şartlandırmalar yüzündense, arayışın en başından itibaren talihsizdir. Zaten yanlış yönde harekete geçmişsindir. bu senin arayışın değildir, ödünç alınmıştır. Kalbindeki özgün bir arzu değildir, o sadece kafandadır. Kazara olan birşeydir; sana söylendiği için vardır. Eğer sana söylenmemiş olsaydı hiç merak etmeyecektin. Bunu görebilirsin.

Bir Jaina bana geldiği zaman asla Tanrı'yı nasıl bulacağını sormaz çünkü onun kutsal metinlerinde herhangi bir Tanrı inancı yoktur. O, mokshaya, nihai özgürlüğe, kurtuluşa nasıl ereceğini sorar. Tanrı'nın onun için hiçbir anlamı yoktur çünkü Tanrı hakkında hiçbir şey öğretilmemiştir ona. Tanrı'nın yokluğu da öğre-tilmemiştir ama zihni belirli bir şekilde şartlandırıldığı için ona, tamamıyla farklı bir çağrışımı olan başka bir kelime verilmiştir. Ona, senin ruhunun dünyada esaret altında olduğu ve bu esaretten kurtulup nihai özgürlüğe erişmek zorunda olduğu öğretildi. Bütün düşkünlük, tahakküm etme, baskınlık esaretleri yok olduğunda, açgözlülük, öfke, cinsellik kalmadığında, geriye kimse kalmadığında ve sen saf bir ruh olduğunda ... o zaman ulaşacak-sındır nihai özgürlüğe. Amaç, moksha budur. O, moksha hakkında soru sorar.

Fakat hiçbir Hristiyan bana moksha, özgürlük hakkında birşey sormaz. Bu ona söylenmemiştir. O, kişinin, Tanrı'nın krallığına nasıl, hangi yollarla girebileceğini sorar. Nasıl Tanrı olunacağını asla sormaz çünkü ona böyle

birşey söylenmemiştir. Aksine, ona hiç kimsenin Tanrı olamayacağı söylenmiştir. Tanrı Tanrı'dır ve sen de sensindir, Tanrı yaratıcıdır sen de yaratılan -bir yaratılan nasıl yaratıcı olabilir ki? Yani, Tanrı olma fikri bile küfür, günah, büyük bir günah olarak görünür. O asla nasıl Tanrı olunacağını, Tanrı'nın
nasıl gerçekleştirileceğini sormaz. Hayır! Onun bütün istediği, Tanrı'nın krallığına nasıl girileceğini bilmektir, hepsi bu.

Ama bir Vedantin bana geldiğinde onun sorgulaması da tamamen farklıdır. O, "Nasıl Tanrı olunur? Nasıl mutlak hakikat olunur?" der. O, Tanrı'nın krallığını sormaz. Ona, sen tat-vamasi-sin denmiştir. Sen kendi özünde Tanrı'sın, onun için Tanrı'lığına eriş. Aham brahmasmi -ben Tanrı'yım- ona annesinin sütüyle verilmiştir. Bu fikre doyurulmuştur. O, nasıl Tanrı olunacağını sorar. Bu farklı sorgulamalar nereden geliyor?

Ve bir Budist geldiğinde o asla nasıl bir Tanrı olacağını sormaz çünkü onun dinbilimine göre Tanrı yoktur. Onun dinbilimi herhangi bir Tanrı kavramı içermez. Aslında ona din bilimi demek doğru değildir çünkü bir ilah, Tanrı yoktur. Herhangi bir ruha inanmaz bu yüzden insanın -hiç olmayan -kendi varlığını nasıl gerçekleştirdiğini asla sormaz. Kendini gerçekleştirme onun için tamamıyla saçmadır. Ruha inanmadığı için kurtuluşa erme sorunu da yoktur; kurtuluşa erdirilecek hiç kimse yoktur. O halde onun sorgusu nedir?

O, nirvanayı sorar. Nirvana bu aldatıcı hayat alevini söndürmek demektir. Onun sorgusu son derece negatiftir; o yalnızca olmamayı sorar. Bir ruh olmaya dair, bir Tanrı olmaya dair, Tan-rı'nın krallığına dair herhangi bir soru yoktur. Onun sorgusu son derece negatiftir. O, olmamayı sorar, alevini tamamen nasıl söndüreceğini sorar, nasıl mutlak boşluk olacağını sorar, geriye hiçbir şey kalmamacasına boşluğun içinde nasıl kaybolacağını sorar.

Jaina kendi benliğini nasıl özgür kılacağını sorar, Budist de kendi benliğinden nasıl özgür olacağını. Fakat bu farklı sorgulamaların hepsi rastlantısaldır, ödünç alınmadır. Senin soruların bile, senin sorgulamaların

bile ödünç alınmıştır. Senin sorgun bile senin değildir. Bu doğru değil ve doğru olmayan bir sorguyla başladığında asla doğru bir sonuca ulaşmazsın.

Bu, her arayanın karşılaşmak zorunda olduğu en büyük sorunlardan biridir. İşittiğinle başlama, hissettiğinle başla. Varoluşun güzelliğini ve esrarını hissedemiyor musun? Varoluşun bu mutlak şiirini hissedemiyor musun? Varoluşun şiirini hissetmek için Vedalar'a dalmak mı zorundasın? İncil'e dalmak mı zorundasın? Buda'ya, İsa'ya, Krishna'ya sormak mı zorundasın? Sen ken

di başına göremez misin? Görmek için gözlerin, işitmek için kulakların, hissetmek için bir kalbin yok mu? O halde burada ne yapıyorsun? Nesin sen? Canlı mısın, değil misin?

Canlı kişi hayata bakandır, hayata tanıklık edendir; yalnızca hayata tanıklık eden değil, tanıklığın kendisine de tanıklık edendir. İşte o zaman büyük bir sorgulama başlar -"Nedir bütün her-şey?" Bu ödünç değildir, başka birinden işitilmiş de değildir. Bir filizin tohumdan fışkırması gibi senin varlığının en derin çekirdeğinden fışkırır. Artık, sorgulama plastik değildir; o gerçek bir güldür. Ve sadece gerçek bir gülün gerçek bir kokusu vardır.

Bir zamanlar cennet meyvesini işitmiş olan bir kadın vardı.

O sadece işitmişti; ve işittiğinde yanlış anlamaya mecbursun-dur.

"Cennet Meyvesi" sadece bir metafordur. Sadece onu söylemenin bir yolu, onu söylemenin şiirsel bir yoludur. Nihai hakikat kelimelerle ifade edilemez. Hiçbir kelime onu ifade etmeye yetmez. Bu yüzden metaforlar kullanılmak zorundadır, benzetmeler kullanılmak zorundadır, sana sadece küçük bir işaret, küçük bir tat vermek için.

Sana hakikati doğrudan göstermek zordur bu nedenle bazı dolaylı yollar ve araçlar bulunmak zorundadır. Meseller, hikayeler anlatılmak zorundadır çünkü hikayeler doğrudan hiçbir şey söylemezler, onlar sadece sana güç algılanan, ince imalar verir.

Cennet Meyvesi -ne demektir bu? Eğer onu birinden işittiy-sen o yalnızca "cennet meyvesi" demektir. O zaman bir meyve düşünmeye başlarsın. O bir meyve değil, berekettir. Meyve yalnızca bir bereketli olma

durumunu temsil eder. Meyve üç şeyi temsil eder: Biri bereket, diğeri çiçeklenme, öteki de kokudur. Bunların üçü birlikte var olduğunda -meyve, çiçek ve koku -dördüncü bir şey ortaya çıkar. Bu da ermedir. Bu, gerçek amaçtır.

Eğer Cennet Meyvesi sembolünün şifresini çözmeye, onu yorumlamaya çalışırsan nasıl çalışacaksın, şifresini nasıl çözeceksin? Hristiyan, onun Tanrı'nın Krallığı anlamına geldiğini düşünecek, Brahman Tanrı-idrakı olduğunu düşünecek, Jaina benliğinin özgürleşmesi sanacak ve Budist benliğinden özgürleşme anlamına geldiğini düşünecek. İşte yine sürünün tuzağına düştün.

Birazcık daha zeki ol. Kendi varlığına birazcık daha güvenir ol.
Bu güzel metaforların şifresini kendi başına çöz; derinlemesine düşün onlar hakkında.

Bu yüzden hikayeler üzerinden konuşuyorum. Onlar üzerinden hiç kimse konuşmamıştı. Niçin ben bu küçük hikayeler üzerinden konuşuyorum? -sadece nasıl düşüneceğine dair sana birkaç ipucu vermek için. Bunlar bu hikayeler üzerine yapılan yorumlar değiller; ben bir yorumcu değilim. Ben yalnızca senin düşünmene yardım ediyorum. Sana çok sabit bir anlam vermek istemiyorum, ben yalnızca son derece akışkan, belirsiz, puslu bir bakış vermek istiyorum. O zaman araştırmak, aramak ve bulmak zorunda kalırsın. Sonuç, senin sonucun olmak zorunda. Ben, nasıl düşüneceğine dair birkaç ipucu verebilirim sana. Burada yaptığım yalnızca bundan ibaret ... sadece nasıl düşüneceğine dair ipuçları, sonuçlar değil! Bana dayanma. Sana tek bir sonuç bile vermeyeceğim çünkü bir sonuç bir kez başka biri tarafından verildi mi, bütün hakikati kaybeder, yalan olur. Bana göre doğru olabilir ama onu sana verdiğim anda yanlış olur. Aktarmanın kendisinde bütün hakikatini kaybeder. Benim için o gerçek bir gülken, sana ulaştığı anda o bir plastik çiçektir.

Her çağın, her memleketin bütün mistiklerinin daima karşı karşıya kaldıkları büyük sorun olan lisan sorunudur bu. Lisan, günlük, sıradan gerçekliğin aktarılması için yeterince iyidir: İlahi gerçekliğin aktarılmasındaysa tamamen yetersizdir.

Fakat bazı yollar bulunmak durumundadır çünkü o, aktarılmak zorundadır. Bir mesel, bir hikaye güç anlaşılır bir yoldur, ince bir yoldur, dolaylı bir yoldur. Hikaye hedefe eriştirmez, o yalnızca senin içinde bir süreci tetikler. O, başına düşen bir taş gibi değildir. O, bir çiçeğin gelip seni sarmalayan ve seni okşayan kokusu gibidir.

Bir zamanlar cennet meyvesini işitmiş olan bir kadın vardı. Ona tamah etti.

Başka birinin gerçeğine inandığın an ona tamah etmeye başlarsın. Ve hakikate tamah edilemez. Hakikate tamah eden kişi ona asla eremeyecektir.

Hakikat, tamah edilecek bir mal değildir. Hakikat, arzulanacak ve özlemi çekilecek bir şey de değildir. Hakikat senin dışında bir yerde sahip olunacak bir şey değildir. Hakikat senin içinde çi
çeklenen bir şeydir; onu kimseden almazsın. Ve eğer hakikate erersen, para gibi, sen sahip olduğun için başkasının kaybettiği bir şey değildir o. O, dünyada bir nicelik değil, varlığın bir niteliğidir.

Buda aydınlandığında başka birisi acı çekmiyordu: Buda aydınlanmaya yükseldiğine göre şimdi birisi yoksun olmalıdır, aydınlanmaya erişemeyecektir. Eğer biri zenginleşirse doğal olarak, başka bir yerde başka biri yoksullaşacaktır. Hakikat için bu geçerli değildir. O bir nicelik değildir - unutma bunu -o bir niteliktir.

Eğer ayın güzelliğini gördüysem bu, ayın güzelliğinin bir kısmını aldığım ve ben ona sahip olduğum için artık başka hiç kimsenin güzelliği göremeyeceği anlamına gelmez. O bir niteliktir! Milyonlarca insan güzelliği görebilir. Bu bir mücadele meselesi değildir, ortada bir münakaşa yoktur. Aksine, ayın güzelliğini ne kadar çok insan görürse ay o kadar güzelleşir.

Aslında bu, şairlerin, ressamların ve estetik ilminin alanına girmiş insanların en büyük gözlemlerinden biri olmuştur: öyle ki, bir şair ay hakkında bir şiir yazdığında ayın, daha önce farkedil-memiş bir güzelliğini açığa çıkarır. Pek çok insan onu görebilecektir artık; duyarlılıkları uyandırılacaktır.

Gün doğumunu görmüşsündür ama Vincent Van Gogh'un doğan güneşini, gün ortasındaki güneşini ve batan güneşini gördüğünde hayrete

düşersin; güneşe dair tamamen farklı bir bakışa sahiptir o. O, güneşe hiç kimsenin olmadığı kadar çılgıncasına aşıktı. Bir yıl boyunca sürekli olarak güneşi, güneşi ve güneşi resmediyordu. Bir yıl boyunca sürekli olarak güneşin altında dikiliyordu. Hava çok sıcaktı fakat o, güneşi bütün halleriyle yakalamak istedi. Güneşi bütün halleriyle, bütün kaprisleriyle, bütün ifadeleriyle yakaladı ama kendisi aklını kaçırdı. Bir yıl sadece güneşin altında dikilmek, güneşe bakmak -hava aşırı sıcaktı ve o, buna dayanamadı. Güneşe karşı öyle bir sevgisi vardı ki onun için aklını kaçırdı.

Eğer Van Gogh'un güneş resimlerini görürsen, ilk defa olarak, güneşin güzelliğinin farkına varırsın. Güneşe baktığın zaman, Van Gogh'un görme gücünden bir şeyler senin ruhuna işleyecektir.

Doğa şairleri olduğu için doğa daha güzeldir. Doğa ressamları olduğu için doğa daha güzeldir. Pek çok insan ondaki güzelliği gördüğü ve bu bizim varlığımıza işlemiş olan bir miras olduğu için doğa daha güzeldir.

Hakikat para gibi değildir, hakikat güzellik gibidir. Onu ne kadar çok insan görürse o kadar berraklaşır. Ona ne kadar çok insan sahip olursa o kadarı da sahip olabilir. Ortada tamah etme meselesi yoktur.

Fakat kadın sadece işitmişti, kadın sadece cennet meyvesi hakkındaki söylentileri toparlamıştı. Şimdi son derece mutsuz ve çaresiz olmalı: “Başkaları erişti ama ben erişemedim. Dünyaya göstermek zorundayım, kendimi kanıtlamak zorundayım.”

Bu bir ego tribidir, doğru bir arayış değildir; bu o aynı ego tri-bidir. Bazı insanlar daha çok ve daha çok para biriktirmeye çalışıyorlar ki para yığınının üzerinde dikilip dünyaya, “Kimse benden daha çoğuna sahip değil” diyebilsinler. Birisi de iktidar-siyaset dünyasına dalıp bir ülkenin başkanı olabilir ve “Bak! Ben ulaştım” diyebilir. Ve sonra, cennet meyvesine eriştiklerinde dünyaya: “Şimdi benim kim olduğumu biliyor musunuz? Ben bir Gerçekleşmiş Kişiyim. Ben eriştim ve sizin hepiniz Cahilsiniz ve hepiniz Günahkarlarsınız ve hala dünyanın çamuru içinde sürünüyorsunuz. Ben onun ötesine geçtim” diye ilan edeceklerini düşünen başkaları var. O zaman da birileri, “Senden daha kutsalım” diyen bir ifadeye sahip olabilir.

Bu kadın ona tamah etti. Eğer hakikat, Tanrı, aydınlanma hakkında bir şeyler işitirsen, içinde büyük bir arzu doğar: “Diğerleri bende olmayan bir şeye sahip oluyorlar. Ona sahip olmalıyım.

Tam da başka birinin güzel bir eve sahip olması ve senin tamah etmen; başka birinin güzel bir karısının olması ve senin tamah etmen gibidir. Hakikat bir güzel ev midir? Hakikat bir güzel kadın mıdır?

Hakikat bir ‘şey’ değildir, hakikat bir ‘hiçbir şey’dir. Hakikat senin dışındaki bir mal değildir, o bir deneyimdir, o senin mane-viliğindir. O, varlığının tam merkezinde hissedilir, yaşanır. Ona sahip olunamaz, ona tamah edilemez -ama böyle olmaya devam ediyor.

Daha geçen gün birisi, onu ikna edersem bir sanyasin olacağını söyleyip, turuncu giyerek ve mala takarak mutluluğa erişeceğine onu ikna edip edemeyeceğimi sormuştu... İşte bu açgözlülüktür ve açgözlü birisi sanyasin olamaz. Ve mesele benim seni ikna etmem değil; sen, sanyaslığa kabul edilmeye değer olduğun konusunda beni ikna etmek zorunda olacaksın. Sen beni, sadece Tanrı hakkında konuşan diğerlerini duyduğun için sorgulamaya gelmediğin konusunda, tam tersine, içinde büyük bir içsel arzu, bir özlem, bir susuzluk uyandığı, tutuşmuş olduğun, içinde “Eğer kim olduğumu bilmiyorsam, eğer nereden gelip nereye gitmekte olduğumu bilmiyorsam hayat yararsızdır. Bunu bilmek zorundayım çünkü bunu bilmediğim sürece, yapmakta olduğum ne olursa olsun ahmaklıktır, aptallık olacaktır. Kim olduğumu bilmeden her ne yaparsam anlamsızdır. Anlam ancak doğamı anladığımda ve doğama göre hareket etmeye başladığımda ortaya çıkar. Ancak, benimle çevremi saran varoluş arasında bir uyum olduğu zaman sevinç ve mutluluk varolabilir” diyen bir tutku doğduğu konusunda ikna etmek zorunda olacaksın.

Mutluluk arzulanacak bir şey değildir, tamah edilecek bir şey değildir.

Fakat bunu bana sormuş olan kişi, başkalarının, eğer bir san-yasin olursan Tanrı’ya, mutluluğa erersin dediklerini duyarak buraya gelmiş olmalı. Şimdi benden onu ikna etmemi istiyor.

Ben bir satıcı değilim! Sana Tanrı satmıyorum! Seni niçin ikna edeyim ki? Eğer susadıysan ırmağa sen gelirsin. Irmağın umurunda olmaz, ırmak

hiçbir şekilde “Ben suyum ve senin susuzluğunu giderebilirim” diyerek seni ikna etme ihtiyacı hissetmez. Eğer susadıysan sen uğraşacaksın. Sen uğraşmak zorunda olacaksın, başka bir yolu yok bunun.

Fakat sorun daima, başkalarını işittiğimiz için, kendi varlığımızın içinde doğan herhangi bir tutku hissetmediğimiz için ortaya çıkar. Bizim tutkumuz ödünçtür, yüzeyseldir. Fakat, hakikate dair kendine ait bir tutkusu olmayan bir insan, henüz insan değildir. O hala hayvanlar aleminin bir parçasıdır, bilinçsiz yaşıyordur. En azından, sadece küçük bir susuzluk bile olur ama kendine ait bir susuzluk getirmek zorundasın.

Duydum ki.

Avarenin biri, bir kır evinin kapısını çaldı ve kapı açıldığında ev hanımına, “Afedersiniz hanımefendi, acaba benim için bir ceketin üzerine düğme dikebilir misiniz diye soracaktım” dedi.

“Tabii” dedi kadın kibarca, “İçeri gel.”

Avare girdi ve kadının eline bir düğme tutuşturdu.

“Güzel,” dedi kadın, “Peki ceket nerede?”

“Şey, bende düğmeden başka birşey yok hanımefendi. Belki siz düğmeye bir ceket dikersiniz diye düşünmüştüm.”

Fakat Tanrı arayışına giren insanların düğmesi bile yok. Ben ceketi vermeye hazırım ama en azından düğmeyi getir! En azından kendi susuzluğunu, biraz daha hızla atan kendi kalbini, bir risk alma istekliliği, bir şey adama, ithaf etme istekliliği, birşey-lerden fedakarlık etme istekliliği . bir risk alma istekliliği.

Adına Sabar diyeceğimiz bir dervişe sordu, “Bu meyveyi nasıl bulabilirim ki böylece mevcut bilgiye erebileyim?”

Sabr veya Sabar önemli bir kelimedir, sabır demektir.

Adına Sabar diyeceğimiz bir dervişe sordu, “Bu meyveyi nasıl bulabilirim ki böylece mevcut bilgiye erebileyim?”

Bu meseller nesnel sanat örnekleridir. Her kelimenin bir önemi vardır ve her kelime üzerinde derinlemesine düşünülmek zorundadır. Bu dervişe niçin Sabar diyoruz? Bu, kesinlikle onun adı değil. Bu yüzden hikaye, “Adına Sabar diyeceğiz” diyor.

Sabar, sabr kelimesinden gelir: sonsuz sabır demektir. Arayışta olanlar sonsuz sabra ihtiyaç duyacaklardır. Sabır en büyük dini niteliktir; eğer sabrın varsa başka birşeye gerek yoktur. Sabır yeterlidir, kendi başına yeterlidir. Sabır, umut, güven, acelesi olmamak, sabırsız olmamak demektir. Sabırsızlık, senin kolay güvenen biri olmadığını gösterir. Sabırsızlık, kendini Tanrı'nın dileğinin üzerine geçirmek istediğini, onu hemen şimdi istediğini gösterir. Tanrı'nın kendi başına çalışmasını istemezsin. Sabırsızlık, "Benim dileğim senin dileğinden daha büyük" anlamına gelir. Sabır, "Dileğimi senin dileğine teslim ediyorum. Sen benim dileğim ol, yani ben ne zaman olgunlaşırsam o zaman -sonsuza kadar beklemem gerekse de sorun değil -güveneceğim, ümit edeceğim. Cesaretimi kaybetmeyeceğim, hevesim kırılmayacak" demektir.

Sabır üzerinde sadece düşün. O bile kendi başına bir meditas-yon yaratacaktır. Sabırlı insan meditatif bir hal alır çünkü o rahattır. "Tanrı nasıl olsa bana göz kulak oluyor, bunu neden dert edeyim ki?" der.

Tanrı yeryüzünden ne kadar yok olduysa o kadar sıkıntı girdi yeryüzüne. Bunu izleyebilirsin; arada kesin bir ilişki var. İnsanlar güvenirken, inanç içindeyken, Tanrı'nın varlığını, bize göz kulak olunduğunu, bu yeryüzünde yabancılar olmadığımızı, ait olduğumuzu, bizi daima doğru yola götürmeye hazır görünmez bir el olduğunu, dert etmeden yaşayabileceğimizi bildiği zaman bir memnuniyet doğar, huzur, sessizlik, sükûnet, bir dinginlik ortaya çıkar.

Bunların hepsi kayıptır artık çünkü Tanrı'ya güven kaybedilmiştir. İnsan Tanrı'yı kaybettiği an herşeyi kaybeder -çünkü artık yalnızca kendine güvenmek zorundadır ve o çok miniktir, varo-luşsa devasa büyüklüktedir. İnsan sadece bir atomdur ve bu atom, sonsuz varoluşla mücadele etmeye çalışmaktadır. Gerilim, keder, umutsuzluk, hüsran, sıkıntı, intihar, delilik tabii ki olmak zorundadır.

Dindar kişi varoluşla rahat olandır, ırmağı yönlendirmeye çalışan değil tam tersine ırmağın içinde eriyen ve ırmağa, "Nereye gidiyorsan beni de götür çünkü amaç senin gitmekte olduğun yerdir" diyendir. Dindar kişi

sabırlı olandır, “Kendime ait bir hedefin peşinde olmayacağım, peşinde olacağım özel bir hedefim yok. Bu sonsuz evren nereye gidiyorsa ben de gidiyorum” diyendir. Yani bütünün kaderi neyse parçanın kaderi de odur. Bu sabırdır. Bu, sabrdır.

Adına Sabar diyeceğimiz bir dervişe sordu, “Bu meyveyi nasıl bulabilirim?... “

Yanlış bir soru sormaktadır. “Bu meyveyi nasıl bulabilirim?” diyor.

Lao Tzu’nun ünlü sözünü hatırlayın: “Ara ki asla bulamayasın; arama ki bulunmuş olsun”. Aramakla kötü yola saparsın çünkü aramak “benim dileğim” anlamına gelir, aramamak bırakmak egonun kaybolması anlamına gelir. Ve sen her olmadığında Tanrı olur. Lao Tzu haklıdır: Ara ki kaçırasın; arama ki bulasın.

Aramayış bulmanın yoludur. Tuhaf, mantıksız görünecektir ama bu böyledir. Bu varoluş mantıksızdır; o yüzden ona esrar diyoruz. Eğer mantıklı olsaydı hiçbir esrarı olmayacaktı. Eğer varoluş mantıklı olsaydı o zaman dine ihtiyaç olmayacaktı, bilim yeterli olacaktı. Varoluş mantıklı olsaydı bilim herşeyi keşfedecekti. Fakat, çok şükür, mantıklı değil. Mantık ancak bir yere kadar gider sonrası fiyaskodur. Ve mantığın bittiği yerde gerçek varoluş başlar.

Varoluş bir esrardır. Onun yolu mantık değil sevgidir. Onun
yolu düz yazı değil şiirdir. Onun yolu kafa değil kalptir.

Şimdi bu kadın, “Bu meyveyi nasıl bulabilirim?” diyor. “Nasıl” sorusu, kafanın sorusudur ve bu meyveyi bulma fikri egoistçedir: “Sahip olmalıyım.” Bu, sahip olma, fethetme ve olma arzusudur, “ki böylece mevcut bilgiye erebileyim.” İşte bütün arzu, meyveye nasıl erişeyim ki böylece mevcut bilgi erişilebilir olsun.

İnsanların acelesi var -hazır kahve gibi, hazır Tanrı istiyorlar. Bekleyemiyorlar. Bekleyemiyorsan pek umursamıyorsun demektir. Eğer umursarsan bekleyebilirsin; ne kadar umursarsan o kadar bekleyebilirsin. Eğer gerçekten umursuyorsan sonsuza kadar bekleyebilirsin.

Umursamıyorsan da acelen vardır. “Eğer hemen şimdi mümkünse, anında, tamam; yoksa zamanımı harcamam, zaman harcamaya değmez” diyorsun.

Tanrı mevsimlik bir çiçek değildir, o bir Lübnan sediridir -büyümesi zaman alır. Bulutlara ulaşmak zaman alır. Aslında zaman yeterli değildir, o sonsuza kadar sürer. Zaman kısa kalır.

Ve ben Tanrı’nın şimdi ulaşılabilir olmadığını söylemiyorum. Anlaşılması gereken diğer bir paradoks da şudur: Sonsuzluk daima şimdidir. Şimdi, sonsuzluğa açılan kapıdır. Fakat o kapı yalnızca sabırlı olan için mevcuttur çünkü acelesi olanlar ve “Hemen bunu istiyorum,” diyenlerin acelesi, zihinlerinde öyle bir bulut ve gürültü yaratır ki şimdiyi göremezler. Şimdiyi görmek için insanın son derece berrak bir zihne ihtiyacı vardır. Ve bilinç yalnızca orada hiçbir arzu, hiçbir acele, hiçbir özlem olmadığında berraktır. Bilinç yalnızca sen hiçbir yere gitmiyorken berraktır. Sadece sessizce oturuyor, hiçbir şey yapmıyorken bahar gelir ve otlar kendiliğinden yeşerir. Bu sabırdır.

“Sana verebileceğim en iyi tavsiye benimle çalışman olur,” dedi derviş. “Fakat böyle yapmazsan, kararlı bir şekilde ve bazen yerinde duramamacasına dünyayı dolaşmak zorunda kalacaksın.”

Bu, bilen herhangi birinin söyleyeceği şeydir: “Sana verebileceğim en iyi tavsiye benimle çalışman olur” Ne demek istiyor?

“Çalışmak” kelimesi, Sabar’ın kullanmış olması gereken kelimenin karşılığı değildir.

Hindistan’da bizim swasthya diye bir kelimemiz var. Çalışmak olarak tercüme edilebilir fakat bu bütün anlamı kaybettirir. As<br>lında swasthya, öz-çalışma, kendini çalışma anlamına gelir. Bu bir, kutsal metin okuma meselesi değildir, gittikçe daha fazla bilgiye gark olma meselesi de değildir. Bu, gittikçe daha fazla, kendi içine yönelme, dönüşüme yönelme meselesidir.

Sufiler, “Bizimle çalış,” demekle, “Bizimle ol,” demek isterler sadece. Bir ustayla olmak çalışmadır; sadece ustayla olmak, adap, sadece, bilen birisinin huzurunda olmak, onun huzurunu içmek, onun varlığının zevkine varmak, onun tadına bakmak, onun enerjisini hazmetmek. Eğer bir Sufi

çalışma meclisine gelirsen hayrete düşersin: Batının çalışma meclisleriyle hiç alakası yoktur. Batılı bir çalışma meclisinde bir kitap okursun, sonra sorular sorulur, cevaplar verilir ve bunu tartışma takip eder.

Bir Sufi çalışma grubunda hiçbir soru sorulmaz, hiçbir kitap okunmaz. İnsanlar saatler boyu sessizce otururlar ve belki birisi sallanmaya başlar. Fakat hatırlanması gereken bir nokta hiç kimsenin birşey yapmak zorunda olmamasıdır. Birinin birşey yapması iyidir. Bazen birisi birşey söylemeye başlar, ama kurala uyulmak zorundadır: Kimse birşey söylemeye uğraşmamalıdır. Eğer kendiliğinden olursa, eğer bir işi birşeyin söylenmesi gerektiğini, söylenmeye kendiliğinden hazır olduğunu, dilin ucunda olduğunu ve “bana rağmen” dışarı çıkmak istediğini düşünürse o zaman tamamdır.

Aynen Quakerların dua toplantısı gibi. Quakerlar bunu Sufi-lerden öğrendi. Orta Çağ’da Sufiler Avrupa ülkelerinin içlerine kadar ilerlediler. Quakerlar sessizce oturmayı Sufilerden öğrendiler. Quakerlar saatlerce sessizlik içinde otururlar, sonra birisi ayağa kalkıp bir şeyler söylemeye başlayabilir fakat bunlar büyük ölçüde esinle gelen ifadelerdir. Kişinin kendisinden değildir -sanki Tanrı ona sahip olmuş gibidir. İçi boş bir bambuya, bir flüte dönüşmüştür ve bilinmeyen bir enerji onun aracılığıyla şakımaya başlamıştır.

Kurala uyulmak zorundadır. Ama bir Quaker grubunda kurala uymak çok zordur çünkü temel birşey eksiktir -usta eksiktir.

Bir Sufi grubunda usta bir zorunluluktur. Sufi grubu yalnızca merkez orada olduğunda oluşur. Quaker grubu sadece geleneksel bir şeydir. Bunu Sufilerden öğrendiler ama bir şeyi kaçırdılar. Zahirî olanı, adabı, etiketi, sessizlik içinde nasıl oturulacağını öğrendiler -bir usta olmadan bile bu güzeldir, sessizce oturmak güzeldir -fakat zihin çok kurnazdır. Zihnin sana hileler yapabilir; zihnin bir şeyler söylemek isteyebilir, zihnin, “Artık ben Tanrı’nın aracıyım” fikrine kapılabilir. Ve bu, sen diğerlerini aldatmaya çalıştığın için değildir; zihnin seni aldatabilir ve sen ayağa kalkabilirsin ve sen hiçbir şey yapmıyormuş gibi hissedersin. Çünkü bir Quaker grubunda kontrol yoktur.

Sen bir Sufi ustayla beraberken kontrol vardır. O seni anında durduracaktır; bunun, zihninin bir oyunu olduğunu anlayacaktır. Bu belki de senin bilinçaltı zihninden gelir ama yine de senin zih-nindendir. Onun nereden geldiğinin farkında olmayabilirsin; bu, onun Tanrı'dan geldiği anlamına gelmez. Senin farkında olmadığın kendi derin bilinçaltından geliyor olabilir bu yüzden, Tan-rı'dan geliyor gibi görünebilir. Bir usta gereklidir, başından sonuna herşeyi görebilen, sadece bilinç zihnine değil bilinçaltı zihnine de bir ayna olan, önünde tamamen çıplak olduğun, önünde hiçbir şey gizleyemediğin bir usta. Onun mevcudiyetinin kendisi zihnin bütün stratejilerini önler.

Bir ustayla birlikte olmak bu anlama gelir, adap. Sabar, "Sana verebileceğim en iyi tavsiye benimle çalışman, benimle olman, burada olmayı öğrenmen olur. Sadece burada cereyan eden şeyleri izle" dediğinde bunu demek istiyor.

Fakat kadının acelesi vardı. Çalışmak mı? Çalışmak için gelmemişti o. O, hemen, ağacın nerede olduğunu, bahçenin nerede olduğunu ve Cennet Meyvesinin nerede olduğunu öğrenmek istiyordu. Bir takım saçma şeyler üzerinde çalışarak zamanını harcamaya gelmemişti. Eldeki mevcut sonuçları istiyordu, acelesi vardı. Sabar bunu anında hissetmiş olmalıydı. Bu yüzden ilk söylediği, "Sana verebileceğim en iyi tavsiye benimle çalışman olur, fakat böyle yapmazsan..." oldu. Kadının zihnini -onunla çalışmayacağını -görmüş olmalıydı. Çok fazla acelesi vardı; bir ustanın huzurunda olamazdı.

"Kararlı bir şekilde ve bazen yerinde duramamacasına dünyayı dolaşmak zorunda kalacaksın."

Artık gidebilirsin ama sana bir tek şeyi hatırlatmak zorundayım. Unutma, bütün dünyayı dolaşmak zorunda kalacaksın, kararlı bir şekilde ve bazen yerinde duramamacasına. Seyahat
uzun olacak. Eğer onu bu kadar acele istersen seyahat çok uzun olacaktır. Eğer beklemeye hazırsan seyahat çok kısa olabilir. Eğer sonsuza kadar bekleyebilirsen hemen şimdi de olabilir ama bek-leyemezsen yıllar, hatta hayatlar sürebilir. Bu sana bağlı.

Kadın fırsatı kaçırdı. Acelesi olan insanlar ustaları daima kaçırırlar çünkü bir ustayla olmanın temel gerekliliği sabırdır ve onlar sabırsızdırlar. “Bana bir kestirme yol gösterebilecek başka birine gitsem daha iyi” diye düşünmüş olmalı.

Kadın onun yanından ayrıldı ve başka birini aradı, Arif’i.

Arif, bilen demektir. Gerçek bir ustaya, mükemmel bir ustaya gidersen senden pek çok şey talep edecektir. Senden mutlak teslimiyet isteyecektir, aynen Krishna’nın, müridi Arjuna’ya dediği gibi: Sarva dharma parityajya mamekam sharnam braja -”Bütün dinlerini vesaire terket ve ayağıma gel, teslim ol.”

Gerçek usta talep edecektir ve mürit ne kadar büyükse talep de o kadar büyük olacaktır, potansiyel ne kadar büyükse talep de o kadar büyük olacaktır. Gerçek usta sadece sana bilgi vermek için orada değildir, o seni dönüştürmek için vardır. Fakat dönüştürülmeyi kim istiyor ki? İnsanlar, karşılığını vermeden istiyorlar bir şeyleri.

Kadın bu yüzden Arif’e gitti. “Arif” bilen demektir. O bir usta değil, bir hocadır. Hoca çoktur ama usta çok nadir bulunur. Bu yüzden Sabar, “Bütün dünyayı dolaşmak zorunda kalacaksın, bütün dünyayı gezmek zorunda kalacaksın. O zaman da eğer ustayı tekrar bulabilirsen bu çok büyük bir şans olacaktır” diyor.

Pek çok hocayla karşılaşacaksın; onlar her yerde varlar. İnsanlara çok çekici de gelirler çünkü onlar asla talepte bulunmazlar. Aksine onlar verirler, sana bilgi verirler, seni daha bilgili yaparlar. “Arif”, çok bilgili olan demektir, kutsal metinleri, doktrinleri, dogmaları bilen, zor din bilim problemlerini açıklayabilen, detaylara, sistemlerin çok derin, mantıklı karmaşıklıklarına girebilen bilgili biri. Fakat bilgi asla tatmin edemez. Karnı aç birini ekmek hakkında bilgilendirmek kadar nafiledir: Bilgi hep ekmek hakkındadır ama ekmek asla verilmez. Ekmek hakkında müthiş bir konuşma ama ekmek sadece hakkında konuşarak nasıl doyurabilir? Lamba hakkında konuşmak ışık yaratmayacaktır.

Kadın kısa sürede hüsrana uğramış olmalı. Müthiş bir bilgi bi riktirmiş olmalı fakat hüsrana uğramış olmalı. Böylece yola devam ediyor.

İnsanlar bir hocadan diğerine böyle geçerler. Bir ustayla karşılaşsalar bile onu kaçırma ihtimalleri çok yüksektir -çünkü beklentilerle gelirler. Ve hiçbir usta, hiç kimsenin beklentilerini gerçekleştirmemiştir; bu mutlak bir kriterdir. Eğer biri senin beklentilerini yerine getirirse o bir hocadır. Aslında, o senin bir takipçin-dir -o senin beklentilerini gerçekleştiriyor. Gerçek usta senin beklentilerini asla karşılamaz. Aksine, senin beklentilerini yıkmaya devam eder. Beklediğin her neyse o asla yapmayacaktır; o tam da aksini yapacaktır. Neden -çünkü eğer senin beklentilerini yerine getirirse seni asla değiştiremeyecektir.

Sen tamamen değiştirilmek, mutlak bir şekilde değiştirilmek zorundasın. Sen bütünüyle yakılmak zorundasın. Beklentilerin senin zihninden kaynaklanır; zihnin yok edilmek zorundadır. Ancak ve ancak o zaman Tanrı kâbil olur. Durum böyleyken, gerçek bir usta senin beklentini nasıl yerine getirebilir?

İnsanlar bir hocadan diğerine geçmeye devam ederler. Bir hocayla birkaç günlüğüne balayındadırlar ve sonra her balayı gibi bu da geçer ve birkaç gün sonra tükenirler. Bir hocayla ilk karşılaştıklarında mest olurlar; sanki arzularının gerçekleştirilmesinin zamanı şimdi gelmiş gibi görünür. Fakat kısa sürede bilgi sağlanır ama bilgi susuzluğunu dindiremez.

Kadın hüsrana uğramış olmalıdır, bu yüzden başka birine gitti, Hakîm’e. “Hakîm” karakter sahibi olan kişi demektir, “arif” bilgi sahibi olan anlamına gelir. Kadının bilgiyle işi bitmiştir. Geniş bilgi sahibi birini buldu ama bu ne işe yarar ki? Şimdi, yalnızca bilgi sahibi olan değil pratiği de olan, karakterindeki bir şeyin, adamın bilgisini yansıttığı birisini istiyor.

Böylece, başka birine gitmiş olmalı, Hakîm’e. Şimdi, karakter adamı bilgi adamından daha çekicidir çünkü bilgi adamı çok az insanın anlayabildiği entelektüel bir dünyada yaşar ama karakter adamı son derece dünyevidir, onu anlayabilirsin. Günde sadece bir kez yemek yer, yoksulluk içinde yaşar -bu çok aşikardır -ve o inancı gereği bir bekardır. Aptal biri bile onu anlayabilir. Zekaya hiç ihtiyaç yoktur, hiç zeka gerekmez bu nedenle ahmak insanlara çok çekici gelir karakter. Çevrelerinde karakter oluşturan in

sanlar da vasattırlar çünkü karakter yaratarak bir şey değişmez, asla. Sadece yüzeyde iyi bir boyadır bu, içsel gerçekliğin aynı kalır.

Ama insanlar üzerinde müthiş etkiye sahiptir. “Evet, bu adam sadece bilgili biri değil, Tanrı’ya adanmış biri. Nasıl yaşadığına bak, ne kadar basit, ne kadar alçakgönüllü, ne kadar egosuz biri.” Görünüşte bu çok barizdir; herhangi biri görebilir.

Böylece kadın hocaya gitti, Hakîm’e, karakter adamına. Fakat er ya da geç onun ikiyüzlülüğünü görürsün. Eğer karakter adamıyla yeterince uzun yaşarsan, gerçek varlığının yüzeye çıktığı anlar olduğunu, sözde karakterini kontrol edemediği anlar olduğunu, ondaki ikiliği görürsün. Eğer yeterince uzun yaşarsan ve karakter adamını izlersen hayatının çelişkilerini, ikiyüzlülüğü görebilirsin. O, bir değildir, o pek çoktur -en azından ikidir o. Biri, arada sırada belli anlarda, belli kışkırtmalarla ortaya çıkan gerçek özüdür. Herşey ona uygun olarak gelişirse müthiş şefkatli bir adam olabilir. Eğer aksi bir şeyler olursa öfke yüzeye çıkabilir. Bu öfkeyi görmek için böyle bir adamla uzun yıllar yaşaman gerekir çünkü tepesi arada sırada atar. Cinselliğini bastırmış olabilir, bekar olmuş olabilir ama arada sırada, bastırılmış arzu bilinç zihnine gelebilir -karakteriyle çelişik hareket edebilir. Çünkü ikilik çözülmemiştir, bu ortaya konmak zorundadır -böylece, ikiyüzlülüğü görmekten yorulmuş olabilir.

Kadın, Mojud’a, Deli’ye gitti. “Mojud” deli demektir. Kadın bir şekilde yaklaşıyordu. İlk önce bilgi adamına, Arif’e gitti ki bu son derece yüzeyseldi. Sonra, biraz daha pratik ama kuvvetli olmayan karakter adamına gitti. Adam, hayatında bir şeyler yapmaya çalışmıştı, hatalı olsa bile; ama samimiyetinden şüphe duyula-mazdı. Yanlışlarla dolu olabilir ama ama samimiydi. Yapmaya çalışmıştı -tabii ki aptalca bir şekilde -ama yapmaya çalışmıştı.

Kadın şimdi bir deliye, Mojud’a gitti. “Mojud” tamamen Tan-rı’ya gark olmuş, kaybolmuş, fenâ haline erişmiş kişi anlamına gelir. En iyi adama gelmişti kadın.

Fakat mojudun bir sorunu vardır: O bir usta olamaz. O kadar delidir ki, yardım edemez. Tamamen kayıptır, herhangi bir şekilde yardım edebilmesi

mümkün değildir. Aslında kendisinin aydınlanmış birinin yardımına ihtiyacı vardır ki aklı biraz başına gel
sin.

Böyle bir iş dünyada çok nadiren yapıldı fakat bu çağın en büyük ustalarından biri olan Meher Baba bunu yaptı. Burada, Pu-ne'da da bulundu ve Pune halkı, aynı nedenlerle -çünkü onların beklentilerini karşılamayacaktı -ona da, bana karşı olduğu kadar karşıydılar. O bir Tanrı adamıydı. Nadiren yapılan, son derece değerli bir şey yaptı fakat hiçbir tarih kitabı ondan bahsetmez çünkü tarih, ahmaklar tarafından diğer ahmaklar hakkında yazılır. Tarih, cereyan etmekte olan daha derin olgular hakkında hiçbir şey bilmeyen insanlar tarafından yazılır. Tarih, politikacılar hakkında, aptal politikacılar hakkında, Adolf Hitler hakkında yazılır ve pek çok kitap....

Adolf Hitler hakkındaki bütün kitapları görmek istersen Sa-marpan'ın odasına gidebilirsin. Bütün kitaplar onda var; o bir uzman; pek çok kitap. Ve insanlar sanki önemli birşey varmış gibi yazmaya devam ediyor. Bu aptal, nevrotik insanları unutamaz mısınız? Onların hatıralarını sonsuza kadar saklamanın bir gereği var mı? Onları tarihin dışına atmak çok daha iyi olur. Onlar yaralardır! Çiçekler hakkında konuşulmuyor, sadece yaralar hakkında konuşuluyor.

Meher Baba tarihin bir parçası değildir. Onun yaptığı müthiş deneyi kimse görmeye çalışmadı. Her türlü deliyi, meczubu yakalamak için bütün ülkeyi dolaştı çünkü onlar Tanrı'ya çok yakındırlar. Yalnızca bir şeye ihtiyaç vardı: Onların aklını başına getirecek birine ihtiyaç vardı. O zaman onlar büyük ustalar olabilirler. Yalnızca biraz akıl sağlığı gerekecek; o zaman deliliklerinin bir yöntemi olacak. Şu anda onlar yöntemi olmayan deliler; yardım edemezler. Ve onları takip etmek tehlikeli, zararlı olabilir. Onları takip etmekle yalnızca kendini takip ediyor olacaksın çünkü sana asla bir ipucu vermeyecekler. Ve ne söylerlerse söylesinler, eğer dediklerini yaparsan seni doğru yoldan saptırabilir. Seni derin bir tuzağa düşürebilir çünkü onlar kendilerinde değiller, kendilerini Tanrı'ya o kadar gark

etmişlerdir ki adeta sarhoşturlar, ayyaştırlar. Tanrı'yı bilirler ama onu sana iletmenin bir yolunu bilmezler. Onlar usta olamazlar.

Her usta, usta olmadan önce mojud olur -müthiş bir delilik sürecinden geçer -ama bütün meczublar usta değildirler. Eğer
bir mojud, mojud olarak ölürse Tanrı'ya erecektir ama hiç kimseye yardım etmeden.

Şimdi doğru kişiye gelmişti ama bu kişi bir usta değildi ve usta da olamazdı. Bir yol gösteremezdi.

Böylece, bir yöntem gösterebilecek birine doğru ilerlemeye başladı. Dördüncüye, Alim'e gitti. "Alim", bilim insanı, yöntembi-limci, sana yöntemleri gösterebilen kişi anlamına gelir. Kadın yine çok uzağa gitmişti çünkü sana yöntem gösteren kişinin yapmakta olduğu şeyi bilmesi gerekmez çünkü yöntemler kutsal metinlerden bir araya getirilebilirler. Patanjali'nin Yoga Sutraları-nı okuyabilir ve başkalarına yöntemler sunmaya başlayabilirsin; bunun yardımı olmayacaktır.

Bir mojud yöntem gösteremez. Ve yöntem gösteren kişinin, eğer mojud halini yaşamamışsa, bir faydası olmaz. Mojud takip edilemez -bu tehlikelidir, çünkü deli birini takip ediyor olacaksın -ve Alim'i de, bilim insanını da, takip edemezsin çünkü o kendisi de birşey bilmez. Sadece yöntemler hakkında bilgi toplamıştır, ilgilidir, o bir yöntem koleksiyoncusudur.

Patanjali 'nin Yoga Sutralarının tefsirlerini yazmakta olan pek çok insan vardır ve bunlar asla meditasyon yapmamış insanlardır, meditasyonun ne olduğunu hiçbir zaman bilmiş değillerdir. Ama meditasyon hakkında her şeyi bilirler. Pek çok defalar bana geldiler; çok güzel tefsirler yazmışlardı, zeki, bilgili, bilimsel insanlardır bunlar. Kullandıkları dilde, izahatlarında hiçbir hata bulamazsın ama söylemekte oldukları şeyi destekleyecek hiçbir deneyim yoktur ortada. Onlarla cahil insanlar arasında fazla fark yoktur.

. ve pek çok diğerlerini.

Kadın, pek çok diğerine gitti.

Otuz yıl boyunca aradı. Sonunda bir bahçeye geldi.

Bahçe, yine bir semboldür. Dünyanın hikayesi bahçeyle başlar, Cennet Bahçesiyle, Adem ve Havva'yla ve hayat ebediyen güzel ve mutluluk doluydu. Bahçe varoluşun başlangıcıdır. Ve sonra, Adem ile Havva Bilgi Ağacının meyvesini yiyerek dışarı atıldılar veya kendilerini attırdılar. Bilgi sahibi olduğun an, masumiyetini kaybettin. Ve masumiyet bahçedir. Masumiyette çiçekler açar. Masumiyette kokular yayılır. Masumiyette herşey mut
luluktur. Bahçe masumiyetin sembolüdür. Ve Adem ile Havva bahçeyi terk ettiklerinden beri, insanoğlu tekrar tekrar bahçeyi arayadurmuştur.

Bu tekir ya da ustanın okulu, ustanın bahçesi diye adlandırılır -çünkü bir ustayla birlikteyken Bilgi Ağacının meyvesini kusmaya başlarsın. Usta, bütün bilgi zehrini senin sisteminden dışarı atma sürecinden başka bir şey değildir. Böylece masumiyetini tekrar geri kazanman mümkün olur. Adem masum olduğunda İsa'ya dönüşür. Bahçeye tekrar girer -kayıp cennet geri kazanılır..

Cennet (E.N: İngilizce paradise-paredays diye okunur) kelimesi ne anlama gelir biliyor musun? Bir Sufi kelimesi olan fir-devsden gelir. Firdevs duvarla çevrili bahçe demektir. Cennet kelimesi buradan gelir. Cennet, bahçedir. Bahçeyi geçmişte bir yerde kaybettik: Onu geri kazanmalıyız. Tekrar, bir çocuk gibi masum olmak zorundayız ki hemen bahçeye geri dönelim. Aslında biz hep bahçedeydik ama gözlerimiz bilgiyle o kadar dolu ki bahçeyi göremiyoruz. Gözler bilgiden temizlendiğinde ve bilgi tozu bilinç aynasından üflendiğinde aniden bütün bahçe ortaya çıkıverir.

Otuz yıl boyunca aradı. Sonunda bir bahçeye geldi. İşte cennet ağacı oradaydı ve dallarında asılı duran parlak cennet meyvesi.

Ağacın yanında duran, Sabar'dı.

Kadının yaşamış olması gereken şoku hayal edebilirsin. Sa-bar? O, kadının ilk karşılaştığıydı. Ağacın yanında duran, Sabar'dı.

Bu da güzel bir metafor. Eğer Cennet Meyvesine ermek istiyorsan muhafızın, sabarın, sabrın elinden geçmek zorunda olacaksın.

Sabır, cennete dönüşün kapısıdır. İlk derviş
ağacın yanında dikiliyordu.

“Neden ilk karşılaştığımızda cennet meyvesinin muhafızı olduğunu söylemedin? diye sordu kadın.

“Çünkü o zaman söylesem bana inanmazdın.”

Bir hakikat, ancak sen ona hazır olduğunda söylenebilir. Bir hakikat, ancak sen onu almaya değer olduğunda verilebilir. Bir
hakikat, ancak sen onun için bir hazne olduğunda aktarılabilir, daha önce değil, tek bir an bile önce değil. Sen olgun olduğunda, erişkin olduğunda, hazır olduğunda tek bir an bile geçmeden; derhal... işte olgunsun ve işte anında hakikat verilir.

Usta seni gereksiz bir şeyle yükleyemez. Gereksiz yük sana çok ağır gelecektir. Zarar verici olabilir, bir zehir haline gelebilir, seni beslemeyecektir. Sana ağırlık verebilir ama canlılık vermeyecektir.

“Çünkü o zaman söylesem bana inanmazdın. Ayrıca, ağaç yalnızca otuz yıl ve otuz günde bir meyve verir.”

İnanmış olsaydın bile beklemek zorunda olacaktın. İnanmış olsaydın bile, bu süre sonsuz sabır içinde geçmek zorundaydı ki, sen de hazır değildin. Yani en iyi yol buydu: Bir hocadan diğerine, bir okuldan diğerine gitmene ve olgunlaştığında tekrar geri gelmene izin vermeliydim. Şimdi olgunsun çünkü yanlış olan herşeyi gördün.

Arif’e, bilgi adamına gittin, o yeterli değildi. Bilgi nasıl yeterli olabilir ki zaten? Bilgi bilgidir. Suyu bilmek senin susuzluğunu gi-dermeyecektir.

Hakim’e, karakter adamına gittin ama gerçek adamın karakteri yoktur. Gerçek adam an be an yaşar. Gerçek adamın bilinci vardır ama vicdanı yoktur. Gerçek adam ahlaklılığa dair hiçbir şey bilmez; ahlaklılık içinde yaşamasına rağmen ona dair hiçbir şey bilmez. Gerçek adamın karakteri yoktur; karaktere sahip olan bir tek o olmasına rağmen, karaktersizdir.

Bu karşıtlıkla ne demek istiyorum? Onun programlanmış bir karakteri yoktur, önceden hazırlanmış bir şekilde yaşamaz, öngörülebilir değildir o. Her an yepyeni bir şekilde tepki verir. O, hakikidir, birdir, bütünleşmiştir ama bunlar ona doldurulmuş şeyler değildirler. Onlarla idman yapmamıştır.

O sadece birşey için çalıştı: Gittikçe daha fazla bilinçli olma çabasını sürdürdü. Şimdi onun bilincinin sonucu olarak, her an karakterler doğar ve kaybolur. Ama o, kendi çevresinde bir yapının yükünü taşımaz. Hiçbir karakter zırhına sahip değildir. O daima özgürdür; o özgürlüktür.

Hakim'e gittin ve bütün karakterlerin, yüklenmiş karakterlerin içlerinde ikiyüzlülük taşıdıklarını öğrendin.

Sonra Mojud'a gittin, o gerçek bir adamdı ama sana bir şey öğretemeyecek kadar deliydi. Onun sana hiçbir yöntem gösteremeyeceğini görerek Alim'e, yöntemler hakkında herşeyi bilen yöntembilimciye gittin. Fakat o asla bir şey yapmamıştı; onun kendi deneyimlerinden edindiği bir şey yoktu.

Bunların hepsi gerekliydi, herşey iyiydi ve tam zamanında geri döndün çünkü “Bu ağaç yalnızca otuz yıl ve otuz günde bir meyve verir.” İnanmış olsaydın bile -ki bu mümkün değildi -anlayamazdın. “Ben muhafızım,” demiş olsaydım bile, “Bu adam çok egoist, kendisinin muhafız olduğunu iddia ediyor” diye düşünebilirdin. Bu seni caydırabilirdi. Anlamayabilirdin çünkü bilgi adamının alçakgönüllü olduğu beklentisiyle gelmiştin.

Gerçekten anlamış insan ne kibirli ne de alçakgönüllüdür. İkisi de değildir, o sadece gerçeği beyan eder. Bu senin canını acıtabilir ama o senin sorumluluğundur, senin sorunundur. O senin canını acıtmak istemez, hiç kimsenin canını acıtmak için bir arzusu yoktur ama onun beyanları acıtabilir. Onlar acıttığı zaman da sen bunların kibirlilikle, öfkeyle yapılıyor olduklarını düşünürsün. Oysa hiçbir öfke veya kibirle yapılmazlar; o yalnızca bir gerçeği olduğu gibi beyan etmektedir.

“Çünkü o zaman söylesem bana inanmazdın” der Sabar.

“Ve sana inanamayacağın bir şeyi söylememek daha iyiydi. Benim için seni beklemek daha iyiydi; ve ben de zaten beklemekteydim. Ben Sabar'ım, bekleyebilirim; bu yüzden ben muhafızım. Ve sen tam zamanında geldin. Artık endişelenme ve otuz yılın israf olduğunu düşünme. Hiçbir şey israf değildir. Bütün o deneyimler -yanlış hocalara gidişin bile, yanlış yollardan gidişin bile -sana yardımcı oldu. Seni olgunlaştırdı, seni erişkin yaptı. Şimdi hazırsın; sana meyveyi verebilirim”

Ve burada olmakta olan da budur: Pek çoğu gelir, sadece birkaçı kalır. Pek çoğu gelir ama ben onlara bir yere gitmeye gerek olmadığını eve geldiklerini söyleyemem. Bunu sadece birkaç kişiye, sadece anlamaya hazır olanlara, anlayacak kadar olgun olanlara söyleyebilirim. Böyle olmayınca, insanlara araştırmaya, aramaya gitmelerini söylemek zorundayım. İnşallah, otuz yıl ve otuz gün sonra ben burada olursam ve sen geri dönersen, muhtemelen anlayabilirsin ve ben sana hemen şimdi verebileceğim şeyi muhtemelen verebilirim ama sen onu almazsın.

Hayattaki en müthiş şey almaya, kabul etmeye, dişil olmaya, bir rahim olmaya hazır olmaktır. Ve gerçek mürit, dişil hale gelen, rahim haline gelendir. Ustayla birlikteyken o sadece alıcıdır, pasiftir. Bütün aramayı, araştırmayı, özlemleri bırakır. Hakikat hakkındaki ,Tanrı ve cennet hakkındaki herşeyi unutur. O yalnızca ustasının içine nüfuz etmesine izin vermeye devam eder; ustaya ev sahibi olur.

Ve bütünüyle yok olduğunda ve usta seni bütünüyle doldurduğunda usta da yok olur. İşte mürit ve ustanın yok oluşu cennettir, bahçedir. Eve geri dönmüş olursun.

Bugünlük bu kadar yeter.

# 10. BÖLÜM
# GERÇEK BENLİK

Birinci soru:

Gerçek benlik ile benliksizlik arasında bir fark var mıdır?

Benliksizlik gerçek benliktir; arada hiçbir fark yoktur. Bu, aynı şeyi farklı bir şekilde ifade etmenin bir yoludur sadece. “Gerçek benlik” bunu ifade etmenin olumlu yolu, “benliksizlik” de olumsuz yoludur.

Fakat unutma, olumsuz, olumludan çok daha iyidir. Dünyanın en büyük ustaları, kendilerini daima olumsuz şekilde ifade etmişlerdir ve bunun belirli bir nedeni vardır: Olumlu seni kandırabilir, olumlu seni kolayca kandırabilir. Eğer sana, gerçek bir benliğe sahip olduğun söylenirse bundan ne anlayacaksın? Kendi benliğinden ne anlıyorsan, gerçek benliğin de aynı şeyin saflaş-mış bir hali, daha yüksek, daha kutsal, daha onurlandırılmış, ölümsüz, ilâhi bir hali olduğunu düşüneceksin-fakat bunu, hali hazırda sahip olduğun benlik fikrine göre algılayacaksın. Senin gerçek benlik anlayışın, sadece değiştirilmiş, süslenmiş bir yanlış benlik fikri haline gelecek. Tehlike budur.

Gerçek benlik tamamen farklıdır; senin yanlış benliğinden yalnızca tamamen farklı değil, ona yüz seksen derece karşıttır. Gerçek dışı benlik üzerinden herhangi bir gerçek benlik fikri edinemezsin. Gerçeğin olması için gerçek dışı sona ermek zorundadır. Gerçek dışı mutlak bir şekilde gitmek zorundadır.

Yalnızca karanlığı biliyorsan ışık hakkında ne fikrin olabilir ki? Işığa dair düşündüğün her şey karanlığın bir biçimi olarak kalacaktır. Karanlığı biliyorsun.

Bu yüzden Buda olumsuz yolu seçmişti. O, gerçek benlik yani atma, ruh yani atta hakkında konuşmaz. O, anatta yani olmayan benlik, anatma yani benliğin yokluğu hakkında konuşur. Buda

bütün benlik fikrini yadsır çünkü benlik fikri, senin yanlış benlik fikrini taşıyacak, onun devamı olarak kalacaktır.

Sen, sen olarak yok olmak zorundasın, o zaman gerçek ortaya çıkar. Gerçeğin ne olduğuna dair hiçbir fikre sahip değilsin, rüyalarında bile. Sen gerçek dışısın ve gerçek dışılıkta yaşıyorsun. Rüyalarda yaşıyorsun, uykuya dalmış vaziyettesin. Uyanışın nasıl bir şey olacağını kavrayamazsın.

Yalnızca bir tek şey söylenebilir: Bildiğin hiçbir şeyi orada bulamayacaksın. Bu, olumsuz bir şekilde söylemenin yoludur.

Sufiler de aynı yolu seçmişlerdir. Onlar fenâ derler -öncelikle eri, tamamıyla eri. Senden hiçbir şey kalmasın; ancak o zaman o müthiş dönüşüm gerçekleşir. Sen olmadığın zaman -ama ancak o zaman Tanrı senin içinde bir varlık haline gelir. Bu durum gerçekleştirilmek zorundadır.

Olumlu ifadenin tehlikesi şudur: Herhangi bir olumlu ifade sınırlı olmak zorundadır. Olumlu, tanımlanmış anlamına gelir. Yalnızca olumsuz, tanımlanmamış olabilir, yalnızca olumsuz sınırsız olabilir. Olumlu, derhal, bir nesne haline gelir ve sen bir nesne değilsin. Sen bir olmayan nesnesin; bu yüzden Buda senin bir hiç olduğunu söyler. Daima hatırla, “hiç” hiçbir şey anlamına gelmez, hiç, “olmayan nesne” demektir.

Fakat biz nesneler dünyasında yaşıyoruz, nesneler tarafından kuşatılmış haldeyiz. Ve kendi benliğimizi diğer bir nesne olarak düşünmek çok kolaydır -ışıldayan, ilahi ama gene de bir nesne. O bir nesne değildir, o bir ‘olmayan nesne’dir. O bir kişi bile değildir, o yalnızca bir mevcudiyettir. O bir çiçek bile değildir, yalnızca bir kokudur.

Bizim “nesneleştirilmiş” kültürümüzde kişisel varoluş bütün önemini yitirmiştir. Sürekli olarak nesneler tarafından, insan yapımı nesneler tarafından kuşatılmaktayız. Nesneler, insanoğlunu, kendisinin bir ‘olmayan nesne’ olduğu gerçeğinden uzaklaştırır. Belki de bu yüzden nesnelerle bu kadar çok ilgiliyizdir. “Elinden geldiğince çok nesneye sahip ol, nesneler biriktirmeye devam et. Ne kadar çok nesneye sahip olursan o kadar varsındır; mantığımız işte budur.

Yüklü bir banka hesabın olduğunda kendini var hissedersin. Hesaptaki paran yok olduğunda sen de yok olmaya başlarsın. İn

sanlar iflas ettiklerinde, sanki ruhları bankadaymışçasına intihar ederler. Banka hesaplarındaki bakiye onların ruhudur. Bir ruh olmadan nasıl yaşayabilirler ki artık?

Nesnelere ne kadar bağlı olduğunu izle. Evin, -oyuncaktan başka bir şey olmayan -bir sürü bilimsel zımbırtın, onlara ne kadar da derinden takık haldesin. Ve yavaş yavaş, bir 'olmayan nesne' olduğunu bütünüyle unutuyorsun. Kendinin bir olmayan nesne olduğunu unutmakla kalmayıp, karının bir nesne olmadığını, çocuğunun bir nesne olmadığını da unutuyorsun. Nesnelerle ve nesnelerle kuşatılmış olarak, nesneleştirilmiş bir kültür içinde yaşamak... Bu, maddeci kültürün gerçek ismidir. Biri, manevi olan herşeyi unutma eğilimindedir ve biri herşeyi bir nesneye indirgemek eğilimindedir. Kişiler bile indirgenir.

Bir kadınla karşılaştığında ve ona aşık olduğunda, o bir kişidir. Er ya da geç onu bir nesneye indirgersin -o bir eş olur. Eş, bir nesnedir; kadın bir kişi. Bir kadını gerçekten seversen onu bir eşe indirgemezsin. Eş bir işlevdir. Bir adamı gerçekten seversen onu bir kocaya indirgemezsin. Koca? Bu yasal bir sözleşme, bir formalitedir. Bir adama -tanımsız, tanımlanamaz -bir şekilde aşık olmanın güzelliği vardır; onu bir sözleşmeye indirgemek, onu bir işleve indirgemek, onu bir kocaya indirgemek onu bir nesneye indirgediğin anlamına gelir.

Fakat ne yaparsan yap, kişi bir kişi olarak kalır ve bir nesneye indirgenemez. Ve bu sorun yaratır. Eş bir kadın olarak kalır, sen ne düşünürsen düşün. O, bir kadın olarak kalır. Onun bir eş olduğuna inanabilirsin ama o hala bir kadındır -uçsuz bucaksız, ne yapacağı tahmin edilemeyen. Bu sorun yaratır. Sen onun bir nesne kadar, araban kadar, kayıt cihazın kadar, televizyonun kadar tahmin edilebilir olmasını istersin -tahmin edilebilir, idare edilebilir, kontrol edilebilir, daima itaatkar. Ve o bunu dener ama hala onun içinde hiç de nesne olmayan bir şey vardır -bir 'olmayan nesne', bir özgürlük. Hakkını savunan bir şey. Ve o özgürlük ne zaman hakkını savunsa, sorun ortaya çıkar.

Ve sen de o özgürlüğe sahipsin ve ne zaman senin özgürlüğün hakkını savunsa sorun çıkar.

İnsanları severiz ama sevgimiz gerçek sevgi değildir çünkü onları nesnelere indirgemeye devam ederiz. Gerçek sevgi onları
daha yukarı yükseltir, kişiden daha yükseğe. Gerçek sevgi onları mevcudiyet yapar. İzle. Bir kadınla ya da bir adamla karşılaştığında, diğeri kişidir. Eğer sevgin gerçek değilse, kişi kaybolur ve bir nesne, bir eş, bir koca, vesaire olur. Eğer sevgin gerçekse, eğer diğer kişinin hiçliğine, en içerideki sınırsız sonsuzluğuna, ebediliğine saygı duyuyorsan onu bir mevcudiyete yükseltirsin. Kişi yok olur; bir mevcudiyet ortaya çıkar, son derece hayati bir mevcudiyet. Fakat mevcudiyet tahmin edilemez ve mevcudiyet idare de edilemez. Mevcudiyet özgürlük demektir. O, bir çiçeğin kokusu kadar özgürdür.

Çünkü hiçbir kişi tamamıyla, kesin olarak bir nesneye indirgenemez, insanlar insanları sevmeyi bırakır. Nesneleri sevmeye başlarlar. Böylesi daha güvenlidir. Kendini izle. Nesneleri seviyor musun? Bu, kim olduğunu bütünüyle unuttuğun anlamına gelir ve Tanrı'nın bir mevcudiyet olarak varoluşta bâki olduğunu bütünüyle unuttuğun anlamına gelir. Ve Tanrı'yla herhangi bir paylaşıma asla giremeyeceksindir.

Milyonlarca insan yalnızca nesneler edinmeye, nesnelere sahip olmaya devam eder. Sonuçta ne olur? Onlar nesneler tarafından sahip olunur. Eğer nesnelere sahip olmaya çalışırsan nesneler sana sahip olur. Ve bu, bir insanın içine düşebileceği en çirkin haldir.

Nesneler katı görünür -kesinlikle de öyledirler. Nesnelere inanmanın, onlara güvenmenin hiç gereği yok. Onlar katıdırlar, oradadır, elle tutulabilirdirler. Varoluşlarının ispatı gereksizdir. Nesneler katı görünür; katıdırlar. Ve bugün, 'olmayan nesne' tehlike altında görünmektedir çünkü o sen olan 'olmayan nesne' katı değildir. Elle tutulabilir değildir, görünebilir değildir. Ona dokunamazsın, onu göremezsin, onu duyamazsın. Onu hissedecek bir kalbe sahip olmadan, duyuların onun hakkında herhangi bir şey bilmekten âcizdir. O, duyularının bir deneyimi değildir; duyuları aşan bir şeydir o.

Derin ilgi, itina, saygı, sevgi, sorumluluk, kendini karşısındakine vermek, bunlar nesne benzeri aktiviteler değildirler ve nesnelere çok fazla

inanmaya başlarsan bu aktiviteler kaybolmaya başlar.

Bu yüzden bu ülkenin kendisinin inançlı olduğuna inandığını söylüyorum. Ama inançlı değil! O nesnelere inanır. Bu ülkede iki tür insan var ama her ikisi de nesnelere inanıyor. Bunlardan birine dünyevi derler: Bu tür , nesneleri biriktirir. Diğer türe de âhi-ret işlerine dalmış, manevi, dindar denir: O da nesneleri terk eder. Fakat her ikisi de nesneler üzerine odaklanmıştır, nesneler üzerine yoğunlaşmıştır -biri sahip olmaya, diğeri yoksun olmaya. Fakat gözleri nesneler üzerine odaklanmış olarak kalır.

Bu ülkeyi, dünyanın en maddeci ülkelerinden biri olarak adlandırıyorum ben. Ülke müthiş bir yanılsama içinde yaşıyor ve bu yanılsama, nesneleri terk eden insanların dindar görünmesi nedeniyle yaratılmaktadır. Mesele nesnelere sahip olma veya nesneleri terk etme meselesi değildir.

Dindar kişi, ‘olmayan nesneler’ dünyasında düşünmeye başlamış olan kişidir, sevmeyi, dua etmeyi, meditasyon yapmayı bilen kişidir çünkü meditasyon herhangi bir katı nesne değildir. Onu hiç kimseye gösteremezsin. Ve aşk da bir mal değildir. Onu pazaryerinde satamazsın; ondan kâr edemezsin. Dindar kişi, olmayan nesneler dünyasına girmeye başlayan kişidir. Ve başlangıç rızayla, senin hiç oluşunun, hiçliğinin kutlamasıyla olmak zorundadır.

Olumsuz ifadeyi kullanmak çok daha iyidir böylece kendini bir nesne olarak düşünmeye başlamazsın.

Simgeler önemlidir çünkü bir simge, senin içinde kendi merkezini yaratır ve onun çevresinde bir gerçeklik yaratmaya başlar. Örneğin, sen kendinin bir ruh olduğuna inanırsan bütün hayatın farklı olacaktır. Hayatın, ruhun o simgesi tarafından belirlenecektir. Eğer bir ‘olmayan benlik’, anatta, bir sessiz hiçlik, bir mutlak boşluk olduğuna, hiç kimse olduğuna inanırsan bu senin bütün hayatını dönüştürecektir. Hayatın farklı olacaktır.

“Ben bir ruhum” diye düşünen insan, “İçimde hiç kimse yok” diye düşünenden farklı şekilde yaşayacaktır. Peki fark ne olacak? “Ben bir ruhum” diye düşünen kişi yabancılaşacaktır. Kendini varoluştan ayrı hissedecektir. Yabancılaşma budur.

Yabancılaşma (alienation) kelimesi, Latince, “bir zamanlar birleşik olan şeyi yabancı haline getirmek, ayırmak” anlamına gelen alienare kökünden gelir. “Ben .im” diye düşünen kişi, kim olduğunu netleştirmek için kendi çevresine sınırlar çizmek zo

runda kalacaktır -”Ben ağaç değilim, ben taş değilim,ben sevdiğim kadın değilim, ben doğurduğum çocuk değilim, ben bu yeryüzü değilim, ben güneş değilim.” Kendisini “ben ne değilim,” diye tanımlamaya devam etmek zorunda kalacaktır. Milyonlarca şeyi elemek zorunda kalacaktır; o zaman “Ben ...im” diye düşüneceği minik bir alan kalacaktır geriye. Bu, yabancılaşmadır.

Çağlar boyunca dindar insanlar tarafından kullanılan olumlu lisan, büyük bir yabancılaşma yaratmıştır. İnsanoğlu, kendi evi olan bu dünyada bir yabancı haline gelmiştir. Kendisini evsiz, kökü sökülmüş, dışlanmış hissetmektedir.

Ve bunun sebebi yanlış simgedir. Simgeyi değiştir ve hayatının nasıl değişmeye başladığını gör. Küçük değişiklikler bazen büyük devrimlere neden olur. Sadece küçücük bir değişim. Simgeler önemlidir; kendi dünyalarını yaratırlar. Her simge bir dünya yaratır. Simge bir tohumdur.

Sadece, kendinin bir ‘benliksizlik’ olduğunu düşün. Artık çevrene hiçbir sınır çizmenin gereği yoktur. Nasıl çizebilirsin ki? Sen yoksun. Sen yokken bir sınır çizemezsin. “Ben ağaç değilim, ben taş değilim, ben yeryüzü değilim ve ben buradaki insanlar değilim” diye düşünmene gerek yoktur. Bütünüyle farklı bir şekilde düşünmek zorunda olacaksın. “Ben, olmadığım için, her şeyim. Ben, olmadığım için, okyanusta bir dalga değil okyanusun kendisiyim. Benim olmayışım Tanrı’nın varlığıdır” demek zorunda olacaksın. Ve bir anda sen dünyanın olacaksın, dünya da senin; dünya senin evin olacak. Bu, müthiş bir huzur ve neşe yaratır: Artık yabancılaşmış değilsindir.

Yabancılaşma, bir tür nevroz, şizofreni, bir tür büyük paranoya yaratmak zorundadır çünkü eğer varsan o halde bütün dünyaya karşısındır. Sen çok küçüksündür ve dünya uçsuz bucaksızdır, onu fethetme ihtimalin yoktur. Bu kez de düpedüz aptallık olan doğayı fethetme fikri ortaya çıkar.

Bir defa kendinin bir benlik olduğunu kabul ettin mi artık fethetmek zorundasındır, ispatlamak zorundasındır. Diğer benlikleri; doğayı fethetmek zorun-dasındır; kendini ispat etmek zorundasındır.

En büyük hocalar daima olumsuz olmuşlardır. Sana, “öylesin” demezler, sana, “değilsin” derler ki o olumsuzluğun güzelliği muazzamdır, sınırsızdır,onun haddi hesabı yoktur.

Simgenin önemini hatırla. Simge, senin çevresinde bütünleştiğin bir merkezdir.

Simgeselin zıttı şeytanidir. Simge, insanları yaklaştırır ve hareket üretir. Şeytani olan, ayıran, zayıflatandır. Birlik ve katılım yaratan bir simge olmaksızın, insanlar şeytani duygusuzluğa kayarlar. Duygusuzluk, sorunlar çözülmüş gibi bir yanılsama ve uyku hali yaratır. Ama çözülmüş değillerdir.

Simge bir tohumdur, yaratıcı bir tohum. Simgeyi çok akıllıca seç. Pek çok şey ona bağlı olacaktır; bütün hayatın seçtiğin simge tarafından kararlaştırılabilir. Eğer yanlış bir simge seçersen yanlış bir yöne gidiyor olacaksın. Ustanın işlevi sana doğru tohumlar, doğru simgeler vermektir. Sanyas bir simgedir, etrafında yeni bir bakış, yeni bir perspektif yaratabileceğin bir simgeden başka bir şey değildir.

Simgelerin önemini unutmuş olan insanlar var. Onlar bölünmeye, parçalara ayrılmaya başlarlar. Onları bir arada tutacak hiçbir şey yoktur. Simge seni bir arada tutar, tutkal gibidir o. Sana yön verir, anlam verir, muhtemel bir gelecek verir, sana senin potansiyelini gösterir.

Eğer doğru simgeyi seçmezsen o zaman hayatın şeytani bir hal alacaktır; dağılacak, parçalara ayrılacaktır. Ve kişi dağılmış, parçalara ayrılmış hale geldiğinde hayatı duygusuzluğun, aldırmazlığın rengini alır. Can sıkıntısı ve bıkkınlık içindedir ama bir şekilde yaşamayı becerir. O yalnızca ölümün gelip onu almasını bekler. Hayatı hiçbir şiirselliğe, dansa, ihtişama, sahip olamaz. Dans edecek hiçbir şeyi yoktur.

İnsan, bir simgesel hayvandır; bu benim insan tanımımdır. İnsan simgeler olmaksızın yaşayamaz. Bu büyük ihtiyaç nedeniyle dinler daima var olmuştur. Onlar var olmuşlardır çünkü insan simgelere gerek duyar.

Bu yüzyıl, insanlık tarihinde simgesiz yaşanan -ve gereksiz yere çok acılar çekilen -ilk yüzyıldır. Simgelerin olmadığında dağılmaya başlarsın. Modern insan duygusuzluk ve can sıkıntısı içinde yaşar. Sürekli olarak yorgun ve varoluştan usanmış haldedir. Onu bir arada tutacak hiçbir şey yoktur, daima parçalanmaktadır. Bir merkeze sahip değildir, o yalnızca çemberin dışıdır. Var olmasından kaynaklanan hiçbir zenginliğe sahip olamaz.

Bu yüzden, doğru bir simge seç. 'Benliksizlik', benlikten çok daha iyidir.

"Gerçek benlik ve benliksizlik arasında bir fark var mıdır?" diye soruyorsun. Gerçekte, aralarında fark yoktur. Vardığın zaman, benliksizlik gerçek benliktir. Fakat varışının öncesinde, arada bir fark vardır. Sen seyahatteyken arada bir fark vardır.

Benim önerim olumsuzu seçmektir, olumsuzu seçerek, olumluya ulaşmanın olasılığı çok daha yüksek olur. Eğer olumluyu seçersen kaybolursun. O zaman benliğin, kendi egonun kutsanmış bir fikrinden başka bir şey olmayacaktır.

İkinci soru:

Şiir mucizenin sesi midir yoksa kaynağa doğru yaklaşmaktan bir kaçınma, bir duyulara hitap eden oyalanış mıdır?

Bunun hepsi şaire bağlıdır. Şiir bir çiçeklenmedir, şairin kalbinin taşmasıdır. Gül ağacında gül çiçeği olacaktır; bu gül ağacına bağlıdır. Gül ağacında başka bir çiçek açmayacaktır, sadece gül. Bu, şaire bağlıdır.

Hindistan'ın kadim lisanı olan Sanskritçe'de, şair kelimesinin iki karşılığı vardır. Sanırım dünyanın başka hiçbir lisanında şair kelimesi için iki karşılık yoktur. Biri, rishi, diğeri kavidir. İngilizce'deki "şair" kelimesi yalnızca ikincisini, kaviyi karşılar. Birinci kelime rishi için İngilizce bir karşılık yoktur. Kâhin olarak çevrilmiştir ama bu tam karşılığı değildir.

Bu iki kelimeyi anlamak iyi olur. Rishi, görmüş, ulaşmış, kaynağa girmiş ve şimdi de içinden bir şiir yükselmekte olan kişi anlamına gelir. O, sıradan anlamıyla bir şair değildir; o şiir yazmaz. Şiir onun içinden taşar.

Alelade konuşsa bile konuşmasında bir şiirsellik vardır. Bir ağacın altında sessizce otursa bile sessizliğinde bir şiirsellik vardır. Yürürse, yürüyüşünün kendine özgü bir zarafeti, bir şiirselliği vardır. Eğer sana doğru bakarsa onun gözlerinden akan şiirselliği yakalarsın. Eğer sana dokunursa, dokunuşuyla senin bedenine akan şiirselliği hissedersin. Erişmiş olan, şiir haline gelir. Bir rishi kendisi şiir olmuş bir şairdir.

Şair yalnızca anlık görüşlere sahiptir. Şair yalnızca arada sırada gerçekliğin ne olduğunu anlık olarak bilir; bu sadece bir an
için olur, şimşek gibi. Bir anda pencere açılır ve tekrar kapanır. Fakat o, anlık görüş şairin kalbini titretir ve onu ifade etmeye, doğru kelimeleri, doğru ahengi bulmaya çalışır. Eğer o kişi bir şa-irse şiir yazar, bir ressamsa resim yapar, müzisyense şarkılarında, müziğinde o bir anlık bakışı geri getirmeye çalışır veya bir hey-keltıraşsa o zaman, bir mermer kayayı hayalindeki o görüşe dönüştürmeye çalışacaktır. Fakat orada büyük bir çaba vardır. Hayalindeki görüş gider, sadece hatırası kalır. Lezzet hala dildedir ama yavaş yavaş kaybolmakta olan bir lezzet ve onu ifade etmek için müthiş bir çaba gereklidir.

Şair ifade etmeye çalışır. Rishi ifade etmeden duramaz. Hiçbir çaba söz konusu değildir çünkü deneyim sadece bir anlık değildir. Deneyim onun ruhunun kendisi olmuştur: Rishi odur.

“Şiir mucizenin sesi midir ...?” diye soruyorsun bana. Evet, rishinin şiiri mucizenin sesidir; o Tanrı’nın kendi sesidir. O yüzden Doğuda bizler, “Vedalar insanlar tarafından değil Tanrı’nın kendisi tarafından yazılır” deriz. Bu, Tanrı insanoğlu üzerinden konuşmuştur ve onun kullandığı insanlar yalnızca aracıydılar, vasıtaydılar, anlamına gelir. Kelimeler onların kendi kelimeleri değildir; kelimeler Tanrı’dan gelmiştir. Bu durum, Upanishadlar ve Geeta için de, Kur’an ve İncil ve Tao Te Ching için de geçerlidir.

Kur’an öbür dünyadan gelen bir şeydir. Muhammed sadece onun dünyadaki alıcısıdır; Kur’an ı o oluşturmadı, o yazmadı. Ku-r’an onun vasıtasıyla yazıldı, o yalnızca bir aracıydı. O, Tanrı tarafından kullanıldı, aynen senin kalemle yazman gibi; yazan kalem değildir. Kalem sadece

kullanılır, o bir yazma aracıdır fakat yazı daha öteden gelir -yazı senden gelir. Kalemi tutmak için elini
kullanırsın ama yazan el de değildir. o da bir araçtır.

Tanrı konuştuğu zaman, çaba göstermeye yer yoktur, şiirin veya resmin bilerek ve isteyerek oluşturulması söz konusu değildir. O sırada insan bir tür sarhoşluk içindedir -kendinden geçmiş haldedir. İnsan Tanrı'ya gark olur ve bir şeyler akar. O zaman kesinlikle, şiir mucizenin sesidir ve içinde büyük sırlar vardır. Ebediyetin lezzetine sahiptir. Şerbettir.

Etkileyebilenler ve bu şiirden etkilenebilenler, bu şiirin, bu tür şiirin içine girebilenler ve bu tür şiir tarafından harekete ge-çirilebilenler mübarek insanlardır. Evet, onlar mübarektir.

Fakat Tanrı'nın sesi olmayan diğer tür şiir de vardır. O sadece insanın yarattığı bir şeydir. Dünyaya aittir. Ne kadar güzel olursa olsun, üzerinde insanın imzasını taşır, insanın bütün sınırlamalarını barındırır.

Diğer tür şiir belki de gerçek tür şiirden bir kaçınmadır. Belki de bir kaçıştır.

“Şiir mucizenin sesi midir yoksa kaynağa doğru yaklaşmadan bir kaçınma, bir duyulara hitap eden oyalanış mıdır?” diye soruyorsun. Diğer tür şiir bir kaçınma olabilir. Belki atlamaktan korkuyorsun, belki de kendini tamamen kaybetmekten korkuyorsun bu nedenle sadece sağda solda birkaç tane anlık bakışa izin veriyorsun ve sonra da kendini gark ediyorsun-senin yaratıcılık dediğin şey bu. Resim yapıyor, şiir yazıyor, müzik yaratıyorsun -ve “yapmalar” içinde kayboluyorsun. Bu bir kaçınma olabilir. Belki korkuyorsun: O şimşek çok fazlaydı.

Eğer kendini sözde yaratıcılığının içine gark etmezsen, pencerenin açılma olasılığından korkuyorsun. Kim bilir? Dışına atlaman için ayartmalarına direnmeye gücün yetmeyebilir. O çok cezbedici, çok çekicidir, insanı bilinmeze doğru çeker. Bir girdap gibidir ve o kadar güçlüdür ki seni hiçbir şey tutamaz.

Bu mümkündür. Diğer tür şiir, diğer tür resim ve yaratıcılık belki de sadece yaratanın bir kaçınmasıdır.

Gurdjieff, sanatı iki bölüme ayırırdı: Birine nesnel sanat, diğerine de öznel sanat derdi. Nesnel sanat, erişmiş insandan taşan sanat, öznel sanat da yanıltıcı, rüyamsı olandır. Derin uykuda olan, sadece rüyadayken uyanık olan insandan çıkar -sadece rüyadayken uyanık olan. Ve kesinlikle, rüyadayken uyanıksındır, o rüya uyanmaya bir engeldir çünkü zaten uyanık olduğunu dü-şünmektesindir, bir başka uyanışı düşünmenin ne anlamı vardır ki? Zihninde uyanıksındır, yani uyumaya devam edersin.

Şair kelimesi için iki ayrı kelime kullanmak çok doğrudur. Çünkü Muhammed'in sözleri şiirdir, saf şiirdir ama Milton'dan farklıdır. Ömer Hayyam'ın sözleri saf şiirdir fakat Shakespeare'den farklıdır. Buda'nın sözleri saf şiirdir ama Kalidas'dan farklıdır.

Peki, fark nerede? Fark şudur ki Buda artık yoktur, Tanrı vardır. Buda içi boş bir bambu, bir flüt haline gelmiştir. Şarkı öbür dünyadan gelmektedir -Buda, öbür dünyanın dudaklarındaki bir
flüttür. O, işi yapan değildir, o yoktur. Onun hiçliği, şiirinin kaynağıdır.

Fakat Kalidas tamamıyla vardır, Shakespeare tamamıyla vardır, Milton tamamıyla vardır. Dünyanın bütün şairleri tamamıyla vardır. Bunu izleyebilirsin. Hayret edersin, şairler son derece egoist insanlardır, bazen, çok paraya ve çok güce sahip insanlardan daha egoisttirler. Ve şairler çok huysuz insanlardır, sürekli birbirleriyle kavga ederler, birbirlerini lanetlerler, birbirleriyle alay eder veya dalga geçerler. Onlar da şiir yaratırlar ama onların şiiri sıradandır, özneldir, rüyamsıdır. Onların şiiri yalnızca yüzlerini yansıtır. Onlar rishi değiller, yalnızca kaviler.

Şiir, Tanrı'nın yüzünü yansıtmaya başladığında, o zaman bir rishisindir, bir kahin, gerçek bir şairsindir.

Kelly, bir ses kayıt cihazı satmak için Cohen'in ofisine gelir ve ağır bir Yahudi aksanı olan Cohen, satıcıyı dinledikten sonra, "Benim bir ses kayıt cihazına neden ihtiyacım olsun ki? Bir sekreterim, bir odacım, bir yardımcım var" der.

Süper bir satıcı olan Kelly şöyle der: "Bakın size ne diyeceğim Bay Cohen, bu kayıt cihazını bir aylığına ücretsiz olarak alın ve deneyin."

“Şey,” der Cohen, “eğer cebimden hiç para çıkmayacaksa, neden olmasın -kaybedecek bir şeyim yok.”

Bir ay sonra Kelly geri gelir ve Cohen’e cihazı nasıl bulduğunu sorar. “Şey,” der Cohen, “fena değil ama sanki bir problemi var
gibi.”

“Nedir?” diye sorar satıcı.

“Kahrolası şey durmadan Yahudi gibi konuşuyor!”

Şiir, senin yansıman olacaktır eğer sen çok fazla oradaysan o zaman egon şiirine yansıyacaktır, o zaman da şiir, egonun bir aksesuarından başka bir şey olmayacaktır. Fakat eğer sen orda yok-san o zaman Tanrı yansıyacaktır. O zaman şiir kutsaldır. Bir Zen haikusunun güzelliği budur; o kutsaldır. Upanishadların güzelliği budur; kutsaldırlar.

Şunu unutma: Gerçek şiirin doğması için sen ölmek zorundasın. Sen ve gerçek şiir bir arada var olamazsınız. Gerçek şiir dindir. Din, sanatın en yüksek biçimidir ve sanat dinin en alt biçimidir. Din, saf estetiktir.

Üçüncü soru: Osho,

Neden politikacılar seni sürekli yanlış anlıyor?

Onların elinde değil. Politik olmayan bir şeyi anlamaktan tamamen acizdirler. Onlar sadece politikadan anlarlar; politika anlamakta uzmandırlar. Ortalıkta politikaya dair hiçbir şey olmadığında bile buna inanmazlar. Sürekli olarak şüphe içindedirler ve politikayla ilgili hiçbir şey yokken bile bir şeyler bulmaya devam ederler.

Şimdi, bu mekan tamamıyla politika dışı bir mekandır. Biz politikanın herhangi bir türüyle ilgilenmeyiz ama bu kadar çok insanın toplandığını ne zaman görseler şüpheye düşerler.

Hindistan merkezi hükümeti bütün dünyada kaç tane sanya-sinimiz olduğunu, Hindistan’da ve Hindistan dışında kaç tane merkezimiz olduğunu, kaç tane devlet memuru sanyasin olduğunu ve bunun gibi pek çok şeyi bilmek istiyor. Sadece turuncu renk insanlar artıyor ve yayılıyor olduğu için korkmaya başlıyorlar ...bir şeyler oluyor.

Benim politikayla alakam yok ama onların paranoyaları, korkuları, eğer burada bu kadar çok insan varsa önünde sonunda onlar için bir sorun

olacağını düşündürüyor onlara. Korkularından dolayı da bir şeyleri yorumlamaya devam edebilirler. Bunlar onların yorumları olacaktır ve kendi zihinlerinde bir sürü zırvalık yaratabilirler ve kendi korkularına inanmaya başlayabilirler. Politikacılar paranoyaklığın en dibindedirler.

Kişi korkudan dolayı iktidar ister. Korkularını gizlemek için ilgi duyar iktidar oyunlarına. Büyük bir iktidar ister ki böylece, "En azından kendisiyle ilgili", korkacak bir şey olmadığını hissedebilsin. En büyük politikacıların bile içleri sürekli olarak tir tir titrer. Bu titremeyi gizlemek için kendilerini çevreleyen büyük bir güce ihtiyaç duyarlar; ancak o zaman korkuları hafifleyebilir, kendilerini avutabilirler. Sürekli olarak korku içinde yaşarlar; onların sorunu korkudur.

Ve bütün politikacılar korku içinde yaşadıkları için bir paranoya dünyası, korkuya dayalı bir dünya yaratıyorlar. Artık Amerikalılar Ruslardan, Ruslar Amerikalılardan korkuyor. Bu çok ahmak

ça. Ve Amerikalılar Ruslardan korktukları için enerjilerinin yüzde yetmişi sekseni savaşa hazırlanmaya gidiyor; Ruslar da Amerikalılardan korktukları için -Amerikalılar savaşa hazırlandıkları için -enerjilerinin yüzde sekseni savaşa hazırlanmaya gidiyor.

Bu enerji dünyayı cennete çevirebilir. Dünyada herhangi birinin yoksul olmasının hiç gereği yok artık. Ve eğer insanlar yok-sulsa, bu ahmak -korkuya göre hareket eden -politikacılar yüzündendir.

Artık Ruslar savaşa daha fazla hazırlanmayı durduramıyorlar çünkü Amerikalıların buna devam ettiklerini söylüyorlar: "Amerikalılar durmadıkça biz duramayız." Ve Amerikalılar da bunu bir koşul olarak sunuyorlar: "Siz durmadıkça biz duramayız." O halde ilk önce kim duracak?

Bu yalnızca Amerika ve Rusya için geçerli olan bir durum değil, her ülke için geçerli. Hindistan korkuyor -Pakistan hazırlanıyor, Çin hazırlanıyor -bu yüzden biz de hazırlanmak zorundayız. Pakistan Hindistan'ın savaşa hazırlanıyor olmasından korkuyor bu yüzden Pakistan savaşa hazırlanmak zorunda.

Bir alay yaklaşıyordu, bir düğün alayı ve Nasrettin Hoca bir mezarlık duvarının yanında duruyordu. Karanlık çöküyor, ortalık iyice kararıyordu. Hoca bir kitap okuyordu, bir dedektif kitabı gibi bir şey ve korku içindeydi; kafasında, okumakta olduğu şeyleri kuruyor, düşünüyordu. Aniden bu alayın ona doğru geldiğini görüp, “Bunlar benim düşmanlarım olmalı? Neden bana doğru geliyorlar? Birisi de elinde bir kılıçla atın üstünde oturuyor! Bando ve insanlar! Düşman olmalılar” diye geçirdi aklından.

Kendi kendini o kadar korkuttu ki mezarlık duvarından içeri atlayıp saklanacak bir yer aradı. Orada yeni kazılmış bir mezar vardı, Hoca mezarın içine atlayıp gözlerini kapatarak yattı böylece tehlike geçecekti.

Bu insanlar, düğün alayındaki insanlar duvarın yanında birinin durmakta olduğunu görmüşlerdi. Karanlıkta kim olduğunu seçemediler sonra da adam aniden mezarlığın içine atladı; paniklediler: “Birisi bir şeyler yapmaya çalışıyor. Belki de bir bomba atacak.” Böylece duvarın yanında durdular ve içlerinden cesur olan birkaç tanesi dövüşe hazır vaziyette mezarlığa girdi. Çevreye baktılar; hiç kimse yoktu. Sonra o yeni kazılmış mezara rastladılar. Nasrettin Hoca oradaydı. O kadar çok korktu ki nefesini tuttu, “Adamlar geldiler, korktuğum başıma gelecek. Bu son. Ben bittim.”

Hepsi mezara eğilip ona baktı, ne yapıyordu bu adam -canlı gibi görünüyordu! Nefesini ne kadar süre tutabilir ki? Sonunda nefes almak zorunda kaldı, onlar da sordular, “Burada ne yapıyorsun?”

Nasrettin Hoca gözlerini açtı ve “Siz ne yapıyorsunuz burada? Neden buradasınız?” diye sordu.

Adamlar da sinirlenmişlerdi; “Önce sen söyle neden burada olduğunu!”

O zaman Nasrettin Hoca herşeyi anladı ve gülmeye başladı. “Bu çok çok zor bir felsefe problemi. Siz benim yüzümden buradasınız, ben sizin yüzünüzden buradayım. Bunun çözümü yok. bir başlangıç ve son yok; bu bir kısır döngü.” dedi.

Bu böyle devam eder.bütün dünya savaşa hazırlanır ve bütün dünya barış içinde yaşamak ister. Bunun sebebi bu aptal politikacılar. Dayandıkları şey korku olduğu için bütün ülkeyi korkuturlar. Korkuyu yayarlar. Korku içinde yaşarlar. Sürekli şüphe içindedirler.

Çünkü ben “bırakınız yapsınlar”dan bahsediyorum, çünkü ben, gerçek politik özgürlüğün yalnızca ekonomik özgürlük olduğunda var olabileceğini söylüyorum. Ekonomik özgürlük esas özgürlük olmak zorundadır. Ekonomik özgürlüğü bir defa yok ederseniz politik özgürlük kaybolur; ve politik özgürlük kaybolduğunda dini özgürlük kaybolur. Bunlar hep birbiriyle bağlantılıdır.

Eğer dünyada özgürlük var olacaksa bütün boyutlarıyla var olmak zorundadır -dini, politik, ekonomik. Özgürlük yalnızca politik olarak var olamaz; yalnızca ekonomik olarak var olamaz. Özgürlük tek bir olgudur. Çok boyutludur ama bütün boyutlar birbiriyle bağlantılıdır.

Hiçbir ekonomik özgürlüğe izin vermeyen bir ülke düşünün. Politik olarak nasıl özgür olabilir? Bu yüzden komünizm özgürlük yaratamaz. Komünizm “eşitlik” yaratır. Eşitlik, insanların eşitsiz olma özgürlüğünün ellerinden alınmış olduğu anlamına gelir. Eşitlik, daha fazla kazanabilen insanların, daha fazla kazanma ye
teneği olan insanların daha fazla kazanmalarına izin verilmeyeceği anlamına gelir. Ve yeteneği olan insanlar vardır.

Şair olmayanlardan farklı yeteneklere sahip olanlar sadece şairler değil, filozof olmayanlardan farklı yeteneklere sahip olanlar da sadece filozoflar değil; bu durum zengin ve yoksul için de geçerli. Andrew Carnegie ve Rockeffeller başka hiç kimsede olmayan belirli yeteneklere sahipler. Andrew Carnegie yoksul olarak doğdu ama dünyanın en zengin adamı olarak öldü -bir dehaya sahipti. Komünist bir yapı içinde bu dehaya izin verilemez. Rusya’da hiç kimse bir Andrew Carnegie olamaz. Ama bu, insanların özgürlüğünü yok eder; yani bu adil değildir, Andrew Carnegie için adil değildir.

Sorun şu ki, zengin olamayan insanlar servet yaratamaz, kapital yaratamaz, zenginlik yaratamaz. Andrew Carnegie gibi insanlar zenginlik yaratır.

Yalnızca Bertrand Russell, Wittgenstein, G.E. Moore gibi insanlar felsefe yaratır. Eğer onları felsefe yaratmaktan alıkoyar-san, felsefe olmayacaktır. Rockefeller ve Morgan ve Carnegie gi

bi insanlar servet yaratır. Eğer onların servet yaratmalarına izin vermezsen, servet olmayacaktır.

Birkaç şairi şiir yazmaktan alıkoy bakalım. Sanıyor musun ki, sen birkaç kişiyi şiir yazmaktan alıkoyduğun ve "şiiri eşit olarak dağıttığın" için kalan herkes şair olacak; artık herkes eşit derecede şair olacak? Hayır.

İnsanlar farklıdır, insanlar eşit değildir. Karl Marx'ın yaptığı en temel hata, insanoğlunun psikolojik açıdan eşit olmadığının tam olarak farkına varmamış olmasıydı. Komünizmde çok temel bir şey eksikti, insanların psikolojik olarak eşit olmadığı bakış açısı. Adil ve özgür bir dünya, insanlara eşit olmama, kendi yeteneklerine yönelme, kendileri olma özgürlüğünü sonuna kadar vermelidir.

Kapitalizmin, insan toplumunun doğal evrimi olduğunu söylediğim için politikacılar hemen korkuya kapılıyorlar. benim Amerika için, CIA için falan çalıştığımı düşünüyorlar.

Daha birkaç gün önce, ünlü komünist Khwaja Ahmed Abbas, aleyhimde, benim CIA için çalışmakta olduğumu ilan eden bir makale yazdı. Bu şaşırtıcı bir şey çünkü diğerleri de Khwaja Ah-med Abbas'ın bir Rus ajanı olduğunu söylüyorlar. Amerika'da komünizm hakkında konuşursan bir Rus ajanısındır.

Eğer komünizm hakkında konuşursan bir Rus ajanısındır, eğer kapitalizm hakkında konuşursan Amerikan ajanısındır; yani hiçbir şekilde konuşman mümkün değil. Aksi takdirde ya Amerikan ajanı ya da Rus ajanı olmak zorunda kalacaksın. Bu demektir ki, hissettiğin şekliyle aklından bir şey geçirmek, tasarlamak, üzerinde derinlemesine düşünmek mümkün değildir. Eğer komünizm hakkında ve komünizm lehine konuşursam bir Rus ajanıyım, eğer kapitalizm hakkında konuşursam Amerikan ajanıyım; peki benim, herhangi birinin ajanı olmama ve istediğim gibi konuşma olasılığım nerede? Böyle bir olasılık yok gibi görünüyor.

Bu, senin politikacılarının yaratmış olduğu dünya. Sürekli olarak korkan...sürekli olarak korkan.

Benden korkan bir tek Hindistan hükümeti değil. Durum o kadar saçma ki, başka ülkelerin hükümetleri de korkmaya başlıyorlar. İşte burada Alman hükümetinin ajanları olan biteni izliyorlar.

Şimdi de Hindistan hükümeti Alman casuslarının burada olmasından korkuyor! Hint casusları Alman casuslarını takip ediyor: Ortada bir şeyler olmalı yoksa Almanya neden benimle ilgilensin ki? Ve yakında başka casuslar da gelecek!

Burası birileri için bir şeylerin döndüğü bir yer değil. Onların hepsi ahmak! Alman, Hintli vesaire hepsi ahmak. Boş yere zamanlarını harcıyorlar burada.

Ama ben casuslarınızı göndermeyin demiyorum. Göndermeye devam edin. Onlardan birkaçı sanyasin olmak zorunda! Birkaç tanesi oldu bile!

Daha geçen gün, Almanya'da tanınan bir profesörden, Alman Protestan Kilisesi'nin buraya casus göndermiş olduğunu bildiren bir mektup aldım. Artık korkmaya başlıyorlar çünkü Hıristiyanlar sanyasin oluyorlar. Bu tehlikeli bir durum.

Yakında her çeşit casusu burada göreceksiniz. Onlara sevgiyle yaklaşın ve onları benim hakkımda elinizden geldiğince bilgilendirin. Birkaç tanesi mutlaka sanyasin olacak ve bu, hükümetlerini ve kiliselerini büyük bir şoka uğratacak.

Yeni Delhi'deki çok güvenilir bir kaynaktan, Eva Renzi'nin bir Alman hükümeti casusu olarak burada bulunmuş olduğu bilgisini aldım. Hintli casusların keşfettikleri şey işte bu!

Paranoyayı görüyor musun?

"Neden politikacılar seni sürekli yanlış anlıyor?" diye soruyorsun bana. Beni anlamak için az da olsa zeka gerekli.

Kendini beğenmiş ve kayıtsız bir politikacı, Yeni Delhi'li bir gazeteciye, hava atarcasına hem Oxford hem de Cambridge'e devam etmiş olduğunu açıkladı.

"Oxford'dan neden ayrıldınız?" diye sordu gazeteci.

“Zatürree, sevgili oğlum,” diye açıkladı politikacı.

“Ona yakalandığınız için mi?” diye üsteledi gazeteci.

“Hayır,” diye itiraf etti politikacı. “Onu heceleyemediğim için.”

Az da olsa zeka kesinlikle gereklidir.

Politikacı, parlamentoya seçilmek için kampanya yürütüyordu. Yaşlı bir çiftçiyle sohbet açmaya çalışıyordu. Tarlanın kenarına gelip:

“Mısırınızın rengi sarı gibi sanki” dedi.

“Ektiğimiz cins böyle” dedi çiftçi.

“Yarı ürün alacaksınız gibi görünüyor.”

“Daha fazlasını bekleme. Diğer yarısını toprak sahibi alır.”

“Bütün hayatınız boyunca burada mı yaşadınız?”

“Yoo, sadece şu ana kadarki kısmını.”

“Yani seninle bir budala arasında pek fark yok, öyle mi?”

“Yoo, sadece bir çit.”

Dördüncü soru:

Lütfen delilik hakkında birşeyler söyle. Bütün çabalarına rağmen delilik hakkında hiçbir şey bilmeyen psikiyatristler gördüm.

Deliliğin iki tipi var gibi görünüyor. Sen, aydınlanmaya giden yolda bir adım olarak delilikten bahsettin ve psikozu, hayatın gerçekliğiyle yüzleşme korkusunun şiddetli bir formu olarak adlandırdın. İsa Mesih olduğunu iddia eden her deli bir Tanrı deneyimi yaşamış gibi görünmüyor.

Deliliğin iki türü vardır ama modern psikiyatri sadece bir türün farkında ve diğer türün farkında olmadığı için deliliği anlayışı aksak, yanlış, hatalı ve üstelik zararlıdır.

Psikiyatristlerin farkında oldukları birinci tür delilik, mantıklı zihnin altına düşmektir. Gerçeklerle baş edemediğin zaman, gerçekler çok fazla geldiğinde, dayanılmaz olduklarında delilik, kendi öznel dünyana kaçmanın bir yoludur, böylece varolan gerçeklikleri unutabilirsin. Kendi öznel dünyanı yaratırsın, bir tür hayali dünyada yaşamaya başlarsın, gözlerin açıkken bile rüya görmeye başlarsın, böylece sana çok fazla gelmiş ve

dayanılmaz olmuş gerçekliklerden kaçabilirsin. Bu bir kaçıştır; insan mantıklı zihnin altına düşer. Bu, hayvan zihnine dönüştür. Bu, bilinçsizliğe düşüştür.

Aynı şeyi başka yollarla beceren başka insanlar var. Alkolik bunu alkol vasıtasıyla becerir. Çok fazla içer ve tamamen bilinçsiz hale gelir. Bütün dünyayı ve dünyanın bütün sorunlarını ve endişelerini -eş, çocuklar, pazar, insanlar -unutur. Alkol yardımıyla kendi bilinçsizliğine gider. Bu birkaç saat sonra gidecek olan geçici bir deliliktir.

Dünyada zor zamanlar her ortaya çıktığında uyuşturucular
çok önemli hale gelir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra uyuşturucular bütün dünyada olağanüstü önemli bir hale geldi özellikle de, İkinci Dünya Savaşı'nı görmüş olan, her an patlayabilecek bir volkanın tepesinde oturmakta olduğumuzun farkına varmış ülkelerde. Hiroshima ve Nagasaki'nin saniyeler içinde yanışını gördük -yüz bin insan beş saniyede yandı. Artık gerçeklik kaldırılamayacak kadar fazlaydı. Bu yüzden yeni kuşak, genç kuşak uyuşturucularla ilgilenir oldu.

Uyuşturucuların ve dünyanın her tarafındaki etkilerinin ve yeni kuşak üzerindeki tesirlerinin kökleri İkinci Dünya Savaşı de-neyimindedir. Hippileri, uyuşturucu insanlarını yaratan İkinci Dünya Savaşıdır çünkü hayat çok tehlikelidir ve ölüm her an gelebilir...bundan nasıl kaçınılır, bunu tamamen unutmanın yolu nedir?

İnsanlar streste ve zora geldiklerinde uyuşturucu kullanmaya başlarlar. Bu hep böyle olmuştur. Uyuşturucu, geçici bir delilik yaratmanın bir yoludur. Delilikle, mantıklı zihnin altına düşmeyi kastediyorum -çünkü yalnızca mantıklı zihin sorunların farkına varabilir. O, çözüm nedir bilmez, yalnızca sorunları bilir. Yani eğer sorunlar idare edilebilir haldeyse ve sorunlarla birlikte yaşayabi-lirsen aklın başında kalır. Çok fazla geldiğini gördüğünde aklını kaçırırsın. Aklı kaçırmak, sorunlardan, gerçekliklerden, endişelerden, stres hallerinden kaçınmanın insanda doğuştan var olan yöntemidir.

İnsanlar gerçeklerden pek çok şekillerde kaçarlar. Birisi alkolik olur, birisi LSD alır, birisi esrar içer. Ve o kadar cesur olmayan başka insanlar da

vardır -onlar hasta düşerler. Kanser olurlar, verem olurlar, felç olurlar; böylece dünyaya, “Ben ne yapabilirim ki? Ben felç oldum. Eğer gerçeklerle yüzleşemezsem bu benim sorumluluğum değil. Artık ben felcim” diyebilirler. “İşim dağılı-yormuş, ne yapabilirim ki? Ben kanserim.”

Bunlar insanların egolarını koruma yollarıdır -zavallı yollar, acınası yollar ama bunlar hala egonu korumanın yollarıdır. Egodan vazgeçmek yerine insanlar onu korumaya devam ediyor. Hayat ne zaman aşırı gerilimli bir durum olsa bunların hepsi ortaya çıkar. İnsanlar tuhaf hastalıklara, tedavi edilemeyen hastalıklara yakalanırlar -tedavi edilemeyen çünkü kişinin kendi içinden has
talığa müthiş bir destek vardır ve kişinin ilaçlarla ve doktorla işbirliği olmadan iyileşme ihtimali yoktur. Kimse seni sana rağmen iyileştiremez: Bunu temel bir hakikat olarak hatırla.

Eğer kanserinde derin bir beklenti varsa, seni koruduğu için, kanser yüzünden piyasada mücadele edemediğin, rekabet edemediğin hissini verdiği için orada olmasını istiyorsan, eğer kanser sana bir tatmin veriyorsa -eğer bu beklenti varsa -seni kimse iyileştiremez çünkü sen onu yaratmaya devam edeceksindir. Bu psikolojik bir hastalıktır; kökleri senin psikolojindedir.

Bunu herkes bilir. Sınav yaklaşırken öğrenciler hasta olmaya başlar. Sınav geldiğinde bazı öğrenciler çılgına döner. Sınavdan sonra tekrar iyileşirler. Sınav olacakları her sefer hasta olurlar -ateş, zatürree, sarılık, şu, bu. Baksan şaşarsın, -neden sınav dönemlerinde bu kadar çok öğrenci hastalanır? Ve sınav sonrasında birdenbire her şey normale döner. Bu bir hile, bir stratejidir. Ailelerine, “Ne yapabilirim ki? Hastaydım; o yüzden geçemedim,” veya “Hastaydım; o yüzden üçüncü oldum. Yoksa altın madalya kesin benimdi.” diyebilirler. Bu bir stratejidir.

Eğer hastalığın bir stratejiyse onu iyileştirmenin bir yolu yoktur. Alkolikliğin bir stratejiyse ondan kurtulmanın bir yolu yoktur çünkü onun olmasını sen istiyorsundur. Sen bir yaratıcısın, -belki bilinçli olarak değil ama -onu kendi kendine yaratıyorsun.

Delilik de böyledir; o son çaredir. Herşey boşa çıktığında, kanser bile, alkol, esrar, felç herşey boşa çıktığında o zaman son çare aklını kaçırmaktır.

Bu yüzden delilik Batılı ülkelerde Doğudan daha fazla ortaya çıkar çünkü Doğu'da hayat o kadar stresli değildir. İnsanlar yoksuldur ama hayat o kadar stresli değildir. İnsanlar o kadar çok stresi karşılayamayacak kadar yoksuldur. İnsanlar psikiyatriye, psikoanalize para ödeyemeyecek kadar yoksuldur.

Delilik bir lükstür. Sadece zengin ülkeler bunu karşılayabilir.

Bu, psikologların farkında oldukları bir tür deliliktir: Mantıklı zihnin aşağısına düşmek, bilinçsizliğe doğru kaymak, sahip olduğun azıcık bilinci de bırakmak. Bilincin en baştan o kadar çok değildi; zihninin sadece onda biri bilinçlidir. Bir buzdağı gibisin -onda biri suyun üstünde, onda dokuzu suyun altında. Zihninin onda dokuzu bilinçsizdir. Delilik, bilinçli olan onda biri de bırakmak
demektir böylece bütün buzdağı suyun altına girer.

Fakat başka bir tür delilik daha vardır -belirli benzerlikler yüzünden buna da delilik denmesi zorunludur -bu da mantıklı zihnin ötesine gidiştir. Biri mantıklı zihnin aşağısına düşmek; diğeri mantıklı zihnin yukarısına düşmek, yukarı doğru düşmektir. Her iki durumda da mantıklı zihin kayıptır: Birinde bilinçsiz hale gelirsin diğerinde bilinçüstü. Her iki durumda da normal zihin kayıptır.

Birinde tamamen bilinçsiz olursun, kesin bir bütünlük doğar içinde. Ve eğer izlersen görürsün: Delilerde kesin bir bütünlük vardır, kesin bir tutarlılık -onlar birdirler. Bir deliye güvenebilirsin. O iki değildir, tamamen birdir. O çok tutarlıdır çünkü yalnızca bir zihni vardır, bu da bilinçsizliktir. İkilik kaybolmuştur. Bir delide belirli bir masumiyet de bulursun. Çocuk gibidir. Kurnaz değildir, olamaz. Aslında, kurnaz olamadığı için delirmek zorundaydı. Kurnaz bir dünyayla başedemedi. Bir delide belirli bir basitlik, saflık bulursun.

Eğer delileri izlediysen onlara aşık olursun. Kendilerine bir tür güvenleri vardır. Bölünmüş değillerdir, ayrılmış değillerdir, birdirler. Tabii

ki gerçeklik karşısında birdirler, hayal dünyalarında birdirler, yanılsamalarında birdirler ama onlar birdirler.

Yıllarca bir tiyatro kumpanyasında çalışmış ve her zaman Ab-raham Lincoln'ü oynamış bir adam olduğunu duymuştum. Onca yıl Abraham Lincoln olarak çalıştıktan, Abraham Lincoln olarak konuştuktan, Abraham Lincoln olarak giyindikten sonra adam yavaş yavaş delirmiş. Abraham Lincoln olduğunu düşünmeye başlamış. Önceleri, ailesi ve arkadaşları şaka yaptığını, muziplik yaptığını düşünmüşler ama yavaş yavaş, şaka yapmadığını anlamışlar. O tuzağa düşmüş. Ona inanmış; çünkü yalnızca oyunda değil oyun dışında da aynı giysileri giyermiş. Aynı bastonu taşırmış; Abraham Lincoln'ün yürüdüğü gibi yürürmüş. Abraham Lin-coln'ün kekelediği gibi kekelermiş. Günde yirmi dört saat Abra-ham Lincoln olarak kalmış.

Arkadaşları, "Ne yapıyorsun böyle?" diyerek yaptığı şey konusunda onu ikna etmeye çalışmışlar. Fakat o, kendinden emin bir şekilde, "Siz neler söylüyorsunuz? Ben Abraham Lin-coln'üm!" diye karşılık vermiş. En sonunda başka yolu olmadığı
nı görerek onu bir psikiyatriste götürmüşler. Psikiyatrist bildiği herşeyi denemiş ama adam Abraham Lincoln olduğuna sonuna kadar inanmış durumdaymış.

Deliler son derece dengelidirler. İçlerinde kuşku yaratamazsın -kuşku, mantıklı zihnin bir parçasıdır. İnandıkları şey her neyse fanatik bir şekilde inanırlar yani bütün deliler fanatiktir, bütün fanatikler de deli. Unutma bunu.

Fanatik, "Bir tek ben doğruyum, geri kalan herkes yanlış" diye düşünen kişidir. Fanatik, "Benim söylediğim şeye inanan haklıdır ve benim söylediğimin yanlış olduğuna inanan da haksızdır" diye düşünen kişidir. Bir fanatikle herhangi bir iletişime geçme olasılığı yoktur; iletişime geçemezsin. Yalnızca iki şekilde düşünür o: Ya bir dostsundur ya da bir düşman. Senin inandığına inanan dost, senin inandığına inanmayan da düşmandır.

Bu yüzden Morarji Desai'ye fanatik diyorum. Bütün ülkenin onun inandığına inanmak zorunda olduğunu düşünüyor -onun ideolojisine inanmak zorundayım, ancak o zaman bu ülkede var olmama izin verilebilir. Fanatik asla bir demokrat olamaz; fanatik daima bir faşisttir. Fanatik delidir.

Bütün çabalar boşa çıkmış. Ve adam, Abraham Lincoln olduğuna o kadar ikna olmuş ki yavaş yavaş, günden güne psikiyatrist uğraştıkça o bile şüphe etmeye başlamış -belki de adam Abra-ham Lincoln'dür. Abraham Lincoln'e benziyor da. Yıllar boyunca rol yapmış ve bir rolü yıllarca yaptığında o olursun. Sürekli tekrar edilen yalan gerçek olur.

Artık psikiyatrist de, "Kim bilir? Haklı olabilirsin. Belki de hepimiz haksızız, bu da bir olasılık," diyerek kuşku duymaya başladığında bir şey denemiş.

Amerika'da bir makine var; adına yalan makinesi deniyor. Mahkemelerde kullanılıyor. Psikiyatrist bir yalan makinesi getirmiş; makine insanların doğru mu yoksa yalan mı söylediğini ortaya çıkarıyor. Basit bir alet. Kişi, yalan makinesine bağlı olduğunun farkında değil; makine gizlenmiş vaziyette. Makine kardiyogram gibi bir şey, sürekli olarak kişinin kalp atışlarının grafiğini çıkarıyor. Doğru söylerken grafikte bir uyum oluyor, ne zaman yalan söylese grafikteki uyum bozuluyor.

Yani ilk birkaç soru, adamın yalan söyleyemeyeceği, yalan
söyleme ihtimali olmayan şeyler hakkında sorulmak zorunda ki böylece grafiğin uyum içindeki durumunu bilelim. "Saate bak. Saat kaç?" diye sorulmuş adama. "Ona çeyrek var" demiş. Adama bir mektup verilip okuması istenmiş, o da okumuş. Grafik uyumlu bir şekilde gidiyormuş. Cevabı kesin olan birkaç soru daha sorulmuş -"Bu odada kaç kişi var?" Adam, "Yedi" demiş. "Perde ne renk?" Adam "Yeşil" demiş. Yalan söyleme ihtimali olmayan bunun gibi şeyler.

Ve sonra, "Sen Abraham Lincoln müsün?" diye sorulmuş. Adam artık bu sorudan bıkmış durumdaymış. İnsanlar yıllar boyunca her gün onu Abraham Lincoln olmadığına ikna edip durmuşlar. Bütün bunlardan kurtulmak için, "Hayır değilim," demiş ama yalan makinesi adamın yalan söylediğini bildirmiş!

İnancı o kadar derine işlemişti ki sadece insanları ikna etmek, bu ahmak insanlardan kurtulmak için yalan söylüyordu. “Hayır, değilim,” demişti ama olduğunu biliyordu.

Deliliğin bir tutarlılığı, bir kendine güveni vardır. Hiçbir kuşku yoktur onda, delilik mutlak inançtır. Öteki delilikte de aynı durum geçerlidir. Adamın biri mantık üstüne çıkar, mantığın ötesine geçer, mutlak bir şekilde bilinçli hale gelir, bilinçüstü olur. Birinci delilikte, bilinçli olan bir birim, bilinçsiz olan dokuz birimin içinde erir. Bu öteki delilikte, bilinçsiz olan dokuz birim yukarı doğru hareket etmeye başlar ve herşey gün yüzüne, suyun üstüne çıkar. Bütün zihin bilinçli hale gelir.

Buda kelimesinin anlamı budur, mutlak bir şekilde bilinçli olmak. Artık bu adam da delirmiş görünür çünkü tutarlı olacaktır, tamamen tutarlı. Kendine güvenli olacaktır, herhangi bir delinin olabileceğinden daha güvenli. Tamamen bütünleşmiş olacaktır. Bir birey olacaktır, kelimenin tam anlamıyla bir birey -bölünemez anlamında. Hiçbir bölünme yaşamayacaktır.

Yani her ikisi de benzer görünür: Deli inanır, Buda güvenir. Güven ve inanç benzer görünürler. Deli tektir, mutlak olarak bilinçsiz; Buda da tektir, mutlak olarak bilinçli. Ve teklik benzer görünür. Deli, mantığı, muhakemeyi, zihni bırakmıştır; Buda da muhakemeyi, akılcılığı, zihni bırakmıştır. Bu benzerdir; fakat birbirlerinden kutuplar gibi ayrıdırlar. Biri insanlığın altına düşmüş, diğeri insanlığın üzerine yükselmiştir.

Modern psikoloji Budalar üzerinde çalışmaya başlamadıkça eksik kalacaktır. Eksik kalacaktır, bakış açısı eksik, kısmî kalacaktır ve kısmî bir bakış açısı çok tehlikelidir. Kısmî bir hakikat çok tehlikelidir, bir yalandan daha tehlikelidir çünkü size haklı olduğunuz hissini verir.

Modern psikoloji bir kuantum s>çramas> yaflamak zorundad>r. Budalar>n psikolojisi haline gelmek zorundad>r. Sufizm’in, Hasi-dizm’in, Zen’in, Tantra’n>n, Yoga’n>n Tao’nun derinliklerine inmek zorunda olacakt>r. Ancak o zaman gerçekten bir psikoloji olabilir. Psikoloji kelimesi

ruh bilimi anlam>na gelir. O henüz psikoloji de€il-dir; henüz ruh bilimi de€ildir.

Ortadaki iki seçenek flunlard>r: Kendinin alt>na gidebilirsin, kendinin üstüne gidebilirsin.

Buda gibi, Bahaddin gibi, Muhammed gibi, <sa gibi deli ol. Benim gibi deli ol. O delili€in ola€anüstü bir güzelli€i vard>r, çünkü güzel olan herfley o delilikten do€ar, fliirsel olan herfley o delilikten taflar. Hayat>n en müthifl deneyimleri, hayat>n en büyük mutluluklar> o delilikten do€ar. Seni sanyasl>€a bafllatarak asl>n-da o tür delili€e bafllat>yorum. Bu mekân delilere aittir.

Son soru: Osho,

Mazoşist kimdir, sadist kimdir?

Mazoşistlik ve sadistlik hakkında şu tanımı duymuştum: Mazoşist, “Döv beni, kamçıla beni, zincirle beni” der. Sadist de, “Hayır, yapmayacağım.”

Bugünlük bu kadar yeter.

# 11. BÖLÜM
# SIR

Ayaz, büyük fatih, Put Kıran Gazne Hükümdarı Mahmut'un ahbabı ve kuluydu. Hükümdarın sarayına sefil bir köle olarak gelmiş, Mahmut onu fikir danıştığı bir dostu haline getirmişti. Diğer saray mensupları Ayaz'ı kıskanıyor ve bir kusurunu bulup da onu padişaha şikayet etmek ve ayağını kaydırmak için her hareketini takip ediyorlardı.

Bir gün onu kıskanan bu kimseler Mahmut'un huzuruna çıkıp, "Allah'ın yeryüzündeki gölgesi! Bilesiniz ki yorulmak bilmeden hizmetinizde olan bizler, kulunuz Ayaz'ı yakından izliyoruz. Şunu bildirmeye geldik ki, Ayaz her gün huzurunuzdan ayrılır ayrılmaz asla başka kimsenin girmesine izin verilmeyen bir odaya giriyor. Orada belli bir vakit geçirdikten sonra kendi odasına çekiliyor.Onun bu alışkanlığının altında gizli bir suçun yattığından korkuyoruz: kim bilir belki işbirliği ettiği entrikacılarla buluşuyor o odada. Hayatınıza kastetmiş kimseler bile olabilir bunlar.

Mahmut epeyce bir süre Ayaz aleyhinde herhangi birşey duymayı reddetti. Ama bu kilitli odanın esrarı içini kemirip durunca sonunda Ayaz'ı sorgulaması gerektiğine karar verdi.

Bir gün Ayaz kendi özel odasından gelirken Mahmut yanında saray mensuplarıyla birlikte belirip, odanın kendisine gösterilmesini emretti.

"Hayır", dedi Ayaz.

"Odaya girmeme izin vermezsen güvenilir ve sadık biri olduğuna dair kanaatim uçup gidecek ve aramız asla eskisi gibi olamayacak. Seçimini yap" dedi kızgın Hükümdar.

Ayaz ağladı ve kapıyı ardına kadar açıp Mahmut ve adamlarının odaya girmelerine izin verdi.

Odada hiçbir eşya yoktu. İçeride olan tek şey duvardaki bir askıdan ibaretti. Askıda yırtık pırtık, yamalı bir cübbe, bir asa ve bir dilenme tası

asılıydı.

Kral ve adamları ortaya çıkan sırrın anlamını kavrayamamışlardı. Mahmut bir açıklama istediğinde Ayaz şöyle dedi: “Mahmut, yıllardır senin kulun, dostun ve danışmanın oldum. Ama nereden geldiğimi de asla unutmamaya çalıştım ve bu yüzden kendime eskiden ne olduğumu hatırlatmak için her gün bu odaya geldim. Ben sana aitim, bana ait olan tek şey ise paçavralarım, sopam,tasım ve dünyanın üzerinde dolaşmışlığımdır.

■ ilahe il Allah- Allah’tan başka Tanrı yoktur. Hedeften

La başka hedef yoktur. Hedef de kaynaktan ayrı değildir; hedefle kaynak aynı olgudur. Anlaşılması gereken en temel şeylerden biri budur: Kişinin hedefe ulaşmak için, çıkış kaynağına ulaşması gerekir. Alfa, omegadır.

Hedefe ulaşmaya çalışıp durursan, sonsuza kadar dolaşır ama asla eve varamazsın.Oysa kaynağı aramaya başlarsan, sırf kaynağı bulmakla kalmaz, hedefi de bulmuş olursun.

Kaynak bulunduğunda çember tamamlanır.

Tanrı gittiğimiz yön değildir; Tanrı geldiğimiz yöndür. Halbuki gözlerimiz uzaklardaki yıldızlara takılıp kalmış durumda. Hep ileriye bakıyoruz. Uzaklara odaklanmış durumdayız oysa yarattığımız tüm hedefler kendi zihnimizin yansıtmalarından ibaret. Asıl hedef nereden geldiğimizdir. O bizim doğamızın, varlığımızın ta kendisindedir, varoluşumuzun temelini oluşturur.

Bir keresinde Hui Hai, büyük Usta Ma Tzu’yu görmeye gitmiş. Usta ona, “Buraya niye geldin?” diye sormuş.

Hui Hai yanıt vermiş, “Aydınlanmayı aramak için geldim”.

Usta, “Neden dolaşmak için kendi evini bırakıp, kendi değerli hazinelerini ihmal edesin? Sana verebileceğim hiçbir şey yok. Neden aydınlanmayı bende arıyorsun?” demiş.

Ziyaretçisi hakikat için sıkıştırmış onu, “Peki ama hazinem ne benim?”

Usta yanıt vermiş, “Az önce soruyu sormuş olan kişidir. Her şey onun içindedir ve hiçbir şeyi eksik değildir. Bunu kendinin dışında aramaya hiç

gerek yoktur”.

Aramak, bir şeyin uzaklarda olduğunu varsaymak demektir. Arama eylemi bunun şimdi ve burada olmadığını, senin içinde olmadığını, sen olmadığını kabul etmiştir. Aramak bunun farklı bir şey olduğunu, senden ayrı olduğunu, başka bir yerde bulunduğunu ve bulunması için aranması gerektiğini zaten varsaymıştır.

Arayanın mutsuzluğunu yaratan şey bu varsayımdır. Arayan mutsuzluk, hüsran içindedir çünkü arayan yanlış bir yolculuğa çıkmıştır. Arayan Tanrı’yı asla bulamayacaktır çünkü Tanrı aranan değil, arayanın kendisidir.

Sorulmaya değer tek dini soru, “Ben kimim?”dir. Bu kendi bi
linçinin içinde derinlere dalmak, merkezine gitgide daha yaklaşmak demektir. Ve oraya vardığında, merkeze bir ok gibi nüfuz ettiğinde kişi aslında hiçbir şeyin asla noksan olmadığını, eksik kalmadığını, evden ayrılmamış oluşuna şaşırır. Zaten başından beri hep orada olmuştur, sadece gözleri uzaklarda dolaşmıştır. Yalnız-ça gözlerin uzaklarda geziyordu; köklerin evindeydi. Ama zihnin, düşlerin, gözlerin, düşüncelerin seni bırakmıştı ve tüm dünyayı gezip dolaşmaktaydılar.

Ma Tzu haklı. “Niye buraya geldin? Buraya gelmenin nedeni ne? Evini niye bıraktın?” diye soruyor.

Sıradan cümleler değil bunlar; son derece sembolikler. Ev sadece bildiğimiz ev anlamına gelmiyor. Tanrı demek istiyor. Ma Tzu, “Kaynağı niye bıraktın? Bu gereksiz dolaşma niye? Sana gereken herşey zaten sağlanmış durumda. Hazinen senin içinde duruyor. Buraya niye geldin?” diye soruyor.

Hui Hai yanıt veriyor, “”Aydınlanmayı aramak için geldim”.

İşte tüm arayanların temel hatası bu. Aydınlanma aranamaz, ararsan da asla bulamazsın. Aydınlanma, arayışın artık bitmesidir. Aydınlanma arzulamanın artık bitmesidir; aydınlanmayı ar-zulamamanın bile. Aydınlanma dingin, sakin, sessiz olduğun, artık ne zihin, ne bir arzu, ne de gidilecek bir yer kaldığı, aniden şimdide ve burada olduğun andır. O anın ta kendisidir aydınlanma: Işık senin içinde infilak eder ve ışığa dönüşürsün.

Hui Hai yanıt veriyor, “Aydınlanmayı aramak için geldim”. Herkesin farklı adlar altında aradığı da bu. Buna mutluluk diyebilirsin, Tanrı diyebilirsin, aydınlanma, hakikat, aşk, güzellik diyebilirsin; ne dediğinin önemi yoktur. Ama herkes birşey arıyor. Dünyada herkes arayış içinde; dünya arayanlarla dolu.

Hem unutma ki para ve gücü arayanla, Tanrı’nın peşinde koşan arayışçı arasında hiçbir fark yok. Arayış aynı arayış. Arayışın doğası içinde aranan nesnenin hiçbir önemi yoktur; arayışın niteliği aynıdır.

Nedir bu nitelik? Zaten olduğunla olmak istediğin şey arasındaki gerilimdir. A, B olmak ister- işte arayış budur. Fakir, zengin olmak ister, aydınlanmamış olan, aydınlanmak ister, çirkin, güzel olmak ister, tanınmamış olan ünlü olmak ister. Arayış hep aynı
arayıştır. Arayış demek, olduğun halinle tatmin olamamak demektir.

Peki o zaman aramamak nedir? Aramamak şudur: A, A olmaktan son derece memnundur ve B olmaya dair hiçbir arzusu yoktur.

Tatmin, aydınlanmanın başlangıcıdır. Tatmin, aydınlanmaya dönüşen tohumdur. Arayan tatminsiz, gergin ve endişelidir. Sürekli bozguna uğrayacaktır çünkü her ne yaparsa yapsın, başarısız olmaya mahkumdur.

Bunu unutma çünkü insanlara sürekli, “Dünyevi şeylerin peşinde olma, öbür dünyaya dair şeylerin peşinde ol” deyip duran dinler, din adamları, pedagoglar var. Onlar yalnızca arayışın nesnesini değiştiriyorlar. “Paranın peşinde olma, meditasyonun peşinde ol” diyorlar. Ve yüzeyde senin varlığını dönüştürüyorlarmış gibi görünüyor. Bu doğru değil. Onlar yalnızca oynayacağın yeni bir oyuncak veriyorlar eline. Ama eski arayış devam etmiş oluyor; yine aynı eski halinle kalacak, aynı eski çürümüş kafada, aynı dolaşıp durma hali, gerginlik, hüsran ve endişeler içinde kalacaksın. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Dönüştürme bu değildir.

O zaman nedir dönüştürme? Dönüştürme, arayışın özünü kavramak, seni varmaktan alıkoyan şeyin arayışın kendisi olduğunu, arayışın duvar gibi olduğu, seni aradığın şeyden ayırdığını, bırakılması gereken tek şeyin arayış olduğunu görmektir. Aramak bu dünyaya, aramamak ise öbür dünyaya dairdir. Arayan, aramayan haline geldiğinde dindar birine dönüşür.

Peki nasıl aramayan biri olunur? Kişi ancak bu anlayışa sahip olduğunda aramayan birine dönüşebilir: Bir hedefin peşinde gitmek yerine yapılacak olan ilk ve en gerekli şey, “Ben kimim? Nereden geliyorum? Kaynağım nedir?” sorularına yanıt bulmaktır. Dalga, kaynağını ararsa okyanusu bulacaktır. İnsan da kaynağını ararsa Tanrı’yı bulacaktır.

Biz Tanrı’nın okyanusunda dalgalardan ibaretiz. Ağacın bir yaprağı kaynağını aramaya başlarsa o, ağacın köklerini bulacaktır. Toprağı, tam kaynağını bulacaktır. Tanrı’nın ağacında yapraklar, Tanrı’nın okyanusunda dalgalarız biz.

Ama yaprak dışarıya bakmaya başlarsa...güzelim ay hemen yakınında asılı durmakta ve ne de büyüleyici görünmektedir. O zaman yaprağın başı derde girer, hayal kurmaya başlar. Şüphesiz dalga da kurar ayın hayalini. Dolunay geldiğinde dalga kabarmaya, gitgide daha yükseğe çıkmaya başlar. İçinde aya ulaşmaya dair müthiş bir özlem vardır.

Şaşıracaksın ama bilim adamlarının keşfettiğine göre dolunayda yükselen yalnızca dalgalar değildir. Dünya da dolunayda neredeyse on santim kadar yükselir. O da aya ulaşmak için çok çaba gösterir. Ay oradayken dünya katılığını tümüyle unutur, biraz akış-kanlaşır, sanki lastikten yapılmış gibi davranıp aya ulaşmaya çalışır. İnsan da yüzde seksen sudan, yüzde yirmi topraktan oluşmuştur. Dolunayın insan üzerinde böylesine hipnotize edici bir gücü oluşu da bu yüzdendir- içinde yüzde seksen okyanus, yüzde yirmi yeryüzü barındırır ve her ikisi de aya doğru yükselmeye başlarlar.

Ayın insanları delirttiği gerçeği yüzyıllardır bilinmektedir. Deli anlamına gelen lunatic sözcüğü de buradan kaynaklanır; ay çarpmış demektir. Lunatic ay anlamına gelen luna sözcüğünden türemiştir. Ay öyle yakındır ki, insanı çeker.

Hayat daha nice “ay”la doludur; etrafını saran daha nice çekici hedef mevcuttur. Güç var, para var, prestij, saygınlık, şan, şöhret var...binbir türlü şey var. Kişi sürekli bir o yana bir bu yana doğru çekilip duruyor.

Hayat sana bir çok hedef sunar oysa sadece tek bir hedef vardır: O hedef Tanrı'dır.

Ama Tanrı'ya hedef demek son derece çelişkili bir durumdur çünkü O aynı zamanda kökendir de. Ve sadece köken, kaynak hedef olabilir çünkü ancak nihai olarak eve geri döndüğünde ve hayatının çemberi tamamlanıp, kusursuzlaştığında nail olunur.

Ma Tzu haklıdır. O diyor ki, "Neden dolaşmak için kendi evini bırakıp, kendi değerli hazinelerini ihmal edesin? Sana verebileceğim hiçbir şey yok".

Hiçbir usta sana bir şey veremez. Hakikat asla verilmemiştir. O verilecek veya alınacak bir şey değildir. Hem zaten onun başka bir yerden gelmesine de ihtiyacın yoktur çünkü zaten kendi içinde ona sahipsindir. Sen o'sun. Usta yalnızca hazinenin senin kendi içinde olduğunun, Tanrı'nın krallığının senin içinde olduğunun farkına varmanı sağlar. O seni kışkırtır. Seni sarsar ve şo
ka uğratır ki, kim olduğunun farkına varabilesin. Usta onu sana veremez. Birincisi o bir şey değildir, ikincisi de ona ihtiyacın yoktur. Verilen hakikat ödünç alınmış olacaktır ve verilen şey, geri de alınabilir.

Hakikatin senin içinde yükselmesi gerekir; ancak o zaman geri alınamaz.

Ma Tzu gerçekten büyük bir usta. Diyor ki, "Sana verebileceğim hiçbir şey yok. Neden aydınlanmayı bende arıyorsun?" Ziyaretçisi hakikat için sıkıştırmış onu, "Peki ama hazinem ne benim?"

Usta yanıt vermiş, "Şimdi soruyu sormuş olan kişidir".

Bunun üzerinde dur. Müthiş önemli bir cümle bu. "Az önce soruyu sormuş olan kişidir". Bilincindir senin hazinen. Bilincinin derinlerine dalarsan kaynağa , benliğinin en dibine temas edeceksin.

Tanrı'nın ve aydınlanmanın, özgürlüğün ve aşkın, güzelliğin ve mutluluğun ve hep istemiş olduğun ama asla gerçekleşmemiş olan ne varsa bulunduğu yer burasıdır işte. Her şey aniden hep bir arada gerçekleşir. Kaynağın deneyimi çok boyutlu bir deneyimdir. Ma Tzu diyor ki, "Herşey

onun içindedir ve hiçbir şeyi eksik değildir” -bilincinden söz ediyor- “Bunu kendinin dışında aramaya hiç gerek yoktur”.

Daha sonra Hui Hai ‘nin kendisi de bir usta olmuştur, hem de büyük bir usta. Herşey böyle başlamıştı- Ma Tzu onu böyle baştan çıkarmıştı. Bunu duyduğunda, Mao Tzu, “Az önce soruyu sormuş olan kişidir” dediğinde Hui Hai içinde büyük bir titreme hissetmiş, müthiş bir enerji harekete geçmiştir. Donukluk yok olmuş, o adeta erimiştir. Mao Tzu’nun önünde eğilmiş ve hemen o anda ilk satori deneyimini yaşamıştır.

Benim burada yapmaya çalıştığım da bu- sizi kışkırtmak ve zaten olduğunuz ama unuttuğunuz şeye doğru çekmek. Size sadece hatırlatıyorum bunu.

Sufiler der ki, din başlı başına iki şeyden meydana gelir. Biri fakr yani hiç kimse, hiçbir şey, egosuzluk, tevazu kavramıdır. Fakr sözcüğü bunların tümünü kasteder. Temel nokta varoluştan ayrı olmadığındır. Ego olgusunu yaratan şey kendini varoluştan ayrı düşünmektir. Ve sana, “Ben biriyim” ve sonra “özel biriyim” diye
düşündüren şey egodur. Sonra bunu kanıtlaman, rekabete girmen, hırslanman ve başarman gerekir. Sonra zamanın kumlarında ayak izini bırakman; tarihe ismini kazıman gerekir. Sonra içinde her türlü arzu belirmeye başlar.

Ama tüm arzuların kökeninde yatan şey “Ben varım” diye yanlış bir fikrin kabul edilişidir. Kişi bu fikri bir kenara bıraktığında bir fakir olmuştur artık. Fakirin gerçek anlamı budur. O yalnızca dilenci ya da yalnızca yoksul anlamına gelmez. Gerçek yoksulluğu oluşturan egosuzluktur. İsa’nın, “Ruhen yoksul olmadığınız taktirde benim Tanrı krallığıma giremeyeceksiniz” derken kastettiği de budur...ruhen yoksul olmak.

Para ve pulundan vazgeçip dışta yoksul olmak çok kolaydır; çok kolaydır bu. Ama bu içsel anlamda yoksullaşmana yardım edeceğine tam tersine engel olabilir çünkü bir şeylerden vazgeçen kişinin egosu son derece güçlenir. “Bak ne kadar çok şeyden vazgeçtim. Ben sıradan bir fani değilim. Büyük bir ermiş, bir aziz, bir mahatmayım- herşeyden vazgeçtim” diye düşünmeye başlanır.

Ve içten içe kendini bir şeylerden vazgeçmemiş olanlarla kıyaslamaya başlar. O diğerlerinden daha “mübarek” hale gelmiştir. Yüksek bir kaidenin üzerinde olduğunu, kendisinden başka herkesin suçlu olduğu, kendisinden başka herkesin cehenneme gideceğini farz etmeye başlar. Çünkü o dünyadan, dünyevi tüm zevklerden ve dünyaya dair herşeyden vazgeçmiştir. İçsel anlamda yoksullaşacağına, içsel olarak çok zenginleşmiştir. Ego güçlenmiştir. Ego daha güçlü bir hale gelmiş, eskisinden de sağlamlaş-mıştır. Neredeyse kaya gibi olmuştur artık.

Sanyasinlerime dünyadan vazgeçin demeyişimin nedeni budur. Ben egodan vazgeçin diyorum! Bırakın dünya olduğu yerde kalsın. Sen kimsin ki ondan vazgeçeceksin? Ondan vazgeçmekle tek bir şeyi kabul etmiş oluyorsun; onun sana ait olduğunu. Sana ait olmayan bir şeyden nasıl vazgeçersin? Gör bu basit noktayı: Hiçbir şey sana ait değildir.

Sen bu dünyaya tek bir şeyin olmadan geldin ve tek bir şeyin olmadan da gideceksin. Eli boş geldin, eli boş gideceksin. Hiçbir şey sana ait değil, nasıl vazgeçeceksin o zaman ondan? Bir şey
den vazgeçmek ancak bir şeye sahip olmak mümkünse mümkündür. Mülkiyet bir yanılsamadan ibarettir; hiçbir şeye sahip değilsin. Nasıl olabilirsin ki? Ölüm gelip seni sahip olduğun her-şeyden koparacak ve tek bir şeyi bile yanında götüremeyecek-sin.

Birinci yanılsama mülkiyet, ikincisi ise vazgeçmektir. Ve her ikisi de aynı egoya dayanır. Ego öncelikle sahip olabileceği kadarına sahip olmayı dener- ne kadar çok şeyi varsa o da o kadar çoğalır. Sonra bir an gelir ve o kadar çok şeyin olmuştur ki, artık bunlar ilgini çekmez, sıkıcılaşırlar.

Zengin insanların böylesine sıkılmış görünme nedeni budur; böyle bir sıkkınlığa yoksul kişilerde rastlayamazsın. Zengin kimseler daima sıkkındır, mutlak derecede sıkılmışlardır. Ne kadar zenginleşirlerse o kadar sıkılırlar. Bu sıkılma nereden kaynaklanıyor? Sıkılmalarının kaynağında sahip oldukları şeyler yatar. Şimdiye kadar umut etmiş, hayal etmiş oldukları herşeye sahiptirler artık; geriye yapacak ne kalmıştır? Bütün umutlarına ulaşmış ama varlıklarında hiçbir yere ulaşamamışlardır. İçlerine büyük bir sıkıntı yerleşmeye başlar. Dünyanın sunabileceği herşeyden faydalanmış

olsalar da tüm bunların yüzeysel, anlık mutluluklar olduğu ortaya çıkmıştır. Ve tüm bu şeyleri o kadar çok kez yapmış, tüm bunları onca kez tekrarlamışlardır ki, artık yaşanacak hiçbir yeni şey kalmamış gibidir. Sürekli yeni bir oyalanma, yeni bir eğlence peşinde koşmaktadırlar. Mutlak derecede sıkılmışlardır.

Yoksul insan o kadar sıkılmamıştır. Hala umut edecek bir çok şeyi vardır. Yarın daha iyi bir evi, ondan sonraki gün daha iyi bir arabası olacak, bu böyle sürüp gidecektir. Umut edebilir o; gözleri umutla dopdoludur. Gelecekte hala onu bekleyen sürprizler mevcuttur. Zengin adam için gelecek yoktur; yoksul adam için gelecek bütünüyle oradadır, heyecanlıdır.

Zengin adam için herşey geçmişte kalmıştır, gelecek diye bir şey yoktur. Gelecek, içinde yalnızca ölümü barındırır, başka hiçbir şeyi değil; onun başına gelecek olan başka hiçbir şey yoktur. En büyük eve, en güzel kadın veya erkeğe, teknolojinin sunabileceği her türlü nimete sahiptir. Geriye başka ne kalır ki? Gelecek
soğuk ve kasvetli görünür- yalnızca ölümdür bir yerlerde onu bekleyen, başka hiçbir şey değil. Geleceğin karanlık gecesinde gizlenmiş olan yalnızca ölümdür. Zengin adam sıkılmıştır- ölümüne sıkılmıştır. Korku içinde, paniğe kapılmış durumdadır. Umut duyamaz ve umut duyulamayan bir hal, olunabilecek en ıstıraplı haldir.

O zaman vazgeçmeye başlar. Bu hayatına yeniden heyecan kazandırır; gelecek yeniden umutla dolmuştur. O zaman şöyle düşünmeye başlar: “Sahip olduğum herşeyden vazgeçeceğim. Dünyanın en mütevazı, en yoksul insanı haline geleceğim. Büyük bir aziz olacağım ve dünya ne kadar çok şeyden vazgeçtiğimi bilecek- daha önce hiç kimse bu kadarından vazgeçmedi. Dünyanın en büyük azizi ben olacağım”. Yeniden umut belirmiştir. Ego yeni bir yaşama, yeni bir bedene bürünmüştür: Şimdi vazgeçmeye başlamıştır, vazgeçip duracaktır.

Mülkiyetin sonu olmadığı gibi, vazgeçmenin de sonu yokmuş gibi görünüyor. Vazgeçip duruyor- önce giysilerinden, yemekten, evinden herşeyden- yoldaşlıktan, arkadaşlıktan, ilişkiden, insanlardan. Himalayalarda bir mağaraya veya ormanın derinliklerinde bir manastıra

kaçıyor. Vazgeçip duruyor ama bir gün yine bunun da sonu geliyor. Yine herşeyden vazgeçmiş ama hiçbir şey kazanamamış. Yeniden sıkılıyor. Manastıra gidersen zengin insanların yüzünde gördüğün sıkılmış ifadeyi, oradaki rahiplerin yüzünde de göreceksin. Aralarında hiçbir fark yoktur.

Ben sanyasinlerime dünyadan vazgeçmelerini söylemiyorum. Ego vazgeçme sürecinde de hayatta kalıyor ve daha ince bir şekilde hayatta kalıp, daha da zehirli hale geliyor çünkü artık kutsal olduğunu farz edebiliyor.

Ruhen yoksul olmak demek şunu görmek demektir: “Ben yokum”- “Tanrı var, ben yokum. Bütün var, kısım yok. Okyanus var, dalga yok”. İçsel yoksulluk budur; fakr budur. O zaman ister manastırda ol, ister pazar yerinde hiç fark etmez. Olmadığını bilirsin bu yüzden de her ne oluyorsa bu Tanrı’nın iradesidir: Senin manastırda olmanı istiyorsa manastırda olursun, pazar yerinde olmanı istiyorsa da pazar yerinde olursun.

“Senin dediğin olur”- fakr budur. “Benim kendi iradem yok
tur, herşey senin iradendedir. Benim kendi yönüm yoktur; sen nereye gidiyorsan ben de seninle gelirim sadece. Ben senin gölgen olacağım; kendi başıma ayrı bir varlık olmayacağım”.

Sufilerin dinin temeli olduğunu söylediği ikinci şey de zikr yani Tanrı’nın hatırlanmasıdır. Tanrı, ulaşılması, keşfedilmesi ya da icat edilmesi gereken birşey değildir. Tanrı’nın sadece hatırlanması gerekir. Biz onu sadece unuttuk. Gereken tek şey bir uyanıştır. Buna zikr denir.

İşte bu iki küçük kelime, fakr ve zikr , tasavvuf ruhunun ta kendisini oluşturur. Bu güzel hikaye de bu iki kelimenin hikayesidir. Bu iki kelime aynı madalyonun iki yüzüdür. Tanrı’yı hatırlarsan kaybolursun; kaybolursan, Tanrı’nın hatırlanması gerçekleşmeye başlar. Fakr, zikri getirir: İçsel yoksulluk, egosuzluk, Tanrı’nın hatırlanmasını getirir. Zikr de fakrı getirir: Tanrı’nın hatırlanması senin olmadığının, yalnızca O’nun var olduğunun farkına vardırır.

Ayaz, büyük fatih, Put Kıran Gazne Hükümdarı Mahmut’un ahbabı ve kuluydu...

Bu kıssada kullanılan her kelimenin üzerinde dur.

İslam putlara inanmaz ama bu Müslümanlar tarafından yanlış anlaşılmıştır. Putlara inanmamak başka bir şey, kalkıp başkalarının putlarını yok etmeye başlamak başka. Aslında birinin putunu kırmak demek, olumsuz yönde de olsa o puta inanıyor olmak demek; yoksa o seni niye ilgilendirsin ki? Seninle hiç alakası olmayan bir
şey.

Mahmut fanatik bir müslümandı. Bu ülkeye ait birçok tapınağı yok etti. Bütün hayatı tapınakları ve putları yok etmekle geçiyor, bir de böylelikle Tanrı'ya hizmet ettiğini sanıyordu. İşte insanın büyük hakikatleri yanlış anlaması böyle bir şeydir.

Muhammed, Tanrı'yı temsil edecek bir put yapmanın imkansız olduğunu söylerken haklıydı. Musa da aynısını söyler. Tanrı'yı temsil edecek herhangi bir put yapmak mümkün değildir çünkü Tanrı engindir, uçsuz bucaksızdır. O'nu temsil edecek bir şeyi nasıl yapabilirsin ki? O'na tapmak istiyorsan olduğu gibi tap- dağlarda, ağaçlarda, yıldızlarda, bulutlarda. O dört bir yandadır. Yalnızca O vardır: La ilahe ill Allah- Ondan başka kimse yoktur.

Taştan bir put veya tahtadan bir imge yapmaya hiç gerek yok. Anlamsız bu. Bu muazzam değerde bir gerçektir ama Müslümanlar olayın özünü tümüyle kaçırmıştı. Başkalarının putlarını kırmaya başlamışlardı.

Eğer Tanrı her yerdeyse, o zaman putlarda da olmalı O. Buna bir de bu açıdan bakın: Eğer Tanrı her yerdeyse, o zaman putta da olmaması nasıl söz konusu olabilir? Demek ki taştan bir putta da var O. Sıradan bir taşın içindeyse, neden yontulmuş bir taşın içinde olmasın?

Başkasının putunu da, tapınağını da yok etmeye hiç gerek yok. Cami nedir? İçinde Tanrı'nın hiçbir temsilinin olmadığı bir tapınaktır. İnsanlar caminin yanından geçerken son derece saygılı davranıyorlar. Başlarını eğiyorlar, sıradan bir ev değil bu. Peki caminin sıradan bir evden farkı ne? Caminin sıradışılığı nereden geliyor?

Artık Tanrı'nın evi haline, bir tapınak haline gelmiş.

Mahmut birçok tapınağı camiye çevirdi. Basit bu: Putu yok ettin mi tapınak cami oluyor.

Çoğu kez büyük hakikatler, insanların elinde tehlikeli bir hal almıştır. Çocuğun eline geçmiş bir kılıç gibidir bu. Tekrar tekrar yaşanmıştır bu durum. Büyük hakikatler insanların eline geçmiş ve aynı büyük hakikatler dünyada nice sefaletin kaynağı olmuştur.

İnsan öyle ahmaktır ki etiketler değiştirip dursa da hep aynı kalırlar. Hindu Müslüman olur, Müslüman Hristiyan olur, Hristi-yan Yahudi olur, Yahudi Jaina olur ama asla etiketten başka bir şey değişmez.

Anlamak demek yalnızca etiket değişimi demek değildir. O yürekten değişmek; vizyon ve perspektifini değiştirmek demektir.

Ayaz, büyük fatih, Put Kıran Gazne Hükümdarı Mahmut'un ahbabı ve kuluydu. Hükümdarın sarayına sefil bir köle olarak gelmiş, Mahmut onu fikir danıştığı bir dostu haline getirmişti.

Bu herkesin hikayesidir. Dünyaya geldiğinde sefil bir köle olarak gelirsin. Neden? Çünkü çocuk dünyaya mutlak derecede aciz bir halde gelir. Başkalarının, ebeveynlerinin, ailesinin desteği olmadan hayatta kalması mümkün değildir. Bir dilenci olarak gelir.
Sürekli yemek, sıcaklık ve bakım dilenmektedir. Öylesine acizdir ki, bir köledir.

Bu durum yüzünden ebeveynler, toplum, devlet, kilise çocukları asırlar boyunca sömürmüştür. Ona yemek vermişlerdir, gıda ve destek sağlamışlardır ama belli şartlar karşılığında. Çocuğa birçok şart koşmuşlardır ve o da acizliğinden ötürü bunları kabul etmek zorunda kalmıştır. Onun için bir ölüm kalım meseledir bu. Çocuk hayır diyemez. Hayır derse hayatta kalamaz; evet demek zorundadır. Onun köleliği budur.

Henüz küçük çocukları sömürmekten vazgeçmeyi başarabilecek kadar insanileşmiş, medenileşmiş de değiliz. Çocuklar dünyanın en sömürülmüş insanlarıdır. Nasıl şu anda dünyada büyük bir hareket, kadınların özgürleşme hareketi yükseliyorsa, bir gün çocukların özgürleşme hareketi de gerekecektir.

Çocuklar muazzam derecede çektiler; kimse bu kadar çekmemiştir. Ve onları bu düzenin içinden çıkarmak neredeyse imkansızdır çünkü onlar bağımlı, onlar acizdirler.

Ebeveynler de onları sevdiklerini sanırlar ama koşullara bağlı sevgi, sevgi değildir. Ebeveynler çocuğu bir Hristiyan'a veya Yahudi 'ye veya Hindu'ya dönüştürmeye çalışırlar.Zavallı çocuğunun üzerinde oynadığın siyasi bir oyundur bu. Onun zihnini koşullandırırsın. Ona neyin doğru, neyin yanlış olduğunu söylersin; hem de kendin bile bilmezken. Tanrı'nın var olup olmadığı konusunda beynini işlersin onun; bunu daha kendin soruşturmamışsın-dır. Ivır zıvır bir dolu bilgini çocuğun beynine akıtıp durursun. Bunlar onun kafasını karıştıracaktır, onun ruhunu hasta edecektir. Hayatı boyunca senin sözde sevgin yüzünden çekecektir.

Ta en başından sevgi olmaktan uzaktı bu. Çocuk acizdi ve sen ona yardım etmekten keyif alıyordun çünkü insan birine yardım ettiğinde kendini çok iyi hisseder. Aciz insan sana, ona kıyasla daha güçlü olduğun fikrini verir.

İnsanların başkalarına acımayı sevmesi de bu yüzdendir. Bayılırlar buna. Başın dertteyse insanlar sana anlayış göstermeye bayılırlar çünkü bu durumda onlar yukarıda, sen aşağıdasındır, onlar talihlidir sen talihsiz. Asla senin sevincini paylaşmaya gelmezler. Güzel bir ev yaparsan sevincini paylaşmaya, bunu kutlayışına
katılmaya kimse gelmez. Ama evin yanıyorsa tanıdık, tanımadık herkes üzüntünü paylaşmaya gelir. İçlerinin derinlerinde bundan keyif almaktadırlar: Senin başın dertteyken onlarınki değildir. Tanrı onların yüzüne gülmüştür. Derinlerde bir yerde senin başına neden böyle birşey gelmiş olduğunu bilirler: Günahların, yapmış olduğun hatalar yüzünden başına tam da böyle bir şey gelmesi gerekiyordu, müstahaktı bu sana. Ama yüzeyde sana üzüntülerini bildirmektedirler. Oysa kıskançlıkları yüzünden sevincine asla katılmamışlardır.

Mutlu olduğunda insanlar bunu kıskanır. Peki insanlar mutlu olduğunda bunu kıskanıyorlarsa, mutsuz olduğunda bunu nasıl paylaşabilirler? Bu çok mantıksız; hiçbir anlam ifade etmiyor. Sen mutluyken kıskanan kişi, mutsuz olduğunda da sevinecektir. Mantıklı olan budur.

Ama üzüntüsünü gösterecektir. İçinden boyunun ölçüsünü aldığın, haddin bildirildiği, kendini bildiğin için çok sevinecektir. Ama yüzeyde

üzülmüş görünür.

İnsanlar çocukları çok sever çünkü onlar acizdir ve sana güçlü, kuvvetli olduğun fikrini verirler. Çocuklarını her türlü iktidar oyununa da maruz bırakırsın. Onları senin taklitçilerin haline getirmeye çalışırsın. Onlara kendi ideallerini dayatmaya çalışırsın. Onları kendi kopyan haline getirmeye çalışırsın hem de kendinin mutsuz, sefil bir halde olduğunu bile bile. Yine de kendi kopyalarını üretmeye devam ediyorsun! Bu yüzden dünya sefalet içinde kalıyor çünkü çocukları ebeveynler yaratıyor. Kendileri sefil durumdaydılar, yine sefil halde insanlar yaratacaklar. Her baba, oğlunun kendisi gibi, her anne de kızının kendisi gibi olmasını ister.

Sefalet modelinin sürüp gitme biçimi budur. İnsanları mutlu etmenin hiçbir yolu yokmuş gibi görünmesinin nedeni budur.

Bu süregelişin bir şekilde kırılması gerekiyor. Ebeveynler çocuğu gerçekten seviyorsa, kesin olan birşey şu ki, onu kendilerine benzetmeye çalışmayacaklardır. Kendilerinin sefalet içinde yaşadıklarını, yeterince acı çektiklerini gayet güzel bilirler. En azından çocuk kendileri gibi olup acı çekmesin ya da farklı bir oluş biçimini denesin diye ellerinden gelen herşeyi yapacaklardır. Kim bilir belki o acı çekmeyecektir. Ama kesin olan birşey vardır: Bizim gibi olmaması gerektiği. Gerçekten sevgi dolu olan bir ebeveynin temel anlayışı bu olmalıdır.

O sevgisini verecek ama bilgisini vermeyecektir. Çocuğa bakacak, onu okşayıp sevecek ama kendi ideolojisini ona dayatma-yacaktır. Onu bir Hristiyan, Katolik, Protestan, Hindu, komünist vesaire yapmayacaktır. Çocuğu kendisi olmaya yönlendirecektir. Kendi deneyimlerini paylaşacak ama çocuğu aynılarını yaşamaya zorlamayacaktır. Çocuğa dostça davranacaktır. Ona karşı iktidar oyunları sergilemeyecektir.

Ama yapılan bu. Bu yüzden her çocuk dünyaya sefil bir köle olarak geliyor diyorum.

Ayaz, büyük fatih, Put Kıran Gazne Hükümdarı Mahmut’un ahbabı ve kuluydu. Hükümdarın sarayına sefil bir köle olarak gelmiş, Mahmut onu fikir danıştığı bir dostu haline getirmişti.

Dünyaya boş bir tuval olarak geliyoruz sonra üzerimize bir şeyler resmediliyor. Bomboş, tertemiz geliyoruz sonra üzerimize bir şeyler yazılıyor. Dünyada bir şeye dönüşüyoruz; bir hiç olarak gelmiştik. Hiç kimse olarak gelmiştik sonradan birisi oluyoruz.

Bu birisi olma durumu kazaradır. O birisi senin özün değil, asıl yüzün değil. O senin benliğin değil, sadece kişiliğin. Ve kişilik çok aldatıcıdır; seni aldatır. Bunu kendi benliğin sanmaya başlarsın.

Kişilik ve benlik arasındaki farkı anımsa. Kişilik sana toplumun, seni büyütmüş olanların giydirdiği bir şeydir. Benlik ise senin dünyaya beraberinde getirdiğin şeydir. Benlik senin asıl yüzün demektir. Kişilik maskedir, boyanmış yüzdür.

Kimse dünyaya bir Hristiyan veya Hindu olarak gelmez; bu yüzden sana dayatılmış olan Hristiyanlık veya Hinduizm kişiliğinin bir parçasıdır. Özünün, aslının bir parçası değildirler. Kimse dünyaya sıfatlarla gelmez, tüm sıfatlar sana sonradan eklenmiştir.

İnsanlar dünyaya güzel, bomboş sıfırlar olarak gelirler, herşey sonradan eklenir. Eklenen şeylerin hiç birisi sen değilsindir ama bunlarla fazlasıyla özdeşleşmeye başlarsın.

Kim olduğunu tekrar tekrar hatırla ve sana eklenmiş olan şeylerle özdeşleştirme kendini. Personayla, maskeyle, sana kendin hakkında işlenmiş olan fikirle özdeşleşme. Dini devrim budur: Kişilikle özdeşleşmeyip kendine sürekli “Ben kimim?” sorusunu sor
mak.

Diğer saray mensupları Ayaz’ı kıskanıyordu...

Doğal olarak. Dünyanın işleyişi böyledir. Dünyada herşey politikaya dayalıdır ve herkes birbirini kıskanır. Ne kadar başarıya ulaşırsan, dünyada o kadar çok düşmanın olur. Ne kadar meşhur olursan o kadar insan senin karşında olur. Bu bariz bir şeydir: Onlar da meşhur olmak istemiş ama başarmamışlardır ve sen bu amaca ulaşmışsın. Senden öç alacaklar. Sana kızıyorlar.

Öfkelerini haklı çıkaracak şeyler bulacaklar. Sana kusur bulacaklar. Bulamazlarsa yaratacaklar çünkü sana karşı hiddetleri nedensiz kalırsa

kıskançlıkları fena halde ortaya çıkacak. Kıskançlıklarını saklamak zorundalar. Ona güzel bir kılıf uydurmak en azından dışarıdan güzel görünmesini sağlamak zorundalar.

Diğer saray mensupları Ayaz'ı kıskanıyordu.

Hem de Mahmut'un sarayı bu. Kendi bile son derece barbar, aptal biriyken tabii ki etrafındakiler de aptal, barbar ve açgözlü kimseler olacaktı. Etrafındakiler de onun yansıması olmalıydı.

Politikacılar en kıskanç kişilerdir çünkü tüm hayatları başarılı, ünlü ve iktidar sahibi olmak üzerine kuruludur. Tüm özlemleri gitgide daha güçlü olmaya dairdir. Sürekli birbirlerinin gırtlağın-dadırlar.

Hangi başkente gidersen git- mesela Yeni Delhi'ye gidebilir-sin- politikacıların nasıl sürekli birbirlerinin gırtlağında olduğunu görürsün. Politikacılar dost olamaz, sadece düşman olabilirler çünkü amaçları gereği hepsi birbiriyle rekabet halindedir. Bir kişi Hindistan'ın başbakanı olacak- oysa Hindistan'da milyonlarca politikacı var ve hepsi başbakan olmak istiyor. Doğal olarak bu kıran kırana, tamamen şiddet dolu bir rekabet olacaktır. Bir de şiddet karşıtı olduklarından, barış yanlısı olduklarından bahseder bu politikacılar. Bu imkansızdır.

Politika gitgide gücünü yitirmedikçe savaştan kaçınılamaz. Savaş siyasi oyunların doğal bir sonucudur. Politika önemini yi-tirmediği sürece.ki yitirebilir. Politika tuzağından kurtulmanın tek yolu insanları ekonomik, politik ve spiritüel anlamda daha özgür kılmaktır. İktidarın daha merkezi olmayan bir hale getirilmesidir.

Oysa akış tümüyle bunun tam tersi yönde gidiyor. Devletler gitgide daha güçlü hale geliyor ve iktidar hırslarını, iktidara duydukları ihtirası güzel isimlerin arkasına gizliyorlar. Buna "ulusallaştırma" diyorlar. O zaman çok iyi görünüyor bu; ulusallaştırma iyi bir şey. Ama aslında bu devletin eline daha fazla güç geçmesinden başka bir şey demek değil. Bankaları ulusallaştır, sanayiyi ulusallaştır, tarımı ulusallaştır ki, devletin gücü gitgide daha da artsın. Devlet herşeyin tek sahibi haline geliyor ve tüm ekonomi devletin denetiminde olduğunda geriye özgürlükten eser kalmıyor.

Devlet daha güçlendikçe doğal olarak politikacılar da daha güçlü hale geliyor. Başbakan, cumhurbaşkanı daha güçlü hale geliyor.

Politikacıların güçlerini ellerinden almanın tek yolu özelleştirmedir. Bırak insanlar daha çok şeyi kendi başlarına yapsınlar. Ulusallaştırma tamamen ortadan kalkmalıdır. Tren yolları, postaneler ve bu tip şeyler bile insanların kendileri tarafından işletilmeliler; hükümetin araya girmesine gerek yok. İktidar yavaş yavaş politikacıların elinden alınmalı. O zaman politikacı otomatik olarak unutulacak, önemini yitirecektir.

Amerika politikacıların dünyanın diğer ülkelerine göre daha önemsiz olduğu tek ülkeymiş gibi görünüyor çünkü neredeyse devlet kadar güçlü birçok şirket var- multi milyoner şirketler bunlar ve müthiş güçlüler. Uluslararası, kıtalararası bir güçten söz ediyorum.

Gücü gitgide daha da yayın insanlara. Yavaş yavaş bütün iş politikacıların elinden alınmalı. Onlara sadece elzem olanları bırakın, ki elzem olan fazla birşey de yoktur. Dünya için tek bir umut var o da politikacıların daha az güce sahip olması. Ancak o zaman dünya barış içinde yaşayabilir; yoksa bu imkansızdır. Politikanın temeli tümüyle kıskançlık, açgözlülük ve ihtirastan oluşur.

Duydum ki.

Yeni Delhi ‘li eski ve emekli politikacıya resepsiyon sonrası konuşma yapması için “Politikada Dürüstlük” başlığı verilmiş. Konuşmacı kürsüye çağrıldığı zaman ayağa kalkmış, selam vermiş ve, “Sayın Başkanım, Bayanlar ve Baylar: Politikada Dürüstlük
zerre kadar yoktur” demiş ve oturmuş.

Politika dürüst olamaz. Açgözlülük, ihtiras...nasıl dürüst olabilirler ki? Politika barışçıl olamaz. Açgözlü insanlar nasıl barışçıl kalabilirler ki? Barışçıl kalmaları demek zaman kaybetmeleri demektir. Savaşmaları gerekir. Mümkün olan her şekilde savaşmaları gerekir. Savaşmak için hiçbir fırsatı kaçıramazlar. Savaşmak için her türlü bahane kullanılmalı, pireden deve yapılmalıdır çünkü insan ancak savaşarak güç kazanır.

Politikacı evinin yolunu tutmuşken 3 hırsız tarafından yolu kesildi. Kendini müthiş bir cesaret ve inatla savundu ve uzun süren mücadele epey kanlı geçti. Ancak politikacı en sonunda yenik düştü. Karşılaştıkları olağanüstü dirençten sonra yüklü bir meblağ bulacaklarını sanan haydutlar adamın ceplerini karıştırmaya başladılar. Politikacının hayatı pahasına savunduğu tüm servetin bükülmüş bir beş kuruştan ibaret olduğunu görünce şaşırıp kaldılar.

“Sadece beş kuruş!” dedi yara bereleriyle uğraşan haydutlardan biri burun kıvırarak.

“Şansımız varmış,” dedi bir diğeri. “On kuruşu olmuş olsaydı hepimizi öldürmüştü!”

Politika şiddet dolu bir mücadeledir. Doğal olarak saray mensupları çok kıskanmış olmalılar. Aniden Ayaz saraydaki en önemli kişi haline gelmişti.

Ayaz’ın saraydaki en önemli kişi haline geliş nedeni de onun sadeliği, politik olmayışı, hiç kimse oluşu, fakrıydı. Ve derinlerde bir yerde de zikr duruyordu. O bir Sufi’ydi. Nazik, neredeyse görünmez ama yine de insanları etkileyen bir ışıltısı vardı. Hatta görünmez olduğu için daha etkiliydi çünkü görünmediği için insan kendini ondan koruyamıyordu.

Ayaz bir Sufi’ydi. Fakir bir insan olarak, “ruhu fakir” bir insan olarak, sürekli kaynağını hatırlayarak dünyanın dört bir yanını gezmişti. Mahmut’un huzurunda birden bu kadar önemli oluşu böyle gerçekleşmişti. Ve çok neşeli bir insandı, daima mutluydu. Bir gül gibiydi. Sadece onunla olmak, onun huzurunda bulunmak bile insana neşe veriyordu. Belli bir titreşime sahipti.

Diğer saray mensupları Ayaz’ı kıskanıyor ve bir kusurunu bulup da onu padişaha şikayet etmek ve ayağını kaydırmak için her
hareketini takip ediyorlardı...

Politikacıların tüm arzusu budur: Diğerlerinin ayağını kaydırıp onların yerine geçmek.

Bir gün onu kıskanan bu kimseler Mahmut’un huzuruna çıkıp, “Allah’ın yeryüzündeki gölgesi! “dediler...

Politikacı iktidarda olanı daima kıskandığı gibi daima dalkavukluk da yapar.

Kendisine hiç saygısı yoktur; olamaz da. Kendini azıcık sayan, seven hiçbir insan politikaya atılamaz. Mutlak derecede aşağılayıcı, küçük düşürücü bir şeydir bu.

Şimdi kalkıp da Mahmut'a "Allah'ın yeryüzündeki gölgesi!" demek çok saçma bir şey.

Hindistan onu çok yakından tanımıştır. Hayatı boyunca Hindistan'a yaklaşık on sekiz kere saldırmıştır.

Hindistan'da nice yaralar açmıştır.

Böyle bir adama "Allah'ın yeryüzündeki gölgesi" demek çok saçmadır ama işte politikacılar bu şekilde yükselir. Politikacılar dalkavuktur. İktidarı gördükleri yerde eğilmeye hazırdırlar. İktidar onları hipnotize ediverir.

."Bilesiniz ki yorulmak bilmeden hizmetinizde olan bizler, kulunuz Ayaz'ı yakından izliyoruz. Şunu bildirmeye geldik ki, Ayaz her gün huzurunuzdan ayrılır ayrılmaz asla başka kimsenin girmesine izin verilmeyen bir odaya giriyor".

Şimdi, Sufiler der ki, ne zaman dua edeceksen yalnız et, mutlak bir mahremiyet içinde yap bunu. Dua yüksek sesle edilmemeli; bağırarak dua etmemelisin. Bu bir gösteri değildir; bunu diğerlerine teşhir etmeye hiç gerek yoktur.Mutlak sessizlik, dinginlik, mahremiyet içinde yapılmalıdır ki kimse bilmesin. Sufiler der ki, "Ne zaman dua ettiğini karın bile bilmemeli". Derler ki, "Gecenin ortasında, karın uykudayken yatakta sessizce otur ve dua et". Sadece Tanrı bilmeli. Bununla övünmemeli, bunu bir sır olarak saklamalısın.

Duayı sır olarak saklama fikrinin bir boyutu daha var. Bir şeyi sır olarak saklayabilirsen o senin içinde derinleşir. Zihnin eğilimi herşeyi söylemeye yöneliktir. Herşeyi dışarı atmanın bir yoludur bu. İnsanların ilgilenebileceği veya merak edeceği birşey biliyorsan, hemen onun hakkında konuşmaya başlarsın. İnsanlar için

sır saklamak çok güçtür ve onlara bunun bir sır olduğu söylenirse, bu işlerini daha da zorlaştırır. Bu tekrar tekrar dillerinin ucuna gelmeye,

içlerinde bir kargaşa yaratmaya başlar.

Sufiler der ki, bir şeyi sır olarak saklayabilirsen, o içinin daha derinlerine iner. Herşey hareket eder. Ya dışa ya içe doğru gider. Onun dışarıya gitmesini önlersen otomatik olarak içe gidecektir. Temel bir kuraldır bu. Hiçbir şey durağan değildir, her şey hareket halindedir, aklında tut bunu. Bir şeyin senin içinde derinleşmesini istiyorsan lütfen onun hakkında konuşma. Ruhani bir deneyim yaşarsan onun hakkında konuşmaya başlama. Eğer bunda çok zorlanıyorsan ustana git, bunu ona anlat, sonra da tamamıyla unut- ama hakkında konuşma.

Konuşursan bu egonun hoşuna gider. Özel biri olmaya başlamış gibi hissedersin kendini. Işıklar görmüşsündür, kundalini yükselmekte, çakralar açılmakta, işte tüm bu zırvalıklar gerçekleşmektedir. Sonra insan bulmaya koşarsın, kurban olmaya gönüllü kim varsa. İnsanları yakalayıp bilgini onların üzerine boca etmeye başlarsın- dinlemek isteyip istemediklerine bile bakmazsın- ama böyle yaparak güzel bir şeyi yok etmektesindir.

Bazı şeylerin senin içinde derinlere gitmesi gerekir, onların derine gitmesine izin vermenin tek yolu da dışa gitmelerine izin vermemektir. Bir yere doğru ilerlemesi gerekiyor. Onlara dışa çıkacak bir fırsat tanımazsan, içe doğru ilerlemeyi seçeceklerdir. Nasıl bir tohum mutlak karanlık ve mahremiyet içinde ölmek için toprağın derinliklerine girmek zorundaysa, senin duan da, duanın tohumu da kalbinin derinlerine girip orada ölmelidir.

Saray mensupları Mahmut'a bildiriyor,

Ayaz her gün başka kimsenin girmesine izin verilmeyen bir odaya giriyor. Orada belli bir vakit geçirdikten sonra kendi odasına çekiliyor. Onun bu alışkanlığının altında gizli bir suçun yattığından korkuyoruz.

Suçluluk duygusu içinde yaşayan kimseler daima bu duygularını başkalarına da yakıştırır, yansıtırlar. Unutma ki başkası hakkında bir söz söylediğinde, akla gelmesi, üzerinde durulması gereken ilk şey bunun karşındaki değil de, kendinle ilgili bir hakikat olabileceğidir. Kendini bilmekle gerçekten ilgilenen kişi daima bu
gerçeğin üzerinde duracaktır: "Başkası hakkında ne söylüyorum? Bu gerçekten onunla mı ilgili yoksa bana onunla değil kendimle ilgili bir şey

gösteren kendi yansıtmamdan mı ibaret?” Şaşıracaksın ama yüz seferden doksan dokuzunda karşında kendi zihnini bulacaksın.

Ama zihin çok kurnazdır- yansıtma yapar. Daima bir çeşit aktarım kullanır.

Örneğin cinsel yönden bastırılmışsan ve karşında sarılan, birbirini okşayan bir çift görürsen anında onların üzerine atlayıp ahlaktan, kültürden, toplumdan dem vurur ve “Bu doğru değil” demeye başlarsın. Ama izle. Gerçekte neyin olmakta olduğuna dair azıcık içgörüye sahip ol kendi benliğine dair. Senin bastırılmış bir cinselliğin var. Onları aşk içinde birbirine dolanmış halde gördüğünde bastırılmış cinselliğin yüzeye çıkmaya başlıyor. O harekete geçmeye başlıyor ve bu seni korkutuyor.

Bu korkuyu kabulleneceğin, bu duruma göz atıp, izleyeceğin, bu konuda birşeyler yapacağın yerde öfkeleniyorsun. Korku aktarıldığında öfkeye dönüşür; korku öfke biçimini alır. O çifte öfkeleniyorsun halbuki onların sana hiçbir şey yaptığı yok!

Güzel bir hikaye vardır. Hintlilere bunun hatırlatılması gerek. Bu gerçekten olmuş bir şey.

Buda bir ağacın altında meditasyon yapıyordu. Bu bir dolunay gecesiydi ve şehirden birkaç genç, felekten bir gece çalabilmek için ormana gelmişlerdi. Yanlarında bol bol şarap ve çok güzel bir fahişe getirmişlerdi. Buda’nın meditasyon yapmakta olduğu ağacın hemen yakınında yiyip içmeye, dans edip kadını soymaya başladılar. Hepsi sarhoş olduğu için kadına çirkin şeyler yapmış olmalılar. Kadın sarhoş olduklarını görünce kaçtı.

Ancak vakit ilerleyip de hava biraz serinlemeye başlayınca kendilerine gelip kadının orada olmadığını fark ettiler ve onu aramaya koyuldular. Kadın onlardan korkmuş olmalıydı ki, giysilerini bile almamış, öyle olduğu gibi çırılçıplak kaçmıştı.

Her yere baktılar. Kadını bulamadılar ama Buda’yı buldular. Bir ağacın altında meditasyon yapıyordu. Ona, “Çıplak bir kadın gördün mü, çok güzel bir kadın?” diye sordular. “Görmüş olmalısın çünkü şehre giden tek yol bu, başka yol yok”.

Buda dedi ki, “Evet biri geçti ama bu kişinin erkek mi yoksa kadın mı olduğunu söylemek benim için çok zor. Bedenlerle ilgi-lenmeyeli, onları erkek veya kadın olarak ayırmayalı o kadar zaman oldu ki. İçimde bu arzu kayboldu, bu yüzden zor.

“Daha önce söylemiş olsaydınız daha dikkat ederdim! Ama üzgünüm. Biri geçti ama genç miydi, yaşlı mı, güzel miydi, çirkin mi bilemiyorum çünkü artık böyle şeyler beni ilgilendirmiyor.

“O kişinin çıplak mı giyinik mi olduğunu söylemek de zor benim için çünkü bu da artık beni ilgilendiren bir şey değil”.

Buda ne diyor? Artık içinde hiçbir şeyin bastırılmadığını, tüm bastırılmışlığın eriyip gitmiş olduğunu söylüyor. Artık kadın, er
kek diye, güzel çirkin diye, giyinik, çıplak diye düşünmediğini söylüyor. O sözcükler onun için önemini yitirmiş durumda. O yeniden küçük bir çocuk olmuş, masum.

Bu hikayenin Hintlilere hatırlatılması lazım, özellikle de görevlerinin “Hint kültürünü kurtarmak” olduğunu sananlara. Onlar Hint kültürü hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.

Hint kültürü budur: Buda’nın cümleleri ve halidir.

Ama bu hep olur; kendi fikirlerini başkalarına yansıtmaya ve aktarmaya devam edip durursun.

Şimdi bu kimseler ortada gizli bir suç olması gerektiğini düşünüyorlar; yoksa Ayaz neden gizlilik içinde davransın ki? Neden asla kimsenin odaya girmesine izin vermiyor? Daima herkesi kendin gibi düşünürsün. Kendinden ötesini anlayamazsın; senden öte birşey senin için anlaşılmaz olur.

Ayaz onlar için anlaşılmaz olmalıydı çünkü o bir politikacı değildi, Sufiydi. Kimseyi odaya sokmuyordu çünkü bu mahrem bir olguydu, onun meditasyonuydu.

“...kim bilir” dedi adamlar, “belki işbirliği ettiği entrikacılarla buluşuyor o odada. Hayatınıza kast etmiş kimseler bile olabilir bunlar”.

Zavallı Ayaz’a yakıştırdıkları kendi fikirleri olmalı bunlar. Mahmut epeyce bir süre Ayaz aleyhinde herhangi birşey duymayı reddetti.

Ender bir durum bu ama bize Mahmut hakkında birşey göstermiyor; sadece Ayaz hakkında birşey gösteriyor. Onun varlığı muazzam kuvvette olmuş olmalı. Yoksa Mahmut gibi bir adam, “Hayatınıza kast etmiş kimseler bile olabilir bunlar” dendiğinde anında korkuya kapılırdı.

Adolf Hitler çok korkuyordu, Nadir Şah çok korkuyordu, Cengiz Han çok korkuyordu, Mahmut da çok korkmuş olmalı.Krallar daima öldürülme korkusuyla yaşarlar.

Bu yüzden bu bize Mahmut hakkında birşey göstermiyor. Sadece Mahmut gibi bir adamın bile şüphelenemediğini gösteriyor; Ayaz’ın varlığının yarattığı güven çok kuvvetli olmuş olmalı.

Yoksa insanlar bu tip şeylere hemen ilgi duyar. Ne zaman ortada bir sır, korunan bir sır olsa bu merak uyandırır.

Birine evrende üç yüz milyar yıldız vardır dersen sana inana caktır ama bir bankın yeni boyanmış olduğunu söylersen, bundan emin olması için ona dokunması gerekecektir.

İnsanların böyle bir ahmaklığı vardır. Büyük şeylere inanabilirler çünkü bunlar fazla büyüktür ve bunları araştırmak çok fazla efor gerektirir. “Üç yüz milyar yıldız”. İnsanlar, “Belki doğrudur” derler. “Kime ne? Üç yüz, ya da dört yüz, ya da altı yüz olsun”. Ama bir bankın yeni boyanmış olduğuna dair bir uyarı yazısı görürsen içinde büyük bir merak uyanır. Dokunup, bunun doğru olup olmadığını görmek istersin.

Bir kere, gizli oda kralın sarayındaydı. Ayaz her gün oraya gidiyordu. Mahmut’un bu sırrın ona iletildiği ilk gün oraya gitmesi son derece mantıklı, basit ve anlaşılır olurdu. Ama meditasyon yapan herkesin olduğu gibi Sufilerin de kendilerine özgü bir manyetizmaları vardır. O, müthiş derecede Ayaz’ın etkisi altına girmiş olmalı.

Mahmut epeyce bir süre Ayaz aleyhinde herhangi birşey duymayı reddetti. Ama bu kilitli odanın esrarı içini kemirip durunca sonunda Ayaz'ı sorgulaması gerektiğine karar verdi.

Bir gün Ayaz kendi özel odasından gelirken Mahmut yanında saray mensuplarıyla birlikte belirip, odanın kendisine gösterilmesini emretti.

"Hayır", dedi Ayaz.

Şimdi bunun anlaşılması gerek; muazzam değerli birşey bu. Hiç olumsuz değil. Ayaz bunu müthiş bir güven içinde söylüyor. O Mahmut'u sevmişti, ona hizmet etmişti, verebileceği herşeyi vermişti ona: Hayır demeye hakkı var.

Hem o bir politikacı da değil yoksa peki demiş olurdu. Politikacılar hep peki der. Ne zaman karşılarında Mahmut gibi iktidar sahibi biri olsa ona daima, "Peki efendim" derler. Sadece Ayaz gibi adamlar onun ne kadar tehlikeli biri olduğunu bile bile Mahmut'a hayır diyebilir. Ama Ayaz Mahmut'a yağdırmış olduğu sevgiye dayanarak hayır dedi.

Bu hayırın kabul edilip edilemeyeceğini de bilmek istiyordu. O Mahmut'a karşı daima açık ve güven dolu olmuştu. Ona daha önce hiç hayır dememişti. Bütün samimiyetini ortaya koymuşken sevgileri, dostlukları tek bir hayırı anlayamayacak mıydı? An-layamazsa bu dostluğun hiçbir değeri yoktur, anlamsızdır o.

Hayır denemeyecekse, evet de acizdir. Ancak hayır deme şıkkına açık kapı bıraktığın zaman evetin gücü olur.

Birini sevdiğinde her zaman evet demesini beklemezsin. Birini seviyorsan ona hem evet, hem de hayır diyebilme özgürlüğünü tanırsın. Saygı duyar, beklenti içinde olmazsın. Diğer taraftan her ne gelirse buna saygı duyulur; bir hayıra bile saygı duyulur. Mahmut bu adamı sevmiş olsaydı, bu fikri kafasından atıverirdi. Sevgi bir hayıra bile güven duyabilir.

Nefret ise evete bile güven duyamaz.

"Hayır" dedi Ayaz. Onun hayırı samimiydi, sahiciydi. Evet dese bu riyakarlık, sahtekarlık olurdu. O duasının gerçekten bir sır olarak kalmasını istiyordu, zikrinin bir sır olarak kalmasını istiyordu. Sufi olduğunu dünyaya

duyurmak istemiyordu. Bunun sadece kendiyle Tanrı arasında birşey olmasını istiyordu ve Mahmut da bundan daha önemli değildi.

“Odaya girmeme izin vermezsen güvenilir ve sadık biri olduğuna dair kanaatim uçup gidecek ve aramız asla eskisi gibi olamayacak. Seçimini yap” dedi kızgın Hükümdar.

Oysa Mahmut gibileri ne sevginin ne olduğunu bilirler, ne de arkadaşlığın. Onları sevgisi koşulludur ve koşullu sevgi, hiçbir şekilde sevgi değildir. Onların sevgileri ‘şayet’ ve ‘ama’larla doludur.

Mahmut dedi ki, “Odaya girmeme izin vermezsen.”

.o zaman herşey bitiyor. Ne zaman ona bir koşul getirirsen aşkı yok edersin. Unutma: Asla aşka koşul getirme. Bırak sevgin koşulsuz olsun ve asla başkalarını senin beklentilerini karşılamaya zorlama. Bırak sevgin özgürlüğün paylaşımı olsun.

Gerçek sevgililer, gerçek dostlar birbirlerini özgürleştirir. Ne kadar çok severlerse, o kadar çok özgürlük doğar. Gerçek olmayan sevgililerin, sevgili olduğunu farz edenlerin sevgileri bin bir tane ‘şayet’ ve ‘ama’yla kuşanmıştır. Koşullarının yerine getirilmesi gerekir; ancak o zaman sevebilirler. Ama bu hiçbir şekilde sevgi değildir. Sevgi koşul nedir bilmez.

Ayaz ağladı.

Ayaz neden ağladı? Ağladı çünkü sevmişti. Ağladı çünkü dostluğunu bu kişinin üzerine tümüyle yağdırmıştı. Ağladı çünkü diğer taraftan sevgisine yanıt gelmediğini gördü. Ağladı çünkü Mahmut bir dostu kaçırmıştı, hem de gerçek bir dostu. Mahmut bir sevgiliyi kaçırmıştı. Ağladı çünkü Mahmut’un kalpsiz olduğunu gördü.

Ayaz sevginin katledilişini görüp ağladı.

.ve kapıyı ardına kadar açıp Mahmut ve adamlarını odaya girmelerine izin verdi.

Odada hiçbir eşya yoktu. İçeride olan tek şey duvardaki bir askıdan ibaretti. Askıda yırtık pırtık, yamalı bir cübbe, bir asa ve bir dilenme tası asılıydı.

Bir Sufi’nin simgeleridir bunlar. Mahmut’a geldiğinde sahip olduğu her şey bu simgelerden ibaretti. Onları gizli yerinde saklamıştı. Günün yirmi üç

saatinde sarayda, her türden ahmak politikacıyla çevrelenmiş, dünyevi biriydi; bir saatliğine ise kendi dünyasında kayboluyordu. Bir saatliğine sarayı ve saray mensuplarını ve her türlü saçmalığı tümüyle unutuyordu. Bir saatliğine yine o Sufi gezgin oluyor, yine fakr, içsel yoksulluk, zikr, içsel hatırlama içinde oluyordu.

Bu onun tapınağıydı ve kendi kendine kim olduğunu hatırlatma biçimiydi.

Kral ve adamları ortaya çıkan sırrın anlamını kavrayamamışlardı.

Mahmut bir açıklama istediğinde Ayaz şöyle dedi: "Mahmut, yıllardır senin kulun, dostun ve danışmanın oldum. Ama nereden geldiğimi de asla unutmamaya çalıştım ve bu yüzden kendime eskiden ne olduğumu hatırlatmak için her gün bu odaya geldim. Ben sana aitim, bana ait olan tek şey ise paçavralarım, so-pam,tasım ve dünyanın üzerinde dolaşmışlığımdır.

Bu bir kıssadır- kendi geldiğin yeri hatırlamanın, kendi asıl yüzünü hatırlamanın, kişiliğini değil de özünü hatırlamanın kıssası. Güzel bir hikaye bu ama onu deşifre etmek gerekiyor.

Kıssanın hissesine gelince: Bu dünyaya geldiğinde temiz bir sayfa, saf, bakir bir boşluk olarak gelirsin ve üzerine sonradan bir şeyler eklenir, sen de gitgide bu eklenen şeylerde kaybolursun. Topladığın bilgilerle, kazandığın servetle, talep ettiğin saygıyla, yaydığın ününle özdeşleşmeye başlarsın. Doğduktan sonra olagelenlerle gitgide öyle çok özdeşleşirsin ki, doğmadan önce kim olduğunu tamamen unutursun.

Zen insanları der ki, "Daha annenle baban doğmamışken kim olduğunu hatırla"- kendin bile değil, daha ebeveynlerin doğmamışken. Kim olduğunu hatırla: Senin asıl yüzün budur. Bunu görmek demek her türlü hayalden ve arzudan serbest kalmak demektir. Bunu görmek dinin tüm amacıdır.

Bunu görmek Tanrı'yı görmektir! Çünkü Tanrı hedef değil kaynaktır.

La ilahe ill Allah- Allah'tan başka Tanrı yoktur. Hedeften başka hedef yoktur. Paradoks da şu ki, hedef kaynağın içindedir. Orada senin varlığının içinde titreşmekte, nabzı oracıkta atmaktadır. Hiçbir yere gitme. Mahremiyete, gizliliğe, içinin en derin odalarına dal. Bunun hakkında konuşma. Bırak bu bir sır olarak kalsın. Dayanılmaz hale gelirse ustanla konuş; yoksa bunu bir sır olarak sakla. Bırak bu sır kalbinin toprağında gitgide daha derinlere insin. Bırak en iç noktasına, çekirdeğe erişsin. Ancak bu çekirdeğe eriştiğinde kişi alev alır.

O zaman yalnızca Tanrı vardır: La ilahe ill Allah!

Bu günlük bu kadar yeter.

# Yazar Hakkında

Osho’nun öğretileri, bireysel anlam arayışından bugün toplumun yüz-leştiği en önemli sosyal ve siyasi sorunlara kadar her şeyi ele alarak kate-gorilendirmeye karşı geliyor. Sadece kitaplarla kalmıyor, aynı zamanda 35 yılı aşkın bir süredir tüm dünyada uluslararası dinleyicilerle yaptığı doğaçlama konuşmalarının sesli ve görsel kayıtları hazırlanıyor. Osho, Londra’da Sunday Times tarafından “20. Yüzyılın 1000 Yaratıcı İnsani” arasında gösterildi ve Amerikalı yazar Tom Robbins tarafından, “İsa’dan beri en tehlikeli insan” olarak nitelendirildi.

Kendi çalışması hakkında Osho, yeni bir insanlık türünün doğumu için gerekli koşulların hazırlanmasına yardımcı olduğunu söylüyor. Bu yeni insanı “Zorba Buda” olarak tanımlıyor; hem Yunanlı Zorba’nın dünyevi zevklerinin tadını çıkarabilecek hem de bir Gautam Buda’nın sessiz dinginliğine sahip olabilecek. Osho’nun çalışmalarındaki tüm yönleri bir ip gibi işlemek, Doğu’nun ebedi bilgeliğini, Batı bilim ve teknolojisinin en yüksek potansiyeliyle buluşturan bir vizyondur.

Osho aynı zamanda, modern yaşamın hızlandırılmış temposunu anlayan meditasyona farklı yaklaşımı ve içsel dönüşüm bilimine yaptığı evrimsel katkılarıyla ünlüdür. Onun eşsiz “Aktif Meditasyonları,” öncelikle beden ve zihinde biriken stresin serbest bırakılması için tasarlanmıştır, böylece düşünceden muaf, rahatlamış bir meditasyon halini deneyimlemek çok daha kolaydır.

Yazarın iki otobiyografi çalışması mevcuttur:

Autobiography

Glimpses of a Golden Childhood

# OSHO ULUSLARARASI MEDİTASYON MERKEZİ

OSHO Uluslararası Meditasyon Merkezi, tatiller için harika bir alan ve insanların daha uyanık, rahatlamış ve mutlu bir şekilde sürdürebileceği yeni bir yaşam tarzını kişisel olarak deneyimleyebilecekleri bir yerdir. Hindistan, Pune'de, Mumbai şehrinin 160 km. güneydoğusunda yer alan merkez, her yıl tüm dünyada en az 100 ülkeden gelen binlerce ziyaretçiye, çeşitli programlar sunar. İlk olarak Maharaja'lar ve zengin İngiliz kolonileri için yazlık bir bölge olarak planlanan Pune, şimdi pek çok üniversiteye ve yüksek teknoloji endüstrisine ev sahipliği yapan modern bir şehirdir. Meditas-yon Merkezi, Koregaon Park olarak bilinen bir banliyöde 17 hektarlık alana yayılmıştır. Kampus, yeni "Guesthouse" ile sayısız misafire ev sahipliği yapmaktadır, aynı zamanda çevrede, birkaç gün ya da aylarca kalabileceğiniz pek çok otel ve özel daireler mevcuttur.

Meditasyon Merkezi programları, Osho'nın, hem günlük yaşama yaratıcı bir şekilde katılım gösterebilecek hem de sessizlik ve meditasyon ile rahatlayabilecek yeni bir insan türü vizyonuna dayanmaktadır. Programların çoğu modern, havalandırmalı tesislerde yapılmakta ve yaratıcı sanatlardan holistik tedavilere, kişisel dönüşüm ve terapilerden ezoterik bilimlere, spor ve eğlenceye "Zen" yaklaşımından ilişki sorunlarına ve erkek ve kadınlar için önemli yaşam değişimlerine kadar her şeyi kapsayan bireysel seanslar, kurslar ve çalışmalar içermektedir. Bireysel seanslar ve grup çalışmaları, tam gün meditasyon programı ile birlikte yıl boyunca verilmektedir. Merkez alanı içindeki cafe ve restoranlarda, hem Hint mutfağı, hem de uluslararası lezzetler sunulmakta, tüm yemekler, merkezin kendi çiftliğinde yetiştirilen organik sebzelerle hazırlanmaktadır. Kampusun kendine ait güvenli, filtre edilmiş özel su kaynağı mevcuttur. www.osho.com/resort.